Un uluitor best-seller tipărit în peste trei milioane de exemplare

Virginia Henley

Masca inocenţei

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, domnul meu? întrebă Antonia cu răsuflarea tăiată.

— Voi găsi eu o modalitate. Eşti englezoaică?

Gura ei se arcui într-un mod ademenitor. Genele, negre îi umbriră obrajii şi ea trebui să-şi lase capul pe spate ca să se uite în sus la el. Adam îi duse mina la buze. Antonia simţi un fior prin tot trupul când gura lui fierbinte îi atinse pielea.

— Şi tu eşti englez? şopti ea.

— Prin naştere, dar nu prin spirit.

— Prin spirit eşti leopard? îşi umezi ea buzele cu vârful limbii.

Ochii albastru-deschis ai lui Adam se întunecară de dorinţă. Voia să-i lingă cu vârful limbii buza aceea plină de sus înainte s-o sărute.

Ea scutură din cap şi zâmbi.

Ar fi vrut să-i sărute colţurile gurii după ce i-ar fi muşcat buzele senzuale. Să o ducă în patul lui, fără să mai piardă vremea.

SEDUCED by VIRGINIA HENLEY
ISBN 973-96688-5-2
Traducere de Alina Tudor
Editura PHILON 1994

VIRGINIA HENLEY
MASCA INOCENŢEI

Capitolul 1

Domnişoara Antonia Lamb stătea în faţa oglinzii mari, ovale, încruntându-şi sprâncenele delicate. Era o frumuseţe clasică. Avea ochii mari, verzi, umbriţi de gene lungi, negre – ochi ce păreau sculptaţi cu grijă în fildeşul strălucitor al obrajilor – şi buze pline, senzuale. Cu gesturi nervoase împrăştie pe umeri povara grea a părului de

abanos, care i se revărsă într-o cascadă, lăsând totuşi la vedere, prin dantela corsajului, sânii tineri, pietroşi.

— Sunt aşa mici, se plânse ea.

Bunica dinspre mamă, doamna Rosalind Randolph lăsă deoparte ceaşca cu ciocolată şi spuse cu o voce uscată:

— Nu contează mărimea, ci faptul că sunt tari. Forma paharului de şampanie a fost turnată după forma sânilor mici ai Mariei Antoinette, considerată a fi perfectă la trup. Dar toată perfecţiunea ei n-a valorat, până la urmă, mai mult decât a oricăruì individ din gloata Parisului, adăugă cu asprime Roz.

Ochii i se plimbară de-a lungul siluetei înalte, delicate, a nepoatei, observându-i satisfăcută, picioarele superbe şi lungi. Rememora cum arăta când avea ea însăşi şaisprezece ani.

— Bărbaţii vor cădea la picioarele tale, Antonia. Nu trebuie să-ţi faci griji în privii iţa asta. Ultimul bal la care am fost, a dat impresia unei competiţii a ridicolului i şi a prostului gust. Doamna Denham, care-i slabă ca o scândură, purta un voal cu nenumărate danteluţe, care-o făceau să

arate ca un porumbel împopoţonat pentru o expoziţie. Dar asta nu e nimic. Ducesa de Bedford îşi dorise, cred, să copie modelul uniformei în care sunt îmbrăcaţi marinarii, adică ceva cu alb şi albastru, dar rochia ei era atât de prost croită încât arăta ca o pupăză. Părul pudrat din belşug o făcea să semene cu un vas de război. Are o suită întreagă de coafeze care muncesc ore întregi ca s-o facă, până la urmă, să arate… aşa, fără niciun Dumnezeu. Roz îşi puse mâinile în şolduri şi-o imită:

— Trei săptămâni mă poate ţine coafura asta dacă nu-mi scot pălăria.

Ochii Antoniei străluciră veseli. Răsuci pe degete o buclă albă de pe măsuţa de toaletă şi, cu o strâmbătură drăgălaşă, spuse:

— Oh, Roz, am aşteptat atât de mult să port prima mea perucă, şi-acum vrei să mă faci să-mi schimb părerea.

— Asta-i bine. Nu-i nimic mai dezgustător decât pletele acelea de culoarea cânepii, cu aspect de lână nespălată şi pline de pudră. Am să-i mulţumesc lui Dumnezeu când se va termina cu moda asta. Măcar de s-ar întâmpla cât sunt încă în viaţă.

— Vrei să mă atragi de partea ta. Ducesa

de Devonshire este o frumuseţe vestită şi sunt sigură că la balul de săptămâna viitoare va avea o rochie superbă şi cele mai frumoase bijuterii.

Antonia nu avea prea mare încredere în aspectul său fizic, de fapt nu avea nici cea mai mică idee despre cât e de frumoasă. De când se ştia, cu oricine s-ar fi întâlnit, nu auzea decât lucruri de genul: Ce păcat că n-ai culoarea părului mamei tale sau eşti la fel de înaltă ca fratele tău; din câte-mi aduc aminte, mama ta era mică şi drăgălaşă ca o pisicuţă.

— Nu toate care vin la bal sunt doamne, draga mea, se răsti Roz. Şi cel mai puţin Georgiana! De fapt, n-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa femeilor, ci mai degrabă în privinţa bărbaţilor. Skiffy, adică domnul Skeffington are o faţă ca de plumb şi arată ca o pisică jigărită.

— Skiffy, ce nume ridicol, spuse Antonia. Mor de nerăbdare să-i cunosc.

— Numele lui nu e atât de caraghios pe cât e el în realitate, săracul. Şi apoi să-i vezi pe Lumley. Poartă tot timpul cu el o tabacheră, târâie o sabie, ţine la vedere o batistă, flutură un evantai din când în când,

poartă joben şi manşon. E ca un clovn!

— Exagerezi din nou. Sunt sigură că poartă manşon doar iarna.

— Oh, nu. Ultima modă, prezentată de London Magazine, spune că se poartă şi pe timp de vară manşonul, dar făcut din puf de lebădă. Trebuie să-ţi facem şi ţie rost de unui pentru săptămâna viitoare, când vom merge.la oraş. E la modă să fii excentric, dar n-are rost să fii nebun numai pentru că Regele George se comportă aşa.

Şi, fără să-i lase timp să respire, Roz adăugă:

— S-o chemăm pe Molly. Vreau să văd cum arată noul model al rochiei de bal.

Antonia era entuziasmată. Cu doar câteva săptămâni în urmă, părăsise localitatea Stoke pentru Londra. Până atunci nu făcuse altceva decât să cutreiere prin librării şi să frunzărească paginile cărţilor în care vedea case uimitor de frumoase, impunătoare, mobilate după ultima modă şi grădini superbe – lucruri pe care Antonia le găsea fascinante. Apoi, bunica ei, doamna Rosalind Randolph şi cea mai bună prietenă a ei, doamna Frances Jersey, hotărâră că Antonia avea vârsta potrivită pentru a ieşi

în lume. Şi, dintr-odată, în loc să-şi petreacă zilele călărind şi plimbându-se cu barca împreună cu fratele ei geamăn, Anthony, a trecut în mâinile croitoreselor, care-i făceau probe pentru garderoba completă de bal, lua lecţii de dans şi asculta cu atenţie cum să facă faţă bărbaţilor care ar fi vrut-o de nevastă.

Au chemat servitoarea. Rochia cu alb şi argintiu, din cel mai fin voal a fost aşezată peste cămaşa de dantelă, părul, ascuns sub buclele perucii, pudra aplicată iar o aluniţă mică a fost aleasă cu grijă şi lipită în cel mai potrivit ioc, lângă buze.

Auzind paşi grei, toate cele trei femei întoarseră capul spre uşa dormitorului, ceea ce însemna că Anthony se întorsese de la călărit. Cu mâinile băgate-n buzunare, tânărul înalt, brunet, se opri în pragul uşii.

— Tony, tu eşti? întrebă el neîncrezător.

Sora îi zâmbi.

— Chiar eu, ce credeai?

Îşi spuneau unul altuia Tony, fapt care-i deruta pe ceilalţi. Aşa se strigau de când erau copii.

— Nu-mi place, spuse tăios şi fără să mai dea altă explicaţie.

Antonia se schimbă ia faţă; mulţumirea de până atunci se prăbuşi.

— Arăţi ca o felie de tort rămasă de la nuntă.

— Oh, îl necăji Roz, îţi şi imaginezi că bat clopotele de nuntă şi faptul că sora ta va fi prima care părăseşte puntea vasului te deprimă. Dar lasă-mă să-ţi amintesc, Anthony, că asta-i cu siguranţă o atitudine egoistă.

— Sunt bărbat, se strâmbă el. E de la sine înţeles că sunt egoist.

— Toate-s bune pentru tine, dragul meu. Ai să moşteneşti toată averea fără să mişti un deget, dar sora ta trebuie să se căsătorească. Ba chiar să încheie o căsătorie bună, dacă vrea să aibă o casă a ei şi un nume onorabil, pe care să-i poarte primul ei născut.

El protestă.

— Roz, avem doar şaisprezece ani! Numai gândul la această căsătorie mă terorizează!

— Aşa şi trebuie să fie, prostuțule. O să dureze ani întregi până ce vei fi pregătit cu adevărat pentru însurătoare, dar Antonia a ajuns deja la vârsta măritişului.

Însă Antonia nu se simţea pregătită. Ea

simţea cu totul altceva, fi mama şi bunica ei se căsătoriseră cu bărbaţi bogaţi, cu titluri importante, care le duseseră în faţa altarului când erau de vârsta ei. Ştia bine că aici, la ţară, nu avea şanse să întâlnească pe cineva de o asemenea condiţie şi mulţumea lui Dumnezeu că avea prilejul să meargă la Londra o perioadă de timp.

Ochii săi mari şi verzi întâlniră pentru o clipă privirea altor ochi, la fel de mari şi verzi.

— Şi pe mine mă torturează gândul ăsta, Tony. Nu sunt deloc pregătită pentru căsătorie, deşi, drept să-ţi spun, mor de nerăbdare să merg la petreceri.

— Nu semeni deloc cu mama ta. Eve, la vârsta pe care o ai tu, era mai mult decât pregătită să facă acest pas. Nu i-a păsat deloc de gura lumii şi a provocat un scandal al dracului de mare.

Evelyn fusese logodită cu Robert Lamb, dar, când tatăl său a murit şi a lăsat întreaga avere şi proprietatea de la Lamb Hall fratelui mai mare al lui Robert, lui Russell, şi-a schimbat imediat alegerea şi s-a logodit cu acesta din urmă, devenind ţinta tuturor bârfelor.

— Aş vrea să se întoarcă părinţii noştri din Ceylon, spuse Antonia melancolică. Aproape am uitat cum arată mama. Ştiu doar că are părul auriu şi că e foarte frumoasă.

— Aşa arăta acum zece ani. Femeile se trec repede la căldura tropicelor, spuse Anthony cu duritate.

— Dar nu şi Evelyn, spuse Roz. Talentul cu care-şi poartă de grijă e la fel de tenace ca un război sfânt.

— Roz, câteodată dai impresia că nu-ţi place de mama, o admonesta Antonia.

— Mmm, replică bunica ei, cu un glas neutru. Molly poţi să împachetezi peruca şi rochiile cu restul garderobei noi a Antoniei. Cred că vom pleca spre oraş mai devreme cu o zi, aşa că mai ai pentru odihnă o jumătate de zi. De îndată ce începe sezonul n-ai să vezi cearşaful patului înaintea zorilor, şi asta în fiecare zi.

Ziua aceea de vară era absolut perfectă. Căldura din atmosferă împrăştia parfum de trandafiri, în timp ce o lumină blândă se putea vedea strălucind în spatele geamurilor proprietăţii de la Lamb Hall. Antonia radia de fericire. Era prinsă într-un vârtej nebun de vise şi speranţe pe care şi

le făcuse în legătură cu venirea la Londra, cu debutul ei în societate. Se gândise că, poate, nerăbdarea care o stăpânea era un semn că era pregătită pentru ce-o aştepta. Cel puţin garderoba care i se pregătise, pantofii de dans cu tocuri înalte şi bijuteriile îi veneau bine. Existenţa ei va suferi o metamorfoză.

Bunica o asigurase că nu e nicio lacună în educaţia pe care o primise şi era timpul să devină un fluture ale cărui aripi superbe să atragă atenţia pretendenților. Părinţii puseseră deoparte o sumă de bani pentru ea, de fapt partea de moştenire care-i revenea. În plus, la numele de familie se adăugau şi titlurile tatălui, ceea ce-i conferea un plus de atracţie în ochii pretendenţilor. Deci, din acest punct de vedere, nu era lipsită de speranţe.

De la geam văzu pajiştile domoale de lângă râul Medway. Sufletul îi era cuprins de teamă. Va fi plecată toată toamna şi toată iarna. Erau multe lucruri cărora le va duce dorul.

Antonia îşi iubea din tot sufletul casa în care crescuse. Se născuse aici, la Lamb Hall şi locul acesta însemna pentru ea mai mult

decât un cămin. Până acum fusese viaţa ei. Când părinţii plecaseră în Ceylon, acest superb domeniu îi dăduse sentimentul siguranţei. Zidurile de cărămidă roşie, acoperite cu o iederă verde-închis erau acolo de un secol şi ştia că vor fi acolo întotdeauna pentru ea, pentru fratele ei, şi pentru generaţiile care vor urma. Era un gând liniştitor să ştii că oamenii vor veni şi vor pleca, dar casa aceea va rămâne o cetate împotriva furtunilor vieţii, pentru cel puţin încă un secol. Îşi dădea seama ce mult îi va lipsi călăritul în zori pe pajişti şi plimbările cu barca pe mare, dar înţelegea şi faptul că va fi prea ocupată ca să mai simtă dorul de casă. N-ar fi renunţat la aventura care o aştepta pentru nimic în lume.

O trăsură se opri pe prundişul din faţa casei şi Antonia privi curioasă, de la fereastră pe omul care coborî din ea şi se opri în faţa uşii. Nu-l recunoscuse, de fapt, pe unul din vizitatorii frecvenţi ai bunicii ei. Coborî scările şi se apropie de intrare tocmai când domnul Burke deschise uşa străinului.

Pasul Antoniei era uşor, buna dispoziţie

covârșitoare. Când îl văzu pe fratele ei geamăn intrând ca o furtună în bibliotecă, privirea fixă din ochii lui Roz şi mâinile acesteia care tremurau, ţinând în mână o hârtie, realiză că străinul acela venise din Londra, iar ştirile pe care le aducea îi vor spulbera toată fericirea!

— Anthony… Antonia… acesta este domnul Watson de la firma Watson Goldman, avocatul părinţilor voştri. A adus veşti îngrozitoare… oh, dragii mei, nu ştiu cum să vă spun.

Roz îşi duse mâna la gât.

Ace de gheaţă împunseră inima Antoniei, în timp ce Anthony se încruntă la omul care îndrăznise să întunece soarele care strălucea la Lamb Hall.

— Tata e bolnav, spuse Antonia, cu o voce care trăda o presimţire rea.

— Da, draga mea, îi spuse Roz blând, inima lui… boala i-a fost fatală… a murit.

— Când? întrebă Anthony, nevrând să creadă nimic din ce auzise.

— S-ar părea că în aprilie. Dar a durat câteva luni bune până a ajuns scrisoarea din Ceylon.

Anthony întinse mâna după scrisoare. Roz

văzu faţa Antoniei albă ca varul.

Domnul Watson îşi drese glasul şi-şi îndreptă atenţia către noul lord Lamb care încerca disperat să descifreze scrisul mamei lui.

— Stăpâne, spuse domnul Watson cu un adânc respect, mi-am luat libertatea de a face copii după actele care vă acordă titlul şi proprietatea de la Lamb Hall. Neavând încă vârsta majoratului, pentru aproape un an şi jumătate, banii dumneavoastră vor fi păstraţi într-un, loc sigur. Înainte de-a se stinge, lordul Russell Lamb l-a numit pe Adam Savage ca tutore legal al dumneavoastră.

— Cine? întrebă Anthony, simţind cum o durere ascuţită îi strânge ca o gheară pieptul.

— Domnul Savage a fost, după toate aparenţele, prietenul tatălui dumneavoastră. A locuit pe o plantaţie vecină cu a lordului Russell. În Ceylon.

Domnul Watson îşi drese glasul din nou.

— Suma lunară pe care o aveaţi la dispoziţie până acum, va continua să vă parvină, dar restul banilor, regret că trebuie să v-o spun, sunt în mâinile tutorelui

dumneavoastră, domnul Savage. Depinde în întregime de el dacă vă va creşte renta lunară pentru a putea întreţine proprietatea de la Lamb Hall şi fermele din împrejurimi.

Ultimul lucru la care părea să se gândească Anthony în acel moment erau banii, aşa încât vorbi bunica lui pentru el.

— Acesta pare un aranjament puţin. Convenabil. N-ar fi fost mai în siguranţă banii în mâinile avocaţilor familiei, aici, la Londra?

Domnul Watson fu de acord cu ea, dar totul era legalizat până la cel mai mic detaliu şi nu exista nicio portiţă de scăpare.

— Domnul Savage îşi construieşte în momentul de faţă o casă la Gravesend şi se întoarce din Ceylon, în momentul în care o va termina. Deci, din acest punct de vedere, aranjamentul s-ar putea să nu reprezinte un inconvenient. Domnule lord Lamb, vă rog să fiţi amabil să semnaţi actele prin care sunteţi numit proprietarul reşedinţei de la Lamb Hall şi, bineînţeles al casei de la oraş, de pe Curzon Street.

Anthony completă formularele şi domnul Watson înţelese că nu-i mai rămăsese de stat în acea casă decât până a doua zi

dimineaţă.

— Domnule lord Lamb, doamnă Randolph, permiteţi-mi să vă prezint condoleanțele firmei Watson Goldman. Vă vom oferi serviciile noastre în continuare, sub orice formă veţi dori, aşa cum l-am servit şi pe răposatul lord Lamb. Vom publica un anunţ despre moartea lui în London Gazette.

Domnul Watson încerca să-şi ascundă uimirea care-i cuprinsese când observase asemănarea izbitoare între lordul Lamb şi sora sa geamănă. Se înclină şi plecă.

Antonia se uită cu o privire neajutorată la fratele ei şi şopti:

— Oare mama se întoarce acasă?

— Din câte se pare, nu, spuse Tony, înmânându-i scrisoarea şi adâncindu-şi mâinile în buzunare.

Antonia o citi și o dădu bunicii. Toate lacrimile i se adunară în ochi şi începură să-i curgă pe obraji. Se îndreptă spre fratele ei şi se priviră lung, cu o suferinţă mută în ochi. Comunicau fără să vorbească. Părăsiră biblioteca împreună şi-şi căutară liniştea.

Roz privi pe fereastră cele două capete brunete dispărând spre râu.

— S-o ia naiba de viaţă la tropice!

— Apoi îşi găsi un sprijin în persoana domnului Burke. Majordomul era întotdeauna prezent şi indispensabil la majoritatea treburilor făcute la Lamb Hall. Trase un balansoar aproape de Rosalind şi-i făcu semn să se aşeze. Ea suspină.

— Să vă aduc un ceai, doamnă?

— Un brandy! spuse hotărât Roz şi pune-ţi şi tu unul, domnule Burke.

Urcaţi în barcă, gemenii erau ocupaţi să strângă frânghiile şi să-şi găsească apoi timp pentru lămurirea întâmplării care-i răvăşise. Se aşezară şi ascultară zgomotul ritmic al apei care se izbea de barcă.

— Ce-ai spus azi dimineaţă este adevărat, se plânse Anthony. Nu-mi amintesc cum arată nici măcar unul din ei.

— Săraca mama, singură acolo, departe. Mă întreb cum a suportat ultimele luni?

— La naiba! Ar fi trebuit să fiu acolo cu ea, se zbuciumă Anthony. Iisuse, nu mai devreme de azi dimineaţă Roz spunea c-am să moştenesc totul fără să mişc un deget. Îşi scutură umerii cu un gest nervos şi o privi pe Antonia cu o durere neascunsă.

— Jur că n-am vrut să fiu lord Lamb şi să moştenesc toate acestea… aşa…

Antonia îl mângâie cu blândeţe.

— Durerea ta e şi mai mare pentru că se amestecă cu un sentiment de vinovăţie.

I se puse un nod în gât şi avu senzaţia că nu va mai putea spune nimic.

— Dar nu e vina ta.

El o privi recunoscător ca şi cum ea ar fi fost cea care-i va călăuzi drumul vieţii de-acum înainte şi-şi trecu grăbit mâneca hainei peste ochii înlăcrimaţi.

— Sunt un nătărău. Mă bucur că nu vei merge la Londra în acest sezon.

Antonia uitase cu desăvârşire de. Londra. Era de la sine înţeles că nu va mai pleca, acum, că erau în doliu. Se simţi imediat cu conştiinţa încărcată gândindu-se la banii pe care-i dăduse pe rochiile acelea pe care n-avea să le poarte niciodată. Încercă să îndepărteze gândurile negre care năvăliseră asupra ei şi să-i uşureze povara fratelui.

— Suntem norocoşi că ne avem unul pe celălalt. O durere împărţită e pe jumătate trecută. Nu ţi-am mai vorbit despre asta înainte, dar casa noastră îmi dă un sentiment de siguranţă. Aici mă simt ocrotită. Când lucrurile merg din ce în ce mai prost, ca acum, simt cum şi zidurile îşi

dau osteneala să mă liniştească. Casa va fi cetatea noastră din care ne vom trage puterile să ne fim sprijin unul altuia.

— Nu ştiu la ce dracu’ s-o fi gândit tata când m-a dat pe mâinile individului ăstuia, Savage, de parc-aş fi un ţânc neisprăvit!

— Şi nu e vorba numai de tine, Tony. Adam Savage este şi tutorele meu, sublinie ea.

— Cine naiba o fi? Nu ştim nimic despre el! spuse Anthony cu amărăciune.

— Ştim ceva totuşi. Îşi construieşte o casă la Gravesend. Asta-i numai la zece sau doisprezece mile de aici. Să mergem călare până acolo săptămâna viitoare.

Planul de-a face ceva folositor mai atenua sentimentul de neajutorare care aproape-i sufocase. Rămaseră afară până când umbrele lor se profilau mari pe pământ şi răcoarea serii îi sili să între în casă.

Amândoi refuzară, scuzându-se, cina uşoară pe care le-o pregătise majordomul şi Antonia se retrase în dormitorul ei.

Roz intră să vadă dacă totul e în ordine.

— Nu înţeleg de ce nu vine mama acasă, spuse Antonia într-un sfârşit.

— Nu înţelegi, draga mea? întrebă cu o

voce calmă Roz. Lamb Hall îi aparţine lui Anthony acum. Eve n-ar putea fi stăpâna domeniului de aici. În Ceylon trăieşte ca o împărătească, servitorii îi sunt şi sclavi totodată, gata să facă orice pentru ea. Ea e singura femeie albă şi foarte distinsă – o femeie albă printre primitivi. Toată societatea Ceylonului o curtează; pentru ei, ea este soarele, luna şi stelele.

— Mi-o descrii ca pe o fiinţă uşuratică şi superficială, spuse Antonia tristă.

— Într-un fel mama ta e superficială. – alteori e însă foarte serioasă. De fapt nu-i deloc uşor să fii femeie, Antonia. Lumea aceasta e a bărbaţilor şi aşa va fi în vecii vecilor. Ai băgat de seamă astăzi că domnul Watson aproape ţi-a ignorat prezenţa? Nu ţi se pare nedrept că, deşi te-ai născut la aceeaşi oră, în aceeaşi zi, din aceeaşi părinţi, el moşteneşte totul… şi tu, nimic? Şi asta doar din simplul motiv că el este bărbat iar tu eşti femeie?

— Dar titlurile nu pot fi transmise decât pe linie masculină, îi răspunse Antonia fără ranchiună.

— Da, dar titlurile înseamnă de obicei case, pământuri, bogăţie. E un întreg sistem

creat pentru a exista certitudinea că puterea rămâne în mâinile bărbatului, izbucni Roz.

— Nu m-am gândit până acum la aşa ceva.

— Niciunul din noi nu se gândeşte până când n-are de suferit. Pentru că i-am dăruit lordului Randolph o fată în loc de un băiat, moştenirea întreagă a revenit unui nepot când bunicul tău a murit. Nu mi-a rămas decât o casă prăpădită care se afla pe unul din pământurile primite ca zestre!

— Oh, Roz, e aşa nedrepţi M-am întrebat adesea cum de ţi-ai luat în spate povara de-a avea grijă de doi gemeni. Ai fi putut face altceva.

— Tu nu însemni nimic altceva pentru mine decât o mare bucurie, draga mea. M-aş fi putut căsători dar, într-un fel, n-am putut suporta ideea de-a fi din nou la cheremul unui bărbat.

— Cred că asta înseamnă căsătoria, spuse Antonia gânditoare.

— Unele femei sunt fericite să fie dominate în căsătorie. Altele preferă să conducă ele şi să ia în mâini gospodăria, dar acelor femei nu le mai rămâne niciun strop de respect pentru soţul lor şi ajung în felul

acesta la strâmtoare; sunt oropsite, mai ales dacă n-au puterea de-a se impune în faţa bărbatului.

— Oh, bunico mă faci să râd şi ar fi îngrozitor să râd astăzi.

— Nu, nu-i îngrozitor, draga mea. Trăieşte clipa, într-adevăr, e un ghinion faptul că nu poţi merge la Londra.

Roz suspină resemnată.

— O femeie din Georgia are nevoie de două lucruri: frumuseţe şi bani. Dacă le are pe acestea două, poate pune măritişul pe locul doi. Iar dacă face un mariaj bun se poate dispensa de primele două lucruri.

Antonia zâmbi printre lacrimi.

— Ce alegere; să te măriţi sau să fii bătaia de joc a societăţii. Oare tot atâta nedreptate e şi după moarte?

— Mă bucur că poţi zâmbi. Când Anthony va vedea anunţul despre moartea tatălui tău în London Gazette, negru pe alb, va fi de-a dreptul deprimat.

Antonia stătea în întuneric încercând să-şi aducă aminte de tatăl ei. Nu putea să-i distingă clar trăsăturile, dar amintirile îi aduceau în gând un bărbat înalt, brunet, care era întotdeauna blând şi bun cu ea.

Când era mică, ori de câte ori cădea şi se rănea, i se arunca în braţe să-i şteargă el lacrimile. O învăţase să călărească şi să vâslească şi nu-şi arătase niciodată preferinţa pentru fratele ei geamăn, Anthony, Duritatea cu care-i răspundea uneori mama o făcea să alerge deseori în braţele liniştitoare ale tatălui. Mama, nu putea niciodată să-şi ascundă preferinţa pentru copilul favorit, Anthony.

Îşi îngropa faţa în pernă, gândindu-se că nu va mai simţi căldura braţelor tatălui ei. O voce din interior îi spuse că va ţine minte lacrimile din seara aceea şi că va trebui să-şi învingă pe viitor durerile. Mâine va trebui să se arate puternică de dragul lui Anthony.

Se simţi dintr-odată mai bătrână decât fratele ei geamăn. Acum Tony devenise lord Lamb şi moştenise întreaga proprietate, dar, în realitate, era la vârsta nechibzuitei tinereţi. Pe de altă parte, Antonia simţea că în acea seară trebuia să lase în urmă adolescenţa. Îşi dădu seama că a, fi femeie înseamnă a te comporta matur şi a-ţi asuma nişte responsabilităţi. Bărbaţii îşi puteau permite să viseze, în timp ce femeile trebuiau să vadă partea practică a

lucrurilor.

Lacrimile încă îi străluceau pe gene când căzu într-un somn adânc, iar visurile o duseră înapoi în copilărie. Călărea pe poneiul ei sub privirile admirative ale tatălui şi a unor invitaţi veniţi la Lamb Hall. Râdeau de felul cum se ţinea în şa. Dragostea şi mândria pe care le citea pe faţa tatălui ei o făceau să plutească de fericire. Descăleca şi alergă în braţele tatălui. Râse, lipindu-și faţa de chipul lui bronzat, trăgând în piept mirosul fin de lavandă, simţind cum braţele lui puternice o ridică aer.

— Dă-mi-o mie, spuse râzând unul din prietenii tatălui ei.

Zâmbi fericită că i se dădea atâta atenţie şi, dintr-odată îşi văzu mama venind pe pajişte. Figura ei era dezaprobatoare, rece. Nu-i plăcea că tatăl ei se joacă împreună cu ea, nici chiar când nu erau musafiri de faţă.

Antonia era subţirică, brunetă întocmai ca tatăl ei. Mama îi spunea că era prea băieţoasă şi sălbatică.

Antonia se ghemui în braţele tatălui şi rămase aşa până când simţi că picioarele-i ating pământul. Soarele dispăruse în ziua

aceea.

— N-ar trebui să-i încurajezi obrăzniciile, dragul meu. Dacă ar fi un copil drăguţ, obrăznicia i-ar fi scuzată de toată lumea.

Mama întinse mâna către doi dintre prietenii soţului său, orbindu-i cu frumuseţea ei. O urmau ori unde-și îndrepta paşii, Antonia fiind uitată cu desăvârşire, deşi nu acelaşi lucru i se întâmpla din partea tatălui. El o sărută şi-i strecură un bănuţ în buzunar.

— Aş vrea să fiu la fel de frumoasă ca mama când voi fi mare.

Antonia se trezi brusc. Îşi aduse aminte de moartea tatălui ei şi că nu-l va mai vedea niciodată, decât poate, în vis… Toate amintirile pe care le avea în legătură cu el erau luminoase, pline de dragoste; ştia că nu-i vor putea fi furate niciodată.

Când fratele ei, Tony, va citi anunţul despre moartea tatălui lor va trebui să fie puternică pentru amândoi!

Capitolul 2

La treizeci de mile depărtare, în locuinţa lui strâmtă de burlac, pe care-o avea în Soho, Bernard Lamb citi anunţul despre

moartea unchiului său cu o bucurie nedisimulată. Până în dimineaţa aceea viitorul îi păruse negru.

Îi luase exact un an ca să risipească banii pe care-i lăsase tatăl său, destul de puţini pentru, cât ar fi vrut să cheltuie el la jocurile de noroc. Mica reşedinţă din Clary Street era vândută demult, pentru a-şi plăti o parte din datorii, iar. Renta mică ce-i mai rămăsese nu reuşea să acopere nici costul amărâtului de apartament pe care-l avea la Tottenham Court Road.

Anunţul din gazetă îl umplu de speranţe. Bernard îşi îngustă ochii şi-şi lăsă imaginaţia să croiască planuri. Nu i se părea prea mult să ajungă baron. Acum, că unchiul său, Lord Russell Lamb dăduse ortul popii, doar vărul său Anthony mai stătea între el şi titlu. Lord Bernard Lamb avea o sonoritate grozav de plăcută.

Râse tare gândindu-se la viitorul roz care-l aştepta. Angela, o micuţă şi drăgălaşă actriţă care era pe punctul de a-l abandona ca pe un gunoi, ar fi putut să se întoarcă la el. Parfumul banilor îi intra în nări şi-l atrăgea ca un magnet. Banii însemnau putere. Puterea o va aduce lângă el pe fetiţa

aceea cu chip de, înger.

Era o oportunistă” ca şi el. Lucrul cei mai importanta era s-o aibă în patul lui. Promisiunile pe carei le va face o vor aduce la el şi atunci... o va pedepsi crunt pentru indiferenţa pe care i-o arătase în ultimele luni.

Bernard decise că era timpul să viziteze Lamb Hall. Îşi strânse buzele cu mulţumire. Va moşteni în curând un titlu şi o avere şi-şi va putea pune planurile în aplicare:

Ziua pe care Bernard o alesese pentru a se duce la Lamb Hall ca să-şi prezinte condoleanţele fu exact ziua în care gemenii plecaseră călare spre Gravesend.

Domnul Burke o alertă pe doamna Randolph că un individ pe nume Bernard Lamb o aştepta în bibliotecă, îşi dăduseră seama că nu putea fi decât fiul lui Robert Lamb, bărbatul cu care se logodise prima oară Evelyn, înainte de a pune mâna pe înstăritul Russell.

Rosalind era o femeie mică de statură, drăguţă, care-şi ascundea vârsta cu succes. Intră vijelios în bibliotecă, cu fustele de mătase foşnind agresiv. Îl găsi pe tânărul Lamb iscodind camera cu o privire ageră.

Imediat se recomandă, duse mâna doamnei la buze cu un gest delicat şi-şi prezentă condoleanţele. Îi luă mai puţin de jumătate de minut să-şi facă o părere despre el. Bernard Lamb era îmbrăcat elegant, avea maniere alese şi o faţă arătoasă. Era de aceeaşi vârsta cu nepotul ei, Anthony, dar arăta mult mai maturizat pentru vârsta lui fragedă. Roz îl califică într-un singur cuvânt: vultur.

Îi zâmbi cu toată faţa dar îi vorbi cu un glas rece.

— Voi transmite condoleanţele tale lordului Lamb. Este profund îndurerat şi nu primeşte vizitatori.

Majordomul intră în bibliotecă şi Bernard rămase uimit că nu i se oferă vin, aşa cum se obişnuia. În schimb, doamna Randolph spuse:

— Domnule Burke, te rog să-i conduci până a ieşire; pe «nărui domn.

Bernard Lamb se simţi profund umilit şi îşi dori să se poată răzbuna pe tac. Când toate lucrurile de la Lamb Hall vor fi ale lui, va simţi o plăcere deosebită să o azvârle pe această femeie în stradă.

Gemenii n-aveau nici cea mai mică idee

despre locul unde-şi construia Adam Savage casă, dar aflară exact unde se afla Edenwood. Proprietatea se întindea pe o mie de acri de pădure aflată în apropierea oraşului. În nord se învecina cu Tamisa.

Casa pe care o văzură construindu-se era în stil neoclasic: o clădire spaţioasă, frumoasă, cum Antonia nu mai avusese prilejul să vadă până atunci. Lucrătorii mişunau peste tot – zidari, zugravi se îndreptau într-o direcţie pe care le-o indica un bărbat ce părea a fi şeful lor.

Gemenii descălecară şi Antonia se îndreptă spre omul acela în timp ce Anthony priponea caii.

— Scuzaţi-ne că vă deranjăm. Înţeleg că această casă o construieşte domnul Savage din Ceylon. El este tutorele nostru şi, fireşte, suntem nerăbdători să-l cunoaştem. Vă deranjează dacă aruncăm o privire pe aici?

Bărbatul zâmbi frumoasei femei.

— Deloc, spuse el.

Apoi îşi îndreptă privirea către tânărul ce părea a fi dublura fetei.

— Clădirea asta imensă va fi grajdul? întrebă neîncrezător Anthony.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Eşti oaspetele meu. Anthony se îndreptă într-acolo iar Antonia spuse:

— Ce nepoliticoasă sunt. Eu sunt Antonia iar el este fratele meu geamăn, Lordul Anthony Lamb.

— Îmi pare bine, domnișoară. Daţi-mi voie să mă prezint şi eu. James Wyatt, la dispoziţia dumneavoastră.

Antonia rămase cu gura deschisă.

— Sunteţi cunoscutul James Wyatt?

— Da, James Wyatt, arhitect, spuse mirat dar şi plăcut surprins că o tânără atât de frumoasă îi ştia numele.

Antonia încercă să se stăpânească.

— Domnule Wyatt, nu-mi vine să cred. Vă admir atât de mult lucrările. Am acasă cartea pe care aţi publicat-o. Dumneavoastră aţi făcut planurile Pantheonului din Oxford Road. Partea de mijloc, cu structura octogonală este o copie a Turnului Vânturilor din Atena!

El se înclină respectuos.

— Sunt foarte măgulit. Ce credeţi despre această casă?

— E magnifică. Domnul Savage are un gust desăvârșit.

— N-a fost alegerea lui, ci a mea. El a cumpărat pământul şi m-a însărcinat să-i construiesc o casă a cărei frumuseţe să impresioneze orice vizitator. Edenwood e, cred, un nume potrivit.

— Ţi-a dat mână liberă în privinţa construirii acestei clădiri uriaşe fără să-i privească preţul? exclamă şi apoi roşi dându-şi seama ce întrebare nepoliticoasă fusese.

Dar Wyatt se mulţumi să zâmbească. Antonia se gândi că domnul Savage trebuie să fie foarte bogat şi probabil cu o familie numeroasă din moment ce are nevoie de o casă atât de mare. Când făcu acest comentariu, domnul Wyatt râse de inocenţa ei.

— E o casă care va simboliza puterea. O casă reprezentativă pentru clasa conducătoare. A avea o reşedinţă impunătoare înseamnă să ai şi pământ mult. În secolul trecut ţăranii se luptau pentru a fi sub stăpânirea unui anume proprietar; acum însă îşi votează stăpânul. Pământul e lăsat din tată-n fiu, aşa cum se întâmplă într-o dinastie.

Ea îi sorbea fiecare cuvânt, aşa încât

continuă:

— O casă de mărimea asta este o imagine a puterii, are o aură strălucitoare de mister şi arată succesul pe care-l are în viaţă proprietarul. Când un bărbat îşi construieşte o reşedinţă, tipul de casă arată exact nivelul de putere la care aspiră.

— Aş putea trage concluzia că domnul Savage intenţionează să ia în stăpânire toată lumea, râse Antonia.

Ochii ei poposeau încântaţi asupra fiecărui detaliu al proprietăţii. Spuse cu un ton hâtru:

— Probabil că există şi-un lac, o piscină, o capelă şi un templu.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar asta depinde de William Kent, cel care va proiecta grădinile.

— William Kent! exclamă Antonia. Nu pot să cred. Am studiat toate cărţile lui privind aranjarea grădinilor.

James Wyatt se gândi că un asemenea interes este cel puţin ciudat la o tânără.

Fratele ei geamăn termină scurta lui explorare şi, venind lângă ei, spuse:

— E de necrezut! Grajdurile au pe puţin patruzeci-cincizeci de locuri.

— Domnule Wyatt, spuse Antonia, mi-ar face mare plăcere să vin din nou şi să văd ce-aţi mai lucrat între timp, dacă nu v-ar deranja acest lucru.

— Plăcerea va fi de partea mea, doamnă Lamb. Nu sunt aici în fiecare zi, dar lucrătorii, da. Va fi o bucurie sa ştiu că interesul dumneavoastră pentru această construcţie n-a dispărut.

— Vă mulţumesc, domnule. Sunt încântată că v-am cunoscut.

James Wyatt îi privi pe cei doi cum se îndepărtează călare şi se gândi că numele şi reputaţia îl interesează prea puţin pe tânărul Lord Lamb. Grajdurile îl interesau mai mult decât casele.

Însă mai era cineva interesat de grajduri. Ieşind de la Lamb Hall, Bernard nu părăsi cu totul reşedinţa. Se opri, prefăcându-se că urmăreşte cu atenţie munca lucrătorilor. Văzu un om curăţând roţile unei trăsuri şi un băiat cărând apă prin curte. În timp ce omul de la grajduri era absorbit de munca sa, Bernard se strecură înăuntru. Văzu acolo caii de la trăsură, o altă pereche de cai, o iapă şi un mânz. Ochii i se îngustară şi, făcu alegerea. Scopul lui era, fireşte, să-i

facă pe noul lord Lamb să cadă. Un accident de călărie era soluţia ideală.

Ar fi fost floare la ureche să bată un cui în copita iepei, dar i-ar fi luat prea mult timp să găsească prin preajmă un cui şi un ciocan. Se blestemă în gând pentru că nu-i venise în minte să aducă un ac subţire. Scoase un cuţit din buzunar şi se îndreptă spre iapă, dar aceasta necheză nervos şi păşi spre mânz pentru, a-l proteja de străin.

În schimb, găsi căpăstrul şi-l puse pe cal, apoi tăie cureaua care ţinea zăbala, prinse câteva ţinte pe partea din interior a căpăstrului, astfel încât suprafaţa să fie dură, ascuţită şi să irite faţa calului. Tăie o parte din scara de la şa şi făcu o crestătură rapidă pe burta calului... Se uită apoi spre calul femeii dar îl lăsă în pace. Nu voia, deocamdată, s-o rănească pe sora vărului său. Probabil că moartea tatălui îi adusese şi ei o grămadă de bani. O căsătorie era un lucru bun pentru a-i moşteni. N-o văzuse niciodată, dar înfăţişarea conta prea puţin când era vorba de o asemenea avere.

Bernard Lamb se decise să ia trăsura înapoi către Londra. Nu era sigur de moartea vărului său, dar era o posibilitate.

Oraşul Gravesend era port iar pe chei se găseau destule hanuri unde ar fi putut poposi pentru câteva zile. Asta însemna că putea să se întoarcă să viziteze Lamb Hall după căderea întunericului, pe neobservate, să înregistreze fiecare mişcare a vărului său, obiceiurile pe care le avea, treburile zilnice pe care le făcea. În felul acesta ar fi avut timp să conceapă un plan mai diabolic care să dea rezultate sigure.

Rosalind decise să nu le spună gemenilor despre vizita vărului lor, Bernard. În naivitatea lor ar fi putut să-i întâmpine cu braţele deschise, dar ea ştia aproape instinctiv că nu era nimic altceva decât un vânător de avere, deşi purta haine elegante şi avea maniere alese.

Îşi aduse aminte cum tatăl lui, Robert, făcuse o pasiune pentru jocurile de noroc, fapt care o atrase, în. Primă instanţă, şi pe Evelyn. Ea şi Robert Lamb erau imposibil de despărţit, în ciuda reputaţiei lui. Nimeni nu fusese mai mulţumit decât Rosalind, când Eve se logodi cu Russell, chiar dacă era destul de cinică să-şi dea seama că titlul fusese lucrul care-o hotărâse pe fata ei să facă acest pas.

Roz suspină. Cel mai bun lucru era să-i ţină pe tânărul Bernard Lamb la distanţă. Apropierea nu putea aduce decât gelozie şi lăcomie. L-ar fi putut duce pe Anthony pe drumul băuturii, depravării şi, încă şi mai rău, l-ar fi făcut sclavul jocurilor de noroc. Roz scutură din umeri ca la amintirea unui coşmar. Pe vremea când gemenii împliniseră cincisprezece ani, Evelyn adunase atâtea datorii la jocurile de noroc, încât nici nu puteau fi calculate. În zilele acelea, Georgiana, ducesa de Devonshire era considerată o femeie foarte la modă pentru faptul că se comporta astfel, dar, spre deosebire de soţul ducesei, Robert Lamb nu era unul din ducii cei mai bogaţi ai Angliei.

Pentru aproape un an trăise la limită, acceptând daruri în bijuterii de la admiratori, unora dintre ei fiindu-le datornică. Când i se oferi lordului Russell un post administrativ într-o companie a Indiei estice, ea îl încuraja să accepte imediat. Plecară la Madras în India, cu zece ani în urmă, pentru a evita un alt scandal. Tropicele nu erau un. Loc potrivit pentru copii, aşa încât ceru ajutorul mamei, o

determină să se mute la Lamb Hall şi să aibă grijă de gemeni şi de casă până la întoarcerea lor în Anglia.

La cină, Antonia îi povesti lui Roz ce văzură în după-amiaza aceea la Edenwood.

— Acest Adam Savage cred că are foarte mulţi bani. Poate să meargă chiar la vânat pe proprietatea lui. Acolo sunt cel puţin o mie de acri de pădure, i Exteriorul casei e aproape gata, dar nu şi interiorul.

Măreţia clădirii îţi taie respiraţia, nu-i aşa, Tony?

— Iar grajdurile au locuri pentru cel puţin cincizeci de animale, adăugă Anthony, arătând mai mult interes bucăţii de carne pe care-o avea în farfurie.

— Nu cred că voi avea probleme să obţin de la acest Savage mărirea rentei. Împrăştie banii cu ambele mâini.

— Mmm, poate e unul din nababii despre care am citit în Tattler. Fac averi în India şi apoi se întorc cu ţiitoarele lor şi cu maimuţe, pe care le poartă pe oriunde merg. Poartă pantaloni bufanţi din brocart şi turbane. Sunt în stare să ne cumpere tot ce avem. Chiar venirea lor aici este sărbătorită, societatea le cade la picioare şi

le sărută vârfurile papucilor.

— Aş fi vrut ca scrisoarea mamei să ne fi spus mai multe despre Savage, mărturisi Antonia cu amărăciune.

— Poate că nu ştia prea multe despre el, spuse Anthony. Era probabil un asociat în afaceri al tatei.

Anthony nu putea încă să vorbească despre tatăl său fără să i se oprească vorbele în gât.

Imaginaţia Antoniei zbură către nababii descrişi de Roz, în timp ce Roz gândea cinică: dacă Savage este atât de bogat pe cât se spune, Eve va face totul ca să-i subjuge.

Capitolul 3

Adam Savage se afla pe plantaţia lui, Leopard Leap din Ceylon. Stătea sub umbra răcoroasă a unor eucalipţi, absorbit de frumuseţea calmă a nopţii. Venea adesea în locul acela de unde vedea foarte bine lacul. În realitate era un bazin artificial, imens, amenajat pentru animalele sălbatice, dar părea un lac natural.

Stătea absolut nemişcat, aşteptând cu infinită răbdare ca luna să capete

strălucirea cea mai intensă în plutirea ei pe cerul negru ca smoala. Văzu, la un moment dat, imaginea unui leopard reflectată de lumina lunii în bazin. Era o imagine a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea. Leoparzii aveau deseori obiceiul de a se apropia fără a face cel mai mic zgomot.

Braţul lui puternic, bronzat, căută cu un gest sigur pistolul de la cingătoare, dar fu mai mult un gest inconştient, pentru a se simţi în siguranţă dacă ar fi fost nevoie. Pentru Adam Savage a împuşca un animal care vine să bea apă era o crimă de neiertat.

Cizmele înalte de piele se mulau pe muşchii bine conturaţi, ai gambelor, pentru a-l proteja împotriva şerpilor şi scorpionilor. Un zâmbet abia schiţat îi apăru pe faţă amintindu-şi cât de îngrijorat era din cauza şerpilor când sosise pentru prima dată în India. Lucra pe atunci la un indian bogat, cu banii câştigaţi procurând lemn pentru tatăl lui, care era tâmplar. Îi trimitea abanos „mahon, lemn de santal şi descoperise calamanderul, un lemn mai fin şi mai puternic decât lemnul de trandafir, în zilele acelea avea impresia că vede peste tot

pitoni sau cobre în spatele fiecărei ferigi; însă o zicală din estul Indiei spunea că: Cel ce se teme de şerpi dă nas în nas cu ei ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Acum nu mai vedea niciunul, deşi ştia că sunt o mulţime prin apropiere. Îi auzea târându-se printre tufişuri, alunecând pe iarbă, auzea chiţcăitul şobolanilor, bucurându-se când prindeau câte unul şi, odată ce se convinse că şerpii erau necesari pentru a stârpi insectele şi lăcustele, nici nu le mai observă prezenţa. Se gândea că această sălbăticie a vieţii îi va lipsi odată cu întoarcerea în Anglia. Auzi în depărtare urletul tânguitor al şacalilor, ce semăna cu glasul unor vrăjitoare ce prevestesc moartea. Fiecare ceas al zilei şi al nopţii era plin de semnele şi de sunetele exotice ale faunei Ceylonului. Zorii erau timpul creaturilor zburătoare. La apusul soarelui cuiburile se goleau şi păsările zburau care încotro. Unele, numite vulpi zburătoare, aveau patru aripi, altele nu erau mai mari decât o albină şi erau bine venite când musafirii luau masa seara târziu, pentru că înghiţeau rapid insectele ce veneau cu sutele atrase de lumina lămpilor cu petrol.

Dintr-odată nările lui Adam se umplură de mirosul dulce, îmbătător, al arborelui de fier. Hinduşii credeau că, în acel moment, Zeul Dragostei îşi parfumează săgeţile. Savage închise ochii şi se gândi la Eve. Trebuia să recunoască, în sfârşit, că o dorea. Acum, că era văduvă nu mai avea în cale niciun obstacol. Ei îi plăcea să flirteze, îi plăcea să-i vadă pe bărbaţi la picioarele ei, dar acesta era doar un joc pe care multe femei drăguţe îl practicau. Era important pentru el să ştie că atracţia dintre ei era reciprocă. Nu se gândise la cum arată până în clipa aceea. Duse mâna la faţă să pipăie o cicatrice pe care-o avea de la un cuţit ce-i trecuse din spre nas până aproape de buză. Însă acum rana aceea împreună cu trăsăturile puternic masculinizate îi dădeau un aer întunecat, o înfăţişare misterioasă, care amintea de un trecut nu tocmai liniştit. Soarta îl însemnase definitiv, iar durerea. Unor amintiri, după cum scrisese şi Omar Khayyam nu putea fi ştearsă cu toate apele din lume. Înfăţişarea lui le speria pe femeile tinere, dar, culmea ironiei, le atrăgea pe femeile mai în vârstă şi, în special, pe cele măritate. Le plăcea mai ales aerul sumbru

de pe faţa lui.
Câteodată se gândea că Eve era interesată de el, făcându-i avansuri subtile, dar niciodată nu profitase de ele. Asta pentru că printre principiile lui nu era niciunul care să-i dea voie să seducă o femeie măritată şi nici vreunul care să-i permită să dezonoreze un prieten care avea încredere în el.
Ar fi putut să între în rândul albilor devoraţi de tropice. Indienii se obişnuiseră cu viaţa şi clima de acolo, dar el avea de luptat din greu. Respecta ţara aceea şi obiceiurile ei, dându-şi seama chiar de la început că mâncărurile abundente şi băuturile alcoolice consumate fără măsură în mijlocul zilei l-ar îi ucis mai repede decât orice boală.
A doua zi, doamna Evelyn Lamb urma să vină la Leopard’ Leap să cineze împreună cu el pentru prima dată. Mai cinase cu lordul şi soţia lui în Casa Guvernamentală, pe care o aveau la plantaţia vecină. Deşi reşedinţa era impunătoare, plantaţia era una neimportantă dacă ar fi comparat-o cu a sa; însă cei care-l delegaseră pe Russell să lucreze pentru Compania din estul Indiei nu-i dădeau încă voie să se ocupe de

cultivat.
Eve era o frumuseţe englezească, strălucitoare, tot atât de tentantă ca şi humele ce-l purta. Era în preajma vârstei de treizeci de ani, poate cu un an sau doi mai mare decât el, dar asta era un avantaj în ochii lui. Plutea o anume răceală în frumuseţea ei, care-l făcea să se întrebe dacă în ea se trezise vreodată pe deplin senzualitatea. Sau dacă putuse cineva s-o satisfacă. Cu toate acestea era departe de a fi tipul feciorelnic şi spera ca experienţa lui sexuală să fie răsplătită regeşte când o va avea în pat. Eve avea ceva pe chip în sensul lui priveşte-dar-nu-mă-atinge, care însemna o veşnică provocare pentru el.
În mod normal, probabil că nici nu l-ar fi băgat în seamă, dacă n-ar fi fost la mijloc bogăţia lui. Gândindu-se la întâlnirea de a doua zi îşi imagină pielea albă fără pată, simţi părul ei de aur mângâindu-i obrazul, îi auzi vocea gravă şi frazele alese, îşi imagină gustul ei. Îşi încheie plăcuta meditaţie păşind spre dormitoarele spaţioase, confortabile, unde servitorii îi pregătiseră baia şi cina.
Servitorul îl întâmpină pe Adam Savage cu

halatul într-o mână şi papucii în cealaltă.

— Bună seara, John Bull, spuse Savage, aşezându-se într-un fotoliu de paie, în timp ce servitorul îi punea papucii.

— Bună seara, Excelenţă, spuse John Bull, înclinându-se până când turbanul, de un roşu aprins îi atinse pantalonii albi.

Pe faţa bronzată a lui Savage se citi uimirea.

— Excelenţă? întrebă.

John Bull spuse solemn:

— Când suntem în Anglia…

Adam ridică o mână în semn de protest.

— Trebuie să-ţi începi fiecare propoziţie: când suntem în Anglia!

— Da, Excelenţă, pentru că, dacă ne comportăm ca şi cum am fi în Anglia trebuie să vă găsesc un titlu potrivit. Nu vă place când vă spun *stăpâne* iar *sahib* are o rezonanţă prea exotică, aşa că m-am gândit îndelung şi am ajuns la concluzia că *Excelenţă* ar fi numai bine… pentru că ne comportăm ca englezii, mai adăugă.

Adam trebuia să se obişnuiască să rămână serios în timpul unei discuţii cu John Bull – nume pe care i-l dăduse pentru că omul dorea ca totul să sune şi să arate cât mai

englezeşte, sperând că va sosi ziua când va pune piciorul pe tărâmul visat.

— John Bull, dar nu suntem încă în Anglia, îi aminti Adam.

— Da, Excelenţă, dar mâine, când doamna sahib Lamb va veni la cină trebuie să ne arătăm foarte atenţi cu preferinţele ei, ca să nu creadă că suntem necivilizaţi.

Adam ridică ochii spre cer şi murmură:

— Dă-mi, Doamne putere să suport.

— Excelenţă, sunteţi numit aici Leopardul, omul cel mai puternic din Ceylon. De ce vă pierdeţi timpul rugându-vă să vă dea zeii putere?

Adam ştia din experienţă că era mai bine să nu răspundă. Traversă holul şi-i dădu păsării mynah o frunză de bantal.

— Hello, Rupee.

— Păcătosule! Iadul o să te mănânce! îi replică pasărea cu creastă roşie ca focul.

— Dacă ne socotim în Anglia ar fi mai bine, cred, să ducem în altă partea pasărea asta care spune cuvinte ce stânjenesc auzul. Cuvintele ei ar putea provoca amărăciune.

Adam se gândi dacă John ar putea fi suportat în Anglia cu vorbirea lui preţioasă. Luă câteva foi cu însemnări din birou şi apoi

privi cu atenţie spre harta plantaţiei care acoperea întregul perete din spatele său. A doua zi trebuia să se trezească la patru pentru a organiza înainte de ivirea zorilor, munca lucrătorilor.

Latexul arborilor de cauciuc se scurgea înainte ca temperatura zilei să crească. La o temperatură mare se coagula.

Kirinda, femeia singaleză care avea grijă de Adam intră în cameră cu pas uşor. Cu o voce şoptită îi spuse lui John Bull că baia Leopardului era pregătită.

Toată lumea îl numea aici Leopardul.

Se gândi cinic că numele venea mai mult din asemănarea chipului său cu a unui leopard fioros, decât din faptul că avea o proprietate cu acest nume – Leopard' Leap.

John Bull o admonesta tot pe şoptite:

— Când vom ajunge în Anglia n-ai să-i spui stăpânului ce are de făcut şi ce nu. Când va fi gata pentru baie se va duce în camera de baie. Dar acum nu-l interesează asta!

Adam Savage lăsă jos hârtiile pe care le ţinea în mână.

— Nu sunt de acord cu ultima ta observaţie, John Bull, ridică Adam Savage tonul. Să mergem, Floare de Lotus, îi spuse

fetei.

Niciodată nu mergea înaintea stăpânului ei, ci numai în urma lui.

Când Adam trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre camera de baie, ea îşi plecă privirea şi se uită sfidătoare la John Bull.

El îi spuse morocănos:

— O floare de lotus nu e nimic altceva decât o banală floare de apă.

În mijlocul camerei se afla un bazin adânc, umplut cu apă caldă, parfumată. Adam îşi trase cămaşa peste cap şi-i dădu voie Kirindei să-i ajute să-şi dezbrace pantalonii de călărie şi apoi intră în apa care-i ajungea până la şolduri. Pieptul larg îi era înţesat de muşchi formaţi de-a lungul numeroşilor ani în care muncise din greu. Soarele tropicelor îi bronzase pielea netedă a bustului până la culoarea mahonului întunecat, în timp ce mai jos, şezutul şi picioarele aveau o culoare mai deschisă.

Kirinda privea cu dragoste trupul stăpânului ei, deşi părea că-şi ţine întotdeauna ochii în jos, sfioasă. Era atât de diferit şi de frumos faţă de oamenii pământului acestuia. Pieptul şi bărbăţia îi erau acoperite de păr creţ, negru. Părul îi

cădea până pe umeri şi era la fel de negru ca al localnicilor, dar ochii îi erau de un albastru întunecat, cu străluciri de gheaţă; ar fi putut să încremenească pe oricine dintr-o privire.

Furişă o privire către el și-l văzu sprijinindu-se în coate pe marginea de lemn a bazinului, cu capul dat pe spate şi cu ochii întredeschis, printre gene se putea ghici o licărire de senzualitate.

Când Kirinda se aplecă după burete, părul i se desprinse din coc şi i se revărsă pe umeri ca o cascadă mătăsoasă. Lăsă să-i alunece sariul înflorat şi păşi în piscină cu un mers graţios.

Când Savage cumpărase Leopard’ Leap de ia stăpânii ei danezi, era o plantaţie falimentară. Muncise câte douăzeci de ore pe zi s-o facă productivă. În acele zile era realmente prea obosit să-şi mai facă baia, aşa că, într-o seară făcu ea munca asta pentru el. Experienţa aceea fusese atât de plăcută pentru amândoi încât de atunci situaţia aceea se repeta asemenea unui ritual.

Kirinda trebuia să se ridice pe vârfuri pentru a-i putea săpuni pielea gâtului şi a

umerilor, apoi îşi umplea palma cu spumă, pe care Adam o lua, îşi spăla 1 faţa şi părul, apoi îşi scufunda capul în apă să se clătească, îi săpunea spatele, pieptul şi mijlocul, apoi îi dădea săpunul să-şi spele şi părţile intime. Relaţia lor nu avea nimic comun cu sexul. Acum, total relaxat, Adam închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Simţea că fiecare membru i se dizolvă.

Când deschise ochii, un minut sau două mai târziu, Kirinda îl aştepta răbdătoare, cu prosoapele. Ritualul pe care-l practica împreună cu Floare°a de Lotus ar fi fost o plăcere pentru orice bărbat. Dar de la ea nu se afla nimic niciodată. În plus, niciodată nu-i păruse dizgraţios din cauza cicatricilor. Ochii lui albaştri o învăluiră cald, apoi merse să-şi ia cina.

După ce servi masa, ieşi pe verandă să prindă briza serii şi să se bucure de parfumul unei ţigări de foi, făcută din cel mai bun tutun care creştea în zona secetoasă din Jaffra.

Gândurile lui se lăsară purtate de vânt în simfonia nocturnă a zgomotelor ce se auzeau noapte de noapte.

Era întuneric beznă când sosi în magaziile

lucrătorilor săi. De-a lungul anilor, aceştia căpătaseră o mare îndemânare, învăţaseră cât de importantă e curăţenia când era vorba să strângă lichidul acela alb ca zăpada. Savage le dăduse cuţite, vase, coji de nuci de cocos şi găleţi. Puse acidul acetic în forme ştiind că, odată ce vor începe lucrul, muncitorii se vor întoarce în curând cu latexul. După optsprezece ore, mostrele erau puse la presat după un model special, pentru a preveni aderenţa. Apoi erau lăsate la uscat timp de câteva zile.

Leopardul, aşa cum îl numeau lucrătorii de pe plantaţie, era un stăpân care muncea din greu şi care conducea treburile cu o mână de fier. Punea la punct orice lucru care-i nu-i plăcea. Pedeapsa era aplicată imediat şi cu severitate. Nu se arătase niciodată indulgent, nici măcar pentru o secundă. Aveau pentru el şi frică dar şi respect. Nu era nicio muncă pe întreaga plantaţie pe care să fie în stare cineva s-o facă mai bine decât el.

Când olandezii erau proprietarii plantaţiei, lucrătorii erau toţi singalezi. Erau oameni interesanţi dar extrem de şmecheri şi indolenţi. Dacă nu voiau să

lucreze într-o zi anume, nicio putere din lume nu-i putea determina s-o facă. Când Adam ajunse în India fu martor la manipularea englezilor prin această formă de şantaj, în plus se prefăceau şchiopi, ameninţau că-şi scot maţele sau chiar că vor zdrobi capetele copiilor lor.

Savage începu să-i concedieze pe singalezi şi-i înlocui cu tuciurii tamili, care erau mult mai harnici şi mai dornici să lucreze. Nu interveni cu nimic în obiceiurile lor până când aceste obiceiuri nu-i stânjeniră treburile.

În est, o femeie fusese ţinută închisă până când născuse un băiat şi apoi soţul ei îşi luase o a doua soţie. Concubinajul era în acea parte a lumii un lucru normal, aşa că, în acea privinţă, nu interveni. O fată se căsătorea de îndată ce ajungea la vârsta pubertăţii sau devenea prada tuturor bărbaţilor din casta ei.

Kirinda era singura femeie singaleză de pe plantaţie. Devenise văduvă la doisprezece ani, chiar în prima săptămână după ce se căsătorise şi urma să fie supusă unui ritual crud, dar de neevitat – urma să fie arsă la funeraliile soţului ei. Adam o salvase, luând-

o servitoare. Alt obicei pe care îl înlăturase imediat fusese uciderea copiilor de sex feminin imediat după naştere. Savage le spusese că acei copii ar fi putut fi învăţaţi să muncească pentru o anumită sumă.

La prima ivire a zorilor părăsea munca la arborii de cauciuc şi se îndreptă grăbit către alte grupuri de lucrători care-i aşteptau ordinele. Cu ajutorul unui banyan poliglot dădea ordine la peste cincisprezece mii de tamili. După această împărţire a muncit, Adam Savage se întorcea la bungaloul său să-şi ia micul dejun. Apoi făcea o plimbare călare pe întinsul celor aproape două mii de acri, pentru a supraveghea calitatea recoltelor ce urmau a fi exportate în Marea Britanie. Pe când se întorcea străbătând un pâlc de cocotieri auzi ţipatele ascuţite ale unei maimuţe. Îi sărise înainte pe cărare, stând într-o poziţie neobişnuită. Îşi dădu seama imediat că îşi rupsese câteva vertebre, sărind din vârful vreunui palmier înalt. Ochii ei îl priveau cerşind ajutor. Un roi uriaş de insecte se îndrepta deja către ea. Acum suferea, dar, în câteva minute, durerea avea să-i fie de o mie de ori mai mare. Îşi scoase arma de la

brâu şi-o împuşcă. Era o moarte cu mult mai blândă decât să fie devorată de un milion de furnici roşii. La Leopard'Leap care era înconjurată din trei părţi de junglă, moartea era lucrul cel mai obişnuit cu putinţă.

Adam stătu posomorât la dejun, aşa încât John Bull se simţi dator să-i amintească ceva.

— Să nu uitaţi de vizita doamnei Lamb. Trebuie să vă schimbaţi hainele şi să faceţi o baie la ora patru ca să fiţi gata la timp.

— Voi fi aici, îl asigură Adam pe servitor, refuzând să-şi mai bea cafeaua. Nu mai am timp. Am multe de făcut până la patru.

Nu era nevoie să verifice dacă cina va fi pregătită cum trebuie. John Bull era un perfecţionist, şi Savage înşeuă unul din caii pur sânge şi porni călare către regiunea deluroasă, plantată cu flori de ceai. Bărbaţi, femei şi copii mai mărişori, de ambele sexe erau concentraţi asupra lucrului. Corpurile lor alcătuiau o pictură exotică datorită hainelor de bumbac vopsite în culori vesele, coşurilor de bambus agăţate de spate, prinse cu o frânghie în jurul frunţii.

De mii de ori mulţumise providenţei că unul din cei mai abjecţi contrabandişti, care

importa şi exporta cargouri ilicit, a fost interesat şi de comerţul legal cu diverse recolte. Odată ce-şi dădu seama cât de mult ceai putea încape în burta unui vas şi ce preţ bun plăteau englezii pentru a savura acea băutură nouă, delicioasă, se gândi să exploateze deîndată acea situaţie. Apoi, când avu bani suficienţi pentru a cumpăra plantaţia din Ceylon, cumpărase sute de răsaduri fragile, ce fură puse în pământ de mâinile delicate ale femeilor. Puieţii erau ocrotiţi cu foarte mare grijă, ca şi cum ar fi fost vorba de propriii lor copii. Grija cu care se aplecau asupra plantaţiei de ceai nu era plătită nici cu a mia parte din cât ar fi meritat.

Plantaţia era bântuită din când în când de diverse molime. Într-o după-amiază, pe când se uita cu atenţie la rădăcinile şi la tulipinele plantelor să vadă dacă nu sunt atacate de vreo boală ochii îi fură atraşi de păsări; când le văzu adunate cu sutele în ramurile copacilor inima i se umplu de emoţie. Rândunelele se adunaseră pentru a se întoarce în Anglia. Un val de nostalgie năvăli peste el şi-şi dădu seama că trebuia să se întoarcă acasă cât mai curând cu

putinţă până să nu devină o marionetă, până să nu înnebunească aici, singur şi torturat de căldura tropicelor.

Se gândi la casa pe care şi-o construia. Trebuia să fie o încununarea a visurilor sale şi o răsplată pentru toată munca grea pe care o făcea. Venise în Indii să procure lemn pentru afacerile tatălui său. La vremea aceea avea în minte o mulţime de proiecte despre cum ar putea prospera. Dorea chiar să-şi cumpere o casă mică în vecinătatea celei a tatălui său.

Moartea acestuia îi spulberase toate speranţele şi-l făcu să aibă un puternic sentiment de vinovăţie. În ziua aceea se gândise că dacă ar fi fost cu tatăl lui, când făcuse criza puternică de bronşită şi ar fi luptat cu toate puterile pentru a ieşi din sărăcie, acesta ar fi. Fost încă în viaţă.

Savage ieşi din acea stare depresivă. Îşi spuse că nimic nu-i va sta în cale şi jură că va face orice pentru a-şi atinge scopul; nu se va da în lături nici de la crimă. Nimic pe lume n-avea să-i împiedice. Şi aşa şi făcuse. Dar drumul lui spre bogăţie nu fusese deloc uşor.

Rănise mulţi oameni şi fiecare greşeală pe

care o făcuse o plătise mai târziu. Treptat, un anume plan căpătă contur în mintea lui.

Era un ambiţios. Nu este de ajuns să vrei ceva. Până nu meriţi lucrul respectiv, nu ai cum să-i obţii.

Reşedinţa pe care şi-o construia în Anglia era numai o parte din planul său. Iar faptul că-şi construia o casă era doar un mijloc pentru finalizarea intenţiilor sale. Fără bijuterii şi alte găteli n-ar fi putut să-şi atingă niciodată scopul. O femeie ca Evelyn Lamb ar fi fost piatra preţioasă ce putea da strălucire proprietăţii lui. Pe deasupra avea şi titluri nobiliare. Cu o femeie frumoasă la braţ, cum era cazul doamnei Lamb, ambiţiile lui s-ar fi împlinit în doar jumătate din timpul pe care l-ar fi pierdut urmând alte căi.

Se decise să acţioneze cât mai rapid. Va începe s-o curteze chiar din acea zi. O va avea în pat ca pe orice fată uşuratică, şi asta nu pentru că ar fi dorit-o neapărat, ci pentru că trebuia să rupă barierele de clasă dintre ei, care-i împiedicau să aibă relaţii mai intime. Savage se întoarse la bungaloul său mai devreme decât anunţase, făcu o baie şi se schimbă. Când trăsura ei, condusă

de un soldat al Companiei, sosi, el se afla pe treptele verandei aşteptând-o. Era îmbrăcată în mătase neagră, cu părul ei superb, blond, strâns într-o împletitură elegantă, prinsă în creştet cu un pieptene de baga.

— Bună seara, domnule Savage, spuse pe un ton oficial.

— Bună seara, doamnă Lamb, îi spuse Savage cu un zâmbet ce lăsa să se vadă că nu credea în răceala acelei voci.

Zâmbea rar, dar când o făcea, cicatricea de deasupra buzei îi dădea un aer ameninţător şi provocator.

— Am promis că-ţi arăt fabrica de ceai. Mai este o oră până la apusul soarelui.

Ea aprobă cu o mişcare a capului şi soldatul coborî din trăsură dându-i hăţurile lui Savage. Adam se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de călărie cafenii, o cămaşă crem şi o geacă de aceeaşi culoare. Haina era o concesie specială pe care o făcea musafirei sale.

Când o ajută să coboare din căruţă văzu că purta cizme înalte de piele pe sub rochia de mătase.

— Nu suport să port ciorapi, explică,

făcând o strâmbătură drăgălaşă.

O luă de braţ şi se îndreptară spre fabrică. Evelyn atinse pachetele de ceai aşezate grămezi lângă pereţi.

— Englezii n-au nici cea mai vagă idee despre cât timp şi câtă muncă înseamnă această plăcere – de a bea un ceai. Dar plătesc un preţ apreciabil pentru acest privilegiu, aşa că nu mă pot plânge.

Banii! Era un subiect la care Evelyn aştepta să se ajungă de multă vreme. Trebuia să fie subtilă şi să nu piardă prea mult timp pentru a distruge barierele dintre ei – ceea ce ar fi însemnat şi începutul unei relaţii mai intime.

Capitolul 4

Adam o ajută pe Eve să urce în trăsura descoperită şi grăbi calul către lac. O invită apoi să se plimbe cu el. Cerul, de un albastru intens, îşi schimba culoarea către un galben strălucitor. Pescăruşi şi grauri galbeni şi negri pluteau deasupra apei, în timp ce un stol de păsări flamingo îşi luă zborul chiar în acel moment, bătând puternic din aripi.

În timp ce se plimbau pe marginea lacului,

cerul căpăta o culoare roşie închisă, dând pielii de alabastru a lui Evelyn o tentă roz. Pe sub gene văzu cum cămaşa crem a lui Adam contrastează cu pielea de un maro închis a gâtului şi pieptul începu să-i palpite. Adam Savage avea un aer autoritar care se datora, probabil, încrederii în sine şi în posibilităţile lui.

Evelyn fusese obişnuită să aibă o viaţă independentă. Evitase să încheie o căsătorie cu un bărbat care s-o domine, şi, în felul acesta, trăise după regulile ei, asemenea unei regine. Dar, în acest moment, bărbatul viril de alături, ce părea că are un desăvârşit autocontrol, exercita o atracţie de necrezut asupra ei. Simţea că şi ea reprezintă o tentaţie pentru el dar cel mai important lucru era faptul că era bogat.

Se opriră pentru câteva secunde, ascultând cum doi bivoli sălbatici răgeau la câteva sute de yarzi depărtare. Ea se uită derutată la viteza şi ferocitatea încăierării. Un taur îl lovi pe celălalt cu asemenea putere, încât îl proiectă, pur şi simplu, în aer. Acesta căzu în noroi ca şi mort. Apoi, taurul victorios se dezlănţui într-o adevărată orgie sexuală asupra vacii care-l aştepta.

Savage, asistând la această scenă fu cuprins de un fior primitiv.

Eve simţi cum i se taie respiraţia şi se îndreptă către Adam. El o luă în braţe rapid, cu un gest hotărât şi-i căută buzele flămând. Eve îşi simţi capul arzând iar sfârcurile sânilor se loviră de muşchii de fier ai pieptului lui Adam. Limba lui i se strecură între buze şi gura i se umplu de senzaţia şi gustul făpturii lui, atât de profund, încât nu-şi putu stăpâni un geamăt.

Un ghimpe de vinovăţie i se înfipse în inimă. Asta n-avea nimic de-a face cu moartea recentă a soţului ei. Când era vorba de sex se simţea întotdeauna vinovată şi murdară. Actul pe care-l văzuse petrecându-se între animale o dezgustase şi-o înfricoşase, încât prezenţa virilă a lui Savage răspândea în jurul ei o dorinţă sexuală care-o sufoca.

Pământul îi aluneca de sub picioare. Savage o putea face să-şi piardă minţile, dar Eve nu dorea să se întâmple aşa ceva. Trebuia să-şi ţină cumpătul. Îşi reprimă imediat orice dorinţă.

Adam fu uimit văzându-se respins astfel. Obrajii ei se îmbujoraseră şi privea

temătoare să vadă dacă nu-i observase cineva. Adam se amuză gândindu-se că dacă i-ar fi văzut cineva, ea ar fi fost îngrozită. Eve se îndreptă spre trăsură şi reveni la răceala iniţială.

Se întoarseră. Adam duse trăsura până în apropierea grajdurilor şi dădu calul în grija unui servitor.

Eve intră în panică.

— Nu pot să stau mai mult.

— Cum doreşti, răspunse el liniştit. Oricât de mult şi-ar fi dorit ea ca lucrurile să se fi petrecut altfel, ştia că acel sărut dărâmase unele bariere dintre ei, pe care nu mai putea să le ridice din nou.

Pe când treceau prin hol, papagalul, la vederea străinei, se retrase în fundul coliviei şi începu să strige: Păcătoaso! Pocăieşte-te! John Bull îi explică lui Eve că pasărea spunea cuvinte biblice şi că nu trebuia să se supere din moment ce era vorba de o pasăre şi de cuvinte care nu-i aparţineau. Cu toate acestea, Eve nu-şi putu reţine o grimasă.

Lângă farfuria lui Evelyn, Adam Savage aşezase o orhidee exotică de toată frumuseţea. Petalele aveau strălucirea

moale a catifelei negre şi erau străbătute de vinişoare roşii şi aurii.

— E minunată, spuse Evelyn.

Dintr-odată Adam simţi nevoia s-o prindă-n părul ei auriu. Dar îşi stăpâni impulsul şi-o invită să se aşeze pe scaun.

John Bull purta o jachetă albă, imaculată şi pantaloni de aceeaşi culoare. Servea cina într-o tăcere desăvârșită. Adam știa cât îl costa această tăcere pe John Bull şi-şi notă în minte câteva vorbe de laudă pentru această comportare.

Deşi John Bull încercase să fie cât mai decret, Lady Lamb observă dintr-o ochire piatra preţioasă prinsă în turbanul roşu al servitorului, deasupra frunţii. Era un rubin mare cât o alună. Bănuise că Savage era un om bogat, dar nu se gândise că-şi putea permite să-şi acopere şi servitorii cu bijuterii.

Vederea rubinului o determină să-şi schimbe tactica.

Subiectul banilor trebuia ocolit şi, din câte învăţase de la viaţă până atunci, un bărbat puternic, căruia îi place să domine, se comporta cu mai multă grijă când e vorba de o femeie fragilă şi lipsită de apărare.

Adam o privi cum abia se atinge de mâncare. Luase doar două guri şi apoi începu să se joace cu mâncarea rămasă în farfurie. Eve găsea că mâncarea indienilor e dezgustătoare. Faptul că nu mânca aproape nimic o ajuta să se menţină suplă. Adam se gândi că lipsa poftei de mâncare avea legătură cu pierderea grea pe care o suferise.

— Eve, vrei să vorbeşti cu cineva? o întrebă cu un glas blând.

Văzuse durerea din ochii ei.

— Oh, da… am nevoie de ajutorul tău… de sfatul tău, răspunse ea. Nu voi mai primi salariul pe care-l avea Russell de la Compania Indiei de Est. Vor numi un alt administrator.

Adam nu rămase surprins de faptul că ea pomenise de bani. Era destul de inteligent să o ghicească dincolo de masca de durere. Probabil c-o interesa mai mult un partener de afaceri decât unul de suflet. Probabil că şi el o dorea mai mult castelană la Edenwood decât soţie.

— Russell mi-a spus că eşti proprietara Casei guvernamentale. Ea nu aparţine Companiei.

Eve aprobă şi continuă să vorbească pe acelaşi tot descurajat.

— Da, dar vezi, ne plăteau până acum o sumă apreciabilă de bani ca să folosească clădirea drept cartier general al afacerilor Companiei aici, în Ceylon. Acum nu mai au niciun interes să plătească suma aceea de bani.

— Nu neapărat, îi răspunse el gânditor. Compania are nevoie în continuare de ofiţeri care să administreze proprietăţile englezeşti de aici.

Adam nu-şi putea da seama dacă ea avea habar despre afacerile Companiei Indiei de est şi despre interesele politice ale acesteia.

— Cum să-ţi spun, Compania şi Coroana au dublul control asupra Indiei şi Ceylonului. Numai două lucruri îi interesează: profiturile şi colectarea taxelor. Russell mi-a spus că profiturile Companiei în anul care a trecut a fost de peste trei milioane de lire. Guvernul vrea să investigheze această afacere.

Adam ştia foarte bine că această investigaţie crease probleme inimii lui Russell, dar nu-i spuse nimic lui Eve.

— Compania controlează balanţa puterii

iar Guvernul intenţionează să ia el puterea. Până la urmă totul se reduce la bani, spuse Adam cinic.

Eve era atât de marcată de ce auzise încât nici nu se sinchisi de ultima remarcă.

— Deci, spuse Adam cu un gest teatral, concluzia ar fi că e rău pentru mine şi bine pentru tine. Trebuie să-mi duc aurul de aici până nu se va gândi cineva să mă întrebe cum dracu' te-am câştigat. Între timp tu te vei putea adăposti sub aripa protectoare a Casei guvernamentale şi a hoardei lor de colectori de taxe. Te poţi aştepta, de asemenea, să fii recompensată pentru serviciile care le-ar aduce Casa guvernamentală funcţionarilor de aici şi aparenţele arată că se va ivi în curând un nou administrator, probabil necăsătorit sau, cel puţin, nu cu nevasta prin preajmă. În felul acesta vei avea ocazia să te reintegrezi în viaţa socială a Ceylonului aşa cum a fost până acum. De fapt, cred că vei fi unul din funcţionarii perfecţi ai Companiei. Prevăd lucrurile astea pentru tine.

Adam arunca adesea praf în ochii interlocutorului pentru a-l câştiga de partea sa. — îţi mulţumesc, Adam…

Adam observă imediat ezitarea ei. Văzu că nu intenţiona să-şi mănânce desertul, aşa încât se ridică şi o conduse într-o cameră mai izolată.

— Spune-le servitorilor că sunt liberi, îi spuse lui John Bull, a cărui sarcină era să asigure celor doi o linişte desăvârşită.

Eve luă orhideea şi îl însoţi pe Adam către camera din apropiere. Se aşeză într-un scaun din lemn de bambus, ştiind că felul în care stătea îi sporea frumuseţea, în timp ce Adam turna în pahare vin de Madeira, unul din cele mai vechi vinuri ce se puteau gusta acolo, în căldura tropicelor.

Ca şi cum Adam ar fi fost preotul iar ea ar fi venit la spovedanie, spuse aproape cu brutalitate:

— Am nevoie de bani. Am făcut datorii la jocurile de noroc.

— Ce ticăloşie, o necăji. De fapt, jocurile de noroc au ajuns aproape o tradiţie la englezi. Şi eu joc.

Evident, el nu se gândea nicio clipă că ar putea fi constrâns să ia o anume atitudine. Considera provocarea ei un păcat destul de neînsemnat.

— Singura diferenţă este că eu joc pe nave

şi pe asigurări şi nu doar de dragul cărţilor de joc.

— M-am gândit la asta, îi mărturisi, dar riscul e prea mare. Dacă aş pierde un vas la joc aş fi măturată de-aici.

Dintr-odată îşi dădu seama că discuţia despre bani fusese luată în serios de ea.

— Doamne Dumnezeule, nici să nu te gândeşti la asta. Ştiu destul de multe despre vapoare şi aş putea să-ţi spun că niciodată nu poţi paria că încărcătura va ajunge la destinaţie decât dacă vasul e bine înarmat, iar marinarii de la bord sunt bine instruiţi să lupte împotriva piraţilor.

— Ai vasele tale, nu-i aşa? Eve era surprinsă să vadă cu câtă uşurinţă discuţia alunecase spre ce o interesa. Crezuse că era nevoie să-i facă cel puţin două, trei vizite până când îi va putea cere lucrul de care avea neapărat nevoie.

— În urmă cu doi, trei ani mi-am construit primul vas. Era făcut din lemn de cea mai bună calitate. Mai apoi numărul vaselor a ajuns la trei. Făceau ruta China-India. Acostau la Burma, Sumatra şi Canton, dar nu în Persia. Acolo e patria piraţilor.

— Adam, mi-ai putea lua marfa pe unul

din vasele tale?
— Bineînţeles, Iartă-mă că nu ţi-am propus eu asta. Aş fi oricând fericit să te ajut.
Privirea lui albastră îi sfredeli chipul cu intensitate, într-un fel intim, care dădea cuvintelor un anume înţeles.
Se apropie de ea şi-i desprinse pieptenul de baga, lăsându-i părul să cadă în valuri pe umeri. Apoi îi puse superba orhidee după ureche.
— Toată seara mi-am dorit să fac lucrul ăsta, îi mărturisi cu un glas grav.
Îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică până buzele lui mai că le atingeau pe ale ei.
— Eve, îţi voi plăti datoriile pe care le-ai făcut la jocurile de noroc.
Acestea erau exact cuvintele pe care şi-ar fi dorit să le audă, dar era conştientă că-i va cere ceva în schimb.
De-a lungul anilor îşi dăduse seama cum trebuie să reacţioneze într-o asemenea situaţie. Se prefăcu încurcată şi-l îndepărtă.
— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva!
Ştia că nimic nu se obţine gratuit pe lumea asta, mai ales când era vorba de bărbaţi. Era pregătită să-i dea preţul pe

care l-ar fi cerut, asta făcuse toată viaţa ei, dar, din acest moment, se hotărâse să impună şi condiţiile ei.

Savage nu putea fi citit, era realmente o enigmă. Îşi, dădea seama că era genul căruia îi plăcea să domine şi că avea o voinţă puternică. Dar, cu ajutorul sexului, ar fi putut să preia ea controlul asupra lui.

Îi aruncă o privire seducătoare printre gene care voia să-i spună într-un fel ademenitor: aş putea să câştig banii ăştia. Adam ştia că era o formă de a accepta banii de la el. Îi umplu paharul din nou şi apoi desfăcu masa de joc şi puse pe ea zarurile. În seara aceea dorea să-şi petreacă timpul jucând.

Deschise o cutie de argint şi-i goli conţinutul pe masă.

— Vom juca pe bijuterii, spuse cu voce înceată, privindu-i buzele.

Citi pe faţa ei uimirea şi-o văzu umezindu-şi buzele, îşi rezervase plăcerea de a o vedea luată prin surprindere, împărţi în grămezi egale rubinele, smaraldele şi diamantele.

Eve simţi că pulsul îi bate rapid. Sângele începu săi circule fierbinte şi rapid prin

vene. I se tăiase respiraţia văzând strălucirea pietrelor pe tablă. Dădu un dublu cinci. Adam n-o slăbea din ochi nicio clipă. Dădu cu un gest nepăsător un cinci-şase şi trecu din partea ei într-a sa un smarald de-o mărime apreciabilă.

Văzu cum încordarea de pe faţa ei creşte şi, apoi, satisfacţia ce-i apăru în ochi când fu rândul ei să facă unsprezece puncte.

Adam dădu tura următoare şase-şase. Îi luă înapoi un diamant.

Ochii ei se aprinseră şi liniştea era tot mai apăsătoare, simţind că şansele n-o favorizează.

Chipul lui Adam părea în lumina lămpii, negru şi fioros ca al unui leopard, ascunzându-şi gândurile şi intenţiile în spatele unei măşti perfecte. De fapt, totul era pură dorinţă sexuală. Pofta aprinsă a lui Eve de-a avea bijuterii îi era scrisă pe faţă. Aşa i-ar fi plăcut lui Adam să fie privit de ea când ar fi fost goală. Avea o privire flămândă ce spunea: Trebuie să le am, altfel mor.

Cu fiecare aruncare de zaruri lua câte o bijuterie.

Ştia că Russell îi dăduse deplină libertate

în tot ce dorea să facă. Îi spusese că fiind soţia lui era mai liberă decât pasărea cerului şi, mai mult, o învăţase să-i placă această situaţie.

Când îi luă şi ultima piatră, Eve se ridică grăbită, strângând pumnii cu un gest nervos şi-i spuse cu o voce rănită:

— Credeam că eşti un gentleman. Credeam că ai să mă laşi să câştig.

— N-am lăsat pe nimeni niciodată să câştige când erau şi interesele mele la mijloc şi n-am s-o fac nici acum.

Înconjură masa de joc şi se apropie de ea ca un vultur de pradă. Vocea îi era şoptită, caldă. Mâinile lui bronzate o cuprinseră pe după umeri.

— Eve, tu ştii mai bine decât orice altă femeie că nu sunt un gentleman.

O cuprinse un tremur nervos când gura lui i-o luă în stăpânire pe a ei, făcând-o aproape să ameţească. Dar se gândea că trebuie să opună rezistenţă acestui joc, pretenţiei virile a acestui bărbat. Când o atinse, îngheţă.

Savage îi descheie rochia şi-i lăsă umerii goi înainte ca ea să-şi dea seama de îndrăzneala gesturilor lui. Rochia căzu şi ea

rămase într-o cămaşă de mătase scurtă, corset şi cizme negre, înalte.

Savage dezbrăcase sute. De femei în viaţa lui. Era expert în jocul seducţiei. La douăzeci de ani, când părăsise Anglia, considera că avea destulă experienţă când era vorba de femei. Avusese servitoare, femei măritate, chiar târfe; când ajunse-n India îşi dăduse seama că, de fapt, nu ştia nimic despre arta senzualităţii şi hotărî să-şi îmbogăţească educaţia în această i privinţă.

Vizitase templele secrete ale zeilor dragostei şi fertilităţii, unde statuile exacerbau imaginea sexualităţii. Până şi-un marinar ar fi roşit văzându-le. Întâlnise nababi a căror dansatoare profesioniste puteau scoate pe oricine din minţi cu mişcările lor. Văzuse colecţii de nepreţuit de opere de artă erotice hinduse şi orientale care-l făcuseră să-şi schimbe gustul şi aprecierile privind natura sexuală a individului. Învăţase să se cunoască fără ruşine şi falsă pudoare, cum se întâmpla în aşa-zisul Vest al civilizaţiei.

Se gândi că Eve îi respinse avansurile pentru că avea gândirea unei femei obişnuite. Încercă s-o elibereze de

prejudecăţi.

— Aş pune pariu că n-ai permite unui individ fără titluri nobiliare să pună mâna pe corpul tău, îi şopti. Deşi îţi place să-i arăţi numai nobililor, vei avea prilejul să ai o experienţă cu un sălbatic de mare clasă.

— Te rog nu, servitorii vor afla… O, Doamne Dumnezeule, Adam nu te dezbrăca.

— Eve, a fi gol e un lucru cât se poate de firesc. Nu te mai îngrijora în privinţa servitorilor. Încearcă să nu mai fii inhibată.

În timp ce-o ţinea în braţe şi-o închipui goală. O imagine excitantă a englezoaicei de viţă nobilă, rece, cu pielea de alabastru şi părul galben-auriu.

Începu să-i scoată cizmele.

— Nu, Adam…

Ochii ei aveau o expresie chinuită ca şi cum el era cel obligat să cedeze. Îi era frică de momentul în care-i va vedea corpul magnific, de bărbat viril aflat în culmea puterii, corp de animal tânăr ce ascunde dorinţe nestăpânite. Se temea că atunci îşi va pierde controlul.

Niciodată nu-şi pierduse stăpânirea de sine într-o relaţie sexuală şi îi era frică să i se întâmple lucrul acesta acum.

Savage se gândi că ar fi fost mai bine să se îmbrace. Dacă i-ar fi văzut cicatricele ar fi trebuit să explice de unde le căpătase. Ar fi însemnat prea multe întrebări şi prea multe răspunsuri despre trecutul său zbuciumat. Nu-i plăceau oamenii care umblau unde nu le fierbe oala. O parte a vieţii lui trebuia să rămână definitiv ascunsă de curiozitatea celorlalţi. O trase lângă el şi-i prinse sânii în palmă.

— Eve, nu sta încordată, lasă-mă să te iubesc.

— Nu, nu, nu, îi răspunse, aproape incoerent, începu să I se pară că e dezgustătoare. Adam Savage stârnise în ea acea plăcere pe care ea o califica drept brutală, ţărănească, nerafinată.

Eve nu ajunsese cu niciun bărbat la orgasm. Nu putuse. Corpul ei nu se comporta aşa. Rămânea stăpână pe situaţie chiar când nu-şi dorea acest lucru. Când nu putea evita ca actul să se producă, voia să se încheie totul cât mai repede. Instinctiv îşi dădu seama că Savage era genul care acţiona încet, cu răbdare, perseverent şi niciodată gândindu-se să renunţe. Era tipul bărbatului care făcea ca femeia să ţipe că-l

doreşte, că vrea să facă dragoste cu el. Se crispa toată imaginându-şi că, probabil, servitorii stăteau lângă uşă şi ascultau. Se gândi dintr-odată că se comportau ca animalele pe care le văzuse nu cu mult timp în urmă. Savage era taurul care aştepta să o penetreze. Îi smulse rochia din mână şi o trase la piept să-şi acopere goliciunea.

— Ticălosule, cum poţi să mă faci... să mă simt atât de prost? îi spuse indignată.

Adam Savage înţelese că Eve era frigidă. Dacă sperase că va topi gheaţa din fiinţa ei, acum îşi dădu seama că trebuia să se apropie de ea în alt fel. O ajută cu blândeţe să se îmbrace, îi prinse părul cu pieptenele de baga şi o strânse în braţe. Îi spuse ce frumoasă este, ce inteligentă. O sărută pe faţă, pe gât, pe obraji, pe ochi şi apoi pe buze. O tăcea să simtă acea plăcere pe care şi-o dorea cel mai mult. Adora să i se spună că e frumoasă. Acum era îmbrăcată şi curtată delicat; n-ar fi stricat pentru nimic în lume frumuseţea acelui moment făcând dragoste.

În acelaşi timp, Savage spera că, dacă acţiona cu răbdare, o va face să-i dorească mai mult decât fusese în stare să accepte de

data aceasta.

Eve îşi spuse că s-ar fi măritat cu el dacă ar fi avut titluri nobiliare. Se ridică în vârful picioarele şi-i sărută rapid buzele devastatoare.

— Eşti într-adevăr un sălbatic, Lord Savage Adam.

Capitolul 5

Bernard Lamb se întoarse la proprietatea de la» Lamb Hall în seara următoare vrând să vadă în ce stare se afla victima lui, dar ştia că trebuie să fie mai întâi prevăzător şi apoi curios. Sub niciun motiv nu trebuia văzut în preajma castelului de vreunul din membrii casei. Dacă accidentul avea să i se întâmple Lordului Lamb, primul bănuit ar fi fost el, ca ruda cea mai apropiată.

Bernard se ascunse în spatele unor tufişuri, la o oarecare distanţă de Lamb Hall pentru a pândi pe fereastră. Avea răbdarea unui păianjen ascuns în spatele unor frunze.

Nu fusese prea greu s-o ghicească pe bătrâna prostituată. O femeie de înălţime mică, ce se agita încoace și-ncolo cu o rapiditate uimitoare ce-şi mişca exagerat mâinile când vorbea. Îşi dădu seama de la

distanţă care sunt servitorii, dar îi veni mai greu să distingă care e verişorul şi care e verişoara.

Amândoi erau supli, bruneţi şi înalţi, amândoi mergeau domol, cu un pas neglijent. Credea că-l văzuse pe vărul său, Anthony, citind la o masă din bibliotecă, dar când profilul acela se ridică şi se-ndreptă spre fereastră îi văzu fusta şi-şi dădu seama că era Antonia. Deşi nu-i văzuse trăsăturile îndeaproape, se gândi că nu s-ar fi putut simţi niciodată atras de o persoană care nu avea o feminitate evidentă.

Gândul îl duse la micuţa lui actriţă Angela Brown, la formele ei unduitoare, perfecte, la părul ei argintiu-auriu, coafat după ultima modă, la sânii bogaţi ce stăteau gata să spargă dantelele şi corsetul rochiei de satin.

Luminile se stingeau una câte una, aici la Hall. Se culcau devreme. Când Lamb Hall îi va aparţine, luminile vor străluci până în zori, se gândi, zâmbind mulţumit.

O idee strălucită îi trecu prin minte dintr-odată; atât de bună, că-l făcu să rânjească de bucurie. Merse în spatele trăsurii şi scoase axul unei roţi cu ajutorul ciocanului şi-l băgă în buzunar.

Ce simplu fusese! Trăsura avea să parcurgă câteva mile înainte să se descentreze şi să-şi piardă roata. Apoi se va prăbuşi. Partea frumoasă era că n-aveau cum să facă legătura între accidentul de trăsură şi persoana lui.

Afacerile pe care le avea de făcut în Stoke vor fi încheiate cu succes. I se părea chiar că aude vocea Angelei Brown de pe scena Teatrului Olimpic.

Anthony Lamb se izola de restul lumii aproape două săptămâni. Moartea tatălui trezise în el un puternic sentiment de vinovăţie. Se gândea că, dacă ar fi fost în Ceylon ar fi putut măcar să-şi consoleze mama de pierderea suferită. Mai era şi faptul că împlinea în curând şaptesprezece ani şi nu plecase încă nicăieri în afara Angliei.

Se simţea frustrat că ai lui nu se gândiseră niciodată să-i cheme în Ceylon şi hotărî ca, în mai puţin de un an, când va avea vârsta majoratului, să plece într-acolo. Nu-i spuse nimic Antoniei, dar îşi propusese ca atunci când va sosi acest individ, Adam Savage, să înveţe de la el tot ce se putea. Şi mai ales totul despre India. Din momentul în

care începuse să facă planuri se simţea deja mult mai bine.

Antonia fu fericită să-şi vadă fratele mai liniştit. Purta pantaloni de călărie de un gri deschis şi o jachetă având culoarea cerului senin. Mai văzu că-şi prinsese în păr o eşarfă nouă şi-şi spuse că, probabil, nu se ostenise să se îmbrace atât de elegant doar pentru plimbarea călare pe care o făcea în fiecare dimineaţă.

— Mă gândeam să dau o raită şi să stau de vorbă cu olandezii. Au auzit, cu siguranţă, de moartea tatei şi cred că ar trebui să-i asigur că nu voi face nicio schimbare. Vor avea în continuare aceleaşi slujbe şi aceleaşi îndatoriri.

Antonia încuviinţă zâmbind. Aveau două ferme în regiunea aceea şi ambii arendaşi aveau fete drăguţe, de-aici şi eşarfa nouă în părul lui.

— Astăzi briza bate destul de tare. Voi ieşi mai târziu cu barca.

— Şi dacă te-aş ruga să nu te aventurezi în larg?

— Nu-ţi fie teamă! Care ar mai fi farmecul de-a locui pe coastă dacă nu ieşi în larg cu barca? Nu cred că voiai să-mi spui că nu

sunt un marinar la fel de bun ca tine, nu-i aşa, Tony?

— Oh, Doamne, acum ţi se pare că vorbele mele sunt o provocare. Te rog doar să fii atentă. Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic.

În timp ce Antonia îşi schimba hainele pentru ieşirea pe mare îl privi pe Anthony pornind călare în galop. Nu era drept să insiste atât de mult pe faptul că. Trebuie să fie prevăzătoare când el însuşi risca să-şi rupă gâtul călărind fără şa. Era un călăreţ superb şi-i făcea mare plăcere să-i urmărească, mai ales în momentul când sărea peste gardul înalt ce înconjura pajiştea castelului. Îl văzu sărind uşor, fără nicio dificultate, dar dintr-o dată se întâmplă ceva ciudat. Călăreţul căzu şi calul se comporta ca o sălbăticiune fioroasă a junglei. Tony nu reuşea să se ridice. Antonia coborî într-o fugă nebunească şi-o strigă pe Roz care era pe terasă.

— Tony a căzut de pe cal! Cheamă-l pe domnul Burke.

Îşi strânse fustele pe lângă ea, alergă prin grădină, traversă parcul mic din faţa casei şi ajunse lângă gardul unde căzuse Anthony.

Fratele ei stătea întins pe iarbă palid ca

un cadavru. Inima i se opri pentru câteva secunde. Nu se putea să fi murit! Un necaz nu vine niciodată singur.

— Nu! Nu! ţipă cât o ţineau puterile ca să-şi alunge frica.

Dintr-odată simţi că se sufocă şi că nu mai poate respira. Auzi bătaia ameninţătoare a unor tobe. Se uită cu ochii mari la figura speriată a domnului Burke care alerga înspre ei cât îl ţineau puterile. Pe când stătea aplecată asupra fratelui ei, Anthony se ridică în capul oaselor și zâmbi derutat:

— La naiba! Probabil că am o moacă tare tâmpită din moment ce am făcut pe toată lumea să alerge spre mine.

Antonia îşi dădu seama că bătaia de tobe pe care o auzise era de fapt bătaia inimii ei.

— Nenorocitule! M-am temut că ai murit!

— Mergi cu domnul Burke. Îţi duc eu calul, îi spuse Antonia pe un ton poruncitor.

Domnul Burke fu mai diplomat.

— Întoarce-te acasă şi linişteşte-o pe bunica ta că n-ai luat decât o trântă şi nu te-ai rănit.

Iapa tremura din toate încheieturile. Când Antonia o trase uşor de hăţuri văzu că faţa îi era plină de sânge.

— Venus, draga mea, lasă-mă să văd ce-ai păţit.

Pielea calului fusese tăiată de un obiect foarte ascuţit. Antonia îi scoase hăţurile şi-şi plimbă degetele de-a lungul curelelor. Văzu unde era tăiată cureaua şi mulţumi în gând providenţei că nu se rupsese cu totul, îşi plimbă mâna de-a lungul gâtului calului şi-i vorbi cu blândeţe, ca să-i liniştească.

— Grăjdar, spuse celui car ar fi trebuit să se ocupe de trăsură, nu mi-aş fi închipuit că harnaşamentul e într-o stare aşa de proastă. Să nu mai foloseşti vechiturile astea şi verifică-le cu mare atenţie şi pe celelalte. Va trebui să cumpărăm altele noi.

Antonia pregăti mâncarea calului în care pusese şi o fiertură cu efect de narcotic. Îi spălă rănile şi o unse cu o alifie în timp ce grăjdarul o ţinea de coamă. Venus scutura capul de durere, dar cu siguranţă, durerea de acum era cu mult mai mică decât cea pe care o avusese cu câteva minute înainte.

Când Antonia intră în casă, Anthony îşi schimbase deja haine şi-i explica lui Roz ce păţise.

— Hăţurile s-au rupt şi am simţit cum şaua alunecă într-o parte chiar când mă

pregăteam să sar gardul.

Antonia preciza şi ea:

— Harnaşamentul pe care-l foloseşti e putred de-a binelea. Va trebui să cumpărăm altul. Săraca Venus e într-o stare mult mai gravă decât Tony.

— Ce a păţit? întrebă el îngrijorat privind înspre grajduri.

— Faţa îi e tăiată un pic, dar se va face bine. Ar fi bine să te uiţi la cuiele ascuţite pe care le-am găsit pe partea din interior a căpăstrului.

După ce fratele ei plecă, Antonia îşi duse mâna la inimă.

— Oh, Roz, dacă l-ai fi văzut. Stătea întins pe pământ, nemişcat şi atât de palid, încât am crezut că a murit.

Roz o privi înţelegătoare.

— Te-ai speriat rău, draga mea. Vino, am să-ţi dau o gură de brandy.

Antonia se cutremură şi tuşi. Băutura îi alunecă pe gât tăindu-i răsuflarea, dar, în acelaşi timp îi dădu un sentiment relaxant de siguranţă, care i se răspândi în întreg corpul.

— Era să înnebunesc de frică, văzându-l întins acolo.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu c-a fost doar un mic accident. Dacă i se întâmplă ceva lui Anthony vom avea şi alte suferinţe în afară de aceea de a-l pierde.

— Ce vrei să spui?

— Acei ticălos cu faţă pocăită, vărul tău, care nu urmăreşte decât să vâneze averi, Bernard Lamb, va moşteni nu numai titlul ci şi casa asta şi toate proprietăţile pe care le avem. Chiar şi casa din Londra. Tu şi cu mine trebuie să stăm de strajă şi să-i punem la punct cât mai dur cu putinţă.

Antonia se înfiora de parcă ar fi văzut o stafie, cu tot cu brandy-ul pe care-l băuse. Îi pierise orice chef de-a mai merge în larg cu barca.

Antonia nu avea proprii ei bani. Noile cheltuieli urmau să fie făcute din renta lui Anthony. Avea o idee foarte vagă despre suma care-i aparţinea ca zestre şi se simţi brusc umilită de faptul că trebuia să-şi găsească un soţ care s-o întreţină pentru tot restul vieţii.

I-ar fi părut mai bine să-şi găsească un soţ înainte să se însoare Anthony. Altfel îi va fi tot mai greu să suporte acea situaţie. Trebuia să-şi găsească un acoperiş

deasupra capului şi un statut social, altfel nu va fi nimic mai mult decât o îngrijitoare de fermă, mătuşă a copiilor fratelui ei. Antonia nu era genul femeii tinere care să stea pasivă într-o situaţie ce pare să n-aibă ieşire. Hotărî să meargă la Londra şi să stea de vorbă cu avocaţii familiei. Va insista să afle care era partea pe care o va căpăta drept zestre. Voia să ştie dacă, în cazul în care nu se va mai mărita va mai primi banii la vârsta de optsprezece ani. Mai voia să ştie şi dacă tatăl său îi lăsase ceva prin testament, iar dacă nu, asta era!

Şi, pentru că nu aveau secrete unul faţă de celălalt, Antonia îi împărtăşi fratelui ei intenţiile pe care le avea. Anthony nici nu se gândea să meargă ia Londra.

— Află în primul rând când se întoarce individul ăsta, Savage. Trebuie să merg la Rochester să cumpăr un harnaşament nou şi voi avea nevoie de bani cât de curând.

Roz şi Antonia, însoţite de domnul Burke plecară la Londra. Casa de la oraş avea o mulţime de servitori, aşa încât n-avură nevoie să-şi ia cu ele servitoarele de la Lamb Hall.

— Călătoria asta la Londra nu poate fi

decât o binecuvântare. Chiar dacă nu putem merge la baluri, o putem vizita pe Lady Jersey. Frances ne va pune la curent cu ultimele noutăţi şi cancanuri.

Antonia şi domnul Burke schimbară priviri amuzate. Nimeni nu ştia că pe măsură ce trăsura câştiga viteză axul de fier al unei roţi din spate ieşea treptat din locul lui.

Roz trebuia să se sprijine bine pentru a sta în echilibru.

— Servitorul şi-o fi închipuit că e Dick, tartorul iadului.

Antonia râse.

— Cine o fi şi Dick, tartorul iadului?

— Cum, n-ai auzit de el? Oh, Doamne, eşti o provincială atât de naivă, draga mea. El conducea trăsura poştei din Cambridge. Avea o strungă imensă între dinţii din faţă şi cu toate acestea scuipa uimitor de bine.

Antonia se distra din ce în ce mai mult.

— Nu sunt atât de provincială să cred toate poveştile pe care mi le spui, Roz.

Trăsura îşi încetini mersul şi Bradshaw o trase în curtea unui han. Sări jos de pe capră iar domnul Burke deschise uşa trăsurii şi coborî şi el.

— Ceva-i în neregulă aici. Trăsura merge

ca un beţiv pe şapte cărări, spuse Bradshow ţinând cu o mână sigură hăţurile cailor transpiraţi.

— E în neregulă.pe naiba. Tu conduci trăsura ca un nebun, îi spuse Roz, scoţând capul prin ferestruica trăsurii.

Bradshow se posomorî pe dată. Domnul Burke spuse:

— Plimbă puţin trăsura prin curte şi eu am să urmăresc ce se întâmplă.

Bradshow se urcă din nou pe capră şi mână caii prin curtea hanului. Roata din spate era în mod evident descentrată iar axul de fier din centru era pe punctul de-a cădea.

— Opreşte! Opreşte! strigă domnul Burke alarmat. Roata din spate e gata să cadă.

Bradshaw se repezi să vadă exact ce se întâmplă.

— Doamne Dumnezeule! Era să se întâmple o nenorocire!

Domnul Burke le rugă pe doamne să facă o scurtă plimbare în timp ce el şi cu Bradshaw schimbară axul roţii. Doamnele habar n-aveau că fuseseră pe cale să dea nas în nas cu moartea, aşa că păşiră calme în i salonul hanului.

Hangiul strâmbă din nas când auzi că doamnele cer! o ceaşcă de ceai şi-un pahar de cidru. Dacă ceaiul va înlocui berea, ce sens va mai avea cârciuma lui?

Când domnul Burke intră şi el în han şi comandă bere, faţa cârciumarului se mai lumină. Cu tot zâmbetul acestuia, sprâncenele domnului Burke rămaseră încruntate.

— Două accidente în două zile mă fac bănuitor, spuse el cu voce înceată.

— E doar o coincidenţă, replică Antonia.

— Eu nu cred în coincidenţe, spuse Roz aspră.

— Crezi că cineva încearcă să ne facă vreun rău? întrebă Antonia glumind.

— Există posibilitatea ca cineva să-i vrea răul lui Anthony.

Antonia spuse neîncrezătoare.

— Tu îţi închipui că vărul nostru, de care-ai pomenit adineaori, vine tocmai de la Stoke şi se chinuie să descentreze roata trăsurii şi să taie şaua calului lui Anthony? Cred că nici n-are habar de existenţa noastră.

Deşi discuţia nu luase amploare, Antonia avu un coşmar îngrozitor în acea noapte.

Visă că, pe când erau plecaţi la Londra, cineva îi ucide fratele. Coşmarul fusese atât de real şi devastator, încât se trezi îngrozită, întrebându-se dacă nu cumva lucrurile acelea chiar s-au întâmplat. Braţele îi erau acoperite de pete roşii. În spate simţea fiori reci ca şi cum s-ar fi plimbat desculţă prin zăpadă. Se iveau zorii şi ea nu-şi putea stăpâni tremuratul.

Capitolul 6

Când Antonia păşi în camerele companiei Watson Goldman, spaima de după coşmar dispăruse deja, dar urma un lucru dificil, acela de a-şi rezolva problemele financiare.

Tânăra Lady Lamb era îmbrăcată după ultima modă. Purta un mantou de blană şi o rochie de mătase, ambele extrem de elegante deşi aveau culoarea neagră a doliului. Numai ochii verzi, exact ca ai fratelui ei, îi aminteau avocatului că era sora lui geamănă.

— Domnule Watson, începu, n-are niciun rost să mă ascund după deget. Am venit să mă interesez de banii mei.

Avea o voce fermecătoare, puţin guturală, cu tonuri joase care aproape-l hipnotiza.

Ochii ei splendizi îl priveau aşteptând un răspuns.

— Banii dumneavoastră? repetă întrebarea el cu un glas neutru.

— Când aţi venit la Stoke ați discutat numai afacerile fratelui meu. În ce mod îmi afectează moartea tatălui meu situaţia financiară, domnule Watson?

— Draga mea, Lady Lamb, dumneata n-ai o situaţie financiară. În trecut, asta ţinea de îndatoririle tatălui dumneavoastră. În prezent, de această problemă se ocupă Anthony, iar pe viitor va fi grija soţului dumneavoastră.

Ochii Antoniei aruncară furioşi scântei verzi.

— Şi dacă acest Făt-Frumos nu se va materializa, aş putea să-mi folosesc banii din zestre pentru a mă întreţine singură?

— Lady Lamb; n-o să aveţi probleme să vă găsiţi un soţ, vă asigur.

Cum îndrăznea să-i dea sfaturi?

— Vrei poate să mă iei dumneata de nevastă, domnule Watson?

— Nici nu încape discuţie că aş vrea să mă căsătoresc cu dumneavoastră, domnișoara mea, dar, din păcate posed deja o soţie.

Antoniei aproape că îi veni să strige: Nu poţi să ai în posesie o soţie. Trase adânc aer în piept pentru a se calma.

— Îmi pare rău, domnule Watson. De obicei nu sunt atât de nepoliticoasă. Tata nu mi-a lăsat nimic în testament?

— Mi-e teamă că nimic, dar bineînţeles, zestrea vă e în siguranţă şi nu va fi afectată.

— Cât înseamnă, de fapt, această zestre? Şi, în cazul în care nu mă mărit aş putea să folosesc banii pentru a mă întreţine? repetă întrebarea.

— Nu e de competenţa mea să discut suma care va fost lăsată ca zestre.

— Dar a cui competenţă este, domnule? întrebă.

— Păi, e treaba tutorelui, bineînţeles. Tatăl dumneavoastră l-a numit pe Adam Savage drept tutorele vostru legal şi dispoziţiile lui trebuie să le urmăm întocmai. La fel şi fratele dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că străinul acela, care se află acum de partea cealaltă a lumii ne va spune ce să facem şi ce nu? Dar asta e o ticăloşie! Am să-i scriu mamei de îndată şi-am să-i spun că este inadmisibil ce se petrece aici.

— Mama dumneavoastră nu poate contesta legea.

Numai contestarea testamentului tatălui dumneavoastră ar putea schimba situaţia.

— Aşa deci, spuse cu voce înceată, resemnată. Acest Savage se poate amesteca în viaţa mea oricum şi oricând doreşte. Lordul Lamb are nevoie de bani. Va trebui să cerşească, întinzându-i pălăria acestui Savage? întrebă Antonia dezgustată.

— Draga mea domnişoară, Adam Savage are un asemenea control asupra averii dumneavoastră c-ar putea să cheltuie banii şi-n interes personal dacă aşa doreşte.

Antonia rămase cu gura deschisă. Ei, dacă aşa° stăteau lucrurile, îi va arăta de ce e în stare. Un plan diabolic se ivi în mintea ei în ceea ce priveşte proprietatea de la Edenwood.

Când Antonia se întoarse în Curzon Street, Frances Jersey se întreţinea cu Roz în salon.

— Antonia, îmi pare atât de rău că nu poţi lua parte la toate acţiunile care se organizează în sezonul acesta. E un avantaj teribil să începi vânătoarea de soţi la şaisprezece ani.

— Bărbaţii! Nu dau un capăt de aţă pe ei, spuse Antonia nervoasă trântind pălăriuţa pe masa de toaletă.

— Roz, ai pregătit-o splendid pentru intrarea în societate. Bărbaţii merită să fie trataţi ca nişte câini.

— Cum a fost la recepţia ducesei Devonshire? întrebă Roz.

— Jocuri de noroc, dansuri, scandaluri şi duhoare, din belşug. Dinţii falşi ai Contelui Bristol sunt făcuţi din roci aduse din Egipt. Arată foarte murdari. Nu-i de mirare că poartă un evantai.

— În, se scutură Roz scârbită. De ce nu şi-a pus dinţi din porţelanul apărut de curând la Wedgwood? Ce mai face draga de Georgiana? Trebuie s-o vizitez înainte de-a pleca din Londra.

— N-o poţi găsi niciodată acasă. O găseşti în Fleet Street jucând zaruri. Datoriile pe care le-a făcut la jocurile de noroc sunt mai mari decât a prietenului ei de suflet, Prinţul, deşi frumuseţea ei încă-i aduce la picioare pe toţi amorezii din Londra.

— Doamne Dumnezeule, rochia ei avea nişte dungi ca nişte şenile, cu buzunare imense şi-un model înflorat de cel mai prost

gust. Rochia semăna mai degrabă cu o casă proaspăt tencuită decât cu rochia unei doamne. Şi ce să mai vorbim de faptul că are pretenţii de cultură. A început să vorbească cu un accent stricat, italienesc; râse Frances.

— Iar delicateţea pe care i-o arată soţului o face săi pună-n fiecare noapte în pat trei sticle cu apă caldă, adăugă Roz confidenţial.

— Săraca doamnă, oftă Antonia.

— Draga mea ştiam c-ai să dezaprobi tot ce-al auzit aici, adăugă Frances cu ochii strălucind.

— Trebuie să ştii să dai replici usturătoare când ai să participi la sezonul următor. Noul hobby al societăţii este să se amestece în toate scandalurile şi bârfele. Ei, cred că sunt epuizată.

— Aşteptam să spui asta, îi replică Roz. Apoi îi aruncă o privire rapidă Antoniei.

— Întâlnirea ta cu Watson Goldman s-a dovedit de vreun folos?

— Ce-am auzit acolo m-a umplut de furie. O femele e absolut dependentă de tatăl, de fratele sau de soţul ei. Iar eu mai pot adăuga că sunt dependentă şi de-un tutore. Roz, am de gând să-i stau ca un ghimpe în

coastă lui Savage. Va regreta c-a ajuns gardianul meu.

— Draga mea, nu este nimic de făcut până când nu se întoarce în Anglia şi-ţi sugerez să ţi-l scoţi din minte pentru că vom merge la cumpărături.

— Nu-i nimic de făcut? Antonia zâmbi şi ochii îi luciră şmecheri. Ai să vezi!

Strada oferea o privelişte pitorească: doamne elegante plimbându-se cu umbreluţe pe umăr, aventurieri veniţi din diferite ţări, hoţi de buzunare, târgoveţi şi cerşetori desculţi. Când o luară spre Charing Cross ceea ce văzură li se păru o adevărată paradă. O mulţime cât se poate de pestriţă se plimba de-a lungul străzilor înţesate de magazine şi cafenele ce aveau geamurile acoperite cu draperii roşii. Bărbaţii priveau prin monoclu femeile simţindu-le zâmbetele dulci sau se uitau cu dispreţ la prostituatele care îndrăzniseră să se plimbe în acea parte a oraşului.

Filfizonii prezenţi la fiecare colţ de stradă îşi dădeau aere unul faţă de altul, fluturându-şi hainele elegant brodate cu motive florale şi animale. Purtau pantaloni dungaţi ce imitau blana zebrei. Toţi aveau

săbii în teci de piele sau pumnale lucrate după cea mai nouă modă. Purtau cu ei tabachere sculptate cu măiestrie, evantaie şi batiste mari colorate.

Antonia se gândi că le-ar sta mai bine să apară în costumele acelea pe scena unui teatru decât pe stradă. Londonezii aveau un apetit grozav pentru viaţa socială aşa încât se deschiseseră peste tot în oraş teatre şi grădini de vară.

În noaptea aceea Bernard Lamb se afla în al doilea A rând al teatrului Olympia dornic s-o urmărească în spectacol pe Angela Brown. Apăru îmbrăcată în costumul unui paj, care se compunea dintr-o singură piesă, o haină atât de scurtă încât nu-i acoperea în întregime fundul apetisant. Asta o făcea pe Angela atât de încântătoare. Avea faţa unui copil nevinovat, dar costumele provocatoare pe care le purta te făceau să descoperi că era de fapt un copil foarte obraznic. Vocea îi era caldă ca a unui înger. Înainte de a-și încheia cântecul, Bernard se îndreptă spre culise ca s-o întâlnească.

— Arăţi ca o pisică plouată, îi spuse batjocoritoare trecând pe lângă el.

El o luă de braţ şi-i povesti despre

planurile pe care şi le făcuse.

— Străduieşte-te să-mi spui ceva mai rezonabil, îi spuse, nelăsându-se păcălită.

Bernard îi puse sub ochi anunţul cu moartea Lordului Lamb pe care-l decupase din revistă.

— Vărul meu este în prezent noul Lord Lamb iar eu sunt următorul moştenitor al averii. Are numai şaptesprezece ani şi-aş putea să-ţi spun din sursă sigură că nu va trăi prea mult.

— Ce sursă? întrebă Angela devenind brusc interesată.

Bernard rânji.

— Eu sunt sursa, îngeraş.

Mâna îi coborî de-a lungul coapsei şi-o pişcă de fund.

Actriţa observă că purta un costum tip sport nou, cumpărat de la cel mai bun magazin de haine din Londra şi pantofi din cea mai bună piele. Ar fi vrut să-i creadă dar scepticismul era la ea o a doua natură.

— Mi-a surâs norocul. Şi nici n-am cum să pierd la 1 jocul ăsta din moment ce toate cărţile pe care le am în mână sunt bune. În curând voi moşteni Lamb Hall. Ţine minte ce-ţi spun, adăugă mângâindu-i fundul.

Lasă-mă să vin la tine diseară, iar mâine te voi duce să vezi proprietatea cu noua mea trăsură.

Angela mai era încurcată cu doi indivizi, dar ei nu erau atât de ticăloşi ca acest Bernie. Era un escroc de mare clasă şi asta o atrăgea. Nu avea scrupule. Dacă şi-ar fi pus împreună mintea la contribuţie ar fi făcut afaceri teribile fără a mai pune la socoteală faptul că la pat se potriveau de minune.

— Ei, atunci arată-mi de ce eşti în stare, chicoti.

— Asta am de gând să fac, îi promise.

Angela locuia într-o încăpere de la etajul al treilea al unei clădiri construită special pentru oamenii teatrului. Până avea să agate pe cineva cu bani mulţi, era bună pentru nevoile imediate. Avea două lucruri esenţiale – un pat mare şi încăpător şi un dulap în care trebuia să-şi pună garderoba uriaşă.

Odată ce va pune piciorul la Lamb Hall şi ochii ei pofticioşi vor vedea bogăţiile de-acolo, ea va fi aceea care-l va invita în pat, oferindu-i mii de plăceri.

Îi va veni cu siguranţă ideea de a deveni

Lady Lamb şi atunci se va bucura de deliciile pe care i le va oferi mica lui perversă. Mâinile lui îndemânatice o traseră spre el până când îi simţi sexul presându-i-l pe al lui. Era un semn al plăcerilor ce-l aşteptau mai târziu.

Trebuiau să plece către Stake a doua zi dimineaţa devreme pentru că în seara următoare Angela avea o reprezentaţie. O lăsă să creadă că trăsura e a lui deşi o închinase doar pentru o zi. Era o trăsură arătoasă. De când se urcase în ea, Bernard îşi spuse că nu va mai călători cu altceva.

Bernard o duse până în apropierea proprietăţii neîndrăznind să se apropie prea mult de reşedinţă, mai ales la lumina zilei. Fără să-şi dea seama Angela fusese păcălită. Fusese de acord cu propunerea lui Bernard de a se îndrepta spre malul râului. Îşi învăţă ochii cu priveliştea de-acolo şi apoi se îndreptară spre chioşcul de pe malul apei.

Angela îi pândea reacţiile.

— De ce naiba a trebuit să le strici trăsura când ai fi putut să faci ceva cu barca? Pe stradă e tot timpul cineva care să-ţi sară în ajutor, dar pe mare nu găseşti la necaz

decât imensitatea apei, un cimitir rece, încăpător, gata oricând să te primească.

Lui Bernard îi plăcu. Gândea cu sânge rece la fel ca şi el. Minţile lor diabolice se sincronizau perfect. Luă un fierăstrău şi-l ridică în aer ca pe un obiect magic.

— Să ne grăbim.

Se apucară să facă o spărtură greu vizibilă pe fundul bărcii. Niciunul dintre ei nu era obişnuit cu un vas de mărime mică, dar amândoi erau inventivi şi foarte hotărâţi.

Sabotorii se aflau departe când Roz şi Antonia se întoarseră din călătoria lor la Londra.

— Sper că Anthony a avut suficientă prezenţă de spirit să trimită nota de plată a harnaşamentului la firma Watson Goldman. Am să le dau o lecţie despre cum poate fi pus la punct un tutore.

Capitolul 7

Adam jongla cu ideea căsătoriei. Avea treizeci şi doi de ani. Mulţi bărbaţi de vârsta lui avuseseră cel puţin o soţie. În clasele conducătoare, căsătoriile erau aranjate pentru a menţine banii, pământurile şi titlurile în mâinile nobilimii. Adam Savage

n-avusese nimic din toate acestea în trecut, dar acum intenţiona să se întoarcă în Anglia şi să creeze o dinastie.

Avea nevoie de un anumit gen de nevastă: una care să strălucească în societate, să fie interesată de munca la plantaţie şi în acelaşi timp să-i facă plăcere şi lui să petreacă timpul cu ea. Lady Lamb părea că se potriveşte dorinţelor lui ca o mănuşă. Avea o frumuseţe rece, era o femeie cultă şi mai ştia că ar fi fost o stăpână superbă pentru Edenwood, ceea ce l-ar fi ajutat să reuşească în ambiţiile politice.

Frumuseţea ei rece de englezoaică îi deştepta instinctele şi era ca o provocare să încerce să-i trezească senzualitatea. Ar fi reuşit până la urmă să se satisfacă reciproc din punct de vedere fizic. Singurul dezavantaj era vârsta ei. Nu se putea aştepta să-i dăruiască urmaşi, dar se va mulţumi cu un singur băiat care va fi şi moştenitor al averii. Dacă se va însura cu Eve îi va face imediat un copil. Căsătoria cu Eve va face să fie tatăl legal al copiilor ei şi va fi un tată bun dar autoritar. În momentul de faţă călătorea spre Londra cu o, încărcătură preţioasă la bordul vasului

Dragonul Roşu. Avea tec, abanos, lemn de santal, piper. Acestea erau mărfuri care aşteptau de multă vreme să ajungă la destinaţie. Când încărcase cauciucul şi recoltele de ceai trebuise să calculeze cu exactitate cât spaţiu îi mai rămânea pentru celelalte mărfuri.

Anglia îl chema ispititor acasă şi aproape că se decise să se întoarcă cu Dragonul Roşu cu prilejul următoarei călătorii. Avea să ia cu el câteva din obiectele de mobilier de specific oriental şi cinci zeci de lăzi cu emblema leopardului pentru a le deosebi de lăzile care conţineau ceai.

Unul din vasele sale mai mici din China avea să facă o escală în Colombo pentru a încărca mătase de cea mai bună calitate pe care Anglia urma s-o importe. De îndată ce vasul era încărcat va verifica marfa Evelynei şi vasul va pleca spre Colombo.

Înaintau greu. Savage avea depozitul său de mărfuri în Colombo, iar când Dragonul Roşu ancoră, echipajul dusese rând pe rând lăzile cu ceai şi cauciuc putându-şi face o idee despre spaţiul care-i rămăsese liber.

Căpitanul şi echipajul de pe Dragonul Roşu aveau nişte figuri ameninţătoare, aleşi

special pentru îndemânarea şi duritatea comportamentului lor. Se bucurau de-o oarecare libertate cât erau în serviciul lui Savage; puteau merge la cârciumă şi la bordeluri, dar niciunul dintre ei nu îndrăznea să lipsească sau să vină beat când era vorba să-şi facă datoria.

Unul din vasele sale mici, Dragonul de Jad, acostase în acea dimineaţă. Îi spuse căpitanului că vor naviga spre Anglia și că era bine să fie pregătiţi de plecare în cel mult două-trei săptămâni.

De câtva timp negocia cu oficialităţile Companiei Indiei de Est din Madras să le vândă proprietatea Leopard Leap. Când deschise scrisoare văzu că primise o ofertă generoasă din partea Companiei.

Savage întră în cabina căpitanului de pe Dragonul de Jad şi se aşeză în scaunul lui sprijinindu-şi picioarele pe masa de lucru a acestuia. Aruncă pe masă scrisoare care conţinea un număr de hărţi desenate meticulos de el însuşi, pe când naviga spre Canton. Ceea ce nu înţelegea era de ce-i oferea asemenea sumă Compania Indiei de Est pentru Leopard’Leap. Gândurile îi zburară în trecut la primii ani, când sosise

aici. Sângerase, transpirase şi vărsase lacrimi pentru ca această plantaţie să fie productivă. Îşi sacrificase tinereţea muncind din greu, ore fără sfârşit care-l epuizaseră fizic şi psihic. Îşi riscase sănătatea pentru întreg restul vieţii. Şi acum mai avea urmări de pe urma malariei. Fusese în pragul nebuniei, îndurând o singurătate cumplită până în momentul când se obişnuise cu natura. Îşi riscase viaţa la vânătoare de nenumărate ori vânând elefanţii cei mai periculoşi care călcau plantaţiile. Vânase panterele care-i mâncau vitele; riscase să fie ars de băştinaşii care ar fi vrut la început să scape cu orice preţ de omul alb.

Ar fi trebuit să fie recunoscător sorţii că era viu şi liber. Dar Savage nu era recunoscător. Ceylonul îi intrase în sânge şi Leopard'Leap devenise o parte din fiinţa lui. Construise totul doar cu ajutorul mâinilor lui. Îşi privi mâinile. Erau aproape negre, puternice şi pline de cicatrici. Degetul mic al mâinii stângi avea culoarea tăciunelui. Fusese aproape ars din cauza trăsnetului care-l lovise pe când se afla în mijlocul recoltelor înainte de-a veni musonul.

Când venise aici n-avusese decât un rând

de haine. Acum era proprietarul unui pământ care-i devenise foarte drag. De aceea ezita dacă să-i părăsească acum când ajunsese milionar. Nu putea să se despartă de Leopard'Leap.

Luă scrisoarea Companiei şi începu să scrie răspunsul în grabă. Se oferea să le lase plantaţia pe o perioadă de doi ani. Dădea ocazia astfel Companiei Indiei de Est să bage în buzunare profiturile imense ce se puteau scoate de pe plantaţie. Dacă la sfârşitul acestui timp Compania va mai dori să ia în arendă pământul, condiţiile vor fi renegociate.

Savage căută o formulare delicată. Ştia că n-avea nimic de pierdut. Dacă la sfârşitul celor doi ani va decide că nu va renunţa la Leopard'Leap va cere un anume preţ Companiei şi-şi va recăpăta plantaţia.

Trimise răspunsul cu primul vas care pleca ştiind că-l aşteptau cu înfrigurare. Mai scrise să trimită un administrator cât se poate de repede pentru că el urma să plece în Anglia în trei săptămâni.

Savage trimise câteva vagoane cu marfă către Leopard Leap. Le putea ajunge cu uşurinţă din urmă, călare fiind, a doua zi. Pe

măsură ce lumina serii cobora, atmosfera liniştită a zilei era înlocuită de un aer provocator ce se ivea odată cu înserarea. Femeile din casta nobilă dispăreau înfăşurate în voaluri de mătase în timp ce femeile din casta inferioară îşi făceau apariţia cu părul negru ca abanosul lăsat neacoperit.

Adam spuse echipajului de pe Dragonul de Jad să nu mai încarce nicio marfă până a doua zi dimineaţă. Voia să supravegheze el însuşi mărfurile pe care voia Evelyn să le exporte în China.

Poate că asta era ultima lui şansă de a gusta din plăcerile pe care le oferea Colombo. Muncise optsprezece ore pe zi şi se simţea obosit ca un ţăran care se întorcea seara de la munca pământului. Se îndepărtă de vas şi intră în oraş. O luă spre est, în partea opusă portului şi ajunse la capătul străzii Kelany unde se opri în faţa unei case numită Bijuteria Estului. Ajuns în faţa intrării îşi scoase pălăria cu boruri largi şi-şi îngustă ochii care luciră ca oţelul:

Camera de primire avea zeci de oglinzi cu rame ce aveau încrustate pietre preţioase. Rămase pur şi simplu cu gura căscată. Era

prima dată când vedea o asemenea opulenţă în cei şase ani de când se afla aici. Aici află că Ratnapura era numit şi Oraşul Pietrelor Preţioase, unde ametistele violet n-aveau nicio valoare.

Două femei de culoare îl întimpinară cu voci calde.

Leopardul onorează Bijuteria Estului cu prezenţa sa. Amândouă purtau sariuri brodate, de culoarea lavandei. Arătau ca două surori, dar Adam ştia că nu era vorba de aşa ceva. Erau mamă şi fiică, o combinaţie excitantă, care ar fi dus orice bărbat în pragul nebuniei.

Le sărută mâinile şi schimbă câteva amabilităţi formale aşa cum se obişnuieşte înainte de a fi întrebat ce preferă. Bijuteria Estului oferea două lucruri: stimulare şi relaxare. Întotdeauna alesese primul lucru şi nu-şi regretase niciodată alegerea. Cu toate acestea, în seara asta, alese relaxarea. Fu îndrumat spre stânga unde o cortină de mărgele ascundea o uşă.

Intră. Fu aşezat pe un divan comod şi i se dădu un meniu de unde putea alege ce-şi dorea. Fu condus spre camera de baie unde şase servitoare îi scoaseră hainele şi arma.

Două intrară cu el în bazin, în timp ce celelalte patru aveau grijă ca apa să-şi menţină temperatura fierbinte până la limita ia care putea fi suportată. Aburii umplură în curând mica încăpere.

Apoi îi masară corpul, îl înfăşurară într-un prosop uriaş şi-l duseră în saună. Fetele se aliniară în faţa lui ca să poată alege pe una din ele. Hainele străvezii mai mult provocau decât ascundeau aşa încât n-a fost o problemă grea pentru Adam să aleagă una dintre ele. Numele ei era încântare şi până în zori constată că fata-şi merita numele.

Când rămaseră singuri fata-şi dezbrăcă veşmântul diafan şi corpul i se arătă în toată goliciunea. Cu o mişcare a capului îşi scutură părul care-i căzu într-o cascadă neagră şi strălucitoare. Îi ajungea până la călâie. Încântare avea forme pline, coapse zvelte, sâni pietroşi şi o talie de viespe.

Faţa ei radia o senzualitate puternică; avea buze pline şi ochi imenşi, negri.

Îl aşeză pe divan şi-i masă fiecare muşchi folosind un ulei parfumat. Mâinile îi erau dumnezeieşti. Începuse să se destindă şi, în momentul. În care fata termină, simţea că fiecare mădular i se topeşte.

Mâncarea pe care o comandase era gata. Plăcere luă tava din mâna servitorului şi-o puse pe podea. El se aşeză gol între perne în timp ce ea ridică capacul supierei de unde se răspândiră arome îmbătătoare, făcute anume parcă să-i trezească apetitul.

Întâi îi oferi o sticluţă ce conţinea un lichid albăstrui străveziu. Aclam sorbi băutura, o plimbă puţin prin gură savurându-i gustul. O pace şi o linişte adâncă puseră stăpânire pe sufletul şi trupul lui.

Îşi aminti vizitele din trecut când fiecare fel de mâncare fusese condimentat şi fierbinte ceea ce-l făcuse să capete un apetit sexual de nepotolit. De data aceasta nimic nu fusese condimentat. Mâncarea fusese liniştitoare. Când se sătură suspină mulţumit şi-o lăsă să-i spele degetele şi faţa cu apă de trandafiri. Dintr-un sertar fata scoase o casetă încrustată cu pietre preţioase şi o aşeză pe masă în faţa lui. Deschise caseta şi începu să se vopsească pe corp cu o substanţă roşie.

Îşi unse palmele şi gleznele, apoi își masă sânii desenând pe ei cu degetele modele geometrice complicate şi petale de flori

pornind de la sfârcurile sânilor. Apoi îşi înmuie degetele într-un compartiment al casetei unde se afla o vopsea de un roşu şi mai strălucitor, îşi desfăcu larg picioarele şi începu să-şi picteze sexul cu un roşu sângeriu.

Adam crezuse că este atât de relaxat încât n-ar fi putut mişca un deget; dar se înşelase. Membrul său bărbătesc, se întări, se ridică şi se umflă, pe măsură ce ochii urmăreau fascinaţi ce făcea sexului cu degetele ei delicate. Încântare îşi picta buzele dintre picioare pentru a le da aspectul unei guri senzuale.

Din alt compartiment al casetei luă două brăţări decorate cu doi clopoţei mici şi le prinse cu un gest rapid de glezne. Apoi, cu un gest moale, insinuant îşi ridică un picior şi-l trecu pe după cap. Avea nevoie de ajutor pentru a şi-l pune şi pe celălalt. Rămase într-o stare de nemişcare absolută, ştiind că Leopardul se va ridica de pe podea, împins spre ea de o voinţă care-l depăşea.

Când se ridică, penisul întărit îşi ridicase vârful spre buric. Se îndreptă încet spre obiectul dorinţei lui. Apoi îşi împinse mădularul către poarta sângerie a

paradisului. Când o pătrunse cu putere, dar cu mişcări încete, clopoţeii de la glezne începură să sune într-un clinchet gingaş. Încântare îşi mută picioarele din jurul capului ei înconjurându-l pe al lui. Începu s-o penetreze tot mai adânc şi mai repede până când clopoţeii începură să sune şi ei într-un zgomot neîntrerupt. Savage zâmbi mulţumit că arăta îndemânare în acest joc. Sunetul ritmic al clopoţeilor crescu în volum până când se dizolvă într-o melodie neîntreruptă ce părea că vine de undeva din cer.

Încântare îl pofti pe Leopard din nou să se aşeze între perne în timp ce ea-i rulă pe spate o rădăcină specială ce răspândea un miros lin, ameţitor. Adam îşi scutură capul ştiind că a doua zi se va trezi cu o migrenă.

Încântare se lăsă pe perne lângă el şi începu să-i lângă pielea bronzată dorind să vadă dacă se relaxase cu adevărat. Îl linse până ajunse la buric urmărind mulţumită cum pleoapele îi coborau grele.

Nu rămase surprinsă însă să vadă că braţele lui puternice o cuprind şi o trag în josul corpului lui. O cuprinse între coapsele puternice şi-o tortură cu penetrări lente

ceea ce-i spuse că încă nu era gata de ejaculare.

Încântare era mulţumită că Leopardul o adusese la orgasm de două ori înainte de a adormi. Penisul îi era moale de-a lungul coapselor când îl împinse uşor între perne. Se lăsă deasupra lui şi-şi oferi gurii lui pieptul pietros cu sfârcurile întărite.

Limba lui se plimba jucăuşă pe sfârcurile superbe; o muşca blând cu dinţii. Când începu să-i sugă cu putere îşi simţi corpul ca electrocutat. Leopardul era vestit pentru virilitatea lui. Dintr-odată se mişcă rapid spre mijlocul corpului lui şi-i luă penisul în gură. Fură câteva minute lungi de plăcere înainte ca sămânţa lui să iasă cu putere. Îi supsese fiecare picătură. Înghiţi perlele acelea bogate, ştiind că sunt cel mai bun sirop pentru refacerea tenului. Leopardul adormi; se prăbuşise pur şi simplu într-un somn adânc.

Plătise cu generozitate de două ori suma ce i se ceruse, dar era necăjit pe faptul că nu se controlase suficient. Tutunul pe care-l fumase în noaptea trecută era un gest nechibzuit care-i dădea acum palpitaţii.

Când ajunse pe chei unde Dragonul de Jad

ancorase, echipa ul de a încărca marfa aflată în depozitul său. Se urcă la bordul micului vas şi coborî sub punte.

Se opri în mijlocul unei propoziţii şi strănută. Ochii lui albaştri aruncară priviri 5e oţel marinarilor. Mirosul îi spusese că trebuia să se aştepte la ceva neplăcut. Luă o ladă din mâinile unui marinar şi-o desfăcu. Opium!

Se uită fioros spre cutiile şi lăzile aliniate în ordine, alese una la întâmplare şi-i cercetă conţinutul. Lady Lamb încerca să exporte sute de cutii cu seminţe de mac din care urma sa extragă apoi periculosul lor ulei.

Ochii lui Savage aveau atâta furie în ei, încât marinarii se dădură înfricoşaţi câțiva paşi înapoi. Pentru a nu-şi pierde respectul în ochii lor nu-şi descărcă nervii pe ei. Îşi recapătă stăpânirea de sine în câteva minute împingându-şi mânia în adâncul sufleţului până când va putea să şi-o descarce pe Eve.

Ordonă cu o voce tăioasă.

— Descărcaţi fiecare ladă. Vă voi da altă încărcătură pentru China chiar în după-amiaza astă.

După ce-şi puse la punct afacerile, Savage îşi încarcă pistolul, îşi chema calul şi se îndreptă ca o furtună spre casă. Mânia lui împotriva lui Eve creştea cu fiecare milă. Dacă ar fi fost tânără i-ar fi putut scuza ignoranţa. O femeie sofisticată, care trăise în Est timp de zece ani ştia cu siguranţă că opiumul poate cauza moartea. Dacă l-ar fi consultat cu privire la afacerile cu opium ar fi pus-o la punct în termenii cei mai aspri cu putinţă. Faptul că nu-i spusese nimic îi mărea vina şi mai mult. Îşi folosise strategia feminină pentru a obţine permisiunea să-i folosească vasul făcându-l complice la planurile ei murdare.

Lucrul ăsta îl înnebunea la culme. Toată viaţa învârtise pe degete bărbaţii cum dorise. Dar jură că o va face să-şi dea seama că în privinţa lui se înşelase. Plantaţia Lamb trebuia să fie o afacere încheiată şi ştia că va avea o discuţie deschisă cu ea înainte de aşi vedea de treburile sale la Leopard Leap.

Capitolul 8

Savage călărise timp de douăzeci de ore. Era nespălat şi nebărbierit. Transpiraţia şi praful drumului îi dădeau un aspect jalnic,

dar în clipa aceea nu mai dădea un ban pe formalităţi. Lăsă hăţurile calului în mâinile grăjdarului şi intră în clădirea Casei Guvernamentale ignorând paznicii care supravegheau intrarea principală, împingându-l pe majordomul care-i ieşise înainte în holul recepţiei. Cizmele sale lăsară o dâră de pământ pe duşumeaua albă lustruită. Casa Guvernamentală nu era lipsită niciodată de musafiri. Eve era în camera de zi cu un reprezentant al guvernatorului din Madras şi cu un prinţ din familia Raja Singha. Amândoi bărbaţii îl recunoscură imediat după legenda care circula pe seama cicatricii de pe obraz. Savage intră în camera de zi fără să se scuze. Ochii lui Eve se măriră. Era şocată.

— Lady Lamb şi cu mine avem lucruri importante de discutat. O s-o scuzaţi.

Vocea lui nu admitea replică. Suna ca o poruncă.

Eve se ridică imediat pentru a evita o scenă şi-l urmă într-o cameră mai izolată. Purta o rochie de doliu ultra elegantă. Buclele blonde erau prinse cu pieptenul de baga. Evita să-l privească, nările simţindu-i de la distanţă mirosul neplăcut.

— Ce înseamnă asta? întrebă cu o voce rece.

Era îmbrăcată impecabil, manierele îi erau atât de rafinate şi de reci, încât îşi dădu seama că trebuia să-i demascheze intenţiile, pentru a-i inhiba orice intenţie. Trase aer adânc în piept pentru că-i venea în acel moment s-o zdrobească.

— Dracu' să-l ia de opium, urlă. Explică-te, doamnă.

— Ah!

Un val de roşeaţă îi inundă obrajii.

— Eu, eu… ştiam ca unele porturi consideră că e ilegal transportul de opium, dar m-am gândit că tu eşti de altă părere, dragul meu.

— Nu mă interesează ce-i legal şi ce e ilegal şi ştii prea bine asta. Comerţul cu droguri e o porcărie!

— Am nevoie de bani, îi răspunse cu o voce de gheață, ca şi cum acest lucru i-ar fi scuzat faptele.

Scoase din portmoneu cinci mii de lire şi le aruncă pe masă.

— Ţi-am cumpărat drogul, doamnă.

— Adam, nici n-am bănuit că opiumul e atât de…

— Nu face pe proasta cu mine, Eve! Trăieşti în Est de zece ani. Ştii ce proprietăţi dăunătoare are opiumul. Ştii că oamenii ajung dependenţi de el şi totuşi condamni milioane de oameni la moarte, când ştii că nu există leac pentru boala asta.

— Dar nu sunt decât nişte ţărani chinezi nenorociţi. O luă de umeri cu brutalitate şi-şi înfipse degetele în carnea delicată.

— Sunt fiinţe umane! M-ai auzit pe mine şi pe Russel când vorbeam despre nocivitatea opiumului. Sunt în stare să-şi vândă fermele, familiile, nevestele şi chiar copiii pentru a şi-l procura. Ar sta ziua întreagă nemâncaţi dar să aibă în schimb drogul. Consumă până când mor, într-o stare de agonie. Opiumul este odios, corupe, duce cu el un blestem şi mânjeşte pe oricine se-atinge de el. O scutură.

— Ştiu ce-nseamnă asta. Primul câştig important l-am făcut exportând opium ia Canton şi-am plătit pentru asta. Nu doar rănile de pe corpul meu, ci şi sufletul mi l-am distrus. Acum pot să scot aceeaşi bani din ceai şi cauciuc. Înseamnă câteodată optsprezece ore de muncă pe zi, dar e o muncă decentă, curată. Pot dormi noaptea

liniştit.

Eva îşi dădu seama că are convingeri puternice şi că făcuse o greşeală îngrozitoare. Aşteptase luni întregi plecarea lui în Anglia pentru a exporta opiumul.

— Am greşit că n-am discutat cu tine, spuse cu voce moale.

— Sunt două mărfuri pe care vasele mele nu le vor duce-n Orient: fildeşul şi opiumul.

Fildeşul, îşi spuse Eve. Cum de nu m-am gândit la asta? Sunt plătite averi întregi pentru el.

Savage o privi şi-i văzu pieptenele din păr. Îşi înfipse degetele în părul ei aranjat perfect şi-l scoase.

— Exact ca obiectul ăsta. Pieptenele este făcut din coloana unei păsări nevinovate. O practică de-a dreptul inumană!

Spuse tot ce avea pe suflet, dar mai avea ceva de adăugat:

— Iartă-mi nepoliteţea, Lady Lamb. N-am văzut altă cale. Provin din pătura ţărănească.

Se închină cu o uşoară ironie şi aroganţă pe faţă şi se îndreptă spre Leopard Leap.

Savage îşi chemă supraveghetorii şi servitorii în aceeaşi după-amiază. John Bull

stătea în faţă uşii ca un sergent major poruncindu-le să se descalţe şi să-şi lase papucii la intrarea în bungalow. Stăteau respectuoşi în biroul stăpânului, ascultându-i fiecare cuvânt.

— În foarte scurt timp, înainte chiar de a se termina luna, mă voi întoarce în Anglia. Un nou sahib va veni în câteva zile aici. Vreau să munciţi la fel de bine pentru el cum aţi muncit şi pentru mine. Nu am de gând să vând Leopard Leap. Este încă plantaţia mea şi n-aş vrea să meargă treburile prost din cauză că nu veţi arăta loialitate noului stăpân. Aici e singurul loc din Ceylon unde cresc ceaiul şi cauciucul. Unul din vasele mele va aduce recoltele de ceai în Londra. Şi voi şti dacă a scăzut producţia.

Trăsăturile feţei i se îmblânziră şi făcu un lucru rar – zâmbi.

Tamilii, cu toate acestea, nu zâmbiră. Era o zi îngrozitoare pentru ei să afle că stăpânul pleca departe de casă. Leopard Leap se identifica cu fiinţa lui Adam. Plantaţia era situată la poalele unor dealuri, iar unul din ele se chema Vârful lui Adam, cel mai sfânt munte din lume. Legenda

povestea cum fusese alungat Adam din cer pentru că păcătuise cu femeia lui. Fusese exilat pentru o mie de ani. Primul lui pas fusese pe Vârful lui Adam şi urma piciorului rămăsese întipărită în piatră. Nu era niciun lucrător la Leopard Leap care să se îndoiască că Adam din legendă era acelaşi cu Adam Savage. Înălţimea, puterea şi talentele pe care le avea, împreună cu ochii albaştri strălucitori erau un dar de la Dumnezeu. Se grăbiră să spună cele aflate de la Leopard şi altor muncitori.

Savage luă registrele cu socotelile plantaţiei şi vru să le dea supraveghetorilor, dar vocea lui John Bull îi atrase atenţia:

— Când vom fi în Anglia, Excelenţa sa va dori să te îmbraci ca o englezoaică. Îl vei face de ruşine arătând ca o străină. Nu e nevoie să iei niciuna din hainele de aici.

Adam încercase întotdeauna să se arate diplomat când era vorba de certurile dintre servitori.

— John Bull, se întâmplă rar, dar totuşi, de data asta, te înşeli, spuse Savage cu tact. Floare de Lotus este mult mai frumoasă în hainele pe care le poartă acum. Vezi, te rog, dacă are tot ce-i trebuie pentru a-şi pregăti

hainele şi celelalte lucruri.

Kirinda îi aruncă lui John Bull o privire satisfăcută.

— Cu toate astea, va avea nevoie de papuci englezeşti. Fă-i rost imediat de o pereche să aibă timp să se obişnuiască cu ei. Podelele din Anglia sunt mult prea reci faţă de cele de aici ca să poată merge desculţă.

Fata Kirindei se posomorî şi fu rândul lui John Bull să-i zâmbească mulţumit.

În amurg, Adam rămase surprins s-o vadă sosind pe Lady Lamb. Într-un fel se aştepta. Primul lucru pe care-l observă fu că renunţase la doliu. Purta o rochie dreaptă, din cea mai fină muselină ce se găsea în India şi-o floare de lotus albastră, rară, prinsă la despicătura dintre sâni a rochiei. Părul blond nu mai era prins, ci îi cădea pe umeri în valuri; toate aveau darul de-a crea senzaţia unei frumuseţi blânde. Nu arăta deloc rece; în lumina lămpii părea caldă, aproape vulnerabilă.

Când rămaseră singuri, veni spre el şi-şi puse palmele pe pieptul lui. Îl privi pocăită.

— Oh, Adam, poţi oare să mă ierţi? murmură cu un glas moale.

Lui Savage îi era clar că venise să-i seducă. Ironia nu-l părăsise. Deşi Eve era din punct de vedere sexual frigidă, era capabilă să joace rolul târfei de dragul banilor şi al bijuteriilor. Adam era curios să vadă până unde era în stare să meargă.

Pretinse că cedează tentaţiilor pe care i le oferea Eve. Buzele lui se repeziră flămânde la ale ei şi murmură.

— Nu vreau să te tăvăleşti cu nimeni altcineva… decât cu mine.

Eve se cutremură. Era o reacţie clasică pe care o aveau femeile auzind asemenea cuvinte. Ochii ei se măriră uimiţi. Cum naiba fusese în stare să stea aproape goală pe divan în timp ce John Bull şi propriul servitor se aflau în camera alăturată?

Ochii albaştri ai lui Adam zâmbiră amuzaţi.

— Prefer doamna, târfei, îi murmură, acoperind-o cu săruturi, în momentul în care o auzi răspunzându-i, îşi luă mâinile de pe ea.

Ura faptul că el o domina în mod clar. Adam era hotărât s-o facă să vrea mai mult.

În final îşi adună curajul şi-l întrebă:

— Ce-ai făcut cu opiumul?

— L-am trimis în Anglia, îi răspunse răspicat.

— Care-i diferenţa între Anglia şi China?

Savage începea să se enerveze. Nu era în firea lui să se lase chestionat.

— În Anglia pot controla mai uşor ce se întâmplă cu el. Va fi folosit ca medicament pentru a uşura durerea când este tăiată mâna sau piciorul unui om şi pentru femeile care nasc.

Trase adânc aer în piept.

— Eve, în curând Dragonul Roşu va pleca şi voi fi şi eu la bordul lui.

Îi privi faţa insistent. Îi văzu privirea uimită, şocată. Ea credea, în schimb, că fiecare decizie pe care o lua era urmarea celor câteva săptămâni mai intime pe care i le dăduse.

— Atât de curând? întrebă cu un ton din care el nu putu să-şi dea seama dacă era tristă.

— Ai vândut Leopard Leap?

— Nu. L-am închiriat Companiei. O prinse cu tandreţe de umeri.

— Evelyn, de ce nu vii cu mine?

Nu îndrăznea să spere că propunerea lui însemna ceva mai mult decât c-ar fi dus-o

acasă.

— Adam, Lamb Hall aparţine acum fiului meu.

Fusese oare suficient de subtilă? Oare voia s-o ceară în căsătorie? îi voia bogăţiile şi ştia că singurul fel în care le-ar putea obţine ar fi căsătoria. Dar în acelaşi timp măritişul însemna pierderea titlurilor şi era destul de lacomă pentru a nu-şi permite să piardă ceva. Aşa încât, nefiind sigură pe intenţiile lui, spuse:

— Aici am un palat întreg şi-o grămadă de servitori.

Eve simţi că se linişteşte. Trebuia totuşi să se arate prevăzătoare.

— Nu pot să mă gândesc la căsătorie până nu se va termina perioada de doliu. Mergi şi vezi ce se petrece la Edenwood. Cumpără titlul de care-am vorbit şi apoi întoarce-te la mine.

— Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa banilor cât sunt plecat. Am aranjat să ai acces la banii pe care-i am depuşi la banca din Colombo.

Îi văzu ochii strălucindu-i şi apoi plecându-şi grăbită genele.

Eve se simţi obligată să protesteze. Nu-şi

dorise ca el să-şi dea seama vreodată cât de importanţi sunt banii pentru ea. Pe deasupra, era un om alunecos.

— Adam, n-ar trebui să te gândeşti să mă cumperi.

— Dacă banii te jignesc, am să-ţi dau bijuterii, îi spuse provocator, văzând prin ea ca printr-un cristal de Veneţia.

Braţele ei îi înconjurară pieptul.

— Acele bijuterii pe care le-am jucat la zaruri… care sunt fabricate în City Cems?

— Da, aduc de acolo asemenea piese în fiecare an.

— Exporți diamante, rubine şi smaralde în Anglia? întrebă cu răsuflarea întretăiată.

— Da, dar în prezent câştig la fel de mulţi bani cu pietrele semipreţioase ca berilul, granatele şi topazurile. Safirul poate avea toate nuanţele din lume: albastru intens, indigo, azuriu, cenuşiu, verde. Cu o mână de rupii poţi cumpăra o ladă de ametiste.

— Nu e prea departe de aici, nu-i aşa?

O putea simţi cât era de excitată şi ştia că gândurile îi erau toate concentrate asupra ideii de bijuterii. Îi trase rochia pentru a-i acoperi un umăr gol.

— Nu e foarte departe. Dar prin munţii

aceia bântuie bandiţii. Ai auzit de practicile lor? E un ritual pe care-l folosesc când omoară călătorii. Ratmapura e unul din oraşele cele mai bântuite de diavol de pe pământ. Musteşte de hoţi, criminali, vagabonzi. Îţi interzic să te duci acolo, Eve.

Se miră cum putea să-i ghicească gândurile cu atâta uşurinţă. Cunoştea prea multe despre femei. Se simţea şi atrasă şi respinsă de felul lui de a fi. O trase de talie până lângă el, îi luă faţa în mâini şi se uită în ochii ei.

— Promite-mi că n-ai să mergi acolo şi-am să te acopăr cu bijuterii.

Ea înghiţi cu greu. Cum să fi rezistat unei asemenea oferte? Era marea ei şansă. Trebuia să-i convingă că pe el îl voia şi nu bijuteriile.

— Vii la mine mâine seară, îl întrebă cu o voce senzuală sperând că îi oferea ceea ce el nu visase niciodată.

— Am să-ncerc, îi spuse, pe jumătate promiţând, pe jumătate încercând să scape de pledoaria pe care urma s-o audă.

Evelyn nu era singura Lamb interesată de averea lui Savage. Înainte de a părăsi camera, Antonia se uită cu o privire

cercetătoare” în oglinda mare din perete. Fusta de călărie şi jacheta erau negre dar, pentru a îndulci aspectul sumbru al hainelor, îşi pusese dantele la mâneci şi la gât. Trimise o bezea imaginii elegante pe care i-o înapoia oglinda, pocni din călcâie şi salută ca un soldat. Destinaţia în clipa aceea urma să fie Edenwood şi, de când călărea de una singură şi nu era supravegheată, parcurgea cele douăsprezece mile într-un timp record.

James Wyatt avea mânecile suflecate. O recunoscu imediat şi se îndreptă spre ea s-o ajute să descalece.

— Lady Antonia, speram că veţi trece să ne vizitaţi din nou.

Îi zâmbi cu ochii ei inteligenţi şi-l privi cu o admiraţie nedisimulată.

— Vin la Edenwood ca într-un loc fermecat. Ceea ce faceţi aici mă fascinează. Mă face să visez.

Zâmbi şi două gropiţe i se iviră în obraji, începură să se plimbe către casă.

— Sunt foarte măgulit, doamnă. Poate mă veţi ajuta să mă decid asupra câtorva lucruri. Şi poate visurile dumneavoastră vor deveni realitate.

. Era cu adevărat fericit de atenţia pe care i-o dădea această tânără doamnă.

— Cred că preferaţi eleganţa grandorii.

— Da, aşa este, dar aş paria pe ultimul ban din buzunar că domnul Savage preferă grandoarea. Aş vrea să cred că Edenwood le va avea pe amândouă şi, dacă te gândeşti mai bine, nu există niciun motiv să nu se întâmple aşa.

— E absolut magnific, îţi ia pur şi simplu respiraţia, dar n-ar fi un efect şi mai uluitor dacă aţi construi o terasă semicirculară cu o balustradă de marmură. Marginea terasei ar putea fi ornată cu sute de flori, care iar da aspectul unui gard viu.

— Aveţi o imaginaţie bogată, din câte observ, spuse Wyatt. Aş putea folosi piatra din Morfolk, care are culoarea liniştitoare a pământului verde-brun.

Antonia aprobă entuziasmată.

— Da, piatra de Morfolk pentru balustrade, dar terasa trebuie să fie de marmură. Dacă v-aţi hotărî să proiectaţi partea vestică în stil roman trebuie să aduceţi din Italia marmura aceea superbă care-şi schimbă nuanţa în funcţie de lumina zilei. Aş sugera-o pe aceea crem care are

vinişoare sângerii.

Deşi costul ar fi fost enorm, rezultatul avea să fie splendid.

În interiorul casei Antonia continuă să dea sugestii care costau mulţi bani.

Antonia rămase încremenită privind ornamentele care înconjurau camera până sus în tavan. Îi stătea pe vârful limbii să sugereze că s-ar putea face nişte aplicaţii cu aur de 24 de carate. Îşi reţinu de data asta orice remarcă şi se hotărî să găsească alte locuri unde să-şi poată exprima nişte idei păgubitoare.

Ochii i se lărgiră de uimire când James Wyatt o duse în ceea ce se numea camera de baie.

— Camerele de baie sunt unele din cele mai importante lucruri pe care şi le doreşte domnul Savage. Aceasta este exact lângă dormitorul stăpânului, care se află la ultimul etaj…

— Acesta se numeşte lumina cerului. A fost proiectată pentru clădiri ca muzee şi palate, dar nu cred c-a mai fost folosită într-o locuinţă privată.

— Oh! îmi imaginez ce splendidă ar arăta camera asta cu nişte oglinzi veneţiene care

să reflecte lumina ce vine de sus. Şi-ar fi mai minunat dacă bucăţile de faianţă ar fi pictate. Există un mare artist în Shepherds Market care pictează sălbăticia naturii. Oh, James, trebuie să-i chemi şi să-i pui să deseneze nişte miniaturi pe fundul bazinului.

Arăta atât de entuziasmată încât nu putea fin contrazisă.

James Wyatt văzuse aspectul final al casei prin ochii femeii dar ştia că dacă-i urmează toate sfaturile va transforma casa într-un circ.

— Suntem foarte norocoşi că ne aflăm lângă Londra. Avem cei mai mari maeştri din lume doar ia câţiva paşi de noi. De ce nu chemaţi pe unul din cei mai mari artişti europeni să picteze tavanul? Iar căminul are nevoie neapărat să fie sculptat de Adam.

— Sunt patru fraţi Adam. Îl cunosc şi pe Robert şi pe James destul de bine. Niciunul din ei n-ar sculpta un cămin dintr-o cameră. Au o regulă stricta şi anume: ei proiectează o încăpere în întregime începând cu tocurile uşii şi terminând cu mobila. Sunt convinşi că fiecare lucru din cameră trebuie să poarte pecetea aceluiaşi stil. Şi covorul

trebuie să se potrivească tavanului.

— Aşa e James, e o idee splendidă. Să-i chemăm pe fraţii Adam să se ocupe de salonul principal şi de sufragerie şi, poate, chiar de galerie. Trebuie să faceţi tot ce vă stă în putinţă să-i mulţumiţi pe acest nabab şi lumea vă va căuta serviciile înfrigurată, spuse Antonia.

— Îmi pare rău, domnule Wyatt, dumneavoastră aveţi reputaţia de a fi cel mai bun arhitect. Am fost lipsită de respect să vă lămuresc c-aţi avea nevoie să vă atrageţi clienţii.

El îi zâmbi înţelegător.

— Am o mulţime de clienţi, dar niciunul nu mă plăteşte cum o face domnul Savage:

Antonia îşi încruntă sprâncenele, hotărâtă să-i provoace din nou.

— Aţi lucra pentru cineva care nu v-ar plăti?

— Poate, dar e un lucru dificil să refuzi atâta generozitate.

— Înţeleg, spuse râzând de naivitatea de care dăduse dovadă. Acum am prilejul de a lucra pentru un client putred de bogat.

Îi aruncă o privire provocatoare printre gene.

— Dacă am să-i întâlnesc vreodată pe William Kent, am să-i conving să construiască grădini uriaşe cu alei din pietre de marmură un lac şi poate un zid chinezesc. O pagodă, o grotă sau poate un Templu al Soarelui. Sunt o mulţime de lucruri de făcut. Şi un parc pentru călărit – clătină din cap – săracul meu domn Wyatt, te-am obosit?

— M-ai încântat, doamnă. Doar nu plecaţii întrebă melancolic.

— Sunteţi foarte politicos. Ar fi trebuit să-mi spuneţi să plec încă de acum câteva ore.

— Promiteţi să mai veniţi?

— Nici furtunile, nici focul n-or să mă oprească, îi promise.

La cină îi povesti lui Roz aventura de la Edenwood.

— Am să merg iarăşi. Trebuie să mă ajuți să găsim metode noi de a-i cheltui averea. Oh, Roz, are averi uriaşe acest fabricant de bani!

Bunica fu întru totul de acord cu. Ea.

— S-o ia naiba de prevedere. Ai să realizezi multe în viaţă cu pasiunea pe care-o pui în lucruri, din totdeauna am ştiut-o. Tot ce faci tu poartă emblema acestei stări.

Pasiune. Pasiune în toate. Mai bine să regretăm lucrurile pe care le facem decât pe acelea pe care nu le-am făcut.

— S-ar putea să ţin minte asta: Pasiune în toate, râse Antonia.

În cealaltă parte a lumii Savage se simţea cuprins de acelaşi sentiment. Noaptea cobora asupra lui căldura tropicelor. Nu avea nicio îndoială că avea să-i lipsească Leopard Leap, Ceylonul şi India. Aici învăţase cu adevărat să-şi trăiască viaţa. Să dai cu aceeaşi măsură cu care ţi se dă. Şi să ţi se ia cu aceeaşi măsură cu care iei. Fusese o lecţie pe care o învăţase după mult timp.

Când tatăl lui murise bolnav, fapt care-l împinsese direct în braţele sărăciei, Adam se hotărî să facă bani de unul singur. Primul său vas, unul de capacitate mică, transportase opium din India în China. Ajunsese în curând mai bogat decât ar fi visat vreodată, dar cu ce preţ! A te implica într-o asemenea aventură era sinonim cu a deveni ucigaş. Totul se reducea la un singur lucru: a ucide sau a fi ucis… a distruge sau a fi distrus.

Şi probabil că totul ar fi continuat în

acelaşi fel dacă nu i s-ar fi ivit o marfă nouă. Cincizeci de fetiţe aflate la vârsta pubertăţii pentru piaţa de sclavi. Pentru el alegerea părea uşoară. Nu dădea un ban pe sufletele acelor copii nenorociţi. Ar fi dat opiumul însă în schimbul unor femei cu experienţă. Ce naiv fusese când crezuse că le va putea obţine la un preţ de nimic. Bandiţii. Aceia le vânduseră de cel puţin doisprezece ori şi apoi, le recuperaseră.

Eliberarea acelor copii îl costase aproape viaţa. Căpătase o duzină de răni de cuţit, răni care-i spintecaseră abdomenul şi torsul. Băiatul tamil pe care-l angajase bucătar pentru echipajul său îl adusese înapoi la viaţă. Când Savage voise să-i ofere o recompensă, el îi spusese: Când te vei întoarce în Anglia, ia-mă cu tine! Savage ştia că i se aduse o a doua şansă în viaţă şi în acel moment jură să se schimbe. Cumpărase plantaţia falimentară din Ceylon de la un danez. Importase plante de cauciuc din Burma şi răsaduri de ceai din Souchong. Apoi muncise timp de optsprezece ore pe zi ani întregi. Ştia că sosise timpul să se întoarcă acasă, dar, oh, cât îi va lipsi căldura şi transpiraţia, templele cu mirosuri

de tămâie şi condimente, mizeria şi culoarea neagră a băştinaşilor. Un zâmbet îi flutură pe faţă. Mâine va lăsa în urmă acest pământ de vis. Mâine va naviga spre Anglia.

Capitolul 9

Coasta de sud a Angliei era sufocată în acea vara de o căldură neobişnuită. Lumea bună a Londrei părăsea oraşul şi pleca pe malul mării la Brighton.

La Stake gemenii Lamb îşi făceau plimbarea de dimineaţă călare, cu o oră mai devreme ca să nu ajungă prizonierii căldurii de peste zi. Anthony îşi învăţă sora să sară peste gardurile vii ale parcului aşa cum făcea el, fără să ezite. Iapa ei se oprea adesea în faţa gardului şi Antoniei îi era frică să o forţeze prea mult.

— Tony nu e de vină calul, ci tu, îi spuse. Ţi-e frică şi calul simte asta. Nu te gândi că ai în faţă o barieră. Imaginează-ţi un cal şi un călăreţ cum trec ca-n zbor de partea cealaltă a zidului. E simplu. Concentrează-te.

— Vrei să spui că dacă nu mă gândesc în special la zid voi reuşi să-i trec?

— Exact. Odată ce depăşeşti momentul

acesta, restul va fi uşor. Trebuie să arăţi calului că ai încredere absolută în el.

Munciseră toată săptămâna. Anthony făcuse un set de exerciţii şi Antonia trebuia să ţină pasul cu el. Pentru prima dată reuşi să-i întreacă sărind gardul parcului de la Lamb Hall. Veni şi el câteva secunde mai târziu făcând să sară bulgării de pământ de sub copitele calului. Anthony îşi răsuci gâtul.

— La naiba, am transpirat tare. Halde, am să te ajut să-i ducem în grajd. A început să bată briza, să ieşim în larg după-amiază, sugeră el.

— E o idee bună, Tony. De fapt, ce-ar fi să-i spunem domnului Burke să pregătească un coş pentru picnic? Am să-mi pun o pereche de pantaloni largi până la genunchi. E prea cald pentru fustele astea.

— E al naibii de cald şi pentru perucă. Am să-mi leg părul într-o coadă.

Când bunica o văzu pe Antonia coborând scările îmbrăcată într-o scurtă de lână şi o pereche de pantaloni până la genunchi, faţa i se încruntă.

— Asta înseamnă că mergeţi să navigaţi în după-amiaza asta?

— Da, domnul Burke ne împachetează mâncarea. Nu te superi, nu-i aşa?

— Să mă supăr? Rugăciunile mi-au fost în sfârşit ascultate, făcu Roz cu ochiul. Maiorul Jeremy Blount îmi face o vizită în după-amiaza asta.

— Nu cumva este reprezentantul din Stoke al Parlamentului? Dar de când te interesează politica?

— De când i-am văzut umflătura puternică dintre coapse, draga mea.

— Vom fi plecaţi câteva ore bune, promise Antonia, dându-şi părul pe spate cu o mişcare a capului.

Anthony purta haine la fel cu ale ei. Antonia îi dădu pelerina de ploaie în clipa în care domnul Burke intră în hol aducând coşul pentru picnic.

Roz spuse:

— Domnule Burke, nu ştiu cum poţi să-i priveşti şi să stai serios.

— Asta-i moda acum; să fii excentric, spuse Antonia văzând privirea amuzată din ochii domnului Burke.

Privirea lui Roz îi cercetă din creştet până în tălpi.

— Sunteţi mai mult decât excentrici. Sper

ca domnul Jeremy să nu vă vadă. Din cauza ginului pe care-l va bea îşi va închipui. Că vede dublu.

Gemenii se urcară pe micul vas numit Pescăruşul. Anthony desfăcu pânzele în timp ce Antonia verifica velele. O cută îi apăru între sprâncene când observă că frânghiile sunt încâlcite.

— Frânghiile sunt încurcatei strigă.

Anthony avea deplină încredere în dexteritatea ei şi-i zise.

— Desfă nodurile repede.

Degetele ei delicate desfăcură frânghia şi abia mai avu timp să mai arunce în jur o privire cercetătoare înainte ca vaporaşul să se îndepărteze de ţărm. Anthony puse-n mişcare elicea şi apoi îşi lăsă faţa bătută de vânt.

— La naiba. Tony, cum de n-ai văzut săptămâna trecută, când am navigat, că funiile erau încâlcite? întrebă nerăbdătoare.

— Ştii că las totul în ordine. N-am nici cea mai vagă idee cum de s-au putut încâlci.

În acelaşi timp supravegheau cu atenţie celelalte lucruri de pe vas.

În timp ce Anthony se afla la cârmă încercând să scoată vasul din strâmtoarea

Medway auzi un zgomot ciudat ce creştea din ce în ce mai puternic.

— La pământ! strigă şi amândoi se trântiră pentru a evita impactul cu valul care se sparse chiar de vasul lor.

Anthony era expert în a cârmui vasul făcându-l să înainteze pe aceeaşi direcţie în care bătea vântul.

Îşi încrucişară picioarele în aşa fel încât să stea într-un oarecare echilibru şi apoi deschiseră coşul pregătit pentru picnic. Domnul Burke era o adevărată comoară. Tot ce le pregătise era mâncare gătită. Pui rece şi potârnichi fripte, brânză, ciuperci murate cu morcovi şi pâine prăjită. Câteva mere se aflau pitite într-un colţ. Două butelcuţe cu cidru fuseseră pregătite pentru a încheia această masă regească. Goliră repede conţinutul coşului, apoi ridicară ochii spre soare. Nu era nimic mai plăcut pe pământ decât să fii pe mare şi să te simţi liber. Plutind între cer şi mare îşi puteau elibera gândurile, sufletul, imaginaţia. A naviga era, cu siguranţă, cel mai incitant sport din lume. Era locul unde te puteai simţi cel mai aproape de Paradis.

Dintr-odată Anthony se uită către vest şi

văzu cerul întunecându-se.

— Pregăteşte pelerinele, vine furtuna!

Înainte să-şi fi terminat ce avea de spus, temperatura scăzu brusc şi amândoi se cutremurară la auzul unui tunet puternic. Încercară să potrivească mersul vasului în aşa fel încât să contrabalanseze forţa vântului.

Pescăruşul era acum la cheremul vremii. Fiecare simţi fiorul fricii ştiind că dacă vântul bătea din ce în ce mai tare exista pericolul clar de-a se răsturna.

Anthony învârti cârma până când vântul ajunse să le bată direct în faţă.

— Trage velele.

Ştiau că pe timp de furtună velele erau mai degrabă un pericol.

— Pânzele sunt agăţate de ceva. Nu pot să le strâng, strigă Antonia.

Imediat după aceea văzu o spărtură destul de mare în vas. Ţinu în ea această îngrozitoare imagine. Ar fi putut poate s-o rezolve fără să-l facă pe Tony să între în panică mai mult decât era necesar.

Anthony făcuse tot ce se putea. Pusese vasul pe direcţia vântului aşa încât să facă pericolul răsturnării cât mai mic cu putinţă.

Vântul transformase marea într-un ocean de spumă. Mugetul apei devenise asurzitor. Antonia îşi simţea bătăile inimii ca bătăile unei tobe. Se stăpânea cu greu să nu ţipe de frică.

— Găseşte găleata, luăm apă I îi strigă Anthony.

Ochii Antoniei priviră îngrijoraţi puntea.

— Nu e aici. Am să iau ulcioarele unde a fost cidru! Dar un val mătură ambele ulcioare în mai puţin de câteva secunde.

— Doamne Dumnezeule, e o vijelie, nu e chiar furtună spuse el încercând să-l dea curaj şi surorii sale.

Apoi lăsă cârma din mână şi-i dădu o frânghie legată de catarg pentru a se ţine de ea. Vasul era o jucărie în mâinile vântului.

În secunda următoare vela principală se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Cât pe ce s-o strivească pe Antonia, dar, din fericire pânza şi bara ce-o susţinea trecură doar la câteva degete de obrajii el Faţa i se făcu pământie şi simţi că leşină.

Pescăruşul nu mai putea fi controlat, dar mai îngrijorător era că pierduseră vela principală care stătea pe trei sferturi

prăbuşită şi se bălăngănea cu un scârţâit îngrozitor.

Antonia îşi muşca buzele să nu strige dar când trăsnetul lovi catargul nu se mai putu stăpâni. Strigă cu toată disperarea. Vasul, complet instabil, se lăsa purtat de valuri la bunul plac al vântului. Amândoi se temeau. Totul era o chestiune de secunde. Antonia stătea prăbuşită pe punte când văzu cu ochii măriţi de 1 panică un val uriaş cât un munte care se ridică deasupra lor şi se prăbuşi ca un perete de gheaţă. Valul o trase cu putere în adâncuri. Înţelese ce-nsemna să spui că marea are culoarea verde. Milioane de bule verzi o înconjurau şi o cuprinse teama că or să-i între în gură şi-n nas. Apoi îşi dădu seama că ea era de fapt cea care scotea pe gură şi pe nas acele bule verzi şi că în câteva clipe-şi va lua adio de la viaţă. Când nu mai avu niciun strop de aer, îşi simţi plămânii arzând.

Deodată se simţi trasă din apă cu puterea cu care sare dopul unei sticle. Îşi dădu părul din ochi cu degete tremurânde, căutându-şi înnebunită fratele. Era prinsă cu o funie şi se afla în siguranţă, dar fratele ei era în pericol. Îl revăzu apoi când se ciocniră unul

de celălalt.

Odată căţăraţi pe punte se răsturnară pe spate. Ca doi căţei plouaţi încercau cu ultimele puteri să dezlege şalupa. Brusc puntea vasului se crăpă. Antonia se afla acolo în timp ce Anthony coborâse în şalupă. Nu era timp de vorbit, nici măcar de rugăciuni, dar când se regăsiseră izbucniră în plâns şi în râs în acelaşi timp. Erau uzi până la oase. Înnebuniţi de frică, auziră o trosnitură şi puntea se crăpă şi mai mult.

Antonia începu să strige.

— Tony, unde eşti?

O gheară i se înfipse în inimă. Tony! Tony! Tony! striga de zeci de ori. O cuprinse o frică cum nu mai cunoscuse până atunci.

Cerul era brăzdat de fulgere. Antonia simţi miros de sulf şi-şi zise că iadul era pe undeva pe aproape. Văzu catargul prăbuşindu-se ca un copac. Uitase că fusese legată de el. Următorul lucru pe care-l văzu fu t marea care-o trase în adâncuri făcând-o să înghită din belşug apă sărată.

Apa îi trecu deasupra capului. Simţi strânsoarea frânghiei pe după încheieturile mâinilor şi trase de ea. Îşi dădu seama că se putea sluji de catarg ca de o plută. Când

ajunse în apropierea lui îşi încolăci braţele şi ridicându-şi capul cu ultimele puteri privi în jur.

Unde Dumnezeu era Tony? îşi spuse că s-o fi urcat din nou pe punte s-o caute.

Apa era rece ca gheaţa şi-şi simţea corpul amorţind. Mintea i se golea de orice gând. Valurile se potoleau, vântul nu mai bătea cu aceeaşi putere, tunetele se auzeau tot mai îndepărtat. Antonia, agăţată de lemnul salvator pluti ore întregi.

La mile întregi depărtare, Anthony trăia aceeaşi tragedie ca a surorii lui. Era agăţat de coşul de picnic ca de-o plută şi aceasta îl ducea tot mai departe şi mai departe. Era în stare de inconștiență. În rarele momente de luciditate mulţumea cerului că Antonia se afla pe puntea Pescăruşului. Probabil că valurile o vor duce până la urmă la ţărm. Anthony îşi dădea seama că şansele de a supravieţui erau extrem de mici. Pe măsură ce se lăsa întunericul speranţele-i dispăreau odată cu lumina ce se stingea în amurg. Căzu din nou într-un leşin adânc.

Un vas comercial urmărea un banc de balene. Îşi schimbase ruta din cauza furtunii. În ultimele raze de lumină cei de

pe punte văzură o pelerină galbenă şi vestea zbură pe punte din gură-n gură. Un marinar, îl pescui într-un sfârşit pe tânărul pe jumătate înecat şi mai mult de-o duzină de mâini îl traseră pe punte. Antony fusese salvat de un vas numit Earl of Abergavenny, ce se îndrepta spre Bombay.

Norii negri veneau din vest şi se îndreptau spre mare. Când se auzi primul tunet, Roz se scuză faţă de maior. Nu mai putea continua acest tete-a-tete, să bea ceai şi să flirteze când ştia că gemenii se aflau pe mare.

— Am să urc până sus să văd cât de periculoasă e furtuna asta. De pe balconul lui Anthony marea se vede foarte bine.

Maiorul o urmă şi când ajunseră îl găsiră pe domnul Burke ce se afla acolo încă înainte de a sosi el scrutând neliniştit orizontul.

— Nu-ţi fie teamă, Lady Randolph, Anthony este un marinar bun şi sunt destul de înţelepţi să se întoarcă acasă la primele semne de furtună, îi spuse domnul Burke.

O ploaie torenţială îi făcu să părăsească balconul.

— N-am mai văzut o furtună care să se

dezlănţuie atât de repede, exclamă Roz.

— Asta-i din cauza căldurii insuportabile din săptămâna asta. A fost ceva neobişnuit pentru Anglia, sublime maiorul.

Torentul se îndrepta vijelios spre mare.

— Doamne, este o furtună! spuse Roz. Pescăruşul va fi la cheremul vântului.

Domnul Burke încercă s-o liniştească pe Roz, deşi el însuşi era foarte îngrijorat.

— Mă duc la chioşcul de pe malul apei, poate-i găsesc acolo.

— Vin şi eu, se hotărî Roz. Nu pot să stau aici şi să aştept.

La chioşc nu era nici urmă de Pescăruş, aşa încât merseră până la gura râului care se vărsa în mare. Fierbinţeala după-amiezii dispăruse; vântul bătea în continuare turbat. Ajunseră până pe plajă şi scrutară orizontul. Toţi trei erau tăcuţi, întunecaţi. Auzeau valurile uriaşe spărgându-se de ţărm şi pescăruşii ţipând deasupra chipurilor lor. Nu vedeau în zare nicio pânză, nicio epavă.

Maiorul luă o decizie pe moment.

— N-are rost să stau aici, Roz. Acum că furtuna a trecut şi marea este navigabilă am să ies în larg. Mai sunt însă două ore până

să se lase întunericul.

— Oh, Jeremy, îţi mulţumesc! Dar nu pleca singur.

— Vecinul meu e un bun navigator, am să-l iau pe bătrânul Kent.

Jeremy Blount îi strânse mâna lui Roz înainte de-a pleca şi o asigură că nu are de ce să fie îngrijorată. Fu surprinsă să constate că maiorul avea braţe puternice şi înţelese cât de plăcut era să aibă un bărbat în preajmă care-şi punea viaţa în primejdie ca s-o ajute.

Ceva, poate nu o voce interioară, ci un sentiment adânc îi spunea că va exista un sfârşit bun fa toată povestea asta. Îşi strânse mantaua pe lângă ea şi ieşi afară gata să înfrunte orice i-ar fi oferit destinul.

Când îl întâlni din nou pe domnul Burke pe plaja pustie, văzu că lumina zilei era pe cale să dispară. Marea avea încă o culoare întunecată, dar cerul, deşi se luminase puţin, mai era încă plin de nori grei, cenuşii. Îl prinse de braţ pentru câteva clipe, simţind că ceva din tăria caracterului lui trece şi asupra ei apoi se desprinse şi spuse:

— Am să merg cam o milă în direcţia asta, tu ia-o înapoi către gura râului la Madway.

Există şanse să-i găsim dintr-un minut într-altul.

Se despărţiră şi peste aproape o oră se întâlniră din nou. Lumina luase aproape cu totul locul întunericului. Scrutau atenţi depărtările, încă sperând că-i vor găsi în viaţă.

— Vom face acelaşi lucru ca data trecută. Vom parcurge aceeaşi distanţă. Pur şi simplu nu pot să mă întorc acasă.

Ştia că domnul Burke era pe punctul de a-i ordona să se întoarcă acasă. Cuvintele ei îi schimbară gândul.

— Aşa facem, fu de acord el. Strigă dacă vezi ceva.

Cincisprezece minute mai târziu domnul Burke fu cel care strigă. Ceva fără formă clară zăcea pe trei sferturi în apă, un sfert pe nisip. Fără să ezite se avântă spre acel ceva ca să-l aducă pe plajă. Nu-şi dădea seama încă bine dacă era o persoană până când descoperi că acel obiect era înfăşurat într-o pelerină galbenă.

— Sfântă Fecioară, mai eşti în viaţă, se adresă corpului aceluia inert. Roz! Roz! strigă trăgând aer în plămâni pentru a putea ridica obiectul acela plin de apă.

O auzi pe Roz răspunzându-i şi încă de la distanţă îi simţi surpriza, bucuria şi speranţa. Însă când vru să ridice corpul simţi că ceva îl împiedică. Văzu că degetele băiatului ţineau strâns o funie care ducea la un par gros din lemn. Nu putea să desfacă nodul cu unghiile şi-n disperare de cauză începu să tragă de funie folosindu-şi picioarele.

Văzu că tânărul încă respira chiar dacă nu era conştient. Roz veni alergând cât o ţineau puterile.

— Oh, Doamne.

— E Anthony, strigă domnul Burke. Încă respiră. Dar, Hristoase, e grozav de greu.

— Dar, Dumnezeule, unde e Antonia? ţipă Roz.

— Nici urmă de ea… nici urmă de Pescăruş. Anthony era legat de catarg. Aşa s-a salvat.

— Antonia! Antonia, strigă Roz disperată către marea întunecată.

Vântul îi purtă vocea tremurată către depărtări.

— Roz, dacă vrem să-l salvăm pe Anthony trebuie să-l ducem şi să-l punem într-un pat cald. E inconştient, îngheţat, la un pas de

moarte. Soarta ne-a dat unul înapoi, nu pe amândoi. Dacă nu ne grăbim îl pierdem şi pe Anthony.

Ca şi cum inima i s-ar fi rupt în jumătate, Rosalind înţelese că trebuia să treacă la treabă. Cu o ultimă privire disperată, încărcată de durere, mai privi o dată marea şi apoi îl urmă pe domnul Burke.

— Faceţi focul în camera lui Anthony, se adresă servitorilor. E pe jumătate îngheţat! încălziţi supa imediat. Aduceţi brandy. Aduceţi prosoape uscate şi încălzite. De fapt, am să mă ocup eu de toate astea.

Apoi se gândi la altceva.

— Aduceţi-l pe Bradshaw imediat. Spuneţi-i să-l caute pe Maiorul Blount şi să-i transmită că Anthony e în siguranţă, dar să continue s-o caute pe Antonia şi Pescăruşul.

— Oh, bunică!

Roz nu putea să-şi creadă urechilor.

— Doamne, dar este Antonia.

Domnul Burke se dădu un pas înapoi de uimire şi-o lăsă pe Roz să aibă grijă de ea. Bunica o dezbrăcă de cămaşă şi de pantaloni şi-o înfăşură într-un prosop uriaş, cald. O băgă apoi în pat sub cuverturi.

O servitoare aduse supa fierbinte.

— Va trăi Lordul Lamb, doamnă? întrebă tânăra fată cu vocea gâtuită.

Roz stătu încremenită o jumătate de minut. Fata avea dreptate. Pneumonia era un lucru sigur.

— Da, ai dreptate, are nevoie de odihnă. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de această cameră. Vreau ca Tony să aibă linişte absolută. Am să am eu grijă de tot ce trebuie.

Când sosi doctorul, domnul Burke şi Lady Randolph schimbară priviri îngrijorate. Îi ridică păturile până sub bărbie şi-i şopti.

— Dormi, draga mea. Mâine îmi vei spune ce s-a întâmplat.

Ochii Antoniei erau deja închişi simţindu-se în siguranţă, la căldură şi schiţă un zâmbet dulce de mulţumire.

Capitolul 10

Adam Savage păşi pe puntea Dragonului Roşu. Îl aştepta D săptămână de plictiseală. Se simţea ca un leopard în cuşcă. Anticipase zilele lungi de lenevie în soarele torid şi se gândise că se va lăsa prins de lectură. Devoră scrierile lui Homer şi pe cele ale lui Vergiliu şi apoi trecu la romanele

contemporane ale lui Fielding. Ele îi ţineau ocupată mintea, dar corpul îi cerea cu disperare mişcare. Energia încătuşată gemea să fie eliberată.

În disperare de cauză avu el însuşi grijă de caii arabi pur sânge pe care-i ducea în Anglia, perindu-i, cărându-le apă. În final merse la căpitan şi-i spuse să-i dea aceleaşi munci ca oricărui membru al echipajului. Stătea nopţile până târziu privind cerul. Erau orele când îşi lăsa gândurile să zboare libere.

Prima dată când părăsise Anglia pentru a merge în India, nu ştiuse că se despărţea de un anume trecut.

Tatăl său se ocupase de comerţul cu lemn. Locuiau deasupra magazinului, lângă Fluviul Tamisa. Casa lor nu arăta mai grozav ca un bordei. Tatăl său era îndrăgostit de munca pe care o făcea. Era unul din cei mai apreciaţi meşteşugari.

Adam Savage nu moştenise mâinile de aur ale tatălui său aşa încât el se ocupa de cumpăratul lemnului. Când lemnul de bună calitate ajunsese o raritate în Anglia şi trebui să fie importat, costul lui devenise aproape inaccesibil. Tânărul Savage văzuse

cum mahonul şi lemnul de santal rămâneau necumpărate şi avu experienţa amară a lucrurilor ce nu ţi le poţi permite din cauza lipsei banilor. Vorbi cu marinarii şi află că în India lemnul acela putea fi procurat cu numai câţiva penny şi se hotărî să plece cu un vas comercial pentru a aduce lucrurile de care avea nevoie tatăl său, la prima mână.

Savage simţi din nou cum creşte în el sentimentul vinovăţiei. Cum ar fi putut să ştie atunci că tatăl lui se stingea de gripă în acel bordei umed, nenorocit pe când el se bucura de soarele fierbinte al Bombay-ului? La gândul că nu fusese în stare să-i asigure tatălui său un trai decent simţi că înnebuneşte. În schimb avusese grijă să ajungă el însuşi bogat. Când judecase mai târziu la rece şi înţelese că distrusese nenumărate vieţi pentru a obţine un profit, închise o uşă a trecutului şi deschise o alta.

Savage se făcuse cunoscut pentru duritatea cu care se luptase să-şi adune bogăţia, dar plătise înmiit pentru tot ce făcuse. Casa magnifică pe care şi-o construia urma să fie un simbol. Era o recompensă pentru munca grea pe care-o

făcuse, dar şi locul unde urma să-şi crească proprii copii.

Dacă s-ar fi însurat cu Evelyn Lamb, copiii ei ar fi fost şi ai lui. Gândurile îi zburară înapoi la Ceylon unde îşi luase rămas bun de la Eve.

— Astăzi am fost la capelă. N-am mai fost acolo de 1 la înmormântarea lui Russel. M-am rugat să călătoreşti; în siguranţă.

Savage era un cinic. Se întrebă pentru ce naiba s-o fi rugat cu adevărat.

— Rămâi cu mine în noaptea asta?

Ochii lui albaştri scânteiară; ea începu să tremure şi-şi lăsă genele în jos.

Ştia că ar fi preferat să joace rolul târfei decât să-i piardă, dar Savage era prea mândru pentru a face dragoste cu o femeie care nu era înnebunită de dorinţa de a-l avea. Răceala ei sexuală era o provocare, dar avea nevoie de timp ca să-i învingă frigiditatea. Se hotărâse să nu facă dragoste în noaptea aceea, ci să aştepte până când se va întoarce s-o ia cu el. Ştia că ea începe să se simtă atrasă de el, ştia că într-un fel crescuse în ochii ei şi hotărî s-o facă să-i dorească şi mai mult.

Savage o luă în braţe şi-o duse în

dormitor.

— N-am să fac dragoste cu tine în patul lui Russel, îi spuse cu brutalitate.

O muşcă de lobul urechii.

— Lucrurile pe care am de gând să le fac l-ar pângări, adăugă provocator.

La auzul unor cuvinte atât de intime un tremur involuntar scutură corpul lui Eve. O aşeză în pat.

— Eşti atât de încordată.

Îi scoase pantofii şi începu să-i maseze picioarele.

— Vreau să te relaxezi. Vreau să dormi şi să mă visezi în fiecare noapte.

Atingându-i pielea albă, mângâind-o, ochii îi rămăseseră aţintiţi în întuneric. Eve nu era exact ceea ce şi-ar fi dorit. Iniţial se simţise atras de ea pentru că avea câţiva ani în plus şi pentru că avea experienţa maternităţii. Se aşteptase să găsească o femeie plină de voluptate, dar nu fu aşa. Era o provocare pentru el s-o modeleze. Dacă ea nu i-ar fi satisfăcut dorinţele, ar fi ştiut să fie discret în privinţa legăturilor extraconjugale.

Înainte de a pleca îi dărui un inel. Era un diamant splendid de zece karate. Nu era un

inel de logodnă, ci un simbol al faptului că urma să se întoarcă pentru un răspuns.

În mod intenţionat nu-i dăduse inelul când era trează. Nici nu se putea logodi până nu trecea perioada doliului. Ştia exact că inima îi va bate cu putere de bucurie că e în stăpânirea unei asemenea comori.

I se ivi un zâmbet pe buze. Eve era o târfă avară, delicioasă ca majoritatea femeilor. Dar asta nu-i scădea cu nimic valoarea. Va fi o superbă castelană a Edenwood-ului şi îi va dărui copii.

Un fiul Un fiu în pragul maturităţii! Avea o experienţă bogată pe care urma s-o împartă cu el. Şi o fiică, se gândi imediat. În privinţa ei nu avea prea multe de spus. Nu prea ştia ce să discute cu o fată tânără, dar îi putea oferi protecţia lui. Lumea era o imensă capcană. Va avea grijă ca niciun rău să n-o atingă. Dar un fiu… Anthony… Tony… nu mai avea răbdare.

Când Antonia deschise ochii o văzu pe Roz într-un scaun chiar lângă patul ei. Era dezorientată şi se lăsă din nou să cadă între perne. Văzu că se află în camera lui Anthony. Bunica ei deschise ochii şi suspină adânc, eliberată când o văzu pe Antonia cu

faţa proaspătă.

— Unde e Anthony?

— Nu ştim, draga mea, dar mi-e teamă că trebuie să ne aşteptăm la ce-i mai rău. Îți aminteşti ce s-a întâmplat?

Dumnezeule, dacă ea trăia, era clar că şi fratele ei geamăn era în viaţă. Soarta unuia avea să fie şi soarta celuilalt. Cum ar putea fi altfel?

Antonia îşi înghiţi cu greu un suspin.

— Furtuna a venit ca din senin. Totul a mers prost încă de la început. Frânghiile erau înnodate şi nu puteam strânge pânzele. Poate am fi reuşit s-o scoatem cumva la capăt dar Pescăruşul era complet instabil. Cred că Tony a fost măturat de pe punte şi nu l-am mai văzut.

Ochii lui Roz erau atât de trişti încât îşi spuse c-ar fi trebuit să-şi ascundă emoţiile de dragul ei.

— Ar trebui să-l caute cineva pe Anthony. Am stat ore întregi până să mă aducă la ţărm mareea.

— Maiorul Blount şi vecinul lui sunt cu o şalupă şi-l caută pe mare. L-am trimis vorbă că unul din gemeni e în siguranţă, dar să meargă din nou la ivirea zorilor şi să-i caute

pe Anthony sau epava Pescăruşului.

Când Antonia încercă să dea păturile la o parte şi să coboare din pat căzu înapoi crispându-se.

— Eşti rănită! strigă Roz.

— Nu… nu cred. Antonia ridică pătura şi-şi privi corpul. Doamne, sunt plină de zgârieturi.

— Eşti sigură că asta-i tot?

— Da, sunt sigură. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să-l caut pe Anthony.

— În niciun caz. Trebuie să te odihneşti. Avem de discutat ceva. Domnul Burke caută pe plajă.

Antonia suspină.

— De ce sunt în camera lui Tony?

— Când domnul Burke te-a scos noaptea trecută din apă am crezut că eşti Anthony… Aşa că…

Roz se opri, dar Antonia înţelese că voia să spună mai mult.

— Draga mea, trebuie să privim lucrurile în faţă. Dacă Anthony s-a înecat sau s-a pierdut pe mare, vărul lui, acel Bernard Lamb va moşteni titlul şi casa.

O tăcere grea se lăsă în cameră şi Antonia încercă să înţeleagă vorbele bunicii. Când

înţelese, izbucni:

— Nu! E imposibil! Tony lipseşte doar. Nu este mort. Nu-l voi lăsa să moară.

— Sfântă Fecioară, ai dreptate, dar dacă… totuşi nu e aşa, dacă Anthony nu se mai întoarce azi sau… în curând se va crede că într-adevăr s-a pierdut pe mare sau s-a înecat.

Antonia îşi întoarse faţa spre pernă cu inima zdrobită. Anthony era o parte din ea. Nu se mai putea preface că e tare, nici chiar de dragul bunicii.

Roz îi puse o mână pe umăr.

— Antonia, domnul Burke şi cu mine am discutat toată noaptea. Avem un plan… mai degrabă o idee, dar totul depinde de tine. Va fi în întregime decizia ta.

Antonia îşi acoperi faţa cu pătura. Roz îşi umezi buzele uscate apoi vorbi pe un ton şoptit, confidenţial.

— Când zvonul despre acest accident nenorocit se va răspândi, şi lumea va şti că Anthony s-a înecat, noul moştenitor va fi aici în mai puţin de o zi cerându-şi toate drepturile şi alungându-ne de la Hall. Nu ţi-am spus draga mea, dar Bernard Lamb a venit la Stake imediat după moartea tatălui

tău. Tânărul ăsta hrăpăreţ se uita la reşedinţă cu un ochi flămând. Aproape că l-am scos afară. Nu aveam de gând să-l las să pătrundă ca un şarpe în sânul familiei. Acum, că situaţia s-a schimbător avea o plăcere nebună să ne scoată el pe noi afară. Probabil a aşteptat şi s-a rugat să aibă loc un accident pentru a se îndeplini planurile lui mârşave.

Antonia era şocată de spusele bunicii ei. Deci coşmarul pe care-l avusese devenea realitate. Probabil că ticălosul acela de Bernard Lamb făcuse mai mult decât să se roage ca să aibă loc un accident. Probabil sabotase Pescăruşul intenţionat. Asta însemna crimă. Şi probabil că reuşise! Antonia gemu şi-şi închise ochii. Nu, nu, îşi spuse, nu trage concluzii pripite. Nimeni nu poate gândi atât de diavoleşte. Toţi cei care fac rău se tem c-o să-i trăsnească pedeapsa Celui de Sus.

Iar ea, dacă avea gânduri frumoase poate va face să se întoarcă Tony.

— Dacă ne vom preface că tu eşti Anthony, câștigăm timp, măcar două săptămâni. Intre timp te vei întrema şi Anthony se va întoarce acasă. Dacă n-a

supravieţuit, vom avea timp să împachetăm lucrurile şi ne vom găsi un adăpost. Ne putem muta în casa pe care am primit-o de zestre. Nu e cine ştie ce lucru, dar e totuşi suficient. Pentru un timp n-o să dăm niciun anunţ la Gazetă despre accidentul pe mare.

Cuvintele bunicii o aduseră la o realitate şi mai crudă. Nu numai că Anthony era posibil să se fi înecat, dar şi securitatea casei era în pericol. Toată liniştea ei ajungea un fapt de domeniul trecutului.

Roz crezu că Antonia respinge ideea.

— Dacă ai să joci o perioadă rolul fratelui tău n-ai să pierzi nici titlul, nici casa de la oraş şi nici cel mai important lucru dintre toate, Lamb Hall.

Antonia se miră auzind îndrăzneala propunerii.

— Eşti de acord să iei locul lui Anthony?

— Bineînţeles! Voi fi Anthony până se va întoarce. Nimeni, absolut nimeni nu va şti acest lucru.

— Şi dacă se întoarce, draga mea? insistă Roz.

— Dacă mai insişti, nu mai iau parte la jocul ăsta, strigă Antonia supărată. Voi lua locul lui Anthony numai până când se va

întoarce.

Roz scoase o pereche de foarfeci din buzunar.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi tai părul până la lungimea pe care o avea părul lui Anthony.

Antonia se întunecă pentru o secundă privindu-şi buclele răsfirate pe pernă.

— Trebuie? Aş putea să-l ascund sub una din perucile lui Tony…

— Ştii că nu poartă perucă cât stă pe acasă şi nici când mergea în larg cu barca. Vreau ca servitorii să creadă că tu eşti Anthony, cu excepţia domnului Burke, bineînţeles. Ăsta va fi testul. Dacă personalul va crede că tu eşti fratele tău, atunci toată lumea va fi convinsă de acest lucru.

Tony închise ochii tristă, suportând cu greu gândul că-şi va pierde buclele negre, strălucitoare, superbe. Dintr-odată simţi că faţa i se umezeşte.

Roz strânse părul tăiat cu grijă.

— Pune-ţi o haină de-a lui Anthony şi du-te la fereastră. Eu am să sun o servitoare.

Ana fu prima care se ivi la auzul clopoţelului.

— Ana, roagă-l pe tânărul James să aducă apă pentru baia lui Anthony şi poţi să schimbi aşternuturile între timp.

Ana făcu o reverenţă spre Roz şi apoi aruncă printre gene o privire rapidă tânărului Lord Lamb. Se înroşi văzându-l în cămaşă de noapte şi începu să se bâlbâie.

— Vreţi să vă aduc micul dejun, domnule?

— Nu, mulţumesc, Ana. Am să iau micul dejun jos, ca de obicei, repetă Antonia, sperând că vocea ei avea aceeaşi asprime ca a lui Tony.

— Oh, domnule, am fost toţi atât de îngrijoraţi pentru dumneavoastră. Mulţumim acum cerului că sunteţi în siguranţă.

— Mulţumesc, Ana.

Servitoarea se înroşi încă şi mai tare. Era pentru prima dată când tânărul stăpân îi spunea pe nume. Se strecură afară să-l găsească pe James, iar Antonia se repezi pe balcon să-şi umple plămânii cu aer. Pentru o secundă totul păru că se învârteşte în jurul ei şi simţi că i se-nmoaie picioarele. Privirea îi rămase aţintită asupra chioşcului de pe malul râului. Dar acolo nu era nicio mişcare. Ironia sorţii făcea ca apa să fie astăzi foarte

liniştită.

Antonia intră din nou în camera lui Tony în timp ce James turnă două găleţi cu apă fierbinte într-o mică vană ce se afla într-un colţ. Înainte să deşerte găleţile, James aruncă o privire furişă către Lady Randolph şi o văzu aşezând hainele stăpânului.

Roz conduse servitorul până la uşă şi apoi încuie.

— Cu cât o să stea mai departe de treburile noastre, cu atât mai bine.

Antonia îşi scoase cămaşa şi se duse în faţa oglinzii să-şi cerceteze zgârieturile. Sânii şi coastele îi erau zgâriate. Încă mai avea sânge închegai. Pe una din coapse avea o cicatrice lungă ce-i pornea din faţă către fund. Se strâmbă de durere când îşi atinse rănile de la picioare şi de la coate. Speră că apa o va relaxa. Acesta fu ultimul lucru pe care şi-l aminti.

Doamna Rosalind Randolph era cuprinsă de teamă cum nu mai fusese până atunci. Nepoata ei dragă avea pneumonie. Când Antonia îşi pierduse cunoştinţa şi trebui să fie băgată în pat, Roz îşi dădu seama că trupul îi ardea de febră. Îi făcu baie ea însăşi şi o îngriji zi şi noapte vreme de şase

zile şi şase nopţi. Se rugase ca niciodată până atunci.

— Te rog, Doamne, nu-i lua pe amândoi. Lasă-mi măcar acest copil şi n-am să-ţi mai cer nimic altceva.

Se pare că Dumnezeu o ascultase într-adevăr pe Rosalind pentru că febra Antoniei începu să scadă.

Maiorul Blount trecea pe acolo în fiecare zi. Îi trimise un mesaj mulţumindu-i pentru tot ce făcuse şi-l rugă să caute oricât de fără speranţă ar fi părut situaţia. Maiorul Blount îi răspunse scriindu-i că Gazeta răspândea un zvon despre accident.

Rosalind îşi dădu seama că maiorul încă nu ştia c-o salvase pe Antonia, dar avea de gând să aştepte până-i va putea explica personal cele întâmplate. În săptămâna care urmă accidentului nu se ivi nici urmă de epavă în apropierea plajei. Roz trebui să accepte adevărul crud, Anthony nu se va mai întoarce niciodată. Se simţea dărâmată, fără apărare. Dar ştia că trebuie să facă faţă durerii cu demnitate.

Cu ajutorul domnului Burke începu să-şi împacheteze lucrurile. Se simţea uşurată ori de câte ori Antonia deschidea ochii şi cerea

apă.

Luă paharul din mâna Antoniei şi-l puse la capătul patului. Când Roz o văzu închizând ochii liniştită, urcă la etaj şi scoase dintr-un sertar o pană de scris şi-o foaie. Inevitabilul trebuia să se producă. Era de datoria ei să informeze Compania Watson Goldman că Lordul Anthony Lamb se pierduse pe mare şi, că probabil, se înecase. Era cea mai dificilă scrisoare din viaţa ei.

Două ore mai târziu când Antonia se trezi, Roz văzu că starea sănătăţii ei se îmbunătăţise simţitor. Îi luă mâna şi-i spuse cu blândeţe că nu mai erau speranţe în privinţa lui Anthony.

— Cât timp a trecut? întrebă Antonia ţinându-şi respiraţia.

— Ai fost grav bolnavă şase zile, draga mea.

— Îţi mulţumesc, bunică. Mi-ai dat toată dragostea ta, acum am să-ţi arăt că pot fi puternică.

— Ştiu, draga mea că şi inima ta e frântă de durere, dar nu avem ce face. Îi spun Anei să pregătească imediat camera ta şi lucrurile. Când te vei simţi destul de bine, mâine sau poimâine ne vom muta în căsuţa

mea.

Antonia se uită încremenită de parcă Roz înnebunise.

— Dar nu-i nevoie să împachetezi nimic. Lamb Hall e casa noastră. Nu plec nicăieri de aici.

— Trebuie să înţelegi că vremea noastră a trecut. Eu mi-am împachetat deja lucrurile şi am trimis o scrisoare la Watson Goldman despre accident.

Antonia sări ca friptă.

— Cum? Când?

— James a luat scrisoarea şi-o pune la oficiul poştal al hanului.

Antonia aruncă păturile şi se apropie ca o furtună de Roz.

— Doamne, copilul meu, ce faci? Du-te în pat imediat!

— Trebuie să aducem înapoi scrisoarea aceea blestemată! Am să fiu Anthony.

— Dacă mai continuăm jocul ăsta s-ar putea să intrăm într-o mare încurcătură. Ceea ce facem noi este împotriva legii. E un act imoral.

— Aici nu sunt de acord cu tine. Pentru mine e mai imoral ca Bernard Lamb să poarte pantofii lui Anthony sau să-i ia titlul!

Pieptul i se ridica spasmodic şi vocea îi era gâtuită de furie. Camera părea că se învârte cu ea.

— Am să iau locul lui Anthony, nu numai pentru azi sau mâine, ci pentru cât va ti nevoie.

Roz văzu hotărârea din ochii ei şi-şi spuse că oricum ar fi încercat s-o convingă să-şi scoată din cap ideea aceea, n-ar fi reuşit.

— Am să-l trimit pe domnul Burke la han să aducă scrisoarea înapoi.

— Nu, spuse Antonia hotărâtă, asta e de datoria mea.

Rosalind începu să se teamă că fata delira, dar văzând privirea aspră din ochii Antoniei rămase tăcută.

Îmbrăcă hainele lui Tony şi constată că nu erau cu mult prea diferite de ale ei. Îşi puse o cămaşă de-a lui şi apoi îşi prinse părul cu agrafe. Se simţea foarte slăbită. Înainte de a-şi pune eşarfa în jurul gâtului îşi spuse că de-acum încolo atenţia trebuia să-i fie încordată la maximum. Îşi puse o pereche de pantaloni din cele două pe care le cumpărase de la Londra pentru Anthony, îi strânse bine cu o curea în talie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că am sânii

mici, şopti. Apoi râse.

— Nu credeam c-am să ajung să spun asta.

Văzu totuşi că partea din faţă a cămăşii stătea puţin ridicată, aşa că deschise dulapul şi alese o vestă brodată.

Baia pe care-o făcuse cu puţin timp în urmă îi încreţise părul. Luă o perie şi-l pieptănă bine şi apoi îl strânse cu o panglică neagră. Se uită din nou în oglindă. Era chiar Anthony, Anthony din cap până-n picioare. Doar o vagă părere amintea de Antonia. Avea un sentiment ciudat, ca şi cum ar fi aşteptat ceva ce n-avea să se întâmple niciodată. Suspină tristă încercând să accepte ce se întâmplase. Şi astăzi… şi mâine avea să fie un altcineva.

Tony îşi adună cu greu gândurile. Se ţinu strâns de balustradă când coborî scările, simţind că se putea prăbuşi în orice moment.

Îl rugă pe Brandshaw să pună şaua pe Neptun, pentru că era mai rapid decât Venus. Brandshaw era pe punctul de a-şi întreba stăpânul dacă se simte mai bine, dar o privire rapidă îi spuse că încă nu se refăcuse complet, li ajută să încalece şi

scutură din cap dezaprobator văzându-l cum se îndepărtează ca vântul, îmbrăcat, ca de obicei, cu o impecabilă eleganţă.

Tony răsuflă uşurată când ajunse la Stake şi văzu oficiul poştal. Acum, dacă norocul era de partea ei, trăsura nu plecase încă spre Londra. Când descăleca se sprijini câteva minute de Neptun ca să prindă puteri.

Timpul acela de odihnă de două-trei secunde îi fu de folos pentru că auzi în preajmă vocea unui grăjdar.

— Bună ziua, Lord Lamb.

— Bună ziua, Tobi. N-a plecat încă trăsura poştei, nu-i aşa?

— Ba da, domnule. A plecat de cel puţin o jumătate de oră. Aţi uitat să trimiteţi ceva?

— La naiba! înjură Tony şi o cuprinse o tuse puternică.

Trebuia să se grăbească să ajungă din urmă trăsura.

— Unde se opreşte? întrebă Tony. Grăjdarul clătină din cap.

— Păi, să vedem, de aici se opreşte la Rochester apoi la Cahtam. Dar dacă n-o prinzi înainte de Chatam, nici nu mai ai şanse s-o faci. Odată ce ajunge la Turpike,

sunt schimbaţi caii şi nu mai vezi nici praful din urma trăsurii.

Tony nu mai pierdu vremea. Îşi înfipse călcâiele grăbindu-l pe Neptun să galopeze cu viteză, gata să se prăbuşească din şa. Îşi reveni la timp şi-şi scutură capul pentru a-şi limpezi gândurile. O voce din interior îi spunea că, dacă luase cu adevărat locul lui Anthony, nu trebuia să renunţe. Nu după mult timp, în zare se ivi un nor de praf în spatele căruia se profila conturul trăsurii.

Vizitiul crezu la început că este urmărit, dar când văzu că tânărul nu are armă, încetini mersul nebunesc al cailor şi se opri.

Tony cu o voce autoritară se răsti la el.

— Sunt Lord Anthony Lamb, domnule şi îţi vei pierde slujba înainte de a spune cum te cheamă dacă nu îmi înapoiezi imediat ceea ce-mi aparţine. Informaţiile din această scrisoare sunt atât de periculoase încât ai prefera să fii în închisoare decât să nu-mi dai ascultare.

Omul începu să se văicărească:

— N-am ştiut că duc ce nu trebuie. Sunt atâtea pachete şi scrisori pe capul meu.

Când biciuise caii ca să ajungă din urmă trăsura poştei şi când se repezise spre cutia

de scrisori şi începuse să scotocească furioasă, Antonia ştiu că se comportase ca un bărbat şi nu ca o femeie delicată. Luă scrisoarea pentru Watson Goldman şi-i dădu drumul în buzunar. Apoi se aşeză pe marginea drumului şi începu să plângă.

Domnul Burke o găsi exact în momentul acela. Lady Randolph îi ordonase să se ducă după ea. În timp ce domnul Burke o ajuta să se urce în trăsură, ea îl privea cu cea mai adâncă recunoştinţă.

— Ce m-aş face fără tine, domnule Burke? Eşti mâna mea dreaptă.

Bernard Lamb văzu negru în faţa ochilor când citi anunţul în Gazetă. Îl citi de două ori şi, în final, trebui să accepte adevărul acelor rânduri. Ar fi sfâşiat ziarul în bucăţi după acea aşteptare lungă de trei săptămâni... Acum scria în sfârşit, negru pe alb că avusese loc un accident. Lucrul pe care-l sperase, ba încă pentru care se i rugase, se întâmplase. Dar, Cristoase, dacă ceea ce scria în Gazetă era adevărat, nu se înecase cine trebuia.

Tremurând de disperare, Bernard mai citi anunţul o dată. O furtună teribilă s-a abătut asupra coastei săptămâna trecută şi a

scufundat mai multe vase care navigau de-a lungul râului Meway. Am primit ştirea conform căreia Lady Antonia Lamb s-a înecat în apropierea casei sale din Stake.

Bernard izbi cu pumnul în masă cu atâta putere încât unul din picioarele mesei se rupse. Cu cât se gândea mai mult, cu atât începeau să i se învălmăşească gândurile şi sentimentele. Complotul pe care-l pusese Fa cale îl făcuse să se felicite pentru isteţimea de care dăduse dovadă, dar o oarecare frică puse stăpânire pe el. Vărul său Anthony îşi dăduse seama probabil că înnodase frânghiile şi blocase velele. Aşa că se decise să stea la distanţă o perioadă. Trebuia să pregătească un alt plan criminal. Un gând plăcut îi veni în minte când îşi aminti amănuntele vizitei la Stake. N-o mai vizitase pe Angela de câteva zile. Începu să fluiere mulţumit.

Angela Brown dormea încă în momentul în care Bernard intră în apartamentul ei. Era un lucru grozav că nu adusese pe nimeni acasă la ea, se gândi el şi-i pipăi coapsa plină. Ridică apoi pătura şi-o pocni uşor peste fund cu sabia. Ea protestă în somn, clar în mai puţin de câteva secunde se trezi.

— De ce naiba te joci?

— Mă joc de-a crima şi pedeapsa… ei, ce zici?

— Nu înţeleg pe vrei să. Spui, Bernie…

— Ai să faci cunoştinţă în curând cu diavolul, Angela. A avut loc un accident serios. Un văr s-a înecat.

Îi flutură ziarul sub nas. Ochii ei îl priviră neîncrezători.

— Să nu-mi spui că eşti noul Lord Lamb, strigă şi-i sări în braţe.

Bernard îi luă mâinile de după gât şi-o împinse brutal. O trânti apoi pe pat şi-i strigă.

— Nu, târfă proastă ce eşti. Ai omorât geamănul de care mă durea-n cot dacă trăieşte sau nu.

O privire îi apăru Angelei pe chip.

— Fata? Porcule nu eu sunt de vina, ci tu.

Ochii ei se măriră de groază văzând cum trăgea ușor. Sabia din teacă.

Începu să se joace cu ea. Îi despica cămaşa de noapte lăsând-o aproape goală, apoi îi strecură metalul rece al săbiei între genunchi.

— Desfă-i pentru mine, Angela.

Începu să respire tot mai greu, simţindu-şi

penisul întărindu-i-se. Puterea era atât de excitantă Ea mai mult decât un drog. Odată ce simţi că ai putere asupra altcuiva, microbul nu te mai părăseşte.

Încet, cu ochii mari, Angela îşi desfăcu picioarele. Se simţi uşurată când îl văzu lăsând jos sabia pentru a-şi scoate hainele. Dar ţipă după câteva secunde când îl văzu luând-o din nou şi îndreptând-o spre ea.

Sexul lui stătea tare şi drept ca o armă. Ştia că era un joc bolnav. Vroia s-o terorizeze până când avea s-o în timp ce înainta spre ea, Angela îşi muşcă buzele până la sânge şi ţipă.

După ce-o transformă într-o sclavă a plăcerilor sale, Bernard ejacula şi căzu epuizat peste ea.

Când Gazeta ajunse la Lamb Hall, Tony şi Roz se îngroziră. Nu vruseseră ca Watson Goldman să creadă că Antonia murise, şi nici ca acest lucru să se afle atât de curând în societate. Pentru că, în momentul acesta, cum îşi va mai putea ea găsi un loc în lume?

II consultară pe domnul Burke şi întocmiră o poveste plauzibilă pe care urmau s-o dea la Gazetă.

Lady Antonia Lamb a fost salvată şi se află

acum în siguranţă. Va petrece următoarele săptămâni în Bath pentru a se reface după gravul accident. Gazeta îşi cere scuze pentru erorile apărute în paginile ei.

Capitolul 11

De-a lungul călătoriei la bordul Dragonului Roşu John Bull şi Kirinda aveau rău de mare. Deşi erau jenaţi de situaţie încercau să-şi păstreze demnitatea. Adam intra des în cabina ei, urmărind cât de repede slăbea. Ştia că avea nevoie de mai multă atenţie decât John Bull. Pe măsură ce se apropiau de Canalul Mânecii, amândurora le era tot mai rău. Savage se văzu pus în situaţia de a fi dădacă.

Kirinda vărsă şi-şi întoarse faţa spre peretele cabinei. Era albă la faţă ca moartea şi îngrozită că stăpânul curăţă voma de pe jos şi-o ajută să spele.

— Kirinda, uită-te la mine, îi ordonă el cu voce aspră.

— Lasă-mă, lasă-mă să mor, şopti ea.

— Nu se moare aşa uşor, micuţo, murmură Adam.

— Sunt copleşită de ruşine.

— Gândeşte-te de câte ori m-ai îmbăiat şi

tu pe mine, prostuţo. M-ai îmbăiat când n-aveam nici măcar puterea să deschid un ochi. Stai jos. Am să-ţi spun ceva care-o să-ţi placă. Diseară vom ancora.

Ea îi sărută mâinile. Capul lui brunet aproape că atingea grinzile.

— Vreau să iei acest biscuit şi să-i înmoi în vin. Îţi jur pe Vishme că stomacul nu-l va respinge.

Kirinda ştia că îi era interzis vinul, dar şi că trebuia să asculte de ordinele lui. Dar în adâncul inimii era încredinţată că stăpânul era un zeu mai important decât orice zeu hindus. Înainte de-a închide uşa îi mai spuse.

— Am să-ţi mai spun ceva care-o să-ţi placă: John Bull se simte mult mai rău decât tine astăzi.

Kirinda nu şi-l putea imagina pe John Bull doborât de boală. Se învioră imediat.

Lui John Bull îi rezervă alt tratament. Îi vorbi cu asprime.

— Ai aşteptat o viaţă întreagă momentul ăsta. Trecem prin Canalul Mânecii. N-ar trebui să stai pe punte să priveşti pământul tău iubit? Kirinda e foarte bolnavă, o înţeleg. Şi nici nu se gândeşte să pună

piciorul pe pământul Angliei înaintea ta.

John Bull scânci încetişor.

— După cum mă simt ai putea să mă arunci pe pământul Angliei ca pe un sac de gunoi.

— Moaie biscuitul ăsta uscat în vin, îl instrui Savage. Kirinda a avut curajul şi bunul simţ de-a lua puţin vin. Şi-a revenit imediat.

John Bull nu voia ca fata să pară un marinar mai bun decât el. Dacă era să facă ceva, trebuia să pună piciorul pe pământul Angliei neajutat de nimeni.

Se lăsase întunericul înainte ca Dragonul Roşu să ancoreze în portul Indigo Dock din Londra. O undă de nostalgie îl cuprinse pe Savage fiindcă erau mai mult de doisprezece ani de când părăsise cheiurile acestui port. De pe punte văzuse luminile aprinse pe ţărm. Coborî primul şi închirie o trăsură care să-i ducă pe el şi pe servitori la un hotel din Londra. Tălpile îi ardeau de nerăbdare să calce pietrele străzilor dar nu dădu frâu liber tentaţiei. Fusese o vreme când călătorise doar cu hainele pe care le avea în spate. Dar acum nu era 1 cazul. Bogăţia însemna şi un anumit fel de a te

prezenta în societate.

Savage închirie cea mai puţin dărăpănată trăsură, întors pe punte descuie depozitul de arme şi le împărţi căpitanului şi ajutoarelor sale.

— Voi închiria spaţiul de depozitare mâine. Vreau ca unul din voi să păzească bine înarmat lăzile de pe vas” până voi veni personal să le ridic. Pe aici mişună o mulţime de şobolani. N-ai să-i poţi ţine departe de vapor dar ai grijă să nu se apropie de cutiile de ceai şi de cele cu condimente. Eventual adu câteva pisici.

Savage îşi împacheta câteva lucruri şi apoi intră în cabinele celor doi servitori:

— John Bull, ne aşteaptă o trăsură.

Servitorul Tamil deschise uşa cabinei încet şi păşi apăsat căutând să pară cât mai demn. Kirinda păşea şi ea în spatele lui. Mergea încet ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se prăbuşească. Într-o mână ducea colivia cu Rupee iar în cealaltă o valiză brodată în care-şi ţinea hainele.

Formau un trio ciudat, dar personalul hotelului Savoy era renumit pentru serviciile sale discrete, impecabile, deşi era peste puterile lor să nu se zgâiască la cei

trei.

Era evident că era vorba de un nabab şi de servitorii lui. Deşi bărbatul cu înfăţişarea impunătoare, cu părul negru buclat, revărsat pe umeri şi cu pielea de culoarea mahonului semnă Savage, se îndoiră totuşi că omul aparţinea rasei albe. II poreclîră imediat Savage Indianul. Când fu întrebat pentru cât timp va avea nevoie de camere, îl îngheţă pe interlocutor cu ochii lui albaştri de oţel:

— Pentru moment.

Ceea ce însemna că nu le spusese nimic sau că le spusese totul.

Omul cu turban închise ochii ca şi cum s-ar fi rugat în tăcere în timp ce pasărea pe care o ducea alese unul din cele mai rare şi mai vechi cuvinte englezeşti şi ţipă cu o voce ascuţită, înaltă: *Sedomitule*!

Femeia îmbrăcată într-un sari delicat umplu cu râsul ei foaierul hotelului Savoy.

Adam Savage se aşeză la birou şi începu să întocmească o listă cu lucrurile pe care le avea de făcut. John Bull despacheta hainele stăpânului său şi le puse în ordine în dulap, scuturând dezaprobator din cap la gândul că Savage îşi adusese de pe Dragonul Roşu

doar un costum din cele peste douăsprezece câte avea.

Totul decurse cum trebuia până la sosirea menajerei hotelului. John Bull îşi luă sarcina de a se ocupa de ea. Avea nişte prosoape mari atârnate de braţ şi în cealaltă mână aducea trei vase mari de porţelan. Când vru să i le dea lui John Bull, el o privi ca pe o nebună:

— Sunt de nefolosit, îi spuse răspicat.

Ea îl privi din cap până în picioare ştiind instinctiv că va urma ceva neplăcut, şi-l provocă:

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea mari. Când sunt pline, nu pot fi ridicate… De aceea sunt de nefolosit.

Menajera îşi ridică ochii în tavan.

— Câteodată sunt mai pline, câteodată sunt mai goale.

— Refuzăm să bem din nişte căni aşa mari. Adu altele mai mici.

— Căni? hohoti femeia. Ţăran prost ce eşti, astea-s oale de noapte.

— Oală de noapte? repetă interzis John Bull.

— Da, chiar aşa… oale pentru pişu…

Pasărea repeta entuziasmată noile

cuvinte: *Oală pentru pişu! Oală pentru pişu!*

John Bull era încremenit de supărare dar nu voia să mai discute lucrurile acestea cu o servitoare. Chiar stăpânul lui va fi şocat de asemenea practici necivilizate.

— Nu aveţi cameră de baie? Cât primitivism!

— Te tragi de şireturi cu mine? Un străin tuciuriu îmi spune mie că suntem primitivi?!

Savage auzise vocile ridicându-se. Veni să vadă ce se întâmplă. Menajera, îmbrăcată într-o uniformă gri stătea cu mâinile în şolduri gata să-şi apere ţara împotriva acestui negrotei de nimic.

— E vreo problemă? întrebă Savage cu o voce rece, autoritară.

Tânăra menajeră se alarmă pe dată când îl văzu pe bărbatul acela înalt, brunet, cu înfăţişare aspră. Savage era obişnuit cu spaima provocată de cicatricea de pe faţă. Se blestema în gând că îl mai deranja acest lucru după atâţia ani.

— Femeia asta mă acuză că am tras-o de şireturi, spuse John Bull.

— N-am spus aşa ceva! negă femeia, î – Ba da, Excelenţă, l-am spus că acele căni sunt de nefolosit. Apoi ea l-a învăţat pe Rupee să

spună: Oală pentru pişul Şi apoi m-a acuzat c-o trag de şireturi.

Adam Savage luă obiectele pe care le adusese femeia şi spuse:

— O mică neînţelegere. La revedere!

— De ce aţi lăsat-o să pl «ce? Nu e femeia care face vânt cu evantaiul?

— Nu, John Bull, aici nu sunt evantaie. În Anglia nu avem nevoie să ne răcorim, ci să ne încălzim! Aştept chelnerul. Îl vei lăsa să între, dar nu înainte de a duce papagalul într-o altă cameră şi de a o ajuta pe Kirinda să se pregătească pentru noapte. Dacă ai răbdare, i vom avea parte şi de-o cină.

— Oh, Excelenţă, acum că suntem în Anglia, trebuie să avem mare răbdare cu ciudăţeniile de aici.

— Într-adevăr, John Bull şi invers.

Antonia, purtând hainele fratelui său, stătea în camera acestuia cu o carte deschisă în poale. Istorisirea aceea n-o atrăgea deloc. În ciuda tuturor rugăciunilor şi implorărilor pe care le adresase Domnului, Anthony nu apăruse.

Se simţea plictisită şi foarte singură. Cu toate acestea, era hotărâtă să-i ia locul. Mai degrabă ar fi murit decât să-i vadă pe

Bernard Lamb că le fură proprietatea.

Era o zi atât de frumoasă, i-ar fi plăcut atât de mult să iasă afară, dar suspină şi-şi aţinti din nou privirea asupra paginilor cărţii. Deodată, însă, se trezi din amorţeală. La naiba! Ar fi trebuit să iasă totuşi. Frica de a nu fi descoperită o făcea să stea departe de toată lumea. Dar realiză că nu aşa proceda corect. Cheia reuşitei acestui plan era atitudinea ei. Devenea tot mai convinsă de asta.

Se va îmbrăca de călărie, da, asta va face. Va călători până la fermele din apropiere să vadă dacă era nevoie de ceva. Îşi legă părul cu o panglică şi-şi prinse un guler scrobit. Îşi puse în buzunar câteva monede de argint şi luă cravaşa de călărie a lui Tony. Când ajunse în grajd se apropie de Venus, dar îşi aminti la timp şi-i ceru lui Bradshow să-i înşeueze pe Neptun.

— N-a alergat de mult, stăpâne, spuse Bradshow. I Căţeaua veni spre el dând din coadă. Antonia era, f gata să o alinte şi să-i spună cuvinte dulci când îşi revizui atitudinea.

— Hei, ce mai faci, brută bătrână? Aştepţi să-ţi dezmorţeşti ciolanele, nu-i aşa?

Câinelui îi plăceau cu mult mai mult înjurăturile decât cuvintele dulci.

Ajunse la fermă. Îşi scoase mănuşile de călărie şi se apropie de vacă. În timp ce ţinea piciorul din spate al vacii văzu îngrozită că fusese împroşcată cu băle! gar până deasupra cizmelor de călărie. Dar nu mai avu grija asta pentru că asista la miracolul naşterii. Vaca scoase un muget puternic şi în curând o grămadă de carne învelită într-o pieliţă subţire căzu în mâinile lui Joe. El rupse grăbit pielea de pe capul bebeluşului şi se aplecă deasupra lui să vadă dacă mai respiră.

Joe zâmbi mulţumit şi spuse:

— Acum puteţi să lăsaţi piciorul vacii. Îmi pare rău că v-aţi murdărit, domnule.

Tony îşi privi pantalonii amuzată.

— Bălegarul aduce noroc, nu-i aşa? Deci nu-i nicio pagubă.

— Aşa e, voiam să vă spun că-mi pare rău pentru necazul pe care-l aveţi.

— Am venit să văd dacă aveţi nevoie de ceva. Am observat că unul din pereţii grajdului aproape se prăbuşeşte. Va trebui reparat şi lărgit. Când a fost văruit ultima dată?

— Nu l-am mai văruit de vreo doi-trei ani.

— Am să-ţi aduc var şi nişte bidinele lungi.

— Poate ne ajutaţi şi la văruit, râse Joe.

— Nu te obrăznici, Joe.

Pe când călărea înapoi spre Hall, se simţea tot mai bine dispusă. În ziua aceea totul mersese strună. O uimea faptul că toată lumea o acceptase ca fiind Tony.

O atitudine firească şi un limbaj mai colorat şi toţi o 1 luaseră drept bărbat.

Urcând scările să-şi schimbe pantalonii de călărie îl întâlni pe domnul Burke.

— Am ajutat o vacă să fete, îi spuse mândră.

— Foarte bine, stăpâne.

— Apropo, oare ce-a vrut să spună James astăzi, când mi-a dat o guinee şi mi-a spus că am câştigat.

— Tatăl lui e agent de pariuri. Anthony paria pe cai.

— Ce pierdere prostească de bani! hotărî Antonia.

— Vorbeşti ca o femeie, o necăji domnul Burke.

— Ei, în cazul ăsta, dă-i guineea asta lui James şi spune-i că vreau să pariez o sumă de douăzeci de ori mai mare pe alt cal.

Biletul va fi al dumneavoastră.

Îi făcu domnul Burke cu ochiul, ignorând mirosul de bălegar ce-l răspândea în jur.

În timp ce îşi scotea cizmele se întrebă care va fi reacţia lui Adam Savage când va primi de la Watson Goldman nota de plată pentru reparaţiile fermei. Apoi ridică din umeri. Să te îngrijorezi pentru fiecare lucru era un obicei femeiesc. Ea nu se va mai purta aşa.

Capitolul 12

Prima întâlnire pe care şi-o fixă Adam Savage fu cu cei doi avocaţi de la Watson Goldman. Prietenul său, Russel Lamb îi recomandase călduros. Când îi va cunoaşte şi va vedea de ce sunt în stare, va deveni, probabil, clientul lor.

— Primul lucru pe care trebuie să-i fac e să găsesc un depozit bancar, spuse Savage. Până acum l-am folosit pe al lui Loy dar dacă îmi găsiţi ceva mai avantajos, mă voi lăsa pe mâna voastră. Însă contractul va trebui semnat mai târziu. Aurul meu e depozitat în lăzi.

Watson îl privi mirat pe Goldman.

— Aurul dumneavoastră e în lăzi? întrebă.

— Da, mai exact în douăsprezece lăzi!

— Şi cam cât aur conţin aceste lăzi? întrebă politicos Watson.

— Valorează aproximativ două sute de mii de rupii. I Lui Watson îi trebui ceva timp să calculeze. Dar Goldman se descurcă mai repede. Indian Savage avea o avere de două milioane şi jumătate de lire în aur! Cei doi parteneri nici nu îndrăzneau să se privească. Păstrară un moment respectuos de tăcere înainte de a-l convinge pe valorosul lor partener să-şi încredinţeze afacerile în mâinile lor.

— Am aici o listă. M-aţi putea ajuta cu nişte adrese? Aş avea nevoie de un secretar competent, de un, mijloc de transport şi după câte îmi dau seama şi de un croitor. Când trec pe stradă, oamenii îşi lasă treburile baltă, ca să mă privească.

Domnul Goldman luă lista şi schimbă câteva cuvinte cu asociatul său spunându-i să caute tot ce-i mai bun cu putinţă:

— William Wyatt îmi construieşte o casă la Gravesend. Am lăsat nişte fonduri acolo, dar cred că acum s-au terminat. Am să trimit la voi toate notele de plată. Dar cel mai urgent lucru e o casă în Londra. Am nevoie de ea

astăzi, dar vă las timp până mâine. Între timp, domnilor, voi sta la Savoy.

— Domnule Savage, constat că sunteţi un om practic, spuse Goldman. Dar a vă procura o casa astăzi este practic imposibil. Poate vă închiriem una pentru câteva zile.

— Prietenul meu, Russell Lamb m-a asigurat că sunteţi cei mai descurcăreţi indivizi, sublinie Savage.

Domnul Watson aştepta prilejul potrivit pentru a deschide subiectul despre faptul că era tutorele celor doi gemeni şi chiar găsi ocazia. — Casa Lordului Lamb din Londra se află pe strada Curzon. Dacă tot sunteţi implicat în afacerile familiei, de ce să nu profitaţi? Camera e complet mobilată şi are tot personalul de care e nevoie. Vom avea şi noi timpul necesar pentru a vă cumpăra o casă în oraş care să vă placă.

— Ideea ta e bună ca o soluţie de moment. Dar nici nu am avut plăcerea să cunosc familia.

Domnul Watson îi explică pe un ton confidenţial.

— Sunt foarte tineri şi au trăit la ţară tot timpul, sunt primitivi şi inocenţi, spre deosebire de şmecherii de vârsta lor de la

oraş. Tinerii din ziua de azi sunt de-a dreptul neruşinaţi. De când aţi plecat de aici morala s-a dus pe apa sâmbetei. Dar cu tânărul Lord Anthony Lamb nu veţi avea probleme. E un tânăr adorabil, cu care poţi ajunge uşor la o înţelegere.

Adam Savage îl privi cu atenţie.

— Ce mă face oare să cred că vrei să mai spui ceva?

Domnul Watson îşi drese glasul.

— Ei, domnule, e vorba de Lady Antonia. A venit imediat după moartea tatălui ei şi a cerut să afle de câţi bani poate dispune. Când am asigurat-o că banii ei sunt în siguranţă, a vrut să ştie dacă poate să-i ridice şi să-şi asigure cu ei independenţa, l-am spus că dumneavoastră controlaţi averea familiei lor. S-a cam bosumflat şi mi-e cam teamă că şi-a făcut un obicei din a cumpăra tot ce-i trece prin minte şi de-a trimite notele de plată aici, urmând ca dumneavoastră să le semnaţi.

— Dă-mi-le să le semnez, spuse Savage.

Când îşi aruncă ochii pe ele văzu că erau facturi pentru rochii, lenjerii, şaluri şi alte fleacuri feminine care în total făceau mai puţin de o sută de lire. Alte câteva facturi

erau pentru fermele de la Stoke.

— Trece toate astea în contul meu. Anthony primeşte un sfert din renta lui obişnuită, mi se pare. E o sumă atât de mică, încât nu-mi închipui cum se descurcă. Dublează imediat. Voi merge la Stoke imediat ce-mi rezolv cele mai urgente afaceri. Savage se opri o clipă. Deci, domnilor, vă spun la revedere. Mă găsiţi în Curzon Street.

Domnul Goldman îi dădu lista cu adrese şi îi strânse cu putere mâna.

Din locul unde se afla nu avea mult de mers până la Savoy, aşa că preferă să meargă pe jos.

Gândurile i se opriră o clipă la gemenii Lamb. Fata era precis copia maică-sii. Cu toate acestea băiatul părea a avea o fire sinceră şi plăcută. Spera că în curând vor deveni prieteni.

Deveni conştient că lumea îl privea cu atenţie, ba, mai mult chiar, se zgâia la el cu nişte priviri tâmpite. Le dracu! ce modă mai era şi aceasta? Era singurul bărbat de pe stradă care nu purta perucă. Cei mai mulţi domni purtau pantaloni de satin până la genunchi, haine brodate şi gulere înalte pe

sub care îşi puneau cravate sofisticate. După părerea lui Savage le-ar fi stat mai bine într-o sală de bal decât pe stradă. Ce se întâmplase cu mantalele sobre, lungi care se purtau cu doisprezece ani în urmă?

Văzu unul din bărbaţi încălţat cu pantofi cu tocuri înalte, îmbrăcat în roşu şi se miră cum de nu îi era ruşine să imite moda femeiască. Londra avea excentricii ei; da, Dumnezeule, aceşti bărbaţi arătau ca nişte femei; era culmea ridicolului. Un număr mare de tineri îşi vopseau feţele, purtau cercei şi fluturau evantaie, înnebunise oare lumea cât timp fusese plecat în India?

Doi filfizoni se zgâiau indolenţi în faţa unui magazin de ciocolată. Unul avea pe haină fluturi brodaţi, în timp ce celălalt avea prins pe partea din faţa hainei un imens buchet de flori. Savage se uită la el dezaprobator în timp ce filfizonul îi întoarse privirea, privindu-l din cap până în picioare pe uriaşul străin cu păr lung, negru.

Savage văzuse suficiente ciudăţenii la bărbaţi. Îşi îndreptă atenţia asupra femeilor. Femeile sărace erau cele care arătau mai decent, pentru că, doamnele bogate, elegante, purtau rochii pline cu

dantele şi peruci înalte pudrate, decorate cu flori şi păsări. Majoritatea erau însoţite de câte un servitor care le căra bagajele. Cu toate acestea, când văzu o doamnă ultra eleganţă, ducând o maimuţă în lesă, se simţi mulţumit că o asemenea practică nu era interzisă într-o ţară aşa-zis civilizată.

Întors la Savoy, Savage trimise o notă la Lamb Hall pentru a-l informa pe Lord că s-a întors în Anglia, cerându-i în acelaşi timp permisiunea de a locui o vreme în casa lor din oraş, până îşi va cumpăra şi el una. Era mai mult o formalitate. Avea să fie demult mutat până va ajunge scrisoare la Stoke. Adăugă că va face o vizită la Lamb Hall săptămâna următoare.

Fenton, majordomul de la Curzon Street îl întâmpină pe Savage cu urări de bun sosit, mirat un pic să afle că fusese prieten şi vecin cu stăpâna lui, doamna Eve şi cu fostul stăpân Russell Lamb. Fenton se întreba de mult timp cum se va descurca domnul Burke în noile condiţii. Casa din oraş avea o bucătăreasă pe nume Hogg şi o menajeră numită Dora. Acestea nu-şi puteau dezlipi privirile de la ciudatul trio venit din India.

Dora şopti:
— Îi vezi cum arată?
Doamna Hogg îşi linse buzele în semn de dezaprobare:
— Cerule, parcă-s veniţi de pe alt tărâm.
Dora, care nu arăta prea bine, se uită cu invidie la pielea arămie a fetei şi la hainele el exotice. Fenton îi prezentă lui Savage dormitorul, dar fu extrem de grijuliu şi cu ceilalţi doi. Observă hainele de un alb imaculat ale lui John Bull şi turbanul cu rubinul imens şi se gândi că, probabil, era un prinţ venit în vizită Iar doamna aceea, nevasta sau concubina lui. Ca să-i câştige de partea sa le dădu cameră separată şi fu încântat să vadă că domnul Savage era mulţumit şi-i strecurase o guinee în mână.
— O să-mi vină bagajele mâine după-amiază. John Bull se va ocupa de asta.
Adam se hotărî să discute în particular cu John Bull 1 şi Kirinda ştiind că se vor simţi ca peştii pe uscat până se vor obişnui.
— Voi coborî să cunosc personalul.
Savage hotărî că cel mai bun loc pentru a pune colivia păsării era holul de la intrare unde duşumeaua putea fu uşor curăţată. Apoi intră în bucătărie şi se prezentă

singur.

— Servitorii pe care i-am adus din Ceylon vi se vor părea stranii, cu siguranţă. Servitorul meu a fost obişnuit să aibă grijă de un personal numeros, aşa că de multe ori va avea tendinţa să-şi impună părerea. V-aş ruga să faceţi tot ce vă stă în putinţă să vă înţelegeţi bine. Dacă se vor ivi probleme, veţi veni direct la mine fără ezitare.

Doamna Hogg îl privi înţelegătoare. Acest bărbat arăta mai mult decât bine. Cunoştea de la o primă privire un bărbat cu autoritate, dar era peste puterile ei să dea ascultare unor străini.

— Probleme, domnule? întrebă.

— S-ar putea să anticipez probleme care nici nu vor exista. Dar ştiu sigur că se vor ivi, cel puţin în privinţa mâncării.

Gura doamnei Hogg schiţă o strâmbătură. Nimeni n-avusese în trecut îndrăzneala să-i critice mâncarea.

— În Ceylon se găteşte foarte condimentat şi mâncăm foarte multe fructe şi legume. În plus, v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi găti mâncărurile fără ceapă, aliment pe care-l urăsc de-a dreptul. Faceţi-mi favoarea de a-l lăsa pe servitorul meu să facă

cumpărăturile necesare şi daţi-i mână liberă în bucătărie ea să-şi gătească mâncărurile lui tradiţionale.

Doamna Hogg ar fi refuzat, dacă ar fi îndrăznit.

— Voi lipsi pentru diverse afaceri aproape toată ziua. Vă mulţumesc pentru cooperare.

După ce plecă se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi tot! trei începură să vorbească deodată.

Doamna Hogg mormăia într-una. Deodată o voce ţipă: Sodoma şi Gomora.

Alergă în hol să vadă cine strigase cuvintele acelea păcătoase.

— Ce-a fost asta? o întrebă pe Dora.

— E pasărea lor.

— Urăsc păsările. N-ar trebui să stea aici şi să vorbească așa spurcat. Am s-o duc în pivniţă!

Dora era mai mult decât curioasă în privinţa noilor locatari. Pretextând că şterge praful, urcă la etaj să asculte la uşă şi să privească prin gaura cheii. John Bull deschise uşa exact în acel moment.

— Te rugai? o întrebă.

— Nu pândeam, răspunse aceasta speriată.

— Nu te acuzam că pândeai, deşi am văzut clar că asta îţi era intenţia.

— Nu pândeam, negă din nou Dora.

— Acum minţi, asta pe deasupra faptului că pândeai. De ce te zgâieşti la mine?

Dora crezu că insulta era cea mai bună apărare.

— De ce porţi piatra aceea rotundă la turban? John Bull medita dacă să răspundă unei femei care era de rang inferior lui:

— Asta e uniforma mea. O port din acelaşi motiv din care porţi şi tu zdreanţă aceea pe cap.

— Zdreanţă? exclamă Dora, foarte ofensată. Purta cea mai bună bonetă a ei. Bonetele mele nu sunt zdrenţe. Asta e din bumbac, dar am şi din dantelă.

Însă în dialectul pe care îl vorbea John Bull dantelă însemna pureci, aşa că se retrase îngrozit câţiva paşi.

— Pureci? Ai pureci? Asta mă face să înţeleg de ce porţi tichia aceea caraghioasă.

— Da, am, spuse Dora mândră, referindu-se la dantelă.

— Atunci nu te apropia de mine. Eşti murdară!

— Murdară! ţipă aceasta.

— Eşti concediată. Pfu!

— Nu mă poţi concedia… abia ai venit astăzi.

— N-am venit în Anglia să mor, am venit să trăiesc! Coborî în bucătărie şi se întâlni cu bucătăreasa.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt John Bull.

— Dacă tu eşti John Bull eu sunt regina din Sheba, spuse.

— Sheba? Deci nu sunteţi femeia-porc? întrebă dea dreptul derutat.

Dora începu să chicotească văzând că doamna Hogg se face roşie ca focul.

— Femeia-porc? îţi baţi joc de numele meu? întrebă.

— Nu, doamnă. Vă asigur că sunt foarte serios.

— Pentru tine sunt doamna Hogg. Şi-ţi cer să mă respecţi şi să nu te amesteci în treburile mele de la bucătărie.

— N-am nicio intenţie să mă amestec în treburile dumneavoastră sau în treburile femeii cu păduchi. Am venit să iau ceva de mâncare pentru pasăre, pentru că nu a primit nimic astăzi. Unde e păsărea?

— Am mâncat-o! spuse doamna Hogg.

John Bull se făcu alb ca varul.

— Aţi mâncat-o? întrebă neîncrezător. Stăpânul iubea enorm pasărea aceea.

— Ei, am mâncat-o. Iac-aşa.

— Am rămas fără cuvinte, le spuse pe un ton solemn.

— Fără minte, vrei să spui.

— Aș putea să vă spun ceva pe potrivă, dar mă abţin! spuse John Bull închizând uşa bucătăriei cu un gest demn şi retrăgându-se sus la etaj pentru tot restul zilei.

Înainte de a părăsi casa, Savage primi o notă de la domnul Watson care-i scria despre o casă care i-ar place, dar înainte de a trece pe la avocaţi, se hotărî să-i viziteze Saville Row, croitorul care-i fusese recomandat. Nu mai fusese niciodată într-o cabină de probă. În tinereţe, hainele fuseseră un lucru de mică importanţă iar în India croitorul venea fie pe vasul lui, fie la plantaţie. Vânzătorii din magazin erau nişte indivizi cu desăvârşire snobi care i-ar fi arătat orice fleacuri din magazin. Când descoperiră însă că pentru el banii nu reprezentau o problemă, începură să-i linguşească, îl făcură să creadă că îl vor îmbrăca întocmai ca pe un prinţ şi-l vor

transforma dintr-un colonist – stângaci într-un individ ultraelegant. Dar în momentul acela fură nevoiţi să afle că Savage avea personalitate şi că-şi impunea voinţa când trebuia.

Le comandă două duzine de cămăşi albe, şi tunici cu guler pe lângă gât din cel mai fin material. I se luară măsuri pentru haine albastre, roşii şi negre şi pentru câteva mantale lungi în culori ce contrastau uşor. Comandă de asemenea, pantaloni de stofă obişnuită şi alte câteva perechi de pantaloni de piele. Cumpără mănuşi pentru călărit şi pentru condusul trăsurii. Vânzătorii nu avură curajul să-i pomenească despre mănuşile din blană de câine care erau ultimul strigăt al modei. Îşi cumpără o pălărie dar refuză să-şi cumpere V peruci. Îi spuseră că nu va fi primit în societate, dar el, insistă spunând că-şi va purta liber părul. Îl convinseră totuşi să-şi cumpere satin negru pentru un costum de seară explicându-i că albul este inexpresiv. Râse copios când cizmarul îi sugeră să-şi cumpere pantofi cu tocuri înalte. I se luă măsura piciorului şi comandă câteva perechi din piele moale, dar insistă ca toţi

să fie negri, li lăsă pe toţi cu gurile căscate, scuturând din cap. Făcuseră tot ce se putea pentru a-i explica faptul că a te îmbrăca bine în prezent era cu totul altceva decât a te îmbrăca pe vremuri şi că moda însemna un veşnic război între bunul gust şi vulgaritate.

Când Savage trecu pe la avocaţii săi află că exista o casă de vânzare nu prea departe de cea a Lordului Lamb.

— Prefer o casă în oraş. E mult mai comod pentru mine din cauza afacerilor. Mă gândisem să se afle pe undeva pe lângă Companie Indiei de Est sau pe Leadenhall Street.

Atât Watson cât şi Goldman erau speriaţi. Să locuiască la o asemenea adresă ar fi fost o proastă reclamă pentru el. Un om cu o poziţie socială ca a sa trebuia să cumpere o casă de pe Mayfaire. Era într-adevăr un lucru neplăcut că un om ajungea să fie judecat după adresa unde locuia.

Savage fu de acord să i se caute o casă pe Half-Moon. Merseră mai întâi să-şi cumpere o trăsură. Alese una rapidă ce ar fi putut străbate distanţa Londra-Gravesend într-o clipă. Îşi cumpără doi cai murgi. Nu putu

rezista tentaţiei de a-şi cumpăra şi o şaretă uşoară despre care se spunea că atinge şi treizeci de mile pe oră şi doi cai de rasă. Nici nu clipi când nota îi fu calculată la peste trei mii de lire.

Plin de energie se îndreptă spre Leadenhall Street unde-și avea sediul Compania Indiei de Est. De când le închinase plantaţia, Leopard Leap primise un mare număr de acţiuni. Intră într-o încăpere spaţioasă cu pereţi de sticlă şi verandă. Era numită camera de oaspeţi.

Auzind un glas prietenesc în spatele său, se întoarse.

— După câte văd, te-ai întors, în sfârşit, din India. Aş avea nevoie de un sfat în privinţa investiţiilor mele. În schimb ţi-aş putea da nişte informaţii despre Londra.

— Cred că o vezi mult schimbată de când ai plecat de aici.

Dădu mâna cu un individ cu o înfăţişare deschisă cam de vârsta sa.

— Sunt Adam Savage. Am venit de curând din Ceylon.

— De unde am auzit oare de numele ăsta? Bărbatul se prezentă ca fiind Cavendish.

În curând Savage făcu cunoştinţă şi cu

Ducele Devonshire. Savage recunoscu în acesta o persoană cu care semăna în multe privinţe. Amândoi erau oameni care nu puneau preţ pe convenienţe, cu mintea limpede, gata oricând să pună în discuţie o afacere profitabilă.

Vorbiră în scurtul timp cât fură împreună despre multe lucruri, inclusiv despre politică.

— Avem nevoie de un om ca tine în Companie, spuse Devonshire.

— Dar n-am un loc, replică Savage.

— O sumă consistentă de lire îţi va putea ajuta să-ţi găseşti un loc, îl informă Devonshire. Savage reţinu informaţia.

— Vom da o serată la reşedinţa Devonshire săptămâna viitoare. Îi voi spune Georgianei să te treacă pe lista invitaţilor. Te rog să vii. Jumătate din cei prezenţi acolo vor fi prieteni de-ai soţiei mele şi de-ai prinţului de Wales, dar îţi spun sigur că vor fi şi oameni inteligenţi pe-acolo. James Wyatt arhitectul şi Pope filosoful. Dacă ţi-ar face plăcere aş putea invita şi pe Warren Hastings ex-guvernatorul Indiei.

— Cunosc deja pe doi din indivizii de care mi-ai pomenit. Wyatt mi-a proiectat o casă

în Gravesend pe care încă n-am avut ocazia s-o văd.

— De acolo îţi ştiu numele, bineînţeles! spuse Devonshire, încântat că a făcut legătura.

— Voi fi încântat să vin, acceptă Adam. Până atunci, îmi voi procura o îmbrăcăminte mai arătoasă.

Savage nu se întoarse la casa din Curzon Street până la vremea cinei. La etaj, atât John Bull cât şi Kirinda îl aşteptau cu priviri posomorite. Îi pregătiseră aşternuturi curate, dar se simţeau uşuraţi că stup mul lor va trebui să se spele într-un lighean.

— Care-i problema? îl întrebă pe John Bull.

— Am să vă spun două lucruri îngrozitoare, care vă vor necăji, Excelenţă. Menajera are pureci. N-am să-i dau voie Kirindei să coboare şi să se umple şi ea de pureci.

— Dar cum ţi-ai dat seama de asta, John Bull?

— Mi-a spus chiar ea. Mi-a spus că de aceea îşi acoperă capul cu tichia aceea caraghioasă.

Savage simţi pentru o clipă că-şi pierde

cumpătul, dar întrebă calm.

— Şi al doilea lucru care o să mă necăjească?

— Doamna Hogg a mâncat papagalul! izbucni. Savage îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs. Deşi doamna Hogg putea fi de o lăcomie nemaipomenită, se îndoia că pasărea aceea mică dar gălăgioasă i-ar fi potolit apetitul.

— Din câte îmi dau seama nu te înţelegi bine cu personalul, îi spuse cu o voce uscată.

Apoi se uită la Kirinda.

— Ai mâncat ceva astăzi?

Ea îşi lăsă genele negre în jos şi scutură din cap. Savage ştia că n-avea niciun rost să-l admonesteze, pe John Bull. Încăpăţânatul Tamil avea nevoie de cel, puţin o lună până să se obişnuiască cu noile condiţii, iar săraca Kirinda avea să facă faţă încă şi mai greu. — în cazul acesta mergem să cinăm?

— Oriunde am fi, în Ceylon sau în Anglia este inacceptabil ca noi să cinăm cu tine, stăpâne.

— Dacă înţelegi că eu sunt stăpânul tău, atunci trebuie să-mi asculţi ordinele, iar

dacă eu ţi-am ordonat să mergem la cină aşa vei face, John Bull.

— Da, Excelenţă, răspunse acesta nedumerit. Ajuns în sufragerie Savage îi spuse lui Fenton:

— Vrei să-i spui doamnei Hogg că vom cina?

Îi ţinu scaunul Kirindei şi-i arătă lui John Bull locul său. Doamna Hogg aproape scăpă castronul cu supă văzând că va trebui să-i servească pe servitorii lui Savage. Faţa ei arăta clar dezaprobarea.

Cu vocea de gheaţă Savage spuse:

— Doamnă Hogg aşa vrea să-mi cer scuze pentru c-am lăsat pasărea pe hol. N-am ştiut că vă va deranja. Am să vă rog s-o mutaţi în camera mea.

— Da, domnule.

— De asemenea, am să vă rog să-l scuzaţi pe John Bull că v-a numit femeia-porc. N-a făcut-o din lipsă de respect, vă asigur. A fost doar o neînţelegere în privinţa cuvintelor.

— Accept scuzele, spuse doamna Hogg, aruncând servitorului o privire duşmănoasă.

Următoarele cuvinte ale lui Savage căzură ca trăsnetul.

— Acum e rândul tău.

Când îi privi ochii albaştri oţeliţi, simţi un fior trecându-i prin tot corpul.

— Rândul meu? întrebă.

— Da, rândul tău. Te vei scuza pentru felul cum i-ai tratat pe aceşti oameni, l-ai lăsat fără apă şi mâncare toată ziua, doar pentru simplul fapt că n-au culoarea pielii dumitale.

Faţa doamnei Hogg se înroşi ca focul.

— Mă scuz, murmură neavând de ales.

Vocea lui Savage se mai îmblânzi, dar privirea îi rămase rece:

— Doamnă Hogg, dacă mirosul care vine dinspre bucătărie este de ceapă, îţi voi sugera să mănânci doar tu ce-ai pregătiţi, iar nouă să ne aduci ceva pe gustul nostru.

Doamna Hogg nu-i privi prea frumos. Dispăru în sanctuarul ei şi nu se mai întoarse. În câteva clipe apăru Dora şi le servi cina. Trei perechi de ochi îi priviră capul. Purta o bonetă de dantelă. Ochii lui Adam Savage sclipiră amuzaţi.

— E o bonetă drăguţă, murmură văzând că faţa servitoarei se luminează de plăcere.

Capitolul 13

Cu ajutorul de nepreţuit al domnilor

Watson şi Goldman, aurul lui Savage se afla în siguranţă. Apoi fu angajat un secretar pe nume Sloane şi primi şi o ofertă pentru casă în Half-Moon Street.

Odată cu poşta sosi o invitaţie la serata reşedinţei lui Devonshire şi un răspuns de la Stoke. Savage deschise plicul şi citi cu plăcere rândurile scrise cu multă grijă de Lord Lamb:

Dragă domnule Savage,

Vă mulţumesc că m-aţi înştiinţat despre sosire dumneavoastră în Anglia. Vă rog să rămâneți invitatul nostru în Curzon Street cât veţi avea nevoie. Îmi pare rău că trebuie să vă anunţ că Lamb Hall este în doliu şi nu primim vizite pentru moment. Dacă vreţi să-mi transmiteţi ceva, o puteţi face prin intermediul avocaţilor Watson şi Goldman.

Anthony Lamb

Savage se gândise că cei doi copii ar putea fi în doliu din cauza morţii tatălui lor, dar trecuseră totuşi câteva luni de atunci şi n-aveau niciun motiv plauzibil să-i primească la Lamb Hall. Hârtia aceea arăta clar că voiau să-i ţină la distanţă. În ce scop?

— Trebuie să plec din Londra pentru

câteva zile. Ştiu că n-ai nici cea mai mică dorinţă să rămâi în casa asta f fără mine, aşa că singura soluţie ar fi să vă iau pe A amândoi la casa pe care mi-o construiesc la Gravesend. Mă gândesc să-ţi las ţie sarcina de a alege personalul pentru Edenwood, dar acum n-avem timp pentru asta. Casa e nemobilată şi fără servitori dar cred că în câteva zile te vei descurca cu toate astea. John Bull dornic să-şi între în atribuţii, replică:

— Îndată ce vom ajunge, Excelenţă, va avea servitori. Un om la fiecare etaj este suficient.

Savage înţelese ce voise să spună John Bull.

— Nu cred că va trebui să trăim într-un regim spartan, dar îţi mulţumesc pentru propunere.

Apoi se hotărî să-i pună la încercare pe noul secretar. Deşi nu erau prea ortodoxe gândurile lui, trebuia să vadă câte parale face noul angajat.

Savage mâna trăsura. Kirinda stătea în cupeu cu cea mai mare parte din bagaj în jurul ei în timp ce John Bull călărea unul din caii arabi pur sânge pe care Savage îi

cumpărase din Ceylon. Jeffrey Sloane ocupa locul de lângă stăpân admirându-i îndemânarea cu care mâna caii. În acelaşi timp nota instrucţiunile pe care i le dădea Adam Savage.

— N-am văzut până acum casa, dar pot să mi-o imaginez, îi spuse Savage. Dacă nu-mi place am s-o transform într-o cârciumă. Va trebui să faci rost de mâncare pentru cai, pentru noi şi de ustensile pentru gătit, imediat cum ajungem. Alte lucruri vor mai putea să aştepte. Lasă-l pe John Bull să aleagă ce va crede de cuviinţă. Are ochiul format pentru ce-i bun.

Pe măsură ce se apropia de Edenwood avea sentimentul ciudat că se îndreaptă către casă. Trăsura străbătu o alee de stejari şi casa se ivi în toată splendoarea. Era mai mult decât tot ce sperase şi visase. Lăsă caii lângă grajduri şi se opri în faţa intrării. Voia să fie singur acum când vedea casa pentru prima oară. Pe măsură ce trecea dintr-o cameră în alta se simţi îndrăgostit definitiv de această casă. Urcă scara circulară păşind câte două trepte deodată. Ajunse în dormitorul său şi ieşi în balcon. Inima îi tresări de bucurie.

Savage voia să-şi clătească privirea, să atingă şi să respire în noua lui casă, dar datoria îl chema. Ştia că trebuie să parcurgă douăzeci de mile şi să ajungă la Stoke unde îi va întâlni pe gemeni. Începu să se gândească la ei ca la copiii lui. Acum, că avea proprietatea de la Edenwood era un gând confortabil.

Lăsându-şi oamenii să se ocupe de cele trebuincioase, Savage încalecă pe calul arab pe care-l călărise John Bull şi se îndreptă spre Stoke.

Privi către impunătoarea clădire din Lamb Hall. Era înconjurată de câteva ferme, dar satul crea o puternică impresie de rustic. Reşedinţa era izolată pe pajiştea Medway, care avea deschidere la mare. Era un loc splendid să creşti copii dar puţin cam retras pentru un tânăr de vârsta lui Anthony Lamb, gândi Savage.

Când Antonia îl văzu de la fereastră pe călăreţul brunet, puternic, coborând de pe calul negru, ştiu cine era fără să i se spună. Intră imediat în panică.

— Rozi A veniţi ţipă urcând scările câte două odată. Scăpaţi de el imediat.

Alergă grăbită în camera lui Anthony şi se

aşeză pe un scaun lângă fereastră aşteptând să vadă plecarea vizitatorului nedorit. Luă o carte, dar o lăsă imediat în poală nefiind în stare să citească. Inima-i bătea nebuneşte, iar gândurile i se învălmăşeau în cap.

— Oh, Doamne, de ce trebuie să fac faţă de una singură unei asemenea încurcături?

Se împlineau aproape două luni de când dispăruse fratele ei. Prefera să se gândească la Tony ca şi cum.

N-ar fi dispărut şi nu s-ar fi înecat. Se întrebă cum s-ar fi comportat fratele ei în faţa tutorelui.

O, Doamne, cine-o îndemnase oare să sugereze acele îmbunătăţiri extravagante şi extrem de costisitoare pentru Edenwood. Şi-o făcuse cu mâna. Ei. Pentru că nu putea să-şi cheltuiască proprii bani, făcuse în aşa fel încât să cheltuiască dintr-ai lui. Toate lucrurile acestea se petrecuseră înaintea accidentului de pe mare, când credea că tutorele se află departe, în Ceylon. Acum, trebuia să joace toată mascarada asta, cum că era fratele ei iar Adam Savage apărea dintr-odată cât se poate de real şi cu o figură cât se poate de autoritară.

Privindu-l pe omul acela impunător,

brunet, cu o înfăţişare hotărâtă, îşi dădu seama că se purtase prosteşte. Numai un prost ar fi supărat pe omul care avea controlul vieţii şi banilor lui, iar el nu părea uşor de păcălit. Inima i se zbătea nebuneşte. Îşi dădu seama că nu are cum să evite întâlnirea cu el, dar, Doamne Dumnezeule, nu astăzi.

Domnul Burke deschise uşa şi-l măsură din cap până-n picioare pe musafir. Savage nu avea carte de vizită, dar cu o voce gravă, joasă se prezentă majordomului şi-i spuse că dorea să-l vadă pe Lordul Anthony Lamb.

Roz veni să-l întâmpine.

— Bună ziua, domnule Savage. Intraţi, vă rog?

Schimbă rapid o privire cu domnul Burke, spunându-şi unul altuia că Savage nu era nici pe departe persoana pe care se aşteptau s-o vadă. Înfăţişarea omului acesta brunet, înalt, avea ceva grav şi sumbru. Faţa lui vorbea despre un trecut sinistru şi, cu siguranţă, reputaţia lui în privinţa femeilor trebuie să fi fost scandaloasă. Ăsta era un lucru uşor de recunoscut; era foarte atrăgător.

Adam Savage o privi cu atenţie pe femeia

frumoasă, în vârstă, din faţa lui. De la ea moştenise, probabil, Eve eleganţa şi ar fi putut spune chiar că Rosalind fusese cu mult mai frumoasă decât fiica ei. Aşteptă ca ea să se aşeze mai întâi şi apoi se aşeză şi el.

Fără o introducere prealabilă spuse:

— Lady Randolph am venit să vă aduc veşti liniştitoare odată cu prima mea vizită. Fiica dumneavoastră se reface cu bine din urma şocului provocat de moartea Lordului Russell. E o femeie cu capul pe umeri şi ştie că a fost mai bine că s-a întâmplat aşa decât să îngrijească un invalid toată viaţa.

— Mulţumesc pentru veştile pe care mi le-aţi adus despre fiica mea, domnule Savage. Eve are o rezistenţă pe care mulţi o invidiază.

Savage înţelese imediat că avea de a face cu o femeie perspicace.

— Imediat după moartea Lordului Russel m-am hotărât să mă întorc în Anglia să văd pe Anthony şi pe Antonia.

Un val de durere îi înăbuşi cuvintele lui Roz şi trebui să facă un efort pentru a-şi stăvili lacrimile. Omul din faţa ei arăta puternic şi, deşi era zdrobită de durere

trebuia să-i spună despre pierderea suferită.

— Domnule Savage am să vă aduc la cunoştinţă un lucru groaznic. Mi-e teamă că n-o să aveţi ocazia niciodată s-o întâlniţi pe nepoata mea, Antonia.

Savage rămase blocat. Din scrisoarea pe care o primise de la ei, afla că sunt în doliu, dar nu se gândise la o a doua moarte. Doamne, dacă Eve află că şi-a pierdut fiica va fi distrusă. Se uită admirativ la doamna curajoasă din faţa lui.

— Îmi pare rău de această pierdere, doamnă, dar când mă gândesc la ce simţiţi dumneavoastră mă simt umilit. Dacă nu vă deranjează, aţi putea să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Compasiunea din vocea lui o făcea şi mai tristă, dar îşi reveni şi povesti despre furtună şi accidentul de pe mare.

— Şi nu i-aţi găsiţi corpul? întrebă.

Roz clătină din cap.

— Sunt aproape două luni de atunci şi am pierdut aproape toate speranţele. Trebuie să mă împac cu situaţia. N-am altă soluţie, spuse cu o voce tristă.

— Sunteţi curajoasă, doamnă. Curajul e

calitatea pe care o admir cel mai mult.

— Vă mulţumesc, domnule Savage. Lordul Lamb a suferit atât de mult încât nu şi-a revenit pe deplin. Gemenii sunt legaţi foarte puternic unul de celălalt şi va trece încă mult timp până când Anthony va reveni la normal. A rugat să nu fie deranjat astăzi.

— Doamnă Randolph, deja l-am deranjat sosind aici. Sunt nerăbdător să-l întâlnesc, acum, mai mult ca niciodată.

— Sunteţi sigur că e bine ce faceţi, domnule Savage? întrebă Roz sperând că-i va distrage atenţia.

Dar sperase degeaba.

— Da, cred că e bine. N-a avut în preajmă sprijinul tatălui său, timp de prea mulţi ani. Nu e bine să fie lăsat să sufere. Locul acesta e destul de izolat, poate cădea în melancolie. Ceva sau cineva trebuie să umple acest gol din existenţa sa. Şi cred că-l voi ajuta cumva. Ar trebui să se ocupe cu ceva, nu credeţi?

Cum să poţi dărâma o asemenea logică şi asemenea argumente pline de bun simţ. Voia s-o protejeze pe Antonia, dar simţea instinctiv că Adam Savage era o forţă a binelui. Mai mult decât atât, avea o putere

şi o tărie de caracter care i-ar fi putut revigora pe toţi.

— Cu permisiunea dumneavoastră voi merge sus să schimb două cuvinte cu el.

Asta nu era o întrebare. Privirea lui era directă şi avea un efect uluitor asupra ei. Era bărbatul în faţa căruia Roz nu putea spune nu.

Când Antonia auzi bătaia în uşă îşi închipui că era domnul Burke şi că venise să-i spună că totul se rezolvase.

— Intră, spuse şi ochii i se lărgiră de uimire când văzu bărbatul care-i păşi pragul camerei.

Toate ideile ei despre cum ar fi arătat tutorele ei dispărură. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o asemenea fiinţă. În primul rând era mai înalt şi mai lat în umeri decât toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Corpul umplea cadrul uşii cu umerii tui largi. Părul îi era de un negru ce bătea în albastru, bogat, ondulat, revărsându-i-se pe umeri. Faţa avea culoarea mahonului contrastând cu albastrul intens, întunecat al ochilor. O cicatrice îi brăzda faţa de la nară până la buza superioară, dar asta nu dăuna cu nimic înfăţişării. Arăta ca şi cum ar fi

venit din altă lume, ceea ce într-adevăr se întâmplase. Poate chiar mai ciudat decât atât. Arăta ca un zeu coborât în chiar clipa aceea din Olimp.

În acelaşi timp, imaginea pe care şi-o făcuse Adam Savage despre Anthony Lamb se schimbă îndată. Băiatul acela înalt, subţirel, care sărise agitat de pe scaun părea atât de neajutorat, atât de fraged la faţă pentru cei şaptesprezece ani ai săi, încât Adam se simţi dezamăgit.

— Tony? Sunt Adam, Adam Savage. Îmi pare foarte rău de pierderea pe care ai suferit-o.

Văzu ochii băiatului umplându-se de lacrimi şi-i luă ceva timp până să găsească nişte cuvinte de îmbărbătare.

— Ştiu ce legat erai de sora ta geamănă, dar dacă ea te-ar vedea acum ar fi supărată. Sunt un om direct aşa că voi fi sincer cu tine. Am învăţat că moartea f este o parte a vieţii care trebuie şi ea acceptată. Sunt multe lucruri pe care le-ai putea face în situaţia ta, unele bune, altele mai puţin bune. Sfatul meu e să priveşti curajos viitorul. Când te vei gândi la sora ta geamănă, aminteşte-ţi clipele fericite pe

care le-aţi petrecut împreună. Şi de-acum încolo trăieşte-ţi viaţa din plin. De fapt ai de trăit viaţa a două persoane, nu-i aşa?

Antonia era furioasă. Cum îndrăznea să apară aşa, neinvitat şi să-i mai dea şi sfaturi? Era atât de dur şi rece! Fratele ei geamăn era mort şi el o îndemna să-şi trăiască viaţa mai departe. Lacrimi i se scurseră din colţul ochilor, pe obraji. Se gândi că este cea mai rece şi mai aspră fiinţă umană pe care o întâlnise vreodată. Ei, dacă-i plăceau discursurile, va avea parte de unul.

— M-am străduit să te urăsc, spuse cu brutalitate Tony, dar ura e un sentiment atât de străin de mine, încât nu cred c-am să pot.

Tony îşi băgă adânc mâinile în buzunare.

— Dar aş putea să te detest.

— Oh, încearcă să mă urăşti. E un sentiment puternic care-ţi va da tărie de caracter, îi spuse Savage tăios.

E al dracului de frumos, gândi furios Adam. Tony Lamb era un exemplu cât se poate de nimerit pentru a ilustra nedreptatea vieţii. Tânărul acesta răzgâiat avusese nu doar privilegiul unui titlu şi a

unei moşteniri, dar zeii îl înzestraseră şi cu o frumuseţe excepţională. Adam se simţi prost când îşi dădu seama ce gânduri păcătoase îl luaseră în stăpânire. Nu trebuia să se complexeze din pricina feţei sale imperfecte faţă de chipul acela imaculat. Suspină.

— Să încercăm să ne suportăm unu! pe altul.

— Din partea mea va fi un efort considerabil. Cred că eşti total insensibil la durerea mea, spuse Tony.

— Crezi că nu ştiu ce înseamnă durerea? întrebă Savage calm dar mohorât.

— Nu ştiu ce aştepţi de fapt de la mine.

— Aştept să trăieşti această tristă întâmplare cu tăria de care dă dovadă un bărbat şi să nu te laşi copleşit ca un copil.

Cuvintele acestea o făcură pe Antonia să se ruşineze de lacrimile ei cu atât mai mult cu cât tutorele ei crezuse că Lordul Lamb, personajul pe care-l juca ea, e un plângăcios.

Adam se uită la faţa aceea drăguţă şi fu izbit de feminitatea chipului. Pentru prima dată simţi că-l cuprinde mânia împotriva fostului său prieten, Russel. De ce nu-şi

luase fiul cu el în India? Îl lăsase aici, în Anglia cu bunica şi sora, drept tovarăşi. Îl lipsise complet de modelul unui bărbat. Savage urma să aibă o treabă grea. Însă, la naiba, va face un bărbat din el!

— Tatăl tău mi-a fost un prieten foarte apropiat; îl condamn totuşi pentru că nu te-a luat în India să trăieşti experienţa vieţii de acolo. Trebuie să fii tare, de dragul mamei tale. Va fi zdrobită de durere când va auzi de Antonia.

Tony nu scrisese încă mamei sale. Sperase că Anthony se va întoarce şi nici ea, nici Roz nu doriseră să vorbească despre o supărare care poate se dovedea fără temei.

Adam Savage îşi trase un scaun şi se aşeză comod întinzându-şi picioarele. Tony îşi aţinti privirea în jos, apoi îl privi drept în ochi:

— Mama nu ştie nimic.

Era un mesaj discret prin care Tony îi sugera lui Savage să nu-i spună nici el.

— Este la capătul celălalt al lumii. De ce să-i sfâşiem inima?

— E un sentiment nobil, într-adevăr, dar nu poţi să trăieşti în minciună. Eve va afla mai devreme sau mai.

Târziu.

— În cazul acesta prefer să afle mal târziu decât mal devreme, îl răspunse Tony acru vrând să-şi impună punctul de vedere măcar în această privinţă.

Savage făcu un gest descurajat cu mâinile.

— Decizia îţi aparţine. O voi respecta.

— Mulţumesc, domnule Savage.

— Spune-mi, te rog. Adam.

Ridică de jos cartea care-i căzuse din braţe în momentul în care intrase în cameră.

— Ce citeşti? Văzu că era un roman de Samuel Richardson intitulat Pamela sau Virtutea răsplătită.

Tony se îmbujora uşor.

— E povestea unei servitoare care rezistă avansurilor fiului stăpânului ei şi în felul acesta el ajunge s-o ia de nevastă.

Savage izbucni într-un râz zgomotos.

— Mai bine citeşte Aventurile lui Joseph Andrews. E o parodie despre cum rezistă un tânăr avansurilor stăpânei lui. E o aventură amuzantă cu scene nostime petrecute în locuri care de care mai dubioase.

Tony fu şocată de conversaţia deschisă pe care o purta cu ea; şi-şi dădu seama că de

fapt aşa era normal să se comporte. Îşi notă în minte să citească romanul acela.

Savage hotărî să-i dea lui Tony o educaţie aspră. Afară îl aştepta o lume hămesită care-l va înghiţi. II va lua sub aripa lui ocrotitoare şi îl va învăţa din experienţa sa. Dumnezeule, după cum vorbea, Tony avea toate şansele să fie virgin!

— I-am spus domnului Watson să-ţi dubleze renta lunară. Sincer mă mir cum ai reuşit să te descurci cu suma derizorie pe care ai avut-o până acum.

Tony rămase cu gura căscată. Cu un tutore care să l îi administreze averea, crezuse că a obţine bani va fi r o treabă dificilă. Doamne, dacă el a trecut pe la Watson\Goldman înseamnă că aceştia i-au arătat notele de plată ale rochiilor şi celorlalte lucruri.

— Am cheltuit ultimii bani pe un harnaşament nou. Însă, cred că din banii mei nu voi putea plăti lucrurile cumpărate de sora mea şi de bunica. Acum că mi-aţi mărit renta, voi putea plăti acele facturi, spuse Antonia cu un glas răspicat.

Savage respinse ideea cu un gest al mâinii.

— Am avut grijă de toate, inclusiv de cheltuielile făcute pentru fermă. Aş vrea să le vizitez şi pe cele din împrejurimi. E mai puţin costisitor să întreţii bine o proprietate decât să repari.

Antonia. Se simţi datoare să fie cinstită faţă de el. Era şi aşa destul de greu pentru ea să-şi ascundă adevărata identitate.

— Nu mă prea pricep Ia tranzacţiile cu bani, domnule Savage… Adam, dar aş putea să învăţ.

— Voi investi banii tăi în ceva profitabil.

Tony îl crezu pe cuvânt. Era clar că omul ăsta putea să schimbe mersul lumii dacă îşi punea în cap aşa ceva. În ciuda a ceea ce voia să simtă pentru el, nu se putea abţine să nu admire felul direct în care vorbea, înţelese imediat că putea învăţa de la el mai multe decât de la toţi tutorii pe care ea şi Anthony îi avusese de-a lungul anilor.

Savage se căută în buzunare şi scoase o tabacheră. Luă din ea o ţigară lungă, subţire, făcută din cel mai fin tutun din India şi i-o întinse. Era conştient că tânărul nu mai fumase înainte, dar acum era o ocazie excelentă pentru ei de a experimenta tabacul fără să fie stânjenit de prezenţa

altor persoane.

Tony scutură din cap.

— Eu… niciodată…

Ochii ei puţin speriaţi îl amuzară teribil pe Savage.

— N-am fumat niciodată tabac indian, numai turcesc.

— Acum a sosit timpul tuturor începuturilor, îl încuraja Savage.

Antonia simţi o căldură ciudată. Cuvintele lui aveau o notă intimă, tandră. Luă o ţigară, o puse între buze şi aşteptă ca el să i-o aprindă.

Savage nu-i spusese ce să facă imaginându-şi că flăcăul îi va imita mişcările. Adam îşi aprinse mai întâi ţigara lui. O aprinse cu un gest calm, scuturându-i mai întâi capătul şi apoi o ţinu între degetul mare şi degetul arătător. Aprinsese un chibrit pe care-l apropiase de capătul ţigării în timp ce, concomitent, trăgea din capătul pe care-l ţinea între buze. Apoi suflă un nor de fum albăstriu.

Tony trase aer adânc în piept şi încercă să ţină ţigara dreaptă până avea să i-o aprindă Adam. Buzele îi tremurau imperceptibil. Dintr-odată simţi că limba îi ia foc şi se opri

imediat. Cu toate acestea jarul aprins al ţigării era pe punctul de a cădea, aşa încât se văzu nevoită să tragă din nou şi gura i se umplu de fum. Aproape că îl înghiţi, dar dându-şi seama ce dezastru s-ar fi putut întâmpla îl suflă imediat. Nu voia să-l privească pe Adam în faţă. Devenise. Extrem de important ca el să o admire. Dacă i-ar fi văzut o ironie în ochi s-ar fi simţit jignită.

Se uită la mâna lui, privindu-i îndemânarea cu care ţinea ţigară între degete. Îi urmări gestul cu care ducea ţigara la buze şi-l imită. Gestul era aproape neglijent, dar degaja o anume senzualitate. Ocolindu-i cu grijă ochii trase din nou, savurând mirosul şi gustul apoi, scoţându-l uşor pe gură, ţinu pleoapele pe jumătate închise pentru a nu-i intra fumul în ochi.

Când simţi că se descurcă se uită în ochii lui albaştri limpezi. În privirea lui nu era nici mulţumire, nici admiraţie. Faţa exprima o oarecare aprobare. Tony fumase ţigara cum trebuia. Fumară în tăcere, privindu-se din când în când pentru două-trei secunde. Savage stinse ţigara într-unul din sfeşnice şi Tony se simţi caraghioasă făcând acelaşi

lucru.

— Să mergem la ferme, sugeră Adam pe un ton hotărât şi se ridică.

Tony îşi părăsi atitudinea expectativă. Savage avea să vadă că e incapabilă să-şi dea seama de lucrurile necesare.

— Bine, fu de acord pe dată Tony ştiind că trebuie să fie hotărâtă măcar până în momentul când avea să se facă de râs. Spune-i lui Bradshaw să-l înşeueze pe Neptun. Ne întâlnim la grajduri.

De îndată ce Adam Savage plecă, Tony se sprijini de masă şi închise ochii suspinând. Să-l ia naiba pe acest individ! Era o provocare prea mare din partea sorţii. Era ceva în omul ăsta care-i zgândăra mândria. Nici pentru tot aurul din lume nu i-ar fi spus că nu mai fumase înainte.

Pentru moment crezu că va leşina de greaţă. I se făcu brusc rău şi abia avu timp să scoată oala de noapte de sub patul lui Anthony înainte de a vărsa. Îşi spălă apoi mâinile şi faţa, luă cravaşa fratelui ei şi coborî scările cu multă prudenţă.

Tony văzu neliniştea zugrăvită pe faţa lui Roz. Domnul Burke o aştepta în hol, în faţa uşii. Îngrijorarea era întipărită şi pe faţa lui.

Tony nu îndrăzni să deschidă gura. Ridică puţin mâna ceea ce voia să. Însemne că deocamdată se descurcă. Dacă soarta îi va zâmbi nu va fi descoperită.

Văzu superbul cal pur sânge lângă grajd dar nu era nici urmă de Adam Savage sau de Neptun. Intră înăuntru, încercând să nu inspire prea adânc. De obicei mirosul de animale şi de balegă nu-i făcea rău; astăzi, însă, nu putea fi sigură de nimic.

Îl văzu pe Savage discutând pasionat cu Bradshaw. Când Tony se apropie de ei, Savage ridică şaua, i-o dădu şi continuă să vorbească cu Bradshow. Ea înţelese aluzia. Tutorele ei înţelegea că un tânăr de şaptesprezece ani îşi înşeuează singur calul dacă se respectă.

Suspină din adâncul sufletului. Adam Savage era cea mai masculină apariţie pe care o întâlnise până atunci. Îmbina tăria de caracter cu puterea fizică. A înşeua calul şi a punea harnaşamentul era probabil pentru el una din cele mai uşoare treburi din lume. Savage putea intimida orice fată. Antonia îşi flutură genele văzându-i muşchii reliefaţi sub pielea bronzată. Jucând rolul lui Anthony trebuia să se descurce singură. Cu

o oarecare stânjeneală se urcă în şa fără să-l mai aştepte pe Savage şi mână calul prin parc.

Savage o ajunse din urmă în timp ce ea se îndrepta acum spre câmpuri.

— Ai adus calul ăsta pur sânge din Ceylon?

— Da. Am adus doi, dar aş vrea să mai cumpăr. Ştii cumva dacă sunt nişte cai buni de vânzare prin preajmă?

Tony clătină din. Cap şi spuse scurt.

— Nu de aceeaşi calitate ca al tău.

Era iritată. La naiba! Un arab pur sânge costă o avere.

Ajunşi la prima fermă descălecară. Tony îl prezentă lui Joe Bradley şi Savage îi puse câteva întrebări.

Una dintre fete avusese curajul să-l salute trimițându-i chiar priviri provocatoare. Tony o bruscă printre dinţi:

— Pleacă, Mary, avem de discutat treburi serioase.

Savage ridică din sprâncene. Din câte îşi amintea, tinerii de şaptesprezece ani erau la vârsta erecţiei; sângele le alerga rapid prin vene, erau conduşi mai mult de instinct. Dar fetele astea, aproape coapte pentru

dragoste, moarte de dragul tânărului Lord Lamb, păreau i să nu-i stârnească nici cel mai vag interes. Tony încă, îşi închipuie probabil că penisul îi slujeşte doar pentru a face pipi.

Savage îl privi pe Tony şi chipul lui frumos îl făcu să se gândească din nou cât de răzgâiat fusese crescut. Habar n-avea ce înseamnă munca, ce înseamnă să-ţi fie foame, ce înseamnă responsabilitatea. Cu siguranţă nimeni nu-l pusese să facă ceva serios, dar, pe dracu, avea să-l înveţe el ce înseamnă munca grea şi simţul răspunderii. Savage lăsă hăţurile şi-l arătă mâinile sale bronzate, cu palme mari.

— Tot ce am, am obţinut cu ajutorul lor. Nu m-am născut cu niciun titlu.

Nu mai fusese nevoit să adauge aşa cum te-ai născut tu. Cuvintele nespuse erau evidente. Mai voia să-i fie clar faptul că un bărbat care nu-şi câştigă avantajele materiale e de-a dreptul dezgustător.

Tony răspunse imediat:

— Dacă ai fi avut şansa de a alege între a te naşte cu avere şi de a o câştiga, ai fi ales a doua soluţie.

Savage zâmbi în colţul gurii.

— M-ai înţeles corect.

Vederea dinţilor puternici, albi, contrastând cu pielea bronzată şi cu albastrul întunecat al ochilor o făcu pe Antonia să-şi simtă inima bătând cu putere. Se simţea atrasă de el ca de un magnet, o atracţie pur şi simplu periculoasă. Deja gândea că este bărbatul Ideal, încerca să scurteze timpul petrecut cu el, înfricoşată că sunt atât de multă vreme împreună, simţind, inexplicabil, că plecarea lui va răpi şi o parte din ea. Sentimentele pentru Adam Savage erau puternice, dar, în acelaşi timp, confuze.

— Nu mai pot să rămân. Am o mulţime de afaceri în Londra şi n-am petrecut suficient timp nici la Edenwood.

— Edgnwood?

— E casa pe care mi-o construiesc la Gravesend...

— Oh, ştiu. Am fost s-o văd de multe ori. James Wyatt e un mare arhitect.

Adam Savage simţi pasiunea din vocea tânărului şi se gândi că e ceva neobişnuit ca la vârsta lui să-l pasioneze arhitectura.

— Ţi-ar place să fii arhitect?

— Oh, da! Am zeci de cărţi despre

arhitectură. Nu mă interesează doar aspectul exterior ci şi proiectarea.

— Se pare totuşi că avem în comun ceva. Tatăl meu a fost tâmplar. A fost elevul lui Chippendale.

— Oh, dar e minunat, însă vorbeşti de el la trecut, înseamnă că a murit.

Adam Savage privi în gol.

— L-a ucis sărăcia înainte de a arăta ce lucruri minunate putea face, îi răspunse scurt. Apoi schimbă subiectul.

— Sunt pe cale de a mobila Edenwcodul. Ţi-ar plăcea să-ţi dai cu părerea?

Tony era să sară în sus de bucurie auzind o asemenea ofertă, dar ezită, gândindu-se la capcanele ce se puteau ivi în cale:

Savage văzu ezitarea lui Tony.

— Lamb Hall e un loc drăguţ; dar crede-mă ai nevoie de o schimbare. Nu vrei să încerci o experienţă extraordinară? Când eram de vârsta ta mi-aş i\băgat nasul în toate.

Tony simţi nemulţumirea lui Savage. Li fu teamă să nu creadă că Anthony Lamb e un mormoloc şi că-i lipsesc multe din calităţile unui bărbat. Dintr-odată se simţi copleşită de dorinţa de a se depăşi pe ea însăşi. Pe

toţi dracii, îi va arăta ce bărbat putea fi ajunşi la Hall, Tony îl sună pe domnul Burke. Îi arunca o privire expresivă spunându-i:

— Ajută-mă să-mi împachetez lucrurile, plec la Londra.

Roz se purta cu Adam de parcă se întorsese la prima tinereţe. Când Tony şi domnul Burke dispărură la primul etaj, Adam o făcu pe Roz confidenta observaţiilor sale.

— Doamnă Randolph, cred că voi reuşi să-l scot pe Anthony din starea melancolică în care a căzut. A fost de acord să vină la Londra să mă ajute la alegerea mobilei pentru casa pe care mi-o construiesc la Gravesend.

— Veţi lua cina înainte de a pleca, spuse Roz încercând să tragă de timp.

— Mulţumesc, răspunse cu un glas absent Savage.

— Lady Randolph, Anthony pare foarte naiv pentru un tânăr de şaptesprezece ani!

Roz îşi muşcă buzele.

— Gemenii trebuiau să meargă la Londra, dar când am aflat despre Russel, n-a mai fost cazul.

— Lord Lamb e la vârsta când trece pragul maturităţii şi, din ce-am trăit, aş putea să vă spun că are nevoie de o oarecare experienţă de Viaţă pentru a-şi asuma responsabilităţile ce-i revin ca bărbat.

— E un lucru admirabil, domnule Savage. Sunt sigură că va fi în siguranţă în mumie dumneavoastră.

Roz se gândea cu groază la anumite lucruri. Nu-şi putea imagina că Savage o va atinge pe Antonia, Doamne, ce încurcătură.

— Ah! Domnule Burke. Toarnă-i ceva de băut domnului Savage înainte de cină. Eu urc până sus să-i dau lui Anthony un mesaj pentru servitorii de la oraş.

— Oh, Roz, sper să mă descurc. E omul cu personalitatea cea mai puternică din câţi am cunoscut. Am să fiu atentă la tot ce spune, am să-i sorb informaţiile ca un burete. A început de la nimic. Tot ce are, a dobândit cu ajutorul mâinilor sale.

— Ei, o tachina Roz, până la urmă te-a făcut să-i mănânci din palmă.

— Nu-i adevărat. Am fost cât se poate de brutală cu el. I-am spus în faţă că e rece şi indiferent la durerea mea şi că-l detest.

— Şi care a fost reacţia lui?

— A spus că va trebui să ne suportăm unul pe altul.

— Oh, draga mea, e complet nepotrivit să pleci singură cu el, ştii asta.

— Oh, nu, Roz. El crede că sunt bărbat, adică, nu bărbat, un băiat, un băiat cam mormoloc, ca să spun adevărul.

— Dar tu nu eşti bărbat, eşti femeie, iar Adam Savage cred că este unul din cei mai profitori indivizi pe care îi poţi cunoaşte într-o viaţă.

— Ţi-am spus că e bărbatul total. Tu nu simţi o atracţie pentru el?

— Sunt o femeie în vârsta. Dar tu, draga mea, eşti vulnerabilă. Fii atentă să nu cazi pradă farmecelor lui. Nu pot să-mi imaginez cum de i-a scăpat mamei tale.

Antonia era uimită de gândurile bunicii ei. Încercă să se pună mai întâi în locul lui Roz, apoi în jocul mamei ei şi să-l vadă pe Savage în aşa fel de cum îl vedea ea. Trăsăturile masculine ale feţei lui păreau sculptate în mahon. Părul negru albăstriu, lung şi ondulat trezeau în orice femeie dorinţa de a-şi plimba degetele primei. Tony ar fi vrut să ştie dacă era moale ca mătase sau

sârmos. Liniile feţei îi erau desenate cu claritate, nasul şi pometţii obrajilor proeminenţi, maxilarul pătrat, încăpăţânat şi, în acelaşi timp, îndrăzneţ.

Corpul îi era înalt şi puternic, umerii uimitor de largi, picioarele puternice şi drepte. Mâinile îi erau bronzate puternic. Faţa arăta că avea încredere în forţele lui, dar aerul acela nu venea din faptul că era bogat. Venea din ceva adânc şi dintr-un fel de a fi foarte masculin. Oricine îl privea îşi dădea seama imediat că era un om tenace, hotărât, cu multă voinţă, ambiţios şi sever. Şi, pe deasupra, arăta grozav de bine. Îl suspecta însă de viclenie. Putea fi primejdios. Putea să înmărmurească pe oricine dintr-o privire.

Suspină adânc, gândindu-se la câte femei au căzut victime acestui bărbat.

Capitolul 14

În amurg o pereche de călăreţi se apropie de Edenwood. Tony nu văzuse casa terminată. Acum respiraţia i se oprise. Se întrebă cum reacţionase Adam Savage când primise notele de plată pentru marmura importată, pentru gravuri şi pentru celelalte

lucruri costisitoare pe care le sugerase. Apoi ridică din umeri. La urma urmei fuseseră ideile Antoniei – nu putea să-i învinuiască pe Lordul Lamb.

În grajdul imens fusese construit un jgheab pentru adăpatul animalelor. Doi cai splendizi pentru trăsură îşi fremătau nările. Alte zeci de locuri aşteptau să fie ocupate de caii de călărie. Tony mulţumi cerului că învăţase să se ocupe de calul ei – o calitate stranie pentru o doamnă. În faţa uşii fură întâmpinaţi de o creatură exotică, îmbrăcată într-un sari de mătase violet. Braţele îi erau pline de stânjenei albaştri culeşi din grădină. Zâmbi timidă şi se lăsă în genunchi.

— Bine ai venit acasă, stăpâne. Edenwood e ca un palat. Florile sunt ciudate, dar foarte frumoase.

Savage o ajută să se ridice şi-i duse mâinile la buze.

— Tony, ea e Kirinda. Câteodată îi spunem Floarea de Lotus.

Urmări reacţia lui Tony la vederea acestei femei drăguţe, dar îl văzu zgâindu-se la ea cu o mare curiozitate. Adam îşi reţinu un zâmbet. Dacă Tony nu se simţea atras de

femei, flăcăul era anormal.

Marmura albă, străvezie fusese folosită la construirea holului pentru recepţii. Papagalul îşi ridică creasta la vederea lui Savage şi ţipă: Savage! Păcătosule! Iadul să te mănânce!

— Aceasta este Rupee, spuse Adam către Tony.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Tony râzând cu cât ai plătit pasărea, o rupie.

Savage aprobă.

Kirinda, ţinând o lumânare lungă începu să aprindă celelalte lumânări şi lămpi din încăpere. Se mişca atât de tăcută şi graţioasă, încât era o plăcere s-o priveşti.

Un străin se apropie de ei, îmbrăcat în haine de un alb imaculat, cu un rubin mare, roşu-aprins la turban. Aducea o tavă de argint pe care erau aşezate două pahare mici.

— Omul acesta e mâna mea dreaptă. John Bull, aş vrea să-i cunoşti pe Lordul Anthony Lamb.

— Bună seara, Excelenţă, bună seara, Lord Lamb. Am aşteptat mulţi ani până să ajung în ţara dumneavoastră minunată. E o mare onoare pentru mine să cunosc un lord

englez.

Făcu o plecăciune şi turbanul îi atinse genunchii.

— John Bull, te rog, nu te înclina în faţa mea. Eu trebuie să fac asta. Eşti de departe mai instruit decât mine.

— Instruit? întrebă acesta cu o figură perplexă. Savage îl privi pe Lord Lamb cu atenţie să vadă dacă acesta vorbeşte serios, dar Tony era foarte sinceră.

— Vorbeşti o engleză foarte bună, dar mai ai puţin de lucru până să o desăvârşeşti.

Faţa lui John Bull radia de mulţumire.

— Iar soţia dumneavoastră e una din cele mai drăguţe doamne pe care le-am văzut vreodată.

John Bull era derutat.

Savage izbucni în hohote de râs.

— Amândouă observaţiile pe care le-ai făcut sunt extrem de interesante.

John Bull ignoră cuvintele lui Savage şi schimbă subiectul cu o undă de reproş în voce.

— Nu vă aşteptam să sosiţi în seara asta, Excelenţă. Mâncarea pe care am pregătit-o va fi pe gustul dumneavoastră, dar nu şi pe gustul Lordului Lamb. În plus, nici n-avem

suficiente paturi.

— Cristoase, John Bull eşti scorţos ca o cămaşă proaspăt apretată. Mie şi lui Tony nu ne stă gândul la mâncare sau la paturi. Vom dormi pe podea. Tony va fi tratat ca unul din familie. Unde este Jeffrey Sloane?

— Secretarul dumneavoastră e ocupat cu tot felul de hârtii. N-aş vrea să arunc vreo bănuială asupra lui, Excelenţă, dar plăteşte fiecărui comerciant exact atât cât cere respectiva persoană.

— Îţi mulţumesc că m-ai informat, John Bull. Tony, simte-te ca acasă. Urc la etaj să stau de vorbă cu Sloane.

— Trebuie să-i scuzaţi pe stăpân. Nu-i plac deloc formalităţile, dar am cunoscut-o pe mama dumneavoastră şi cred că doamna ar fi foarte furioasă să afle că Leopardul v-a lăsat să dormiţi pe duşumea.

— Nu mi-am văzut mama de peste zece ani. Cum arată? întrebă Tony nerăbdătoare.

— O, e foarte frumoasă. Ca o regină englezoaică.

Tony zâmbi. Era clar că John Bull n-o văzuse pe regină. Înţelese că legenda despre frumuseţea mamei ei era cât se poate de adevărată.

— De ce-i spuneţi Leopardul?

— Aşa îi spun oamenii din Ceylon. Plantaţia lui se numeşte Leopard's Leap.

— Dar e splendid! N-ai vrea să-mi povesteşti despre ea, John Bull?

— Voi încerca, dar şi ţara dumneavoastră e splendidă.

— Atunci vom face un schimb de informaţii. Am câteva cărţi în Curzon Street care o să-ţi placă.

John Bull îşi ridică ochii în tavan.

— Mi-a făcut o impresie foarte proastă în Curzon Street. Acolo am întâlnit-o pe Mrs. Hogg, femeia-porc.

Lony râse amuzată.

— Acum că tot ai pomenit de asta, trebuie să recunosc că are ceva din trăsăturile animalului pe care lai amintit şi uneori şi maniere pe măsură. Oamenii se potrivesc câteodată cu numele pe care îl au, cum e cazul cu Floarea de Lotus. Îmi pare rău că am presupus că e soţia dumneavoastră.

— Un lotus e o banală floare de apă, spuse cu dispreţ. Este servitoarea stăpânului.

Tony se înroşi dându-şi seama de ignoranţa ei. Ce cap de lemn avusese. Creatura aceea exotică era concubina lui

Savage. Simţi o împunsătură inexplicabilă de gelozie. Ochii ei se ridicară spre capătul scărilor. Încă unul care îşi merită numele, gândi.

Pe când Savage cobora înţelese de ce-l numeau oamenii lui Leopardul. Dintr-odată se simţi ruşinată. Se întoarse instinctiv spre John Bull:

— Vă ofer prietenia mea, pentru că o meritaţi.

— Oh, Lord Lamb prietenia voastră e fără valoare pentru mine!

— Vrea să spună de nepreţuit, spuse calm Adam, foarte încântat că tânărul Lamb era îngăduitor şi fără prejudecăţi.

Tony râse din toată inima.

— Nu mi-am dat seama cât de ridicolă poate fi uneori limba engleză. Fără valoare şi de nepreţuit ar trebui să fie sinonime.

— Încă nu s-a întunecat de tot. Putem arunca o privire în jurul casei. Vom amâna vizitarea reşedinţei până în zori. Nu vreau să-mi scape nimic.

Savage se îndreptă către grădini. Vocea lui joasă, gravă o fură pe Antonia şi se gândi că ar putea-o asemăna catifelei negre.

— La Leopard’s Leap când se lăsa

întunericul obișnuiam să stau pe marginea lacului. Aerul se umple de muzica nopţii. Stăteam răbdător până se ridica luna şi auzeam paşii leopardului ce venea să bea apă. Avea acest dar de a apare de nicăieri şi de-a dispare tot aşa, pe nesimţite.

Imaginea aceea strălucitoare pe care o construise Ceylonului o făcu pe Tony să-şi dea seama cât de mult iubea Adam acel ţinut.

— Ţi-e dor de locurile de acolo.

— Da, dar nu atât pe cât mi-a lipsit Anglia.

Era ca într-o vrajă. O luase cu el în alt timp şi alt spaţiu. Era ca şi cum ar fi fost singuri în tot universul. Şi ar fi dorit atât de mult s-o atingă că-şi simţi inima strângându-i-se de durere/Stătea foarte aproape de ea şi ar fi putut să-şi sprijine spatele de al lui. Îşi imagină că o săruta, cu blândeţe pe gât. Scutură din umeri involuntar.

Ceva a trecut brusc pe deasupra lor.

— A fost un liliac! exclamă Tony reuşind să se desprindă de visurile ei.

— Liliecii din Ceylon sunt la fel ca ai noştri? Savage râse încetişor.

— Acolo liliecii mănâncă fructele copacului knong, apoi se îmbată şi cad jos

beţi morţi. Nu ştiu când să se oprească. Poate asta e şi diferenţa dintre cele două lumi. Anglia e moderată. În Ceylon totul este cuprins de o splendidă nebunie.

Cuvintele i se pierdeau în atmosferă pe măsură ce se apropiau de casă. Kirinda veni spre el şi-l întrebă cu voce moale.

— Vă pregătiţi pentru baie, stăpâne?

— Da.

Se întoarse către Tony.

— Nu vii cu noi în piscină? Tony nu fusese atât de uimită în viaţa ea şi un sentiment de groază îi apăru imediat pe faţă.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un vampir. În Est e un lucru obişnuit să te îmbăiezi, nu doar să te speli. E foarte plăcut. Mi-ar place să experimentezi lucruri diferite de pe tărâmuri diferite. Cred, Tony, că nu eşti atât de încuiat încât să nu fii dornic de experienţe noi?

— Bineînţeles că nu, răspunse imediat Tony. Dar pur şi simplu nu voiam să deranjez acel ritual intim dintre tine şi Floare de Lotus.

Părea atât de ridicolă în acel moment, încât Savage începu să se îndoiască că flăcăul acesta fusese vreodată gol cu o

femeie.

— Aţi adus lucrurile de pe vapor? o întrebă pe Kirinda. Dă-i unul din halatele mele şi condu-l spre cealaltă cameră de baie. John Bull va refuza pur şi simplu să ne dea de mâncare dacă nu suntem curaţi.

Dar pur şi simplu n-aş îndrăzni să deranjez acel ritual intim… – cum naiba de-i venise să spună aşa ceva; şi încă într-o formulare atât de sofisticată? încercă să-şi ia gândul de la imaginile care-i veneau în minte, dar nu reuşi deloc. Tony nu se gândise nicio clipă la cum ar arăta Adam fără haine. Imaginaţia ei începuse să-i dezbrace. Deşi încerca să alunge aceste gânduri, totuşi ele năvăleau asupra ei tot mai clare şi mai insistente.

Cum arătau umerii aceia largi fără cămaşă? Fără îndoială că era bine făcut. Îi era oare pieptul la fel de bine bronzat ca faţa şi mâinile? în mintea ei nu-l putea imagina cu o piele deschisă la culoare. Era sigură că era bronzat pe întreg corpul. Probabil că avea corpul acoperit cu păr negru. Era uşor să-şi imagineze muşchii puternici ai feselor şi picioarelor.

Antonia nu mai văzuse un bărbat gol. Ştia,

bineînţeles, că bărbaţii au un sex complet diferit de al ei, dar în imaginaţie evita să se gândească la aşa ceva. Îl văzu cu ochii minţii în piscină, gol, cu Floare de Lotus. Obrajii i se aprinseră şi îşi închise strâns ochii sperând să se calmeze.

În timpul unei singure zile pe care o petrecuse cu Adam Savage, avea mai multe gânduri tulburătoare despre bărbaţi decât avusese în întreaga ei viaţă. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Apariţia acestui bărbat în viaţa ei o făcuse să se simtă pe de-a-ntregul femeie. Sânii şi sexul ei deveniseră extrem de sensibile. Ori de câte ori se apropia de Savage, acele părţi ale corpului ei începeau să palpite. La naiba!

Tony fusese invitată de femeia singaleză să-şi aleagă un halat. Unul era din mătase neagră brodat cu dragoni aurii, celălalt era dintr-o lână fină multicoloră. Făcu baie singură, încercând să stea în piscină cât mai puţin timp cu putinţă. Îşi luă halatul pe ea imediat ce ieşi din apă, aşa udă cum era.

Masa fu delicioasă. John Bull le servi friptură de miel, fructe şi legume ciudate, apoi dulciuri cu forme curioase între care miez de nucă de cocos învelit în miere de

albine. Ceaiul era aromat şi avea gust de portocală. Tony nu îndrăzni să întrebe dacă era de pe plantaţia Leopardului.

— Nu-mi amintesc de când n-am mai mâncat aşa de bine, îl complimentă Tony pe John Bull, care-i zâmbi foarte încântat.

— Dă-ne două pahare cu brandy, spuse Savage. Purta halatul negru de mătase cu dragoni aurii. Îi ajungea doar până la genunchi şi îi scotea în evidenţă muşchii. Picioarele goale, bronzate, o tulburau mai mult decât ar fi crezut.

John Bull îi dădu lui Tony un pahar.

— Acum, că suntem în Anglia, nu se cuvine ca dumneavoastră să dormiţi pe podea, Excelenţă.

Savage replică:

— Ai dreptate ca de obicei, John Bull. Dar pentru mine patul înseamnă mai mult decât un simplu loc de dormit. Un pat trebuie să se identifice cu tine. Din toate piesele de mobilă din casa asta, patul va fi obiectul cel mai personal şi mai intim. Va fi pentru dormit şi pentru făcut dragoste. Îl voi împărţi cu soţia mea. În el îmi voi concepe copiii şi poate tot în el se vor naşte. Va fi plăcut ochiului şi confortabil pentru corp,

suficient de mare să poţi dormi în voie. Când vom merge la Londra îţi promit că va fi primul lucru pe care-l voi cumpăra. Până atunci însă am să te rog să întinzi pe jos două rogojini indiene.

John Bull făcu o plecăciune iar Tony simţi că intră în panică. Va să zică el se aştepta ca ea să doarmă în camera lui.

Savage puse paharul pe marginea balustradei şi Tony îl copie în mişcări. Adam scoase dintr-o tabacheră de aur o ţigară subţire şi i-o întinse.

— A doua n-o să-ţi mai facă rău, îi promise cu o voce blândă, uimind-o de perspicacitate cu care, ghicise ce se întâmplase prima dată.

Dumnezeule, trebuia să fie foarte precaută cu omul acesta. Era foarte ager, foarte şiret. Ar fi fost de ajuns o singură mişcare greşită şi şi-ar fi dat seama că e femeie. Va trebui să fie atentă cum merge, cum stă pe scaun, şi să-şi umple frazele cu înjurături. Tony luă o gură mare de brandy şi se rugă cerului să nu se înece. Dar faţa I se înroşi brusc, şi se relaxa abia în momentul când simţi că pământul îi fuge de sub picioare.

— Ţi-ar fi de folos să mergi în nişte cluburi din Londra, dar va trebui să mai înveţi câteva ceva până atunci.

Vocea lui nu era aspră; pur şi simplu îşi dădea cu părerea. Cum ar fi putut să se supere pe felul cum îi vorbea? Tony nu mai întâlnise pe nimeni atât de prietenos! Fumau şi beau împreună brandy ca şi cum asta făcuseră de o viaţă.

— Foloseşti droguri? întrebă ea şi fascinată şi îngrozită.

— Din nefericire, da.

Fu surprinsă, dar simţi regretul din vocea lui.

— Din câte ştiu, opiumul e dracul gol.

Voise ca aceste cuvinte să nu sune ca o mustrare, dar nu-l prea reuşi.

— Îmi pare bina că ştii lucrul ăsta. Cu toate acestea, judecă la rece. Toate lucrurile din lumea asta au şi o parte rea şi o parte bună. Folosit ca medicament, opiumul este un lucru bun. N-aş putea suporta să mi se taie piciorul fără să iau înainte opium…

Tony aruncă mucul ţigării peste balustradă.

— Eu n-aş suporta să mi se taie piciorul în

nicio condiţie!

Râseră amândoi şi Adam Savage se ridică. Intrară în casă, fiecare rumegându-şi propriile gânduri... Tony se gândi că, pe de o parte se purta cu ea ca un părinte sau un tutore, dar, pe de altă parte, lucrurile) pe care i le spusese trimiteau cu gândul Ia o relaţie mai intimă chiar.

Cum naiba avea să doarmă pe podea? îşi dădea seama că Savage îşi propusese să-i instruiască pe mototolul Lord Lamb. Era totuşi mulţumită că lumânările nu erau aprinse.

Razele lunii se reflectau prin geamurile fără perdele. Văzu rogojinile groase ia capătul cărora se afla câte o pernă. Se lăsă pe una din ele şi-şi puse mâinile sub cap aşa cum îl văzu făcând pe Anthony. Brandyul îi încălzise puternic corpul aşa că nu mai avea nevoie de pătură.

Pleoapele lui Tony se lăsau grele peste ochi deşi împărţea camera cu un străin. În momentul în care închise ochii, strângând perna, căzu într-un somn profund.

Antonia îşi dorea ceva, nu ştia exact ce, dar îşi dorea acel lucru cu atâta intensitate încât simţea o durere puternică în tot

corpul. Era o lebădă neagră. Dintr-odată, din senin, apăru un leopard. Plutea pe lac gândindu-se cum ar putea să scape, dar leopardul începu să înoate după ea. Dintr-odată se transformă într-o femeie-leopard. Ştiu că animalul acela puternic care alerga în urma ei îi era ursitul. Înainte s-o ajungă, lebăda neagră se transformă în Antonia, lacul deveni piscină, iar leopardul – Adam Savage.

El stătea în piscină până la brâu, iar pe pieptul bronzat îi străluceau picături de apa. Întinse mâna către ea.

— Vino lângă mine.

Ea rezistă. Dacă şi-ar fi dat jos halatul ar fi văzut că e femeie.

Ochii lui, mai albaştri decât apa o vrăjeau. Îşi dorea cu intensitate să se ducă lângă el. Era totul pentru ea, profesor, tată, frate, iubit, protector, un zeu. Avea o Forţă căreia simţea că nu poate să-i reziste. Halatul îi căzu la picioare şi păşi în piscină înaintând cu paşi uşori printre florile de lotus.

Îşi dorea ca el s-o strângă cu braţele puternice. În schimb el începu s-o îmbăieze. Ea îşi acoperi sânii încercând să-i apere de albastrul arzător al ochilor lui. Cu blândeţe,

dar cu un gest hotărât el îi îndepărtă mâinile.

— Nu e nimic ruşinos într-un corp gol.

Vocea lui, plină şi groasă o determină să-l lase s-o îmbrăţişeze. Îi cuprinse în căuşul palmei un sân. Respiraţia i se opri pentru o clipă. Mână aspră îi mângâia pielea de mătase a sânului. Apa era parfumată discret, li putea simţi căldura corpului dar nu-i putea vedea totuşi sexul ascuns de suprafaţa apei.

— De ce-ai ascuns toate astea de mine? o întrebă.

— Te-am minţit, îi spuse. Nu sunt Anthony, sunt Antonia! Râsul lui năvăli în încăpere în hohote puternice.

— Şi eu te-am minţit. Sunt patroana bordelului din Malabar. Mi-ar place sa ai experienţa mai multor lucruri de pe tărâmuri diferite. Nu-i aşa că ai să încerci?

— Bineînţeles, îi răspunse ea din toată inima.

O duse pe braţe într-un pat imens în formă de lebădă. Era acoperit de o cuvertură imensă de mătase neagră brodată cu dragoni aurii. Ştia că şi el este gol, dar încă nu îndrăznea să-l privească de la jumătate

în jos. Braţele lui puternice o aşezară deasupra lui. Sânii moi erau presaţi de pieptul lui puternic, li simţea coapsele ca de marmură. Totul părea atât de dur, de puternic în fiinţa lui, corpul, guta.

Dintr-odată deschise ochii. Îşi dădu seama că fusese un vis erotic. Pieptul ei apăsa rogojina colorată. Podeaua şi nu corpului lui Savage îi strivea sânii. Trase aer adânc în piept şi suspină. Corpul ei tânjea după atingerea acestui bărbat.

Antoniei îi fu greu să adoarmă din nou. Îi era frică să nu aibă alt vis erotic aşa că preferă să rămână trează toată noaptea.

Capitolul 15

Auzindu-se strigată, Tony deschise ochii.

— Tony! Vino şi uită-te cum arată camera de baie în lumina zilei. Doamne, n-am mai văzut una atât de minunată!

Se ridică în picioare cu greu. O durea fiecare oscior al corpului. Savage apăru în pragul uşii cu un prosop în jurul coapselor şi cu un briceag într-o mână.

— Ar fi fost timpul să te trezeşti. E trecut de şase, îi spuse mustrător Savage.

— Şase? Doamne, eu credeam că-i amiază,

spuse Tony gândindu-se la domnul Burke şi la ciocolata pe care o sorbea dimineaţa la Lamb.

— N-ai rămas cu dureri de cap după brandyul de aseară, nu? Dacă da, îţi spun un remediu imediat.

— Nu, nu, se grăbi să-i asigure Tony.

Corpul gol al lui Savage înfăşurat în prosop dezvăluia frumuseţea bărbătească în toată splendoarea ei. Pentru tot restul vieţii ei, când avea să se gândească la un bărbat gol, avea să şi-l închipuie pe Adam Savage cu un prosop în jurul şoldurilor. Îngrozită se trezi gândindu-se la ce se află în spatele prosopului.

Porţiunea aceea neagră se contura perfect şi putea ghici centrul bărbăţiei lui. N-ar fi putut spune cum arăta, dar îşi simţea gândurile atât de păcătoase că se, ruşina.

Când se apropie văzu clar că linia bronzată a corpului se oprea la talie. Îi privi bustul, mijlocul şi partea posterioară, constatând pentru prima oară că un fund de bărbat e complet diferit de al unei femei. Fesele lui erau mici înguste şi tari. Privirea i se lipise de corpul lui ca hipnotizată.

Din cauza peretelui acoperit cu oglinzi de

Veneţia, camera părea mult mai mare. Apa din piscină strălucea verde-albastru.

— Uită-te la miniaturile astea pictate. Sunt splendide, se entuziasma Savage.

Tony văzu pictată o lebădă neagră şi simţi din nou prezente în ea senzaţiile din vis. Adam o trezi:

— Artistul care a pictat toate astea este Maximilian Robin din Shepherds Market.

Tony se uită la briciul cu mâner de fildeş. Ochii lui pătrunzători îi priviră faţa.

— N-ai început încă să te razi?

— Câte… câteodată, minţi. De fapt, nu prea am nevoie.

— Nu vei avea nevoie până nu începi.

Îi putu simţi dispreţul din voce.

— Când eram de vârsta ta aveam barbă deja.

Deschise o cutie din piele şi scoase din ea un briceag cu mânerul încrustat.

— Un cadou pentru tine. Să-ţi fie de folos.

Tony îl luă, simţind în clipa aceea că i-ar place să-i plimbe pe gâtul lui Savage. Luă fără tragere de inimă un prosop. Începu să ascută briceagul de cureaua de piele pe care i-o întinse Savage. El o privea cu atenţie, iar ea ar fi vrut să-i scoată limba. Îi

era teribil de teamă că, dacă se va rade îi vor creşte nişte favoriţi de toată frumuseţea. Purta haine bărbăteşti. Îşi tăiase părul, fumase chiar, dar la naiba, n-avea să se şi bărbierească. Ascuţea briciul trăgând de timp, sperând că Savage se va hotărî să plece. Dar el stătea calm aşteptând să vadă cum îl va mânui.

Cu un gest moale ridică briciul la înălţimea obrazului şi trase de pielea feţei pentru a o întinde, aşa cum îl văzuse pe el făcând. În momentul când lama bine ascuţită îi atinse faţa se şi tăie.

— La dracul izbucni.

Savage ridică ochii în tavan nevenindu-i să creadă.

— Când termini şterge-ţi urechile, dacă nu ţi le tai între timp, îi spuse în bătaie de joc.

După ce plecă Tony putu să se strâmbe în voie în urma lui. Ar fi vrut să spargă ceva, să facă ceva care să-i şteargă mulţumirea aceea plină de ironie de pe faţă.

John Bull spălase şi apretase cămaşa şi eşarfa lui Tony. Nu mai avusese hainele atât de bine îngrijite. Îi mulţumi şi-l lăudă.

— Excelenţă sa are mari pretenţii în privinţa asta. Iar Edenwoodul va avea

nevoie de mulţi servitori, lucrători şi servitori care să se ocupe de lenjerie.

— Cu greu va găsi pe cineva care să aibă îndemânarea ta, John Bull.

— Da, vom vedea. Astăzi trebuie să angajez mai multe fecioare.

— Servitoare, îl corectă Tony.

— Fecioare, servitoare, care-i diferenţa, vă rog?

Savage tocmai intrase.

— O servitoare e o femeie care are grijă de gospodărie în timp ce o fecioară e o femeie cu virginitatea neatinsă, îi explică răspicat.

John Bull îşi ridică braţele:

— Îmi va lua o zi întreagă să caut servitoare, dar ar\trebui să caut cel puţin o viaţă să găsesc fecioare.

Adam Savage zâmbi la gluma lui John Bull şi aruncă inocentului Tony o privire scurtă.

La naiba, îşi spuse Tony. Ştia că se amuza grozav pe seama lui pentru că-l credea încă virgin pe Lord Lamb.

La dejun se serviră fructe şi cafea neagră. În timp ce mâncau Savage discuta cu John Bull afaceri.

Reacţiile ei în privinţa lui Savage oscilau

în fiecare secundă. O fascina şi o îngrozea şi ar fi vrut în acelaşi timp ba să-i omoare, ba să-i sărute! îşi spuse consternată că va fi vai de capul ei dacă-i va surprinde vreo privire înfometată asupra lui. Trebuia să păstreze o oarecare distanţă faţă de el.

Tony spuse:

— Îţi doreai să vizitezi casa de unul singur şi să vezi fiecare cameră. Eu am fost aici de multe ori înainte să fi fost terminată.

Savage se uită recunoscător la Tony.

— Mergi şi aruncă o privire în bibliotecă. E o bijuterie, îi spuse în timp ce se ridica de la masă.

Pătrunsă în încăpere, Tony se apropie să vadă ce fusese sculptat în lemnul de abanos din jurul căminului. Nu fructe şi flori aşa cum crezuse, ci leoparzi, cobre şi manguste, elefanţi, maimuţe şi iguane. Nu rezistă tentaţiei de a-şi plimba degetele pe creaturile acelea exotice sculptate cu atâta îndemânare. Mâna i se odihni pe un animal al cărui nume nu-l ştia.

— E un bandocut, îi spuse o voce groasă.

— Oamenii te numesc Leopardul pentru că ai talentul să apari fără veste fără nici cel mai mic zgomot.

— Asta pentru că am reflexele bine formate şi ştiu că niciodată nu voi putea fi luat prin surprindere, îi răspunse cu duritate. Ei, ce crezi?

— E cu adevărat o încăpere splendidă!

Se apropie mai mult şi văzu că printre vulpile şi iepurii vânaţi era şi un şacal.

— Trebuie să fie grozav de plăcut să ai atâţia bani încât să nu existe lucru pe care să nu ţi-l poţi cumpăra.

— Este, îi răspunse enigmatic, apoi adăugă, dacă te interesează, te voi învăţa cum să faci bani.

Un zâmbet cinic înflori pe buzele lui Savage.

— Mă interesează! spuse Tony repede, foarte mult!

— Întâi va trebui să sădeşti nişte stejari sălbatici care vor arăta că ai ceva minte şi mai ales rădăcini. Şi apoi, când vei avea ceva viaţă în tine şi vei fi gata să păşeşti pe buza iadului, voi face din tine un tip al dracului de descurcăreţ.

Tony ar fi vrut să-i ardă o palmă. N-avea niciun titlu, dar avea aşa nişte aere! Se uită la el cu insolenţă şi îi spuse cât putu de dispreţuitor:

— Eşti un pui de căţea, Savage.

— Mi s-a mai spus, îi răspunse acesta calm. Savage îşi adusese unul din caii arabi pur sânge la Edenwood. Tony îl înşeuă pe Neptun în timp ce Savage pregătea caii murgi pentru trăsură.

— Lasă-l să alerge în spatele trăsurii, vreau să călăreşti cu mine, îl avertiză Savage.

— De ce? îl întrebă Tony îngrijorată.

Savage îi răspunse la întrebare printr-o altă întrebare.

— Ai mânat vreodată caii de la trăsură?

— Nu, îi răspunse sinceră Tony.

— Vei lua acum o primă lecţie.

Tony ridică din umeri. Va învăţa şi acest lucru pentru că era jumătatea lui Anthony şi, deci, putea face tot ce putea fratele ei. Îl urmări pe Savage timp de jumătate de oră. Când îi trecu hăţurile nu-i dădu nicio indicaţie, curios să vadă ce va face Lord Lamb de capul lui.

Încrederea în ea creştea cu fiecare minut. Curând se ivi în faţă o barieră care le arăta că urmează o curbă. Văzu imediat că drumul face o întorsătură bruscă la dreapta şi trase de hăţuri să încetinească mersul

cailor. Înfierbântaţi aceştia erau în plin galop şi Tony începu să se întrebe dacă va avea destulă putere să stăpânească sălbăticiunile acelea.

Savage îi dădu o pereche de mănuşi de piele. Acum Tony şi le puse cu un gest rapid şi trase de hăţuri cu putere, împingând în călcâie, trăgându-şi corpul în spate cu toată forţa. Caii încetiniră galopul. Trăsura era acum în siguranţă. Îşi simţea mâinile transpirate.

Simţi nevoia să-i tulbure lui Adam calmul acela desăvârşit. Ar fi meritat să încerce.

Apoi gândurile ei se abătură în altă parte. Se întreba dacă Adam era destul de bărbat să înveţe o femeie lucrurile pe care în mod normal le-ar fi spus doar unui bărbat. Ce gând extraordinar! Oare de ce-l vedea atât de deosebit pe bărbatul acesta? Era diferit de ceilalţi din toate punctele de vedere. Era aspru cu sine însuşi fapt care-o fascina în mod absolut. Se temea să nu se îndrăgostească de el. Doamne, de-ar găsi o ieşire din situaţia asta.

În primele două zile Tony nu-l văzu prea mult pe Savage. El se ocupă de afaceri în timp ce ea îşi îmbogăţea garderoba cu haine

bărbăteşti. Îşi cumpără o pălărie de pai şi pantofi cu tocuri înalte cu catarame. Deşi moda bărbaţilor era foarte extravagantă, Tony ocoli hainele cele mai ţipătoare gândindu-se că-i vor scoate în evidenţă feminitatea. Din cauza cumpărăturilor numeroase trebui să ia o trăsură care s-o ducă înapoi în Curzon Street unde Fenton o ajută să despacheteze şi să le pună în dulapul lui Anthony.

I se puse un nod în gât văzând hainele fratelui ei. Atinse cu o mână drăgăstoasă pantalonii din satin până la genunchi şi cămăşile din brocart ştiind că se va simţi mai aproape de el dacă-i va purta hainele. Îl rugă pe Fenton să-i aducă ceva de mâncare şi apoi adormi citind scandalosul roman de aventuri al domnului Fielding.

În ziua următoare Savage îl rugă pe Tony să-l însoţească în oraş.

Tony găsi că gustul ei coincide în multe privinţe cu al lui. Nu voia nici comode, nici lampioane cu arhitectură prea complicată. Nu voia să aibă tot felul de înflorituri şi decoraţiuni pe mobile.

Când părăsiră magazinul St. Martin Jane, Savage îl întrebă pe Tony dacă nu voia să-l

însoţească la una din ceainăriile ce se afla în aceeaşi zonă cu cartierul Companiei Indiei de Est. Trecură cu greu prin mulţimea ce se îmbulzise pe stradă să vadă o căruţă cu un condamnat îndreptându-se spre locul de execuţie.

Merseră purtaţi de valul mulţimii până la un local ales de Adam.

— Mâncam aici pe când eram adolescent. În zilele acelea nu mă săturam cu nimic.

— Unde locuiai?

— Dincolo de râu. Vino, ne vom plimba şi vom mânca. Pe când mergeau de-a lungul Tamisei, Tony îşi j adună curajul şi începu să muşte din piciorul acela de porc prăjit. Nu era chiar atât de dezgustător pe cât îşi imaginase, dar după câteva înghiţituri renunţă să mai mănânce de frică să nu i se facă rău.

Savage îl privi cu interes pe tânărul care mergea alături de el.

— E prima dată când eşti în partea asta a Londrei. Tony dădu din cap aprobator. Apoi zâmbi.

— Dar nu va fi ultima dată.

Cumpărau de toate de la fiecare vânzător ambulant pe lângă care treceau – alune

prăjite, plăcinte calde, cârnăciori şi alte alimente delicioase. Se întâlneau cu barcagii londonezi şi marinari străini care se ofereau să-i plimbe pentru un penny. Târfele încercau să-i agate pretutindeni, apoi când văzură că cei doi bărbaţi nu le dau nicio atenţie, începeau să strige după ei.

— Ei, ei, ne pare rău că nu suntem bune pentru înălţimile voastre.

Una din ele cu faţa îngrozitoare şi vopsită din belşug se agăţă de braţul lui Tony.

— Hai cu mine, iubitule. Am să-ţi sug răţuşca până o să înceapă să măcăie!

Savage nu putea să se abţină să nu râdă văzând stânjeneala lui Tony. Când o altă femeie se apropie, Tony încercă să o îndepărteze împungând-o cu cornetul de la melci.

— Îmi daţi voie, înălţime? îi spuse făcându-i din ochi.

În final, Tony izbucni în râs auzind atâtea propuneri neruşinate.

— Aşa e mai bine, îl aprobă Savage, e cazul să vadă târfele din port că poţi să-ţi retezi fumurile de aristocrat.

Lui Savage îi mai veni în minte ceva.

— Dar să nu te culci niciodată cu vreuna din ele. Sifilisul bântuie pe aici.

Tony ştia mai mult sau mai puţin ce înseamnă să te culci cu cineva, dar fu şocată că Savage îi adresase exact cuvintele acelea. Oare aşa vorbesc bărbaţii între ei? îi venea să moară gândindu-se că trebuie să pronunţe şi ea cuvintele alea.

— Cu cine să mă culc?

Savage îl măsură cu o privire rece întrebându-se dacă nu cumva îşi bătea joc de el. Apoi îşi dădu seama că Lord Lamb nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să te culci cu cineva. Doamne Dumnezeule, avea o faţă de papă-lapte teribil de candidă.

— Mulţi tineri destul de bogaţi au prima experienţă fie cu o servitoare, fie cu o fată a vreunui fermier. Multora le-ar face plăcere lucrul ăsta. Şi în Londra sunt o mulţime din care ai putea alege: nişte grecoaice tentante sau chiar nişte balerine. Ştiu o grămadă de mănăstiri în care fetele ar şti să-ţi arate lucruri utile pentru educaţia ta sexuală.

— Călugăriţe? întrebă Tony uluită.

— Doamne Dumnezeule, bineînţeles că nu

mă refer la călugăriţele adevărate, asta-i doar o poreclă pentru fetele de mare clasă ale unui bordel.

Savage făcu o pauză.

— Dar un bordel ştii ce este?

Tony voia să mintă pentru că nu mai suporta să vadă pe faţa lui Adam Savage nemulţumirea şi zâmbetul acela dispreţuitor.

— Am o idee, dar pentru că eşti tutorele meu, ar fi mai bine să-mi explici tu pe îndelete.

— Asta e o treabă care cere să bem ceva. Îţi cumpăr o halbă, spuse Adam intrând în Raimbow Tavem.

Cârciumarul le aduse două halbe iar ei se aşezară la o masă unde puteau discuta în linişte. Savage bău cu poftă jumătate din halba cu bere şi-şi şterse gura cu palma lui puternică.

— Odată ce un bărbat devine din punct de vedere sexual activ, este aproape imposibil să se mai abţină, şi de ce să se abţină dacă sunt atâtea fete dornice s-o facă? Acum cred că nu eşti atât de naiv să nu ştii că oamenii bogaţi au de obicei câte o amantă.

— Bineînţeles că ştiu. Roz spunea că până

şi bărbaţii căsătoriţi au câte o amantă pe care o ţin în apropiere.

— O amantă te costă destul de mult, şi ar fi destul de greu de întreţinut pentru un tânăr ca tine, aşa că sunt nişte case, cunoscute ca bordeluri, unde plăteşti un anumit preţ pentru o femeie pe care ţi-o iei pentru o oră, o noapte sau, mă rog. Plăteşti ca s-o ai ori de câte ori vrei. Plăteşti pentru serviciile ei sexuale. În, bordelurile de lux, femeile sunt de obicei drăguţe şi foarte inventive când e vorba să-i facă plăcere unui bărbat şi, ceea ce e mai important, sunt curate. În Londra sunt prostituate pentru orice gust şi buzunar.

— Aha, spuse Tony deşi multe lucruri i se învârteau în cap încă neclare.

Obrajii i se încălziseră; subiectul o fascina.

— Femeile care se vând singure la un colţ de stradă sunt periculoase. Nu e o idee bună să te culci cu o târfă ordinară.

— N-am ştiut până acum prea bine ce e o târfă. Pur şi simplu n-am ştiut că există aceste case ale păcatului.

Savage zâmbi auzind ce termen delicat foloseşte Tony.

— Englezii sunt aşa ipocriţi când e vorba

de sex.

— Spui asta comparându-i cu indienii? întrebă Tony.

— Comparându-i cu oricare alţi indivizi! Francezii numesc bordelurile case de plăcere.

Tony se simţi iritată că Adam Savage era atât de familiarizat cu asemenea locuri.

— Nu înţeleg ce te poate atrage acolo. Fetele sunt obişnuite, analfabete şi nu vor decât bani.

— Păi îi atrage un lucru simplu. E împotriva manierelor societăţii să te culci cu o virgină. Virginele trebuie să se păstreze pentru căsătorie.

— Asta din cauză că societatea are un standard dublu. Femeile nu-şi pot lua în stăpânire soarta. Nu au bani, nu au putere, sunt sub autoritatea tatălui, apoi sub autoritatea soţului, asta în caz că găsesc vreo creatură de Doamne-ajută.

Tony tăcu brusc dându-şi seama că vorbea ca o femeie.

Savage făcu o remarcă seacă.

— Din câte observ, soţii n-au prea multă autoritate. După ce o femeie se mărită, e dispusă să se culce şi cu alţii.

— Asta e o neruşinare. Numai un ticălos ar corupe o femeie măritată.

Savage se uită la Tony şi-i vorbi deschis.

— Sunt o mulţime de neveste care tânjesc după sex şi de obicei o fac fără o muncă prea mare de convingere. Mă mir că încă nu s-a legat de tine vreo matroană sau mama vreunui prieten.

Adam îl privea pe Lord Lamb cu atenţie.

— Probabil eşti orb şi surd la avansurile care ţi se fac. Tony termină şi ea berea, îşi şterse gura aşa cum îl văzuse făcând pe Savage şi spuse cinică:

— Acum că mi-ai dat de pe ochi vălul inocenţei, sper să am o viaţă socială foarte activă.

— Să sperăm, spuse Savage luminându-se la faţă. Apropo, o să cinăm mâine la Devonshire. Poate vom fi norocoşi amândoi.

Capitolul 16

Când Tony coborî la miaul dejun află că Adam Savage plecase. Un servitor îi aduse câteva rânduri prin care era informată că tutorele său se mutase în propria casă de la oraş de pe Half-Moon Street.

Când Fenton dădu mesagerului lui Savage

bagajele acestuia, Tony începu să se învinuiască că nu-i strânsese ea însăşi lucrurile. Omul ăsta era o enigmă uriaşă pentru ea, şi avea o curiozitate nebună să afle tot ce se putea despre el. Acum era prea târziu.

Nu după mult timp sosiră Roz şi domnul Burke. Tony se bucură din toată inima când îşi revăzu conspiratorii. Avuseseră încredere în ea, acum aveau s-o sfătuiască amândoi cum să se poarte cu ducele și cu ducesa de Devonshire. Acum avea şansa să între în societatea bună a Angliei şi momentul nu mai trebuia amânat. Admiţând că va fi mai degrabă Anthony decât Antonia, nu trebuia să aibă experienţe de viaţă cât pentru doi?

Avea de întâmpinat o situaţie riscantă, dar asta nu făcea decât s-o întărâte să aştepte cu multă emoţie evenimentul.

Roz o privi cu un ochi critic.

— Ai nevoie de o cutie de tutun, draga mea.

— Prefer ţigările, spuse Tony cu naturaleţe.

Roz sări de pe scaun.

Peruca fu pudrată şi era aproape gata

când un mesager bătu la uşă şi o anunţă că venise trăsura lui Savage.

Tutorele ei nu era în seara aceea prea vorbăreţ aşa că Tony rămase tăcută în timpul călătoriei spre reşedinţa de la Devonshire.

Intre pereţii strâmţi ai trăsurii, stând în apropierea acestui bărbat, imaginaţia lui Tony o luă razna. În loc de pantalonii aceia până la genunchi şi perucă îşi imagină că poartă o crinolină superbă care-i scotea în evidenţă talia subţire şi sânii mici dar îndrăzneţi. Roşi gândindu-se până unde-i mersese imaginaţia.

— Ţi-am cumpărat ceva.

Vocea puternică, masculină o făcu să se-nfioare din creştet până-n tălpi. Tonul acela intim ar fi fost cu alt prilej potrivit pentru avansuri sau sărutări.

Savage strecură în mâinile ei ceva din argint care-o aduse la altă realitate şi-o transformă pe loc în Anthony.

— O tabacheră. Te gândeşti la toate, spuse Tony cu privirea pierdută.

— E plină cu ţigări din tutunul meu preferat. Dacă preferi un tutun mai slab, fă-i o vizită vânzătorului de tabac din Burlington

Arcade şi comandă tot ce-ţi pofteşte inima.

Savage spuse numele amândurora majordomului care-i anunţă cu multă pompă şi respect. Toate capetele se îndreptară spre bărbatul care-l însoţea pe Lord Lamb.

Indianul Savage îşi purta părul negru nepudrat. Hainele lui erau impecabile, iar ţinuta plină de demnitate. Era îmbrăcat în negru; singura favoare pe care-o făcuse modei erau pantalonii negri de satin până la genunchi. Până şi ciorapii erau de mătase neagră şi nu albi cum se purtau.

Mulţimea din salon era adunată în jurul unui bărbat tânăr şi a unei femei foarte frumoase. Tony o privi cu invidie pe tânăra aceea minunată, îmbrăcată într-o rochie verde din tul. Era foarte agitată, o cochetă prin definiţie, flirtând cu neruşinare cu tânărul din faţa ei în timp ce buclele pudrate îi mângâiau umerii goi. Bărbatul de lângă ea arăta destul de bine în felul lui. Când se întoarse să-i adreseze câteva cuvinte bărbatului, Tony văzu un diamant strălucitor pe pieptul lui şi-şi dădu seama că era Prinţul de Wales…

— Am prilejul să întâlnesc un prinţ, spuse amuzată şi se uită în ochii albaştri ai lui

Savage.

În următorul moment se apropie de Savage Ducele de Devoshire.

— Îmi cer scuze că nu e şi Georgiana lângă mine să întâmpine musafirii, dar înălţimea Sa pare c-o monopolizează.

— Ducesa e încântătoare, făcu Savage un compliment şi Tony nu-şi putu stăpâni o privire mânioasă.

— E tânără, o scuză Devonshire. Trăim complet diferit. Prietenii ei din Carlton House mă plictisesc de moarte.

Aşa, gândi Tony, aceasta e infatuata Georgiana, Ducesa de Devonshire. E înconjurată de o grămadă de curtezani şi nu poate fi cu mai mult de câţiva ani mai mare decât mine.

Savage şi Devonshire începură să discute politică şi Tony ştiu că era pe dinafară celor ce se discutau. Văzu că atenţia oamenilor din salon nu mai era îndreptată asupra Prinţului de Wales ci asupra lui Adam Savage. Deşi nu părea atent la ce se petrecea în jurul lui, nu-i scăpa din vedere niciun detaliu.

Nu la mult timp după ce se anunţă că cina va fi servită, Tony le văzu pe femei

înghesuindu-se care mai de care să se aşeze lângă nobilul din Est. Ducele îl aşeză pe Savage la dreapta sa iar Lady Isabella Sefton îl împinse pur şi se aşeză de partea cealaltă a mesei lângă frumoasa Georgiana.

Ea-şi flutură genele către Tony.

— Sunt în dezavantaj, domnule. Nu ştiu cum vă numiţi.

— Lord Anthony Lamb, înălţimea Voastră. Ea-l bătu uşor cu evantaiul pe umăr.

— Prietenii îmi spun Georgy.

— Ai mei mă numesc Tony.

— Aha, acum îmi dau seama cine eşti. Părinţii tăi au locuit în Ceylon. Tocmai ai intrat în posesia titlurilor.

Tony îşi dădu seama că era foarte vicleană, în ciuda reputaţiei de femeie frivolă. Toată lumea stătea în picioare şi Tony înţelese că musafirii aşteptau pe înălţimile Sale, Prinţul şi Prinţesa să se aşeze primii. Lor nu le păsa că invitaţii îi așteaptă şi nu se grăbeau să se aşeze.

— Pot să vă prezint înălţimii Voastre pe noul invitat? George, acesta este Tony Lamb.

Antonia făcu o plecăciune foarte ceremonioasă şi Prinţul de Wales i-o

întoarse. Toţi se relaxară şi începură pe dată să flecărească. Tony aştepta politicos, gândindu-se şase aşeze în oricare scaun va rămâne liber, dar Înălţimea Sa îl luă de braţ.

— Stai lângă mine. Spune-mi cine-i sălbaticul acela care-a venit cu tine?

Tony-şi pierdu respiraţia pentru câteva clipe nevenindu-i să creadă că va purta o conversaţie cu bărbatul care urma să devină Regele Angliei, şi apoi se întâmplă ceva foarte curios. Văzu că nu era decât un tânăr obişnuit, nepotrivit complet rolului regal pe care urma să-l joace. Juca un joc asemănător celui pe care-l juca ea, şi n-ar fi spus că o făcea cu o mai mare îndemânare.

— Îl cheamă Adam Savage, înălţimea Voastră, i Tocmai s-a întors din Ceylon.

— E prietenul tău? În prezent este tutorele meu, înălţime.

— Diavole norocos ce eşti! Niciunul din cei ce s-au întors din India n-a venit neacoperit de aur. Ar trebui să bagi mâna în buzunarele lui, acum cât sunt pline. Tutorele tău nu te ţine prea din scurt, nu-i aşa?

— Nu, înălţimea Voastră. N-aţi vrea să vă

prezint după cină?

— Iisuse, e foarte drăguţ din partea ta să-mi propui asta, bătrâne. Sunt întotdeauna încântat să fac cunoştinţă cu cineva de la care încă n-am împrumutat nimic.

Toate chipurile cu peruci izbucniră în râs. Se consumase o mulţime de mâncare şi băutură până când cina luă sfârşit şi doamnele se ridicară pentru a-i lăsa pe bărbaţi să-şi bea obişnuitul pahar cu brandy. Tony aşteptă politicos lângă ceilalţi bărbaţi ca femeile să se retragă. Acum, se gândi ea, tremurând de nerăbdare, era clipa cea mare. Era una din puţinele femei de pe pământ care aveau ocazia să afle ce spuneau bărbaţii despre sexul opus. Tony fu pe punctul de a leşina de uimire. Primul lucru pe care-l făcură bărbaţii a fost să deschidă un perete lateral şi să scoată oalele de noapte.

Ochii aproape-i săriră din orbite când văzu peste doisprezece bărbaţii descheindu-se la pantaloni, scoțându-și instrumentul afară din pantalonii de satin şi uşurându-se cu un oftat prelung.

— Nu mi-a venit atât de tare să mă piş de când am stat ultima dată la o întrunire a

Parlamentului, comentă Sheridan.

— Asta pentru că bei prea mult, Sherry. Nu iau niciodată cherry când doamnele stau la masă.

Tony auzea şi învăţa. Văzu nu numai că organele bărbăteşti au diferite forme şi mărimi, dar şi diferite culori – de la cea a ciupercii de câmp la roşu purpuriu.

Află exact şi cum arată penisul regal. Era destul de mare, avea un vârf roz şi ieşea dintr-un cuib bogat de păr blond creţ. Tony se uită printre gene” la înălţimea Sa care-şi scutura ultimele picături din vârful penisului înainte de a-l băga în chiloţii albi de satin. Dădu oala de noapte unui servitor şi luă de la acesta un prosop muiat în apă de trandafiri.

Tony acceptă paharul de brandy pe care i-l servi chelnerul şi-şi luă o ţigară din tabachera oferită de Savage. Ştia că obrajii îi sunt îmbujoraţi şi spera din tot sufletul ca fumul albastru să-i acopere figura şocată.

Se purtau conversaţii peste tot în jurul ei iar paharele cu băutură erau umplute şi golite cu mare rapiditate. Auzi nu după mult timp câteva înjurături şi-şi dădu seama că limbajul bărbaţilor e mult mai colorat în

absenţa femeilor şi-şi ciuli urechile.

Lordul Sefton se apropie de Prinţ, se înclină formal şi apoi îşi luă un aer degajat.

— Am aflat numele femeii cu care a fost nevastă-mea la teatru acum două seri, înălţime.

— Sefton, îţi rămân veşnic îndatorat. Spune-mi orice preţ vrei, numai divulgă-mi numele doamnei.

— Trebuie să te avertizez înălţime că nu e o uşuratică ci o văduvă respectabilă.

— Sefton, indiferent cine-ar fi am înţeles dintr-o privire că nu-i voi putea ridica fustele până când nu vor cădea toate barierele sociale şi convenţionale dintre noi.

Sefton aprobă satisfăcut.

— O cheamă Maria, înălţime. Isabella mi-a spus că ultimul ei soţ, Thomas Fitzherbert i-a lăsat o rentă mică şi o casă în Park Street.

— Maria Fitzherbert, pronunţă Prinţul ceremonios. Se întoarse apoi spre Essex care avea o experienţă sexuală bogată.

— Vreau să ştiu tot ce se poate despre această doamnă. Frumuseţea ei mă zăpăceşte. Are cel mai frumos păr blond din lume şi şi-l poartă nepudrat. Sherry, deja ameţit, îi spuse lui Tony.

— La dracu’ cu părul! îl fascinează sfârcurile superbe ale sânilor ei. Înălţimea Sa adoră sânii, ştii?

Tony, cu mintea tulburată de brandy avu o revelaţie.

— Deci îi plac sânii, nu-i aşa?

— Cu cât mai mari cu atât mai bine.

Tony clipi rapid din ochi. Ştia că Prinţul putea auzi fiecare cuvânt pe care-l spunea Sherry, dar în loc să se simtă jignit lua parte şi el la analiza pe care i-o făcea prietenul său. Îi făcu din ochi lui Tony.

Tony scrută cu privirea mulţimea invitaţilor şi-l văzu pe Adam Savage adâncit într-o conversaţie cu prietenul ei, James Wyatt. Doamne, trebuia să fie foarte prevăzătoare pentru când vor sta faţă în faţă. Dacă cineva putea s-o recunoască, acela era arhitectul.

Auzi muzică şi se îndreptă spre sala de bal. Admiră tavanul pictat, dar când îşi coborî privirea văzu cu groază că o înconjurau trei doamne tinere. Privirile lor erau provocatoare şi nerăbdătoare şi era clar că fiecare din ele aştepta ca Lord Lamb s-o invite la dans.

Tony se prefăcu lovită la un picior şi

murmură.

— Ieri m-a aruncat din şa o gloabă afurisită.

Se îndepărtă şchiopătând şi se refugie în camera unde se jucau cărţi.

Prinţul de Wales se uita la Georgiana, întrebându-se dacă să îndrăznească să-i ceară ajutorul în privinţa Mariei Fitzherbert. Deşi legătura lor a fost dezastruoasă, au rămas prieteni buni.

De obicei, Georgiana se apropia provocatoare, făcându-l pe Prinţul de Wales să i se taie respiraţia când i se aşeza pe sexul umflat. Lui îi făcea o plăcere grozavă să-i descheie unul câte unul nasturii şi copcile rochiei în timp ce ea îi stătea în braţe, încetinindu-i mişcările cu zeci de săruturi. Sceptrul regal din chiloţii albi de satin era pe cale de a exploda simţind-o cum i se răsuceşte în braţe.

Când ajungea la dresuri, începea şi ea să-l dezbrace cu gesturi jucăuşe. Prinţul era bine înzestrat şi era mândru de asta. Dar, cu toate acestea, chicotelile ei vesele încetau pe dată când stătea deasupra ei gata s-o penetreze. Georgiana îşi pierdea brusc entuziasmul şi, ca să-l necăjească,

inventa un alt joc.

După ce reuşea să-i dea jos şi ultima urmă de lenjerie era rândul lui să-şi piardă entuziasmul. Când îi dădea jos corsetul dădea jos implicit şi faldurile bogat dantelate ale corsajului. Avea un corp delicios numai centru că era tapat cu perniţe din burete. Stătea în faţa lui fără sâni, fără coapse, fără şolduri. Avea corpul unui fetiţe de zece ani. Cei şapte inci de erecţie princiară se împuţinau la mai puţin de un inci şi actul sexual se consuma în mai puţin de două secunde. Se urcau în pat şi se acopereau cu pături, posaci şi nefericiţi, încercând să salveze eşecul. Niciun milion de mângâieri şi sărutări nu-l mai puteau face să-şi întărească penisul.

Încercară toate trucurile de care auziseră pentru a-l convinge să iasă din starea aceea blegoasă, cu pielea adunată, încreţită, dar penisul nu mai era capabil de nimic. Apoi, scumpa de Georgiana găsea mijlocul pentru a ieşi din impas.

— Dragă George, să fim mai bine prieteni decât iubiţi! Ne putem împărtăşi secretele şi visele cele mai intime, pe care nu avem curajul să le spunem nimănui. Dacă vom fi

prietenii cei mai buni din lume, va însemna mai mult decât orice relaţie sexuală.

Dumenezeu s-o binecuvânteze. Era o dulceaţă de fată. Ştia că nu se vor mai ivi probleme de genul acesta între ei.

— Georgy dragă, vreau să treci numele Mariei Fitzherbert pe lista invitaţilor tăi şi fă cunoscut la Londra că dacă doamna Fitzherbert nu este invitată nu voi mai participa la nicio întrunire.

Era pe deplin conştient că niciun bal n-are valoare fără regala sa prezenţă. A fi mustrat de Prinţul de Wales însemna curată sinucidere.

Tony văzu privirea de gheaţă a lui Savage aţintită asupra ei. Lăsă deoparte paharul cu vin şi-l prezentă pe Savage.

— Înălţime, daţi-mi voie să vi-l prezint pe tutorele meu, Adam Savage. Domnule Savage, Prinţul de Wales.

— Vino să joci cu noi faro, camarade. Tony mi-a spus că tocmai te-ai întors din Ceylon.

— Prefer bacara.

Incredibil, Savage refuzase o invitaţie a Prinţului! Georgiana zâmbi drăgălaş.

— Ce mai gazdă sunt şi eu, domnule Savage. O să jucăm bineînţeles orice joc

doriţi.

Era categoric o undă de flirt în privirile ei. Adam zâmbi chipului ei drăgălaş.

— Mi-ar face plăcere să joc cu dumneavoastră, dar aveţi deja trei parteneri.

Tony se încruntă. Deşi era ameţită de vin, se hotărî să între în joc.

— La scaunul meu, Adam. Te-am ascultat… te-am aşteptat… te-am căutat…

Urechile lui Tony vâjâiau şi auzea voci diferite amestecându-se ca şi cum le-ar fi auzit dintr-o cameră vecină. Auzea clinchetul paharelor, foşnetul cărţilor de joc, zăngănitul guineelor şi râsuri de toate felurile. Încercă să prindă sensul conversaţiei. Se vorbea ceva despre nişte meciuri de box şt despre o întâlnire care trebuia 1 să aibă loc a doua zi.

Tony se ridică de pe scaun şi simţi că se clatină puternic pe picioare. Ce naiba?!

Nu-şi aminti prea multe din drumul pe care-l parcurse cu trăsura înapoi în Curzon Street. Când trăsura opri, scoase un chiot care sparse violent liniştea serii. Simţi cum o mână puternică o ia de braţ şi o ajută să urce scările.

Când domnul Burke răspunse la clinchetul clopoţelului, Savage îl înmână pe Lordul Lamb:

— S-a umplut de glorie, dar s-a îmbătat criţă.

După ce domnul Burke o luă înăuntru şi auzi uşa închizându-se în spatele ei, bolborosi printre dinţii încleştaţi.

— Adu o găleată.

Capitolul 17

Cum naiba reuşise să între în asemenea situaţii şi mai ales ce căuta la domnul Jim? în aparenţă, ceea ce avea loc pe ring se chema sport, pentru că înălţimea Sa, Prinţul de Wales era un împătimit al sportului.

Ringul de box era un loc special amenajat pentru ca pătura nobilă a societăţii englezeşti să se dezbrace până la jumătate, să-şi pună mănuşi şi să se ia la întrecere timp de câteva runde cu pugilişti profesionişti. Numai câţiva aveau curajul; restul publicului era format din spectatori entuziasmaţi. Era un loc unde se puteau obţine sume mari de bani din pariuri.

Tony stătea chircită având o greaţă teribilă. Mirosul transpiraţiei bărbaţilor o

făcea aproape să verse; deşi părea singura care e deranjată de prezenţa lui. Locul era plin de feţe princiare, care o acceptaseră spre surprinderea ei ca pe unul de-ai lor. Nu-i păsa că arată groaznic şi, de fapt, arătându-se plictisită nu făcea decât să trezească interesul celorlalţi. Observară pleoapele pe jumătate căzute ale lui Tony şi faptul că strâmba din nas dispreţuitoare aşa că gândiră că e un tip al dracului de serios.

La propunerile lui Sherry şi ale lui Edmund Burke, Prinţul George se decise să facă apropiaţilor lui favoarea de a le demonstra puterea cu care era înzestrat. Domnii îl ajutară să se dezbrace până la chiloţi 1 şi Tony gândi cu o totală lipsă de entuziasm: Acum ştiu cum arată şi restul.

Înălţimea Sa era cu siguranţă bine clădit, dar umerii largi aminteau doar de haina pe care o purtase. Când şi-o dădu jos, Tony văzu că nu avea carnea atât de țare ca a lui Savage. Muşchii lui erau acoperiţi de un strat generos de grăsime iar burta îi atârna moale. În contrast cu faţa roşie îi ieşea în evidenţă pielea albă ca laptele a corpului şi Tony fu aproape dezgustată să vadă aşa o culoare după ce văzuse pielea bronzată a lui

Adam Savage. Ar fi pariat că toţi bărbaţii din sală erau la fel de albi ca brânza.

Prinţul făcu o demonstraţie reuşită cu instructorul Angelo care puse genunchii în pământ de câteva ori în urma loviturilor pe care le primise de la înălţimea Sa. Toţi cei prezenţi îşi dădură seama că antrenorul de box l-ar fi putut ucide pe Prinţ cu doar jumătate din efort, dar toţi aplaudau curajul vlăstarului regal.

Unii ar mai fi vrut să vadă câteva reprize dar nu mai erau amatori. Savage o împinse pe Tony de pe banca unde se proptise.

— Hai băiatule, ia să vedem de ce eşti în stare.

Tony nu putea să-şi creadă urechilor. Pentru un moment părul i se făcu măciucă de groază. Era imposibil să se dezbrace până la jumătate şi ultimul lucru pe care-l dorea era să fie pocnită în faţă de antrenorul de box. Se răsti la el.

— N-am putere să ridic nicio aţă în dimineaţa asta.

Ochii albaştri ai lui Savage se umplură de dispreţ.

— Mai bine spune că-ţi ţâţâie fundul de frică.

Tony îl un pentru o clipă. Era atât de mânioasă încât ar fi vrut să se repeadă la el şi să-i scoată din orbite, ochii aceia batjocoritori. Ştia însă că trebuia să-şi păstreze calmul în situaţia în care atâţia ochi erau aţintiţi asupra ei. Cu un gest leneş îşi dădu cu un bobârnac pălăria pe spate şi-i spuse cu o voce impertinentă:

— Mă doare-n cot, Savage. Dacă te crezi aşa de tare la sportul ăsta, să te vedem ce poţi.

Toţi cei prezenţi se entuziasmară la auzul acestei sugestii şi înălţimea Sa îl întrebă dacă va fi nevoit să-i ordone să între în ring. Cu un gest brusc, Savage îşi dădu jos pantalonii până la genunchi. Angelo n-avea nicio Intenţie să-şi forţeze norocul văzând pieptul acela plin de muşchi. Văzând că Savage are de gând să-şi părăsească amorţeala în care stătuse până atunci, se hotărî să nu facă exces de fair-play în joc.

Tony se aşeză din nou pe bancă şi deveni tot mai atentă. Savage primi mai multe lovituri în timp ce se mişca încoace şi-ncolo în ring, aşa că Tony putea anticipa şi celelalte lovituri ale lui Angelo. Ori de câte ori reuşea să-şi plaseze vreo lovitură,

boxerul o făcea cu o duritate formidabilă şi avea grijă să le plaseze întotdeauna sub centură. Savage îşi propusese să se comporte cu blândeţe, dar până ia un anumit pumn în urma căruia durerea deveni aproape insuportabilă. Spuse printre dinţi.

— Să ne scoatem mănuşile.

Lupta cu pumnii goi era chiar mai incitantă pentru spectatori şi se grăbiră să încheie pariuri sperând că Savage îşi va face adversarul arşice.

Tony se cutremura văzând atâta brutalitate, dar nu-şi închise ochii. Privirea-i era vrăjită de corpul splendid al lui Savage. Se cunoştea de departe că putea face faţă oricărui luptător profesionist. Tony n-avea nicio îndoială că era în stare să răspundă cum trebuie oricui l-ar fi provocat pentru indiferent ce motiv. Savage învăţase toate trucurile murdare cu care-ar fi putut să-şi spulbere adversarul într-o clipă. Câteva runde la sala de sport a domnului Jim erau o joacă de copil pentru el.

Tony îl privea clandestin printre gene. Din el se degaja o forţă masculină pentru care simţea o atracţie irezistibilă. Şi totuşi nu-l putea privi liniştită decât când era complet

îmbrăcat.

— Trebuie să fii capabil să te aperi în lumea asta, Tony. Dacă nu cu pumnii, atunci cu sabia sau pistolul. Las la alegerea ta arma cu care vei dori să înveţi să te baţi, dar insist să iei cât mai curând lecţii de autoapărare.

Deşi îşi dăduse seama de înţelepciunea cuvintelor lui, simţi o dorinţă puternică să-l ia peste picior.

— Drace, îi spuse în bătaie de joc, tu chiar ţi-ai luat în serios sarcina de a face un bărbat din mine.

Privirea pe care i-o aruncase Savage îi spuse clar ce înţelegea el prin a fi sau a nu fi bărbat. În acel moment se simţi umilită nu doar pentru ea însăşi ci şi pentru fratele ei Anthony. Problemele ce i se iveau în cale îi păreau din ce în ce mai grele. Îi spusese mai demult să-şi găsească rădăcinile; aşa va face. La dracul Se va descurca ea în vreun fel. Şi Savage va vedea de ce e în stare şi, înainte ca Prinţul să se îndepărteze, le spuse:

— Vă aştept diseară pe amândoi la Carlton House.

Tony îşi dădu seama că asta echivala cu

un ordin. După ce înălţimea Sa plecase îi spuse lui Savage:

— Nu mă aşteptam tocmai de la tine să asculţi aşa docil un ordin.

— Sunt pe cale să-i iau câţiva armăsari. Cina la Carlton House este un preţ destul de mic pe care trebuie să-l plătesc.

Apoi schimbă subiectul.

— N-ai vrea să vii să mă ajuţi să caut nişte tapet franţuzesc pentru Edenwood?

I Tony îi răspunse pe un ton nepoliticos.

— Alege-ţi singur afurisitul ăla de tapet. Eu am o întâlnire în după-amiaza asta.

Adam ridică mirat din sprâncene şi-şi strânse buzele.

— În cazul ăsta, lordul meu, te voi lăsa să-ţi vezi de… viciile tale.

Avea întâlnire cu bunica ei care era nerăbdătoare să afle amănunte despre ce se petrecuse la Devonshire House.

— Şi chiar ai văzut-o pe Alteţa Sa Regală? Aducându-şi aminte de ceva, Antonia începu să râdă.

— Am văzut mai multe chiar decât mi-aş fi imaginat că e cu putinţă să văd, iar azi-noapte am lipsit pentru că am fost la clubul sportiv al domnului Jim. Oare ce-i face pe

bărbaţi ca una-două să se dezbrace până la brâu şi să vrea să-şi măsoare puterile cu ceilalţi?

Roz şi Tony râseră în hohote.

— Oh, draga mea, cred că ştii deja răspunsul la întrebarea ta.

— Am aflat o mulţime de lucruri despre bărbaţi şi cu toate astea aş putea să spun că nu mi-aş dori să fiu în locul nici unuia cu toate avantajele şi privilegiilor pe care le deţin.

— Oh, draga mea, cred c-am procedat greşit. Ar fi trebuit să-ţi găsim un soţ bogat în loc să intrăm în tot balamucul acesta.

— Roz nu trebuie să te simţi vinovată. N-aş suporta să fiu vândută pe piaţa contractelor de căsătorie. De fapt, îmi place viaţa liberă pe care o duc acum.

Clipi din ochi amuzată.

— Şi a fi bărbat e atât de incitant. Înălţimea Sa m-a invitat să-mi aduc iubita când vom merge la curs.

Roz căscă ochii mari. Pe Antonia o distra grozav. Propunerea ce i se făcuse, dar Roz începu să aibă mustrări de conştiinţă. Îşi notă în gând că trebuie să stea de vorbă cu domnul Savage.

— Înălţimea Sa îşi va lua curând o nouă amantă, din câte am auzit aseară, spuse Tony.

— Adevărat? întrebă Roz, avidă să afle amănunte cu care s-o uluiască pe prietena ei, Frances Jerssey.

— O cheamă Maria Fitzherbert.

— Dar ştiu despre cine e vorba! spuse Roz sceptică. Eşti sigură draga mea de numele ăsta? E o văduvă respectabilă cu mult diferită de Isabela Sefton. Doamne, dar e cu cel puţin şase sau şapte ani mai în vârstă decât George. Are aproape treizeci de ani.

— Îşi poartă cumva părul nepudrat şi are corpul bine împlinit.

— Exact aşa! Părul ei are culoarea grâului copt. Demodat, ce mai la deal, la vale.

— Ea el Are părul blond de culoarea grâului copt. O culoare demodată. Cred că şi-l poartă strâns acum după moartea celor doi soţi ai ei, pentru că amândoi iau căptuşit buzunarele cu bani.

— Diseară cinez la Carlton House. Înălţimea Sa şi prietenii lui vorbesc cumplit de nerespectuos de Rege şi Regină. Despre Rege vorbesc ca despre un nebun iar Richard Sheridan a spus despre Regină că

are sâni abia de mărimea celor ai unei căţele.

— Şi arată de parcă ar mai avea cincisprezece ani pe deasupra, remarcă ironic Roz.

Antonia râse.

— Îi luăm piuitul doamnei Jersey diseară.

— Ai dreptate, draga mea. O să-i dau o lecţie.

— Of, lecţii. Savage s-a hotărât să-mi dea lecţii despre cum trebuie să se apere un bărbat. De fapt cred că-şi închipuie că mă poate pune la respect şi că mă poate modela după cum doreşte. Mă înfurie atât de tare, încât îmi stă mereu pe vârful limbii să-i spun să se ducă undeva şi să facă ceva când ajunge acolo. Abia mă abţin să nu izbucnesc când mă enervez.

— Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti limba, draga mea. E greu pentru o doamnă să fie mereu politicoasă când se află în compania unui bărbat, dar îţi voi da ceva care te va ajuta să te relaxezi.

Roz se îndreptă rapid către biroul din lemn de trandafir şi scoase un volum din piele.

— Este un jurnal. Scrie aici toate lucrurile

pe care ai vrea să i le spui şi nu poţi să i le torni în faţă. Nu ascunde nimic, oricât de spurcate ar fi. Va fi un loc perfect pentru descărcarea nervilor.

Tony luă jurnalul.

— Lucrurile pe care aş vrea să i ie spun vor mânji paginile astea. Vină să mă ajuţi să aleg ce voi purta diseară la Carlton House.

Când domnul Burke îl anunţă pe Adam Savage, Rosalind se grăbi să-l întâmpine.

— Îmi pare rău, dar Tony a plecat spre Carlton House acum câteva ore. Era agitat ca un armăsar în călduri.

Îşi trase adânc aer în piept şi intră în subiect.

— Domnule Savage, Adam, dac-aş putea, de fapt, sunt îngrijorată în privinţa lui Tony. Nu credeţi că la Carlton House se adună o mulţime cam destrăbălată?

Savage ridică din sprâncene.

— Destrăbălată? N-aş crede, doamnă Randolph. Mai bine spuneţi că va avea o companie veselă, plină de viaţă şi în plus voi garanta că Tony va fi într-o companie masculină de unde nu va avea decât de învăţat. Nu vă faceţi griji, voi fi cu ochii pe el.

De altfel, Tony se simţea în elementul ei. Atenţia îi fu captată în întregime când intră la Carlton House. Nu, văzuse nimic asemănător în viaţa ei, ceva care să justifice pe deplin ostentaţia vulgară. Prinţul de Wales făcuse o pasiune pentru obiecte de decoraţie chinezeşti şi, ca rezultat, totul avea amprenta acestui stil arhitectural.

În seara aceea erau invitaţi să cineze numai domni, în curând atenţia lui Tony fu atrasă în altă parte. În afară de Sheridan, Burke şi Essex pe care deja îi întâlnise, mai văzu şi alte peruci importante, cum era cazul lui Charles Fox. Avea reputaţia că este unul din prietenii intimi ai Prinţului şi că încerca mereu să stoarcă bani de la acesta pentru Parlament. El era cel care pleda pentru scoaterea unei moţiuni a Regenţei.

Fox era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Prinţul, făcând-o pe Tony să se întrebe cine s-ar fi putut simţi atras de figura lui. Avea figura unui tată, deşi a unui tată cu un chip cam ciudat. Dintre toţi cei prezenţi, Tony îl plăcu cel mai mult pe Henry Luttrell. Cunoştea de mai multă vreme poemele sale satirice, iar Sherry avu grijă să-i facă acestui individ un portret

care-i crescu lui Tony interesul.

— E o persoană binevenită aici pentru că e un om de spirit. Este fiul unui nobil irlandez şi a fiicei grădinarului acestuia. Nu e omul care să se formalizeze pentru orice fleac, dar în societate e un om de mare ţinută.

Dintr-odată se auzi o împuşcătură şi atenţia tuturor fu îndreptată către cel care trăsese focul de armă.

— La naiba! la să facem nişte exerciţii cu armele. George are una dintre cele mai frumoase colecţii de pistoale din oraş.

Când se îndreptară către capătul opus al camerei, pariurile deja începuseră să se încheie şi se aruncau i bani pe masă.

Înălţimea Sa trimise un servitor să aducă portretul Regelui şi sumele de bani pariate până atunci crescură dintr-odată simţitor. Când Tony ridică unul din pistoale observă că era mult mai greu decât ar fi bănuit. Admiră măiestria cu care era lucrată arma; era lustruită impecabil, cu încheieturile bine unse şi cu mâner de argint.

Înălţimea Sa spuse:

— Aici e un individ foarte aproape de sufletul meu şi-i place la nebunie să ţină o armă în mână. E un mare trăgător.

Înainte să poată localiza cum trebuie ţinta, degetul apăsă trăgaciul şi pistolul percuta. Glonţul lovi portretul şi apoi căzu cu zgomot pe podea. Pentru un moment, Tony n-ar fi putut spune exact ce se întâmplase, dar imediat după aceea se auziră strigăte vesele şi Lord Lamb fu declarat câştigătorul absolut. Ea se lăsă pe scaun albă ca varul şi două sute de guinee îi căzură în poală.

Entuziasmul mulţimii creştea din ce în ce mai mult aşa încât orchestra era aproape total acoperită. Se comportau ca nişte puşti, nişte puşlamale, cu Înălţimea Sa în frunte. Acesta ţintise la un moment dat complet aiurea şi răni un servitor în umăr.

În timp ce servitorul era scos pe braţe, Înălţimea Sa se întoarse către prietenul său Charles Foz:

— Nu mai continuăm aşa. Servitorii buni sunt greu de găsit în zilele astea. După cină mergem la sala de tir.

Tony se întoarse spre Sherry.

— Ce e acela tir?

— E un loc special amenajat pentru a trage cu arma. N-ai fost acolo să te antrenezi pentru duel? Am avut un duel pe cinste, acum nu prea mult timp în urmă.

Ceva anume o determină pe Tony să-şi întoarcă privirea spre intrarea sălii de bal. Figura înaltă întunecată a lui Savage se ivi în uşă şi privirea lui de gheaţă arăta o mare nemulţumire faţă de jocurile copilăreşti la care asistase. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Tony, apoi îşi aţinti privirea în altă parte ca şi cum n-ar fi fost şi el decât un căţeluş răzgâiat.

Sosirea lui Savage fusese ca un fel de avertisment şi cina fu anunţată, întreaga adunare retrăgându-se în sufragerie. Tony nu mai văzuse niciodată în viaţa ei atâta mâncare la o masă. Fără să-şi dea seama ce face începu să numere.

După un timp nu mai ştia dacă ameţeala care o cuprinsese îi venea de la vin, de care era plină până în gât. Vinul roşu era considerat prea slab; era servit în schimb numai sherry şi vin alb. Ca rezultat, mulţi bărbaţi erau muţi de beţi înainte chiar de a fi servită carnea, iar servitorul trebuia să-i ridice de guler pe cei care căzuseră sub masă. În plus trebuiau supravegheaţi să nu se sufoce de rău ce le era în urma cantităţii aceleia uriaşe de băutură. Tony îl întrebă pe Sherry.

— Unde este tirul?

— E pe undeva pe lângă una din afurisitele case ale jocurilor de noroc ale lui Fox.

— Vrei să spui că are un club al jocurilor de noroc? întrebă Tony surprinsă.

— Pe dracul Eşti un ţânc cu caşul la gură. După ce tragem câteva focuri, jucăm până-n zori.

Tony îşi simţi câştigul zornăindu-i în buzunare.

— Drace, cred c-aş putea să pariez şi eu câţiva bani pentru marfa din Newmarket.

— Oh, nu merită să te duci. N-ai auzit? înălţimea Sa şi-a vândut caii indianului aceluia.

Adam Savage privea cu atenţie printre gene tot ce se întâmpla la Carlton House. Făcuse câteva observaţii cinice şi-i catalogase pe cei mai mulţi dintre ei drept nişte indivizi despre care nici nu merită să pomeneşti, încântătorul Prinţ de Wales mai avea o brumă de maniere şi ceva rafinament, dar era evident că prietenii lui simandicoşi se foloseau de el. Savage ştia foarte bine că moţiunea pentru Regenţă nu avea să fie semnată, pentru că George

dădea mai multă atenţie croitorului şi cizmarului decât titlurilor statului.

Savage era hotărât ca, pe cât va putea, să schimbe situaţia. Asta n-avea să se întâmple peste noapte, dar cu un geniu ca Pitt la guvern, Angliei i se oferise o şansă mai mare de a avea grijă de proprii cetăţeni. Garantat lucru, s-ar fi putut folosi de o oarecare influenţă şi de sistemul mitelor pentru a putea câştiga un loc pe lângă Prinţul George. Şi pentru asta avea suficientă voinţă, suficientă isteţime şi forţă.

Privirea i se mută brusc asupra pupilului său; Anthony era un tânăr superb, cu picioare lungi, drepte şi ochi verzi visători. O pradă delicioasă pentru un profitor experimentat.

Muşchii feţei lui Savage se oţeliră pentru o clipă. Oare care era motivul dezinteresului băiatului pentru femei? Era, bineînţeles, un inocent şi încă nu fusese iniţiat în anumite lucruri, dar cu cât mai curând avea să guste plăcerile trupeşti, cu atât mai bine.

Îşi notă în minte să se îngrijească de această problemă până la sfârşitul săptămânii. Când se îndreptă spre Tony, acesta tocmai pleca împreună cu un grup.

— Pleci aşa curând? îl întrebă Savage ridicând din sprâncene.

Tony avu impresia că e verificată. Ştiind că Savage nu se sinchisea prea mult de trăsnăile pe care ie punea la cale spuse cu un aer insolent:

— Mergem la tir, dacă te interesează. Mi-am ales arma, aşa cum mi-ai spus. Şi am ales pistoalele.

Savage se uită în urma lor gânditor. Avu o bănuială că se vor aciua într-unul din cluburile rău famate ale lui Charles James Fox.

Aşteptă până la două dimineaţa ca să între în clubul lui Charles şi să-l culeagă pe Tony. Tânărul era beat mort cu buzunarele întoarse pe dos. Savage îi puse pălăria pe faţă, le ură celorlalţi noapte bună şi îl ridică pe tânărul Lamb în picioare.

Când domnul Burke deschise uşa din faţă de la Curzon Street se gândi că are datoria morală de a protesta. Savage încasă cearta. Înainte ca domnul Burke să apuce să închidă uşa, Savage murmură:

— Adu găleata.

Capitolul 18

Tony stătea trântită într-un scaun în faţa căminului din casa de pe Hall Moond Street. Era îmbufnată din cauză că Savage o scutura din toate părţile.

— N-ai minte nici cât o găină. Cât ai pierdut?

— Două sute, boscorodi Tony.

— Nu ţi-ai dat seama că te storc de bani ca pe un papă-lapte?

Tony nu avu pe moment replică, dar simţea că se înfurie tot mai tare.

— Cred că nu vrei să spui că m-au înşelat?

— Nu, îţi spun doar că şi-au bătut joc de tine! Înălţimea Sa e înglodat în datorii până în gât iar frumoasa Georgiana nici nu le mai ştie numărul. Spune-mi Tony, când am două cărţi în mână şi mai iau de jos încă două, eşti destul de ager să vezi cum le mânuiesc pe toate?

Savage luă dintr-un sertar un pachet de cărţi şi-l împrăştie pe masa din lemn de cireş.

— Drace, de asta refuz să joc faro. N-ajungi niciodată să pui mâna bine pe cărţi pentru că apoi sunt puse şi amestecate în cutie. O cutie vrăjită din care un jucător abil poate lua ce carte îşi doreşte.

Savage bătu cu degetul în masă.

— Fii atent. Oricine cu o oarecare îndemânare la mânuitul cărţilor poate fi învăţat cum să trişeze în mai puţin de cinci minute. Trebuie să pui cărţile pe care le) ai în mână ultimele. E o chestiune simplă. Problema cea mai simplă şi care te pune imediat în avantaj este să fii tu acela care împarte cărţile. La naiba. Băiete, nu vreau ca oamenii aceia cu care ai fost azi-noapte să facă din tine calul lor de bătaie.

Văzându-l acum cum se grăbeşte să-l înveţe să înşele, Tony văzu umorul negru al situaţiei respective. De fapt, i-ar face mai mare plăcere să fiu eu cel care înşeală!

— Nu fac decât să-ţi deschid ochii. Dacă ai şti aceste trucuri, ai fi capabil să descoperi înşelătoria lor. Dacă vei avea sau nu de gând să joci cinstit, asta va fi la latitudinea ta.

Tony luă pachetul de cărţi hotărâtă să înveţe cum să trişeze.

— Ai terminat lecţia?

— De-abia am început-o. Şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă-ţi petreci nopţile cu dobitocii ăia, dar mă supără că vii beat criţă şi nu mai ştii ce faci.

— Îmi interzici cumva să-mi văd prietenii? îl provocă Tony.

— Aici te înşeli. Vreau să fii capabil să-ţi porţi singur de grijă în orice companie şi situaţie te-ai afla, începând cu cluburile unde se joacă jocuri de noroc şi până la dormitor, înainte s-o iei pe un drum greşit.

— Cum naiba să fac să nu mă duc la băile turceşti? Am auzit că pentru şase guinee faci o baie, mănânci o supă fierbinte şi te culci cu o târfă prezentabilă.

— Aş putea să-ţi propun moduri mai incitante în care să-ţi petreci timpul, o avertiză Savage.

— Sunt convins, se răsti Tony. Savage ridică din umeri.

— Spune-le că vii la teatru cu mine… şi astfel scapi, de întâlnirea aceea.

Tony se simţi uşurată. Faptul că încă era pe jumătate beată o făcea să aibă o stare de spirit euforică, dar nu îndrăzni să-i pomenească nimic despre asta lui Savage. Căută în minte un subiect de discuţie care să nu-i dea bătaie de cap.

Luă pachetul de cărţi şi îl amestecă cu îndemânare, tăie cărţile, puse aşii la sfârşitul pachetului şi apoi întoarse cărţile

pe faţă.

— Sunt un învăţăcel rapid. Dar când ai să mă înveţi să fac bani?

— Ca să-i pierzi la jocurile de noroc? îl întrebă posomorit Savage.

— Nu fi măgar, de acum voi câştiga sume importante. Ce-mi poţi spune despre acţiunile Mării Sudului? Toţi cumpără, bărbaţii şi amantele lor.

— E un motiv foarte bun ca tu să nu faci la fel. Este inflaţie; au un preţ mai mare decât valoarea lor.

Ochii lui Savage o priviră severi.

— Ar trebui să asculţi de ce-ţi spun eu. Tony ridică din umeri.

— Legea mea nescrisă e să nu-mi calc principiile. Vocea lui deveni puternică şi-i spuse cu un sarcasm evident:

— Cum naiba vrei să vezi de propriile interese dacă nu vrei să-ţi calci principiile.

— Nu ştiu, spuse Tony nehotărâtă.

— Farmecul jocului e riscul. Şi cu cât vei risca mai mult cu atât vei avea şanse să câştigi mai mult. Am să-ţi ofer pontul unei afaceri grozave. Strânge fiecare bănuţ pe care îi ai şi cumpără marfă pentru India. Cu profiturile pe care le vei avea acolo,

cumpără marfă pentru Anglia. Îţi dau voie să foloseşti unul din vasele mele; durează opt săptămâni drumul dus şi tot atât întors. În patru sau cinci luni banii tăi stocaţi la Watson Goldman vor fi de patru ori mai mulţi.

— Dar riscul? Se scufundă vase în fiecare an. Aş putea pierde totul.

— Te-aş putea asigura şi în privinţa asta, oferindu-ţi garanţii în privinţa vasului meu şi a echipajului de pe el.

Tony era copleşită de generozitatea lui.

— E foarte generos din partea ta. De ce faci lucrul ăsta?

— Mă crezi sau nu, îmi pasă de ce ţi se întâmplă, îi spuse Savage ezitând un moment şi adăugă.

— Gândeşte-te la mine ca la tatăl tău.

Antonia se gândise la el în mai multe feluri, doar ultimul lucru pe care l-ar fi vrut de la el ar fi fost să stabilească o relaţie de paternitate.

— Vom mai vorbi despre asta diseară, îi spuse Savage concediind-o.

— Îmi faci papucii?

Relaţiile lor ajunseseră la stadiul când îşi puteau vorbi deschis unul altuia.

— Cam aşa. Mai am o mulţime de treburi de rezolvat până mergem la teatru.

Scoase un ceas de aur.

— Aştept pe cineva.

— Scuză-mă pentru deranjul pe care ţi-l fac ocupându-ți timpul, îi spuse Tony pe jumătate amuzată pe jumătate sarcastică.

Savage îi răspunse cu un aer meditativ.

— Va mai trebui ceva timp şi răbdare până vei ajunge la maturitate.

Tony se prefăcea doar a fi amuzată. Se simţea rănită.

Se îndreptă încet spre colţul casei şi acolo aşteptă. Se îndoia că avea o întâlnire de afaceri. Se simţi mai bine când văzu oprindu-se în faţa casei o trăsură cu aspect sobru. La urma urmei, Savage îi spusese adevărul. Dar inima i se făcu ghem de supărare imediat când văzu coborând din trăsură o femeie elegant îmbrăcată în negru. Ce mai afaceri!

Când Contesa de Essex se prezentă în biroul lui, Savage n-avea nimic altceva în minte decât afaceri. Era hotărât s-o asculte cu răbdare pentru că la mijloc erau lucruri de mare importanţă pentru el. Ea îşi risipea farmecele cu ostentaţie. Adam le răspundea

verbal. Era o chestiune de bun simţ să nu şi-l facă duşman pe Contele de Essex când avea nevoie de el ca aliat.

Tony stătea lângă geam în dormitorul lui Anthony cu genunchii strânşi şi jurnalul pe braţe. Muie stiloul în cerneală şi scrise hotărâtă.

Adam Savage este inuman. Este pe jumătate bărbat, pe jumătate o bestie. Ca bestie, seamănă perfect cu un leopard, şi nu sunt prima care face această asemănare. E foarte conştient de puterea pe care o are; şi-a numit plantaţia din Ceylon Leopard's Leap. Adam Savage poartă o mască aşa cum face toată lumea în societate azi, dar cred că masca asta mai ascunde şi o personalitate foarte ciudată. Dacă I-aş cunoaşte fără această mască nu ştiu dacă l-aş găsi o persoană civilizată sau necivilizată. Cred că sub toate aparenţele se ascunde un dur şi un sălbatic.

E o persoană cu autoritate, dar se controlează foarte bine, destul de deştept să nu-şi reverse mânia când e foarte furios. Mă înfurie de multe ori, dar apoi mă face să privesc cu mai multă atenţie lucrul respectiv şi să descopăr treptat

înţelepciunea, generozitatea şi umorul. Sfaturile lui sunt întotdeauna atât de bune încât simt că mă înfurii când văd că are de fiecare dată dreptate. Cu toate acestea există un lucru care mă face să răbufnesc când sunt furioasă şi acela e felul în care mă priveşte când e nemulţumit. Îmi vine) atunci să-i plesnesc faţa arogantă.

Are asupra mea multă putere şi uneori am senzaţia că mă ţine în zgardă. E un şoc pentru mine, şi de multe ori vreau să scap de sub autoritatea lui. Nu vreau să-l subestimez pentru că ştiu că îndărătul vocii catifelate se ascund nişte gheare periculoase. Ar vrea să facă un bărbat din mine, dar eu aş prefera să facă mai degrabă o femele din mine.

Tony apăsase stiloul cu atâta putere, încât peniţa lăsase pe alocuri pete de cerneală. Închise jurnalul cu un gest brusc. Jurnalul ăsta afurisit îi smulgea toate secretele. Se gândi să-şi folosească timpul mai bine decât să viseze la Savage. Mai bine se gândea la marfa pe care o va exporta în India.

În trăsură, în drum către teatru aborda subiectul; Adam o privi pe Tony printre gene văzând cum se însufleţeşte povestind

despre tot felul de găteli femeieşti, umbreluţe şi alte fleacuri de soiul ăsta. Ideile tânărului Lamb nu erau lipsite de valoare, dar erau categoric idei de femeie.

Savage se hotărî să-l vindece pe Anthony de tendinţele feminine şi să-l determine să-şi scoată la iveală masculinitatea. După teatru vor merge în vizită la bordel, unde Tony va trebui să aibă parte neapărat de prima lui iniţiere. Savage ştia că tinerii trec pragul iadului la prima experienţă sexuală. Odată ce prima încercare va fi trecută, natura va completa restul.

La început Adam se gândise să meargă la operă; apoi se răzgândise şi se decise să-l ducă la Olympian unde se juca o farsă sexuală.

Îl privi pe Tony cu coada ochiului admirându-i în tăcere linia suplă şi unduioasă a corpului pe care veşmintele se aşezau perfect. O clipă privirea i se opri asupra buzelor pline, dar în curând izbucni într-un râs molipsitor dându-şi seama de ridicolul situaţiei.

Pe întreaga durată a piesei nu arăta decât că bărbaţii încercau să dea jos pantalonii scurţi ai doamnelor, însă ele arătau atâta

abilitate ferindu-se de ei şi făceau atâtea strâmbături că asistenţa se tăvălea pe jos de râs.

Tony râdea şi ea, dar era bucuroasă că luminile erau stinse pentru că obrajii îi erau foarte îmbujoraţi, înainte să cadă cortina, actriţa principală se postă în mijlocul scenei şi cântă un cântec despre Picăturile de rouă de pe crini. Făcea gesturi atât de neruşinate că unii bărbaţi săriră în primul rând sorbindu-i din ochi fiecare mişcare.

Câteva minute după ce se lăsă cortina şi luminile se aprinseră, Savage se ridică.

— O panaramă delicioasă. Să mergem în culise.

Tony se nelinişti.

— Te încântă prostiile astea cam repede. Cântecul mi s-a părut insipid.

În timp ce se îndreptau spre culise, Adam se încruntă şi-i spuse:

— Nu prea ştii ce înseamnă Picăturile de rouă de pe crini.

— Bineînţeles că ştiu, bravă Tony.

Cu siguranţă era un înţeles ascuns aici.

În culise era o mulţime imensă de actori, garderobieri, costumieri şi indivizi veniţi după autografe. Savage îşi croi drum direct

către actriţa pe care-o remarcase mai înainte şi se alătura arcului de admiratori din jurul ei. Se prezentă şi cocota îi întinse mâna să i-o sărute spunându-i că o cheamă Angela Brown.

— Mi-ar face plăcere să te prezint tânărului meu prieten, Lord Anthony Lamb.

Ochii Antoniei se măriră uimiţi dar îşi reveni şi zâmbi. Omul tânăr de lângă ea spuse:

— Ei, sunt copleşit, tu eşti vărul meu, Tony. Eu sunt Bemard Lamb. E mică lumea, nu-i aşa?

Antonia era aproape să leşine. Se zgâi la Bernard Lamb şi speră că groaza care-i inundase fiinţa nu i se vedea şi pe faţă. Simţea frica în fiecare por al pielii. Acesta era deci vărul ei lacom care urmărea să-i fure averea şi titlul fratelui ei geamăn. Cine dracu’ le unise drumurile? Bernard Lamb nu trebuia să afle nimic de la ea. Foarte rece murmură:

— Îmi pare bine, şi se întoarse să converseze cu o minionă din cor.

Tânăra era grozav de mândră că tânărul flăcău care-i vorbeşte are un titlu nobil. Se agăţa de fiecare cuvânt pe care-l spunea

Tony, bucurându-se ori de câte ori reuşea să-i atingă mâna sau coapsa. Flecărea cu o vervă nemaipomenită, dar din toată sporovăială aceea, Tony nu reţinu decât că o cheamă Dolly. Singurul lucru pe care-l dorea era să scape de prezenţa lui Bernard Lamb.

Adam Savage era furios. Dădu mâna cu Bernard Lamb şi-i spuse că era încântat să-i cunoască una din rude. Era cât se poate de amabil.

— Credeam că Tony o s-o invite pe tânăra doamnă la cină, dar văd că dumneata ai tras lozul cel mare.

Bernard râse.

— Eu şi Angela suntem prieteni vechi. Ne-ar face plăcere să vă mai întâlnim din când în când.

Savage observă că tânărul era foarte politicos şi avea maniere elegante; şi-ar fi dorit ca pupilul lui să fie tot atât de stilat.

— Când Casa de Gravesend va fi gata voi da o petrecere. Vă voi trimite o invitaţie. Vă aştept să veniţi.

Ochii lui Savage se opriră pe sânii neruşinaţi ai Angelei şi buzele pline ale acesteia.

— Ne va face plăcere, spuse ea făcând din ochi...

Trebuie să plec, se ridică cortina.

Se uită peste umăr la cei doi bărbaţi şi adăugă cu neruşinare:

— Nu doar prezenţa dumneavoastră mi-a făcut plăcere…

Când ceilalţi se aşezau la locurile lor, Savage îl scutură pe Tony de umăr.

— Eşti un tânăr snob absolut insuportabil.

Ochii şi vocea lui Savage erau de o duritate nemaipomenită.

— L-ai ignorat numai pentru că el n-are titluri iar ea e o actriţă obişnuită.

Tony îl privi drept în ochi.

— Dacă n-ai văzut că e însetat să-mi ia titlul şi tot ce am atunci eşti definitiv orb.

— Pe naiba! Nu era nici urmă de aşa ceva în privirea lui!

— N-ai văzut decât sfârcurile sânilor ei, îl repezi Tony cu cruzime.

Savage zâmbi ironic.

— Sunt bărbat.

Cu câteva zile în urmă Tony n-ar fi ştiut ce vrea să însemne asta. Acum ştia. Sfântă Maria, bărbaţii puteau fi împărţiţi în funcţie de părţile corpului femeii pe care le adoră.

Cum ar fi fost dacă femeile ar fi procedat la fel? îl privi, amintindu-şi cum arăta înfăşurat doar în prosop, li venea greu să aleagă între umerii largi şi corpul acoperit de păr creţ negru, între mâinile puternice, bronzate şi gura cu cicatricea de deasupra buzei.

— La ce te holbezi? o întrebă Savage.

— La darurile cu care le-a înzestrat Dumnezeu pe femei, spuse Tony în bătaie de joc coborându-şi ochii înainte ca el să observe cât de atrasă se simţea de, corpul lui.

Spectacolul acela pornografic aţâţase simţurile lui Savage în privinţa femeilor. Medita unde să-i ducă pe Tony să-şi încerce potenţa pentru prima dată şi se decise să-i ducă într-un loc unde ar fi avut parte şi el de puţină distracţie. N-avea sens să-i ducă într-un bordel sofisticat, pentru că Tony lua totul în serios.

În partea opusă a clădirii Somerset House era un bordel numit Folly. Pe chei nimfele se întreţineau cu domnii ce erau porecliţi tritoni.

— Unde mergem? întrebă Tony, văzând că se îndreptau spre râu.

— Vezi barca aceea plină de acolo? Tony auzea muzică şi râsete tot mai puternice pe măsură ce se apropiau.

— Ne plimbăm pe râu?

— Şi da şi nu. Folly nu ancorează niciodată.

— Ah, e un palat plutitor, nu-i aşa? întrebă Tony devenind brusc interesată.

— Nu, e un bordel plutitor. Vom lua cina cu nişte nimfe adorabile şi apoi, când vom obosi ne vom retrage în camere cu fetele. Îţi vei aduce şi tu una în pat.

Lui Tony i se puse în gât un nod mare cât pumnul.

— Ştia eu că de-abia aştepţi, îşi bătu joc Savage. Plimbă-te câţiva paşi până când plătesc eu distracţia asta.

Savage vorbi cu proprietara, lăsând-o să înţeleagă că era prima experienţă a tânărului.

— E cam ruşinos în privinţa asta, dar vreau să fiu sigur că şi-a pierdut virginitatea.

— Ah, nobile domn, ştiu o nimfă drăgălaşă care e foarte dornică să facă totul cum se cuvine. Ştie toate metodele, inclusiv cea franţuzească! Tot ce are de făcut e să

rămână aici şi să nu-şi piardă respiraţia.

— Trimite-o la masa noastră.

Se uită spre trei femei care-i făceau semne evidente.

— Doamnelor, doriţi să luaţi masa cu noi?

Tony nu era flămândă, apetitul îi scăzuse şi odată cu el şi curajul. Savage găsea probabil mâncarea delicioasă, asta după numărul de stridii pe care le înghiţea din mâna nimfelor. Ştia că Savage se aştepta ca el să braveze, dar era ultimul lucru de care-i păsa în seara aceea.

Se uită cu un ochi critic la fata tânără ce stătea lângă el şi o găsi destul de atrăgătoare. Stătea liniştită de parcă ar fi fost la biserică, neascultând prostiile pe care i le îndrugau celelalte lui Savage.

Tony îşi căută tabachera.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Pot să v-o aprind eu, stăpâne? întrebă cu glas dulce fata.

Tony ţinu ţigara între buze în timp ce tânăra fată i-o aprinse cu un gest delicat.

— Cum te cheamă? o întrebă Tony sperând că fumul îi va ascunde panica ce i se citea pe chip.

— Lily, stăpâne.

— Tony aproape că tuşi văzându-l pe Savage ridicând din sprâncene şi privindu-l sugestiv.

Trebuia să plece undeva neapărat. Într-un loc unde ochii lui albaştri n-o mai puteau urmări. Se ridică în picioare.

— Vino, Lily, hai să găsim un loc unde să fim singuri.

Tony simţi blestemaţii aceia de ochi albaştri urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta cu faţa pe puntea vasului. Înăuntrul camerei mici în care intrară nu era decât un pat, o noptieră cu oglindă şi un scaun de lemn.

Tony se aşeză pe scaun şi-şi sprijini un picior de pat balansându-l pe celălalt cu un gest nonşalant.

Lily căzu la picioarele lui Tony şi începu să ţipe:

— Oh, te rog stăpâne, fii blând cu mine!

Ce dracu' avea fata asta?! Tony îşi stinse ţigara şi îşi luă o poziţie demnă. Implorările lui Lily deveneau tot mai insistente.

— Linişteşte-te Lily. Nici n-am să te ating! Sunt duri bărbaţii cu tine? o întrebă Tony furioasă.

Lily schimbă metoda cu o rapiditate

fantastică.

— Încercam numai să te excit, stăpâne. Multor domni le place grozav să vadă că mi-e frică.

— Ei, mie nu-mi place asta şi te rog nu-mi mai spune stăpâne. Numele meu este Tony.

— Tony, te-ar excita dacă te-aş dezbrăca eu însămi? se oferi Lily, gata să înceapă.

— Doamne, Dumnezeule, nu! spuse grăbită Tony.

— Te-ar excita dacă m-ai dezbrăca tu pe mine?

— Nimic nu mă excită, Lily, îi spuse cu o voce hotărâtă.

— Ce ţi-ar place să faci cu mine, Tony? întrebă brusc Lily.

— Nu putem sta de vorbă liniştiţi? Uite ce e, tutorele meu m-a adus aici împotriva voinţei mele. Naiba să-l ia, i-a intrat în cap să facă un bărbat din mine.

O luminiţă de înţelegere se întrezări pe faţa fetei. — îţi cunosc secretul, îi spuse cu o voce şoptită. Tony se uită un moment la ea neîncrezătoare şi apoi suspină îndelung.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Ce uşurare.

— Ai nevoie de-un bărbat nu de-o femeie, îi spuse Lily cunoscătoare. Probabil eşti

terminat după tânărul acela arătos care te-a adus aici. Am dreptate?

Tony se înroşi şi râse.

— Se poartă într-adevăr într-un fel ciudat cu mine. Lily îşi linse buzele.

— Ca de exemplu? întrebă ţinându-şi respiraţia şi aşezându-se pe pat cu picioarele încrucişate sub ea. — Mă face să tremur ca o piftie.

— Din cauza mărimii? întrebă Lily avidă.

— În parte. E cel mai înalt şi mai voinic bărbat pe care l-am văzut vreodată dar e atât de autoritar. Îi place să fie ascultat.

— Te bate? întrebă Lily neliniştită.

— Nu, dar câteodată arată de parcă i-ar place s-o facă. Când îşi izbeşte cravaşa de carâmbii cizmelor îmi dă impresia că i-ar place să fiu pe genunchii lui.

— Cravaşa? repetă Lily înfiorată de plăcere.

— Cât de mare îl are pe Willie?

— Willie? întrebă Tony mirată. Lily râse.

— Eu sunt irlandeză, noi îi spune Willie, dar fetele engleze îi spun Peter, Roger sau Dick.

Ultimul nume aprinse o luminiţă în capul ei. Tony ştia exact ce înseamnă dick. Roşi

imediat.

Lily îşi spuse că poate flăcăul spunea adevărul.

— Probabil că n-aţi mai fost împreună de mult timp. Eşti gelos când vine într-un loc ca ăsta?

Tony ştia că era. În secret îşi dorea ca Savage s-o necăjească şi să râdă de ea decât s-o fi adus în locul acela. Pentru a nu-şi divulga gândurile cele mai intime schimbă subiectul.

— Dar tu Lily? De ce faci asta?

— Să-mi câştig existenţa. Mama mea are şase copii de hrănit. S-a înhăitat cu un irlandez care sărea asupra mea ori de câte ori mama îi întorcea spatele, aşa încât când am împlinit treisprezece ani am plecat. Măcar aici sunt bine plătită pentru asta.

Tony era stânjenită. Îşi dorea să n-o fi întrebat nimic.

Educaţia ei nu cuprindea şi asemenea subiecte de discuţie.

Lily se ridică în picioare.

— Eşti sigur că nu vrei s-o facem prin anus sau… altceva?

— Nu cred că vreau aşa ceva, spuse Tony.

— Ei, te-ar supăra dacă aş pleca să

servesc un alt client?

— Bineînţeles că nu, Lily. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Tony aruncă o privire pe puntea vasului bordel. Era plin de lume şi toţi păreau să se distreze bine. Savage se bucura în ascuns de absenţa ei îndelungată, dar lui Tony începea să-i fie teamă că va afla ce se întâmplase.

Când domnul Burke deschise uşa din faţa casei din Curzon Street ţinea o găleată în mână. O măsură din cap până în picioare cu o privire rece:

— Să-ţi fie ruşine obrazului, diavole ce eşti!

Urcă scările părând că e jignită. Domnul Burke zâmbi şi scutură capul. Rolul pe care îl juca îi venea ca o mănuşă.

Capitolul 19

Ori de câte ori se trezea la miezul nopţii, Tony scria în jurnal. Observă ironică paginile în care portretul lui Savage ieşea în relief. Pe fiecare pagină de jurnal îi preamărea virtuţile, căuta să descopere anumite lucruri din trecutul lui, apoi scria despre cum îi rănise sensibilitatea. Urma o

scurtă filosofie despre faptul dacă să-i acuze sau nu comportarea ce-o avea faţă de ea. După aceea, îi lăuda într-o frază sau două înţelepciunea şi îndemânările. Recunoştea că e topită după bărbatul acesta.

Tony suspină exasperată. Se hotărî să scrie o pagină care n-avea nimic de-a face cu Savage.

Bărbaţii! De când am petrecut ceva timp ca membră a sexului opus, mi s-au deschis ochii. Bărbaţii duc vieţi complet diferite în lumi complet diferite. Cât timp sunt prezente doamnele, sunt foarte atenţi să fie politicoși, manieraţi, cinstiţi şi mai mult sau mai puţin civilizaţi. Când doamnele sunt absente, masca dispare şi nu mai rămâne nimic din toate astea.

Bărbaţii şi-au propus să formeze un cerc închis în care să se poată destrăbăla în voie. Mănâncă tot ce le trece prin minte, beau tot felul de porcării, spun tot ce le place, aruncă banii la jocurile de noroc sau pe târfe.

Partea cea mal grea de acceptat este că bărbaţii sunt cei care dictează regulile, nu doar pentru ei, dar şi pentru femei. Din câte am observat sunt liberi să nu ia în

considerare regulile pe care tot ei le-au făcui în timp ce femeile nu pot face asta. Pentru binele ei, o tânără doamnă este trecută de la autoritatea tatălui la autoritatea soţului. Trebuie să fie virgină pentru ca domnul şi stăpânul ei să poată practica acel ritual ipocrit al ruperii himenului.

Bărbaţilor li se dă voie să afle despre sex din cele mai dubioase surse în timp ce femeile n-au voie să afle lucruri asemănătoare decât de la soţii lor.

În privinţa ei? Norocul ei era acela că nu-şi va lua niciodată un soţ!

Antonia ridică stiloul şi gândurile-i zburară departe. Dacă ar fi avut libertatea să-şi aleagă profesorul, ştia cum ar fi arătat. Începu să se certe pentru gândurile neruşinate care-i treceau prin minte, apoi se opri. La naiba, femeilor nu li se dădea nici măcar dreptul să se gândească la asta. Se hotărî să se revolte, măcar în gând.

Tony se întinse pe pat şi-şi puse mâinile sub cap. Şi-l imagină pe Adam Savage în prosop. Era de departe bărbatul cel mai bine făcut din câţi văzuse. Pielea lui bronzată îi dădea fiori. Moda era ca tenul

bărbaţilor să fie alb şi pielea mâinilor moale, delicată. Hainele cât mai împodobite şi mai colorate, părul pudrat. Niciunul din lucrurile astea n-o entuziasma.

Mâinile lui Savage erau mari, cu cicatrici, cu pielea aspră de atâta muncă şi gândul că ar putea să o atingă cu mâinile acelea o făcea să-şi strige dorinţa. Pielea lui Savage închisă la culoare şi păroasă o ispitea să o mângâie, s-o simtă, să înlăture prosopul şi să exploreze… totul, peste tot. Antonia simţi că se încălzeşte … Trupul începu să-i freamăte, oasele i se topeau şi înăuntrul fiinţei ei simţi o durere plăcută.

Ar fi vrut s-o privească aşa cum le privea pe celelalte femei. Ar fi vrut s-o găsească atractivă, deosebită. Ar fi vrut s-o sărute… pe buze. Tremură simţindu-şi pielea vibrând de dorinţă. Fiorul pe care îl simţea în stomac îi cuprinse sânii. Îi prinse în palme şi-i simţi plini şi grei. Sfârcurile i se întăriseră ca diamantele. Îşi luă mâinile de pe corp şi sări grăbită din pat, încercând să se scuture de sentimentul de vinovăţie care-o cuprinsese.

Adam Savage îşi petrecu primele ore ale dimineţii cu secretarul. Zvonul despre

bogăţia lui se împrăștiase ca vântul prin toată Londra. În fiecare zi primea propuneri pentru afaceri care mai de care mai trăsnite pe care Jeffrey Sloane trebuia să le selecteze înainte de a 1 le prezenta lui Savage. Dar orice lucru care merita atenţia stăpânului său, trebuia să-i fie expus cu atenţie.

În ziua aceea urma să se întâlnească cu Lordul Bathurst pentru a cumpăra un ioc în Parlament. Savage era dispus să ofere pentru locul acela la Westminster, zece mii de lire, apoi începu să jongleze cu ideea de a-i oferi numai patru mii. La ora două aştepta vizita doamnei Elisabeth Foster, căreia puţini bărbaţi i-ar fi rezistat.

Savage trecu rapid cu vederea peste o grămadă de invitaţii, li dădu apoi o listă lui Sloane cu doamnele cărora să le trimită fiori, apoi reveni din nou la lista afacerilor. Lordul Anthony Lamb ocolise inevitabilul toată dimineaţa, dar acum nu mai putea da înapoi. Savage înjură auzind că servitorul lăsase pe cineva să între. Era tocmai pe punctul de a urca la etaj pentru a-l evita pe vizitator.

— Scapă de el, oricine ar fi, îi spuse lui

Sloane.

— Prea târziu, spuse Tony intrând în birou şi trântindu-se într-un scaun.

Savage se uită spre Sloane.

— Lasă-ne singurii în momentul în care uşa se închise, Savage îl strigă:

— Am plătit bani grei aseară, de ce nu te-ai culcat cu ea?

Tony se întunecă.

— De unde naiba ştii că n-am făcut-o?

— Pentru că am plătit fata să-mi spună ce s-a petrecut.

— Ticălosule! spuse Tony răvăşită. Ochii lui o îngheţară.

— Ce-a spus?

— Mi-a spus că nu te interesează femeile şi că te simţi atras de bărbaţi. Mi-a spus că eşti un poponar.

— Ce e acela un poponar? întrebă Tony lăsându-l pe Savage cu gura căscată.

Nu mai fu în stare să spună ceva pentru un minut. Dacă flăcăul nu ştia într-adevăr ce înseamnă, probabil că nici n-ar fi trebuit să-i explice. Cu siguranţă, nimeni nu putea fi atât de inocent. Nu-i venea să creadă că poate exista atâta candoare pe lume. Savage trebuia să-şi stăpânească mânia.

— Al făcut vreodată dragoste cu un bărbat? întrebă cu brutalitate.

— Nul răspunse Tony pe dată.

Îşi aminti că trebuie să răspundă la întrebările lui\din punctul de vedere al unui bărbat.

— Ţi-a făcut vreun bărbat avansuri?

— Nu, răspunse ea sinceră, deşi în mintea ei era o confuzie totală.

— Cum te-ai simţi dacă un bărbat ţi-ar atinge penisul şi ţi-ar face anumite propuneri?

Fac bărbaţii propuneri altor bărbaţi? Se miră.

— M-aş simţi ruşinat, umilit, dezgustat. L-aş plesni peste faţă.

Savage se simţi uşurat, dar râse nemulţumit. Îşi scoase sabia.

— Tony, flăcăule vei învăţa cum să te aperi. Nu trebuie să plesneşti faţa nimănui. Asta nu înfricoşează pe nimeni. Aminteşte-ţi că totul depinde de atitudinea ta. Lasă-mă să-ţi arăt.

Ridică vârful săbiei până la nivelul fireturilor hainei ei şi-i spuse răstit.

— Am să te despic din creştet până-n tălpi.

Tony înghiţi greu. Savage era atât de dur

când vorbea că-i venea s-o ia la fugă.

Îi puse sabia în mână şi-i spuse:

— E rândul tău.

Nodul acela i se puse din nou în gât. Dar luându-şi şi ea o figură ce i se părea fioroasă, strigă la el cu un glas sălbatic.

— Am să te înec în propriul sânge.

Savage stătu serios, dar îi era greu să se abţină să nu râdă.

— Cred că cel mai bine ar fi să ameninţi cu vocea ta obişnuită. Ar fi de mai mare efect decât să ţipi şi nu uita să-i ameninţi ouăle. E o şmecherie care ţine întotdeauna. Încearcă din nou.

Tony ridică dintr-o sprinceană cu nonşalanţă şi se repezi cu sabia spre gâtul lui Savage şi spuse cu voce hotărâtă.

— Ce-ai zice amice dacă te-aş ajuta să-ţi pierzi un testicul?

— Perfecţi râse Adam luându-i periculoasa armă din mână. Dar încă nu mi-ai spus de ce te-ai comportat ca un bleg.

Tony ştia că se referă la actul sexual. Îşi băgă mâinile adânc în buzunare şi se uită pe fereastră.

— Mi-a fost jenă să-ţi mărturisesc până acum ignoranţa. În afară de sărut, nu prea

ştiu ce-i face un bărbat unei femei.

Savage se întunecă. Tony era o insultă la adresa întregii umanităţi. Fusese crescut de bunica sa având drept companie numai pe sora sa geamănă şi bunica lui. Nu era de mirare că arăta atât de efeminat. Mu văzuse nici măcar cum urinează un bărbat sau care-i calea cea mai bună să te masturbezi, sau cum arată un penis în erecţie.

— Dar te simţi atras de fete? Nu mă refer neapărat la şleampetele alea de la Folley, ci la alte femei.

— Bineînţeles că sunt, improviza Tony ştiind că era exact ce şi-ar fi dorit Savage să audă. Şi, de fapt, actriţa aceea mică şi drăguţă e una din cele mai frumoase fiinţe pe care le-am văzut în viaţa mea. Dolly... aşa o chema. M-am uitat la ea toată noaptea.

Adam n-avea timp în momentul acela să-i explice toate detaliile sexuale. Erau multe lucruri de explicat, despre dorinţă, când se trezeşte ea, despre jocurile erotice. Nuanţele şi diferenţele dintre bărbaţi şi femei, gusturile lor diferite. Ar fi durat ore, dacă nu zile. Savage se uită la cărţile din rafturile bibliotecii. O mulţime se aflau la

Edenwood, dar găsi şi acolo două volume interesante pe care le adusese din India. Kama Sutra şi povestea unei concubine pe nume Jundame.

— Încearcă să ţii minte ce-ai să citeşti în cărţile astea. Ai să găseşti lucruri care te vor şoca la început.

Apoi îi puse o mână părintească pe umăr.

— Dacă vrei să mă mai întrebi ceva, orice, nu ezita. Zâmbi. Sunt chiar dornic să-ţi împărtăşesc din cunoştinţele mele referitoare la misteriosul sex feminin. Sunt sigur că Dolly nu va respinge avansurile unui Lord, în ciuda lipsei lui de experienţă.

Savage o conduse până la uşă.

— Nu vreau să te expediez, Tony dar am nişte afaceri de încheiat.

Tony luă cărţile sub braţ şi porni de-a lungul străzii Half Moon Street. Înainte de a face câţiva paşi, o trăsură neagră opri în faţa uşii casei lui Savage.

Tony simţi stomacul urcându-i-se în gât urmărind o femeie elegantă coborând din trăsură. Rămase cu gura uscată. Era femeia care-l mai vizitase o dată. Era contesa aceea frumoasă.

— Afaceri! murmură.

Faţa doamnei Randolph se lumină când o văzu pe Tony intrând în cameră.

— Ai fost la bibliotecă după câte văd. Bătu uşor cu palmele scaunul de lângă ea.

— Vino şi stai lângă mine, draga mea şi-o să citim amândouă.

Tony spuse:

— E… Cartierul general al Doamnelor.

Trânti volumele pe măsuţă şi-i spuse lui Roz:

— Ia citeşte-mi şi mie ceva din comedia asta.

— Păi să vedem. E vorba aici de nou stil de perucă.

Tony se ridică în picioare şi-şi luă cărţile sub braţ.

— Dar tu ce citeşti?

— Ăăă… păi… filosofia Estului.

— Foarte bine, draga mea. E timpul să-ţi lărgeşti orizontul.

Ajunsă în camera ei, Antonia îşi aruncă haina, eşarfa şi papucii şi se întinse pe pat deschizând imediat cartea despre Prinţesa Jemdanee. În curând fu prinsă de povestea fascinantă descrisă în paginile cărţii.

…dacă stăpânul nu vine la mine în noaptea asta, servitoarea va trebui să mă

ungă între picioare cu o pastă de henna pentru a-mi potoli dorinţa…

Tony închise cartea cu un gest brusc, l-ar trebui şi ei puţină pastă de henna să-i potolească dorinţa. Se simţi înroşindu-se şi respirând mai agitat. Ştia exact ce simţea Jemdanee, pentru că era şi ea prinţesă şi aştepta un bărbat poate pe măsura Leopardului.

Tony nu mai putu să continue lectura la cartea aceea erotică, dar nu rezistă să deschidă un pic Kama Sutra. A fost o greşeală fatală !Desenele şi poziţiile de acolo o răvăşiră. O fermecau erotismului lor, care era atât de minunat, totuşi!

Prima regulă spunea:

Trebuie să-i simţi întâi sufletul înainte de a-i dărui corpul când faci dragoste.

Tony se lăsă pe spate și-și aţinti privirea în tavan: să-i simţi sufletul… să-i simţi sufletul… Înainte de a-i dărui… Antonia era pierdută, pierdută… Camera se învârtea şi părea că totul îi scapă de sub control. Nu mai era în stare să-şi controleze emoţiile; nu mai putea să se mintă că era o fiinţă vie. Ar fi vrut să dea timpul înapoi şi să se întoarcă la vremea când era lipsită de asemenea

frământări. Încercă să-şi stăpânească bătăile inimii şi să se calmeze. Răsucise cu un gest inconştient un fir de la cuvertură. Va încerca să facă faţă situaţiei. Va dovedi că e tare.

Primul lucru pe care trebuia să-i întreprindă era să-şi analizeze sentimentele pe care le avea faţă de Adam Savage. Era atrasă de el, intrigată dar şi speriată. Ba nu, minţea. Nu era chiar atât de speriată dacă îi stârnea asemenea gânduri păcătoase. Iar atracţia pe care o simţea era foarte puternică. Dar ştia că asta nu se cheamă dragoste. Însă nu-şi putea face iluzii în ce îl privea şi nici n-ar fi trebuit să suspine după el.

Era un individ periculos, imoral, şmecher şi corupt. Se îndoia că făcuse averea aceea uriaşă fără să fure şi să înşele. În ciuda acestor presupuneri îşi dorea în permanenţă să fie cu el. Era ca o lunatică. Îşi jură să se ţină la distanţă ştiind că-l va căuta împotriva voinţei ei, să-i vadă, să-i asculte, să fie cu el. Dimineaţa, ziua, noaptea, nu conta ceasul din zi când puteau fi împreună.

Pentru toate sentimentele şi gândurile pe care le avea în legătură cu el nu-i veni în

minte decât un singur cuvânt. Flămândă. Era flămândă. Era flămândă de el. Să-i atingă şi s-o atingă. Era flămândă s-o sărute şi să-i sărute, să înveţe de la el tot ce se putea, să afle toate experienţele pe care le avusese mai înainte. Era flămândă să-i simtă corpul, să facă dragoste.

Doamne, în ce încurcătură intrase. Situaţia ei era una imposibilă. Suspină, făcând eforturi mari pentru aşi îngropa durerea în suflet.

Capitolul 20

Adam Savage se uită la vasele comerciale care erau de vânzare şi-şi opri în sfârşit privirea asupra unui care promitea să prindă o viteză bună şi avea dimensiunile care i-ar fi permis să încarce mai multă marfă.

Mirosul de opium se simţea încă venind de sub punte. Asta-l făcu pe Savage să se hotărască să plătească numai jumătate din cât i se ceruse.

Tony se hotărâse să participe la cursa de trăsuri în ultimul moment. În afară de asta, câştigătorul avea să primească o mică avere. Deşi nu-i prea păsa ce-o să se

întâmple şi n-avea nici trăsură, nici cai să pună la ea. Tutorele său avea tot ce-i lipsea şi, cu toate acestea, se oferise s-o lase pe ea să conducă trăsura lui.

Tony ştia că era un lucru imoral să între în cursă cu animalele lui fără să-i ceară permisiunea, dar se gândi că Savage ar fi admirat un asemenea curaj şi o asemenea iniţiativă. Nu putea fi negat faptul că era un mare tupeu din partea ei să se angajeze într-o asemenea cursă, dar numai imaginându-şi sclipirea aceea de admiraţie din ochii lui şi merita să rişti totul. Închise ochii pentru o clipă şi-şi încleşta pumnii. Merita să dovedească ambiţia de care putea da dovadă.

Cursa era pentru cupluri. Sherry o luase pe Amoret, amanta lui. Charles Fox era cu Lizzie Armisted şi, bineînţeles, Georgiana îl însoţea pe Prinţul de Wales.

Ea nu venise însă în calitate de amantă. Nimeni nu avea această calitate pentru că îi era rezervată Mariei Fitzherbert, femeia care avea o casă minunată pe Marble Hill în Richmond.

Îi trimisese o scrisorică lui Dolly, invitând-o să petreacă o după-amiază plină într-o

cursă spre Richmond, semnase Lord Lamb şi o trimisese teatrului Olympian. Tony avea încredere că micuţa actriţă nu va pierde şansa de a sta cot la cot cu membrii familiei regale. Aşa că Tony nu mai pierdu timpul şi se duse la grajdurile din Yard Road unde-şi ţinea Savage caii şi trăsurile.

Simţi cum i se strecoară o nelinişte în suflet văzând trăsura nouă, impecabilă. Lemnul era lustruit şi n-avea nicio zgârietură. Grăjdarul îi spuse Lordului Lamb plin de admiraţie că dăduse de optsprezece ori lustru trăsurii.

Ar fi vrut să câştige această cursă mai mult decât orice pe lume. Nu numai că voia să-şi dovedească bărbăţia dar voia şi banii pentru ea însăşi. Admira la Savage talentul de-a face bani. Era dornică să-i arate că nu era singurul capabil de asta.

Grăjdarul conduse amândoi caii printre rânduri şi-i alinie celorlalte echipaje. În lumina soarelui culoarea întunecată a trăsurii se dovedea a fi un roşu întunecat, iar pielea armăsarilor era exact de aceeaşi nuanţă. Grăjdarul aprobă văzând că biciul era atârnat la locul lui.

— Animalele sunt bine dispuse, stăpâne.

Nu le atingeţi până nu ieşiţi în câmp.

Spre surprinderea ei, nu fu o problemă să mâne caii pe străzi. Toată lumea avea destulă minte ca să se dea la o parte, chiar şi filfizonii care în primă instanţă se prefăceau a aţine calea trăsurilor. Tony reuşi să ia lin primul colţ, apoi când era gata să-l ia pe al doilea în Green Pantera aproape să se ciocnească cu o altă trăsură însoţită de o mulţime gălăgioasă.

Câţiva din cei ce supravegheau mersul cursei se interpuseră între trăsuri şi dădură ajutorul de care era nevoie ca fiecare să-şi continue drumul. Tony se simţi descurajată când văzu că echipa Prinţului de Wales avea trei cai, dar optimismul îi reveni din nou când îşi dădu seama că el şi Georgiana aveau din start o poziţie privilegiată, aparținând casei Regale.

Mulţimea spectatorilor se adunase să caşte gura la întrecerea între cei ce aparţineau înaltei societăţi. Câţiva colectau pariurile.

În timpul ceasului care urmă, Dolly îşi găsi timp să străbată mulţimea aceea imensă şi să ajungă la trăsura lui Tony.

Tony se uita uluit la actriţa aceea de prost

gust pe care el însuşi o alesese. Peruca pe care o purta avea un picior înălţime şi era decorată cu maci roşii; rochia şi umbreluţa erau de asemenea roşii. Din nefericire erau de nuanţe diferite, iar culorile păreau într-un adevărat război.

Fata atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor din parc, ba chiar şi privirile cailor pe lângă care trecea.

Tony înjură în gând, apoi o ajută cu un gest galant să urce în trăsură. Unul din grăjdari îi făcu din ochi lui Tony şi spuse:

— Domnule, ar fi trebuit să le pui ochelari cailor.

Dolly chicoti ridicându-şi fustele de sub care se văzură marginile a nenumărate cămăşuţe şi danteluţe, iar când grăjdarul îi aruncă o privire pofticioasă îi replică:

— Tu ar trebui să porţi ochelari de cal, omule. Apoi îi oferi lui Tony un zâmbet strălucitor.

— Ah, cursele, asta mă excită întotdeauna. Simt i cum aleargă sângele nebuneşte.

Apoi puse o mână pe o coapsă a lui Tony.

— Dar pe tine, Lord Lamb? întrebă provocatoare.

— Dolly, îţi propun să îţi foloseşti mâna

ţinându-ţi peruca.

Fu tras focul de începere a cursei şi Prinţul de Wales care fusese onorat cu numărul unu începu saşi conducă trăsura ca un nebun.

Dintr-odată, Tony văzu ivindu-se White Lodge, reşedinţa regală. Porţile de la Richmond Park erau larg deschise şi lângă ele era adunată o mulţime numeroasă. Cu cât se apropiau, strigătele de veselie ale mulţimii creşteau vertiginos. Dar Tony nu-şi auzea decât bătăile puternice ale inimii.

Caii făcuseră spume la gură şi încetiniră puţin galopul când ajunseră la panta dealului. Tony se sprijini în călcâie şi trase cu putere de hăţuri până când fu pe punctul de a leşina. Trăsura ajunse pe o cărare pietruită şi dinţii lui Dolly începură să clănţăne mai să-i sară din gură. Când intrară în parc, caii începură să meargă la trap şi Tony reuşi să oprească. Nu după mult timp, alte două trăsuri sosiră, una după alta.

— Ei drăcia dracului! răsuflă Dolly uşurată cu macii atârnându-i din perucă şi încurcându-i vederea: dacă vrei să mă mai vezi, caută-mă.

Tony sări jos din trăsură şi legă caii de un copac cu mâinile tremurânde.

Apoi se lăsă să cadă pe iarbă să-şi tragă răsuflarea şi să-şi adune gândurile.

Rămase foarte surprinsă când auzi strigăte ce păreau că-i sunt adresate chiar ei.

— Ai câştigat! Ai câştigat! striga mulţimea şi dintr-odată se trezi râzând şi o văzu pe Dolly ajutată de câţiva bărbaţi să coboare din trăsură.

Tony mergea cu picioare nesigure prin mulţime primind felicitări din toate părţile.

Prinţul de Wales fu pentru un moment necăjit că pierduse cursa, dar apoi le spuse prietenilor că ar fi putut câştiga cu uşurinţă dacă nu i-ar fi fost distrasă atenţia de ceva anume.

Când Maria Fitzherbert sosi, cursa se ştersese deja din mintea lui. Ea era un premiu mult mai important de capturat. Fu pregătit un picnic sărbătoresc pe pajiştile de la Richmond Park.

Un sentiment minunat, euforic o cuprinse pe Tony în timp ce primea felicitări de la toată lumea. Tot ce şi-ar fi dorit în momentul acela, era să vadă faţa lui Savage

în momentul în care ar fi aflat că ocupase primul loc în celebra cursă Londra-Richmond. Dolly îşi scoase din perucă macii veştejiţi şi, fără umbreluţa aceea ţipătoare, rochia ei roşie părea chiar drăguţă. Dar euforia lui Tony dispăru când se trezi faţă în faţă cu Bernard Lamb. Tony se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Ce naiba cauţi aici?

Dolly şi Angela erau deja prinse într-o discuţie.

Bernard îi răspunse cu un lătrat:

— La cursă, ca şi tine, vere. Ce altceva să caut?

Tocmai asta o îngrijora pe Tony. Ar fi putut jura că nu-l întrecuse în timpul cursei, deşi îşi amintea clar când îi depăşise pe Cherry şi pe alţii.

Bernard îi spuse cu o strâmbătură.

— Te-aş felicita dar e clar că n-ai câştigat cursa datorită unei prea mari îndemânări ci din cauza cailor pur sânge.

— Aşa e, faptul că sunt de viţă nobilă şi-a spus cuvântul, sublinie Tony cu satisfacţie, văzând cum freamătă nările lui Bernard la auzul insultei.

Se îndepărtă sperând că Dolly va rămâne

cu prietenii ei, dar ea îl urmă la tot pasul. Nu era chip să te ascunzi undeva din moment ce punctul de atracţie era Lordul Lamb cel care câştigase marele premiu.

Prinţul de Wales luă săculeţul plin cu bani din mâna amicului său Lordul Onslow şi-l dădu Mariei Fitzherbert să-l înmâneze chiar ea. Când Tony se apropie, rămase uluită de frumuseţea doamnei. Maria învăţase în Franţa cum să se îmbrace. Tenul ei avea frăgezimea petalei de trandafir iar părul galben, minunat îi cădea în bucle libere pe umeri, nepudrat. Curbura splendidă a sânilor te lăsa fără respiraţie chiar dacă erau ascunşi sub o rochie croită cu simplitate.

Îi înmână premiul lui Tony, care pocni galant din călcâie şi duse mâna delicată a doamnei la buze. Privi soarele şi îşi spuse că trebuie să fie aproape patru. Se întreba dacă va reuşi să înapoieze lui Savage trăsura fără să aibă loc vreun incident până la Londra.

Se îndreptă spre caii care fremătau nerăbdători şi rugă un grăjdar să o ajute să pună harnaşamentul pe ei, apoi să-i lege la trăsură.

Luă cu o mână sigură hăţurile, suindu-se pe capră. Ca prin farmec, caii se deciseră s-o asculte şi începură să meargă la trap în timp ce Tony. Legănată de mişcarea ritmică a trăsurii, începu să viseze la Adam Savage.

Dar se trezi imediat din reverie auzind în spate un zgomot asurzitor. Se întoarse şi-l văzu îngrozită pe Bernard Lamb conducând şi el o trăsură şi biciuindu-și caii.

În momentul în care trase de hăţuri, aceştia începură să alerge cu o viteză nebună.

Spaţiul dintre trăsuri se mări, ceea ce arăta clar superioritatea cailor ei de rasă pură... Tony simţi că o cuprinde frica tot mai tare. Ştia că vărul ei Bernard nu-i propune o întrecere. Vrea s-o omoare.

N-avea nicio şansă s-o prindă cât se aflau în câmp, dar până la Londra mai era doar o milă şi în oraş trebuia să încetinească. În Londra străzile se nimeriră a nu fi prea aglomerate şi cursa continuă într-o goană aproape la fel de nebună. Mulţumi cerului că mai erau câteva ore bune până avea să se întunece, contând pe faptul că Bernard Lamb nu va încerca s-o omoare în până zi.

Se apropia de casă dar chiar în acel

moment trăsura vărului său ieşi de pe o străduţă laterală şi se izbi în trăsura ei.

Dacă n-ar fi fost o trăsură ce venea din faţă, poate ar fi fost o şansă ca Tony să evite impactul, dar aşa, nu mai pute! să se salveze. Trăsura i se răsturnă, Tony şi Dolly fură aruncaţi pe pavaj.

Trăsura lui Bernard Lamb era neatinsă, dar el şi Angela fuseseră aruncaţi la pământ. Dintr-odată iadul se mută pe strada aceea. Surugiul trăsurii cu cărbuni înjura de mama focului. Grăjdarii de la Stable Yard ieşiră, ca şi întreg personalul de servitori, de la Lancasterhouse.

Tony era albă la faţă. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese cuprinsă de o asemenea mânie. Luă biciul şi se îndreptă spre vărul ei cu o figură neagră de mânie. Acesta ridică braţele să se apere şi ţipă.

— Mi-ai nenorocit trăsura!

— Am să te ucid, pui de căţea ce eşti! urlă Tony.

Dintr-odată cineva îi luă biciul din mână.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Se uită în ochii albaştri de gheaţă şi înmărmuri.

Moon.

După ce Savage dispăru, servitorii casei Lancaster începuseră să-şi bată joc de tânărul Lord căruia i se poruncise să adune cărbunii de pe strada mare.

Când urca scările din faţă ale casei din oraş, picioarele îi tremurau dar era hotărâtă să-i povestească pericolul prin care trecuse şi cum intenţiona Bernard Lamb să-l elimine pe Lord Lamb, ca să-l poată moşteni.

Tony merse în bibliotecă şi fu mulţumită că Sloane nu era pe-acolo. Savage fuma şi sorbea un coniac. Tony deschise gura:

— Vărul meu m-a urmărit la Richmond cu singurul scop de a…

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi, pentru că ce-ai făcut e de neiertat, spuse Savage plat.

Tony se îmbujora.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi iau caii fără să-ţi cer voie, dar dacă ţi-aş fi cerut, m-ai fi refuzat.

— Corect.

Tăcerea umplu camera.

— Nu m-aş fi prins în cursă dacă n-aş fi băut prea mult.

— Corect.

Tăcerea şi fumul umplură din nou camera.

Tony ar fi trebuit să-şi dea seama că ziua

va fi trebuit să fie dezastruoasă încă din momentul în care trăsese numărul treisprezece. N-avea rost să-l acuze pe vărul ei că încercase s-o ucidă, fiindcă avea s-o trateze cu dispreţ. La dracu' cu Savage; tiranul nu putea fi îmblânzit.

Tony ridică capul şi îşi scoase punga grea din buzunar. O lăsă pe biroul lui.

— N-ai decât să crezi ce vrei, indiferent de ce-ţi spun eu, dar am câştigat blestemata aia de cursă şi am avut nevoie de curaj pentru asta. Îi pufni în faţă. Cu asta am să-ţi plătesc scumpul tău faeton. Savage îşi coborî ţigara.

— Iar n-ai înţeles nimic; numai dacă n-o faci special pe prostul. Mi-ai pus caii în pericol, ca să nu mai vorbesc de fete. Din fericire, caii sunt întregi, dar nu şi doamnele.

— Doamnele, rosti ea cu un sarcasm greu, n-au nimic mai mult decât o gleznă scrântită. Cred că vor supravieţui!

Ochii şi vocea lui Adam nu-şi pierdură nimic din răceală.

— Spre deosebire de tine, ele trebuie să-şi câştige existenţa. Nu vor mai ieşi pe scenă cel puţin o săptămână. Ochii lui arătară

spre banii de pe birou. Ăştia nu le-ar lăsa să moară de foame.

Gura lui Tony se încorda.

— Vor putea totuşi să-şi câştige banii cu spatele; dacă şi-au rănit numai gleznele.

Savage spuse printre dinţi:

— Ce detest cel mai mult la tine e snobismul.

Antonia se simţi atinsă până în adâncul inimii. Ştia că Anthony nu trebuia să plângă în faţa lui Savage, şi totuşi simţi că i se încleştează gâtlejul. Ca să-şi oprească lacrimile, îşi flutură mâna pe la nas într-un gest lipsit de respect, lăsând o urmă neagră de praf de cărbune.

Savage clătină din cap.

— Doi cerbi tineri întrecându-se ca să le impresioneze pe doamne. Du-te, să nu te mai văd.

La aceeaşi oră, un alt cerb tânăr încearcă să impresioneze o doamnă. Alteţea Sa Regală stătea într-o caleaşca închisă în faţă la Noble Hill. Piciorul lui îmbrăcat în satin albastru era lipit de coapsa moale a Mariei Fitzherbert.

— Dragă Pussy, lasă-mă să rămân peste noapte, se rugă el.

Pussy se pretinse jignită.

— Prinţ George, cum mă puteţi insulta în felul acesta?

— Te rog nu-mi mai spune prinţ George. Şi nu te insult, te onorez. Te voi onora cu trupul meu, şopti el, înghesuind-o şi mai tare şi prinzându-i mâinile.

— Asta se întâmplă la celebrarea căsătoriei. Vă rog, să nu vă bateţi joc de căsătorie, Alteţă.

— Nu-mi bat joc de căsătorie, Maria. Te-aş face soţia mea dacă ar fi posibil.

Maria îşi simţi inima grea.

— Din nefericire, Alteţă, nu e posibil. Se face târziu, trebuie să intru.

— Nu-mi mai spune alteţă. Nu ai niciun fel de milă? Dacă nu vrei să mă iei cu tine în Noble Hill, rămâi măcar aici cu mine încă puţin.

— Puţin, acceptă ea. Cum doriţi să vă spun? Nu vă pot spune pe numele de botez, ar fi o lipsă de respect.

— Pussy, eu nu vreau respectul, vreau inima ta, spuse el plin de pasiune, strecurându-şi mâinile pe după talia ei, lăsându-şi degetele să-i pipăie sânii tentanţi.

— Pot să-ţi spun Princy? sugeră Maria.

— Da, da, e perfect Pussy! Am un cadou micuţ pentru tine.

Scoase lănţişorul, dorindu-şi să fi fost pietre preţioase.

— Mă onorezi mal mult decât merit.

Îşi ridică minunatele bucle, aurii ca să-i lege inimioara la gât şi el gemu când degetele îi atinseră carnea caldă. Mâinile puternice nu mai puteau fi oprite. Îi descheie rochia în faţă şi îşi îngropa faţa între sânii ei plini. Maria ştia că nu putea face o scenă. Dacă vizitiul trăsurii şi cel al poştalionului aflau ce făcuse ea înăuntru, avea să fie proscrisă ca uşuratică.

— Pussy, nu trebuie! şopti el răguşit, împingând-o pe spate între perne, în timp ce mâinile îi pipăiau frumuseţea iar gura i-o apăsa insistent pe a ei.

Maria se opri să respire şi îşi dădu seama că trupul nu-i era indiferent. Era din ce în ce mai excitată şi era o noutate foarte plăcută pentru ea.

— Dragă Pussy, sunt în agonie, uită-te să vezi ce-ai făcut din mine. Îi puse mâna pe masculinitatea lui.

Maria fu uimită de rigiditatea ei. Încercă s-o strângă uşor, dar era la fel de tare ca

marmura. Dintr-odată, îşi retrase mâna. Într-un minut avea să-i dea fustele peste cap şi asta nu intra deloc în planurile ei. Îşi încheie rochia şi începu să plângă.

— Ţi-am îngăduit asemenea libertate că n-am să mă mai pot privi niciodată fără să roşesc. Sunt o ruşine, mă vei dispreţui.

— Dulce Pussy, nu plânge, ai să-mi sfâşii inima. N-ai de ce să te ruşinezi, iubita mea. Eu sunt ticălosul.

Îl lăsă să-i şteargă lacrimile de pe obraji şi s-o sărute de noapte bună. Şi fusese o noapte bună, îşi spuse ea. O noapte foarte bună!

Spre deosebire de ea, Tony Lamb avea o noapte foarte proastă. Stătea în cadă spălându-şi praful negru de cărbune de pe faţă şi de pe mâini. Îşi muşcă buzele când îşi aminti cu câtă atenţie le purtase Savage pe Angela şi Dolly. Se purta cu curtezanele de parcă ar fi fost nişte doamne iar pe ea o trata ca pe un lacheu. Ce-o supăra într-adevăr era acuzaţia lui de sadism.

Era o acuzaţie cu totul nedreaptă şi asta numai din cauza lui Bernard Lamb. Era un diavol. În inima ei era sigură că el sabotase Pescăruşul şi-l lăsase pe Anthony să se

înece.

Tony îşi şterse lacrimile. Spera ca Bernard să moară în noaptea aia din cauza rănilor. Nemernicul merita să moară. Se lăsă să viseze, scăpând de obsesia ameninţării pe care o reprezenta Bernard Lamb pentru viaţa ei. Va putea să devină din nou o doamnă... ei, poate nu chiar o doamnă, văzuse prea multe ca să mai Roată fi o doamnă, dar putea fi o femeie. Nu era de o mie de ori mai bine decât să fii o doamnă?

Tony se înroşi, apoi ridică capul. Dacă Adam Savage îi va cădea la picioare, va trece peste el. Oricât îşi ura vărul, n-avea să moară dintr-o coastă ruptă. Dacă-l voia mort, trebuia să-l omoare. Un duel! Asta era soluţia. Îl va provoca la duel și-l va împuşca.

Se înfăşură şi ieşi din apa care se răcea. Îşi va răzbuna fratele geamăn! Şi în Biblie scrie ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Adam Savage se gândea ce să facă cu Tony. Cel puţin Dolly avea să-i rezolve virginitatea. Scutură din nou din cap când îşi aminti cu cât tupeu diavolul ăla tânăr îi luase caii la cursa din Richmond. Şi mai şi câştigă! în privinţa asta băiatul avusese departe. Era nevoie de curaj. Savage se

hotărî să-i ia cu el în călătorie pe continent.

Tony ar putea să-şi aleagă şi să-şi cumpere singur A încărcătura pentru Indii. Va fi o acoperire perfectă pentru operaţiile de contrabandă pe care se pregătea să le pornească el însuşi. Ar putea alege nişte lucrări de artă pentru Edenwood şi, dacă nu se înşela, carnavalul de la Veneţia trebuia să aibă loc în curând. Era culmea decadenţei, bărbaţi şi femei mascaţi hoinăreau pe străzi căutând flirturi, li văzuse odată de pe puntea unei corăbii. Un spectacol de o săptămână cu muzică, bucurie şi costume fantastice, de neuitat. De data asta va participa şi el.

Cât timp era pregătit Dragonul zburător va avea vreme să demonstreze ce primitor poate fi Edenwood. Casa îşi va arăta bogăţia nobililor Londrei şi le va demonstra vecinilor cine controlează întregul ţinut. Îşi cumpărase locul în Camera Comunelor, dar când, mai târziu, în anul acela avea să vină vremea alegerilor, era nevoie de voturi. Savage nu-şi făcea griji. Putea câștiga o majoritate doar promiţând câte cinci şilingi celor care-l vor vota.

A doua zi, cam pe când răsărea soarele,

Savage era în docurile Londrei, angajându-şi echipajul.

La micul dejun îi dădea lui Sloane lista oaspeţilor ca să poată trimite invitaţii pentru weekend la Edenwood şi-i înmână lui Tony o lungă listă cu mobilele de care mai avea nevoie pentru dormitoarele oaspeţilor.

— De ce nu te duci la Grovesend cu vreo câteva zile mai devreme? John Bull ţi-ar primi cu plăcere sfaturile pentru petrecere.

Tony privi la lista nesfârşită de la ea din mână, apoi ridică sprâncenele şi se întrebă dacă vorbea serios.

— Am numai o săptămână la dispoziţie, spuse ea cu voce slabă.

— Dumnezeule mare, băiete, universul a fost creat doar într-o săptămână, îl lămuri Adam.

Cu ajutorul nepreţuit al lui Roz şi al domnului Burke la căutarea mobilelor din St. Martin Lane, plecă într-o expediţie de cumpărături la luca şi Mathiew, Vile şi Cobb, şi la magazinul lui Robert Manwaring. Tony era în elementul ei, hotărând ca fiecare cameră să fie o capodoperă a câte unui faimos designer londonez.

Numai ca să-i facă în ciudă lui Adam, hotărî că o cameră avea să fie în stil chinezesc.

John Bull o întâmpină pe Tony ca pe fiul risipitor. Imediat se sfătuiră să pună la punct fiecare cameră până să sosească Savage cu privirea lui albastră, cercetătoare. Din fericire, John Bull avea la dispoziţie o adevărată armată de servitori care câştigau la Edenwood mai mult decât în oricare altă casă din Anglia. La căderea nopţii fiecare detaliu era la locul său. Când Adam ajunse, după ce se făcuse întuneric, şi-şi inspecta casa, nu putu găsi nicio greşeală în modul în care locuinţa îi fusese transformată într-un palat.

Roşie de atâtea laude, Tony era fericită, dar extenuată. Reşedinţa lui Savage o tulbura întotdeauna, aşa că fu bucuroasă să se retragă. Se hotărî să doarmă în camera albastru-aurie, cu tapet franţuzesc, deosebit, dar Kirinda lunecă după el pe scări cu un sfeşnic aprins cu lumânări parfumate şi-i murmură:

— Stăpânul m-a trimis să vă conduc în dormitorul chinezesc, domnule.

Tony îşi muşcă buzele ca să nu

izbucnească în râs. Toată chestia asta chinezească era o glumă a lor, a ei şi a lui Adam, şi se distra de minune. În pat îşi strânse genunchii la piept. Nu mai fusese atât de fericită demult. Mascarada pe care o juca avea şi părţile ei bune. Adam Savage îl. Lăsase pe Anthony să devină o parte din viaţa lui. În acelaşi timp, se îndoia că i-ar fi permis Antoniei asemenea libertăţi. Oftă, apoi căscă, sperând să-l viseze.

Dar nu se întâmplă aşa. Stătea în lumina rece a zorilor cu o mască neagră şi o pelerină lungă. Degete de gheaţă îi încleştară inima când alese un pistol lung din cutia de piele. Cu mişcări lente păşi pe teren în timp ce secundul numără până la zece. Dar rivalul ei pe câmpul de onoare n-o făcu, căci se întoarse şi trase când ajunseră abia la nouă. Simţi glonţul intrându-i în piept, lăsând o urmă albă, fierbinte care înflori apoi în roşu sângeriu.

Bernard Lamb îşi scoase masca şi murmură:

— Îţi sunt cu adevărat recunoscător pentru cele pe care le voi primi. Amin!

Când veni dimineaţa, Tony mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă. Se simţea de

parcă nu dormise deloc. Se lumină când Kirinda veni şi îi înmână un bilet de la Savage. Îl desfăcu repede şi citi: *Tony, trage-ţi nişte pantaloni vechi şi vino la grajduri să vezi pursângii pe care i-am furat Majestăţii Sale.*

Poate că o excursie călare era exact lucrul de care avea nevoie.

O voce adâncă o întâmpină:

— Cum dracu' poţi dormi atât de târziu?

Tony se răsuci spre el, uşor deranjată de ironie, pentru că nu putea fi mai târziu de ora opt. Savage purta o pereche de pantaloni vechi şi o cămaşă cu mânecile suflecate. Ţinea o lopată în mână şi era evident că rânea grajdurile.

— Sunt sigur că ai destul grăjdari să facă asta, spuse Tony.

Nu-i plăcu deloc licărirea ce se aprinse în ochii lui Savage. Ar fi vrut să se retragă cu toată viteza, dar cizmele îi păreau lipite de podea.

Cu un rânjet amuzat pe care nu făcu niciun efort să-i ascundă, Savage spuse:

Primul ei impuls fu să ia o lopată cu baligă şi s-o arunce în faţa lui Savage, dar atunci, bineînţeles, Savage ar fi avut un motiv s-o

bage cu forţa în el. Era prea mândră şi strânse din dinţi pentru că Savage ştia foarte bine asta, blestematul. Blestematul! Luă lopata şi începu nonşalant să cureţe. Chiar începu să fluiere printre dinţi o melodie veselă, ca să nu-i lase bucuria de a o fi supărat. De fapt, el terminase deja trei sferturi din treabă.

— Mi-ai lăsat numai nouă cabine, strigă ea veselă, când el ieşi după ovăz proaspăt.

— Nouă! spuse ea gemând şi scrâşnind din dinţi când el dispăru.

I se păru că trecură ore până când auzi zgomotul cizmelor în spatele ei. De fapt, reuşise să cureţe vreo şase şi ajunsese la limita puterilor, îşi îndreptă spatele care începu s-o doară şi se întoarse. Rânjetul amuzat de pe faţa lui Bernard Lamb aproape c-o împietri.

— Ce dracu’ faci aici? întrebă Tony.

— După cum spuneai chiar tu la Richmond, retractez, dragă vere.

Tony se simţi dintr-odată plin de forţă ca să ia o lopată plină de baligă.

— Tony!

Un ordin grav îi opri lopata în aer.

— Domnul Louis este invitatul nostru. Îţi

sugerez să te duci să te schimbi.
Tony strâmbă din nas.
— Mă îndoiesc că baia ta minunată va reuşi să alunge putoarea pe care o simt acum.

Capitolul 22

Tony făcu o baie şi se schimbă. Deşi toată ziua a avut musafiri, purta pantaloni de călărie şi o jachetă.
Se duse la bucătărie ca să-şi evite vărul. Cantitatea de mâncare care fusese pregătită îi tăie răsuflarea. Majoritatea felurilor erau englezeşti, dar mai era o tavă de argint cu carne dulce şi alte delicatese exotice pentru cei cu gustul aventurii. De fapt, Savage şi John Bull se certaseră din cauza mâncării. Până la urmă ajunseră la un compromis.
Antonia inspiră încântată aromele condimentate.
— E un miros de păcat aici.
— L-am spus Excelenţei Sale că toate astea îi vor insulta pe oaspeţi, zise John Bull cu regret. E o ocazie foarte dubioasă.
— Bucuroasă, murmură Tony.
— Şi asta, căzu John Bull de acord.
— Pot să te ajut?

— Da, chiar vă rog, înălţimea Voastră. Veţi şti mai bine decât mine dacă uniformele sunt la înălţimea exaltatei dumneavoastră ţări.

Deschise o uşă spre o cameră alăturată unde o duzină de oameni erau mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi în livrele. Tony simţi că i se aprind obrajii când văzu scena din faţa ei, dar îşi uscă buzele şi îşi feri privirea dinspre cei care încă nu-şi trăseseră pantalonii de satin.

Livreaua era lucrată cu gust într-o nuanţă de gri, cu pantaloni albi ca zăpada şi pantofi negri. John Bull pufni.

— Eu comandasem roşu cu fireturi aurii, dar Excelenţa Sa a contramandat.

Tony ar fi vrut din toată inima să fie de acord cu John Bull şi să pretindă că Savage făcuse o alegere greşită, dar, ca de obicei, Savage avusese dreptate.

— Cred că trebuie să ai încredere în alegerea lui.

— Ei, nu chiar totdeauna, spuse John Bull trimiţând valeţii să ducă tăvile de argint oaspeţilor. Uneori e o companie foarte dificilă şi îşi ia tot felul de riscuri inutile. Ar fi trebuit să termine cu contrabanda şi să se

aşeze şi el la casa lui.

Contrabanda? Dumnezeule, asta explică atâtea! se gândi Tony. Vapoarele, bogăţia lui, cicatricea!

— Dacă ai terminat să-mi analizezi caracterul, aş vrea să mă ajuţi, spuse Adam tărăgănat.

Tony spuse în glumă:

— Ciudat, de obicei n-ai nevoie de nimeni.

Savage ignoră insulta.

— Din moment ce soţii şi soţiile se detestă reciproc mă gândeam că ai putea sta cu contele de Oxford cât timp eu…

— O vei întreţine pe contesă? i-o tăie Tony sugestiv.

— N-aş fi spus-o atât de dur, dar aş vrea să rămân singur cu ea pentru vreo jumătate de oră. Fii băiat bun şi arată-i contelui caii.

Tony era furioasă. Savage îşi demonstra o reputaţie proastă. Nu era câtuşi de puţin geloasă, dar ajunsese să fiarbă de mânie.

Se părea că elegantele doamne aveau o curiozitate insaţiabilă pentru dormitoare, în timp ce soţii lor galopau literalmente spre grajduri. Tony nu putea înţelege cum de Savage găsea atrăgătoare atâtea femei. Dar poate nu asta era totul. Poate era mânat de

nevoia de a-şi demonstra superioritatea faţă de bărbaţii cu titluri de nobleţe. Era ăsta doar un alt mod de a-şi arăta dispreţul?

Tony nu mai avu timp pentru speculaţii căci sosiră încă patru trăsuri cu Rosalind şi Lady Jersey. O recunoscu, de asemenea imediat pe Georgiana Devonshire şi îşi jură să nu-l lase pe Savage singur cu regina frumuseţii din Londra. Frances Jersey, văzându-l exclamă:

— Anthony, dragule, jur c-ai crescut cu jumătate de metru de când ne-am văzut ultima oară. Vocea-i coborî într-o şoaptă sugestivă. Am venit să-ţi zăresc concubina.

— Kirinda nu e o concubină, Lady Jersey! Frances se întinse să-l bată pe Tony pe obraz.

— Eşti un băiat atât de inocent!

Tony le conduse în sufrageria elegantă, cu pereţii graţios sculptaţi, acoperiţi cu mătase roz. La fiecare capăt era câte un şemineu sculptat, aşezat între oglinzi care reflectau şi multiplicau candelabrele de cristal. Erau trei sute de lumânări roz palid, cu un parfum fin de trandafiri.

Georgiana îşi ţinu răsuflarea.

— Oh, trebuie să-mi fac o cameră roz;

parcă ai trăi într-o floare.

Frances Jersey o lovi uşor cu evantaiul.

— Ai un soţ foarte indulgent, Georgiana.

— Lud nici nu ştie că trăiesc, Frances. L-a monopolizat pe domnul Savage până-ntr-atât că relaţia noastră e un biet flirt, ţi-o jur.

— Nu pentru mult timp, după cum te ştiu eu, răutate mică. Fiecare femeie din Londra visează să îmblânzească sălbaticul. E aici doar de cinci minute şi are.

Deja o reputaţie de crai.

— Roz, lasă-mă să-ţi arăt sera, încercă Tony să schimbe subiectul, dar Georgiana şi Frances încă mai aveau ceva de spus.

— Am auzit că se interesează de politică.

— Bineînţeles. Şi e un fustangiu fără pereche.

— Se întreţine cu doamne din înalta societate în fiecare zi în strada Half Moon şi frecventează bordelurile în fiecare noapte.

Ochii i se umplură pe neaşteptate de lacrimi şi bunica sa o privea neîncrezătoare.

— Oh, iubito, eşti îndrăgostită de el?

— Nu fi caraghioasă, spuse Tony brutal. Roz şopti:

— Nu te-ai purta aşa dacă nu ţi-ai imagina că eşti îndrăgostită.

Tony pufni.

— De casă… Edenwood. M-am îndrăgostit de casă.

— Tu şi încă vreo sută de femei, spuse Roz sec.

— Asta-i problema, nu-i aşa? spuse Tony, ștergându-și furioasă urmele lacrimilor.

— Dac-o ţii tot aşa, o să descopere că nu eşti Anthony.

— Nu-ţi mai face griji. Recunosc că mă înnebuneşte, dar n-am să devin isterică.

Părea că intri într-o altă lume. Aerul era cald, umed şi greu de parfumurile bobocilor exotici. În mijlocul verdeţii luxuriante, Kirinda stătea pe marginea unei fântâni în care peşti vărgaţi cu auriu şi negru înotau printre lujerii nuferilor. Cu vocea ei dulce, seducătoare, le explică lui Lady Jersey şi ducesei de Devonshire numele fiecărei varietăţi exotice de orhidee. Tony simţi încă o împunsătură de gelozie în inimă, când văzu frumuseţea brunetă a Florii de Lotus.

O voce profundă se auzi dinspre intrare.

— Totul în Ceylon îţi îmbată simţurile. Momentul era de-a dreptul magic. Fiecare femeie din seră era hipnotizată.

Vraja fu ruptă brusc de Rupee căreia i se

permisese să zboare liber. Se aşeză pe umărul lui Savane şi ţipă:

— Ispita iadului! Pocăiţi-vă!

— Oh, e grozav de nostim, strigă Georgiana. Adam, dragule, trebuie să mi-l dai.

— Pasărea valorează cât răscumpărarea unui rege, îi spuse el Georgianei. Nu mă voi despărţi niciodată de Rupee.

Roz spuse:

— Edenwood e magnific, domnule Savage. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

De data asta Lady Jersey fu de acord cu prietena ei.

— Se vede că fiecare detaliu a fost ales cu o atenţie iubitoare.

— M-am hotărât să refac atât casa de la Bath cât şi vila de la Chiswfck. Tony îmi vei da sfatul tău de expert, nu-i aşa? Şi acum eu mă duc jos să-i adun pe cei care vor să călărească.

Tony ar fi preferat să mănânce ovăz. Totuşi se duse, ajungând chiar înaintea oaspeţilor. Vreo doisprezece cai erau înşeuaţi şi gata de drum. Savage sosi la grajduri cu şase domni şi patru doamne, toţi gata să facă un tur călare prin parcul de

vânătoare de la Edenwood. O ridică pe Georgiana în şa, lăsându-şi mâinile să-i mângâie talia fină şi elegantă şi zâmbi în sus spre faţa ei frumoasă.

Dezgustată, Tony se întoarse să le ajute pe celelalte doamne să încalece. Una dintre ele era atât de tânără încât Antonia roşi când îl observă pe bărbatul mai în vârstă de lângă ea. Cu uşurare îşi dădu seama că Lord Henry îşi adusese fiica. Charlotte nu-şi putea lua ochii de la Tony Lamb. Citise despre el recent în foile de scandal şi acum, văzându-l într-un decor atât de opulent, se hotărî să-l cucerească. Profită de ocazia de a fi singură cu tânărul şi atrăgătorul Lord.

— Când începe sezonul, tata mi-a promis un bal. Veţi veni, Lord Lamb!

Tony era gata să i-o taie scurt tinerei domnişoare, când observă cât de dulce şi vulnerabilă era fata.

— Dacă sunt în Londra, mă voi simţi onorat, doamnă. Ca s-o descurajeze, Tony sugeră: N-ar fi mai bine să vă duceţi cu ceilalţi? Râul e numai la câteva mile de aici.

Fata se îmbujora şi coborî genele.

— Aş prefera să călăresc prin pădure, domnule. Tony se înfiora când ceva îi trecu

bâzâind pe lângă ureche. Calul i se opri şi Charlotte chiţcăi:

— Ce-a fost asta?

Dintr-odată o bănuială îngrozitoare îi veni în minte, într-un moment şuieratul se repetă şi un glonţ intră în copacul din spatele ei.

— Trage cineva în noi!

Goniră în direcţia râului şi nu încetiniră până când nu văzură grupul Georgianei. Fata părea tot atât de speriată ca şi Tony. Ca s-o liniştească pe Charlotte, spuse:

— Probabil era cineva care aştepta vânatul. Staţi lângă ceilalţi; eu mă duc să-l caut pe nebun.

Teama lui Tony se micşoră pe măsură ce-i creştea furia. Trebuia să-l convingă pe Adam Savage că Bernard Lamb încerca s-o ucidă. Cum îndrăznea s-o pună în primejdie, invitându-l pe ticălosul ăla la Edenwood?

Tony intră în grajdul încăpător şi lăsă calul unui valet. Dar ceea ce văzu peste vizeta uşii o făcu să încremenească pe loc. Savage, cu spatele plin de, paie îi oferea mâna Angelei Brown care stătea întinsă în fân. Savage o ajută să se ridice şi-i spuse tărăgănat:

— Ţi-am spus că vom fi descoperiţi. Cred

că ar trebui să fim mulţumiţi că a fost Tony şi nu Bernard.

— Vărul meu era ocupat să mă împuşte în pădure!

Adam nu crezuse niciun moment că Bernard reprezenta vreo ameninţare.

— Tony, pentru numele lui Dumnezeu, asta a devenit obsesie de-acum bătrâne! spuse Savage dezgustat.

Capitolul 23

Antonia se trezi transpirată. Era a treia noapte când se repeta acelaşi vis. Îi trebui ceva timp să-şi dea seama că era încă noapte.

Aruncă deoparte pătura. O adiere de toamnă plutea în aer şi Antoniei i se păru binevenită, pentru că o obliga să poarte o pelerină care să-i ascundă figura.

Se mişcă tăcută în întuneric. Dacă o descoperea domnul Burke, era pierdută. Îşi scoase cămaşa de noapte transpirată, care de fapt, îi aparţinea lui Anthony, apoi îşi îngropa faţa în ea. Rămase goală, tremurând, şi şopti:

— Tony, ajută-mă!

O undă de hotărâre coborî în sufletul ei.

Făcea toate acestea pentru a-şi răzbuna fratele geamăn şi pentru propria apărare; ştia că Bernard Lamb avea s-o ucidă, dacă nu-l va omorî ea mai întâi.

Îşi şterse hotărâtă din minte visul care încă o bântuia viu şi ameninţător. Era mereu acelaşi vis: se făcea că erau la un loc de duel, la ivirea zorilor, numărând cei zece paşi. Bernard Lamb se întorcea şi trăgea la al nouălea.

Tony îşi scoase cămaşa, pantalonaşii, ciorapii şi botinele cu gesturi ferme. Totul avea un aer atât de iminent, încât, deşi se temea, era calmă, Ştia, de când lumea, că era stăpână pe soarta ei. Hotărârea era deja luată. Dacă nu făcea nimic, pierdea totul. Dacă acţiona, avea să câştige. Acesta era într-adevăr secretul. Secretul vieţii şi al morţii.

Tony îi era recunoscătoare lui Adam Savage. Îi arătase că cea mai preţioasă calitate în viaţă rămânea curajul. Îşi pusese în cap să facă din ea un bărbat şi chiar reuşise. Tony avea acum curajul, tăria şi hotărârea unui bărbat. Bernard Lamb n-avea nicio şansă.

Tony apelase la tânărul Southampton şi la

colonelul Dan Makinnon, ştiindu-le preferinţele pentru arme şi vânătoare. Amândoi se dădeau în vânt după riscuri şi pericole. Fără îndoială aveau să fie pistoale, nu se mai auzise de dueluri cu săbii de peste cincisprezece ani.

Makinnon îndesă o cutie cu pistoale în mâna lui Tony şi îi recomandă să facă puţin antrenament la sala de tir a lui Charles Fox. Nu prea reuşise să doarmă; din cauza coşmarului încât rămase trează până târziu în noapte aşternându-şi suspiciunile şi temerile în jurnal. Când reciti paginile scrise descoperi că notase mai multe plângeri la adresa lui Savage decât la adresa mult urâtului văr. Ridicol era că îi plăcea aproape totul la Adam Savage. Ghimpele era condiţia sa de femeie.

Trebui, în cele din urmă, să recunoască; şi-l dorea mai mult decât orice pe lume. Voia să facă dragoste cu el. Tânjea după asta. Sexul era un secret la care lumea se referea discret, numindu-l jocul şi toţi cei pe care ea îi ştia, îl jucau. Bărbaţii îşi expuneau metresele iar doamnele măritate îşi luau în secret amanţi.

Societatea avea un apetit neostoit pentru

plăcerile cărnii şi se complăcea în legături mai mult sau mai puţin periculoase la orice oră din zi şi din noapte. Bordelurile şi casele rău famate stăteau unele lângă altele din Covent Garden până în Sharaditch. Devenind, prin forţa împrejurărilor, bărbat, înţelesese mai bine ce pierdea, dar sexul era încă, pentru ea, doar o tentaţie obscură şi misterioasă.

Recitindu-şi jurnalul, descoperi că era obsedată de sex. În fiecare noapte stingea lumânările convinsă fiind că visele îi vor fi aidoma unor fantezii senzuale, dar în loc. De asta, în fiecare noapte o lua de la capăt cu duelul.

Tony apucă pelerina neagră, largă şi o împături pe braţ. Trecu strada pentru a evita lumina felinarului de la colţul străzii. Când trecu prin Green Park era încă întuneric. Auzi râsul unui beţiv şi văzu un grup de bărbaţi ieşind de la White’s Club din piaţa St. James. Privi în jur dar nu văzu nicio caleaşca. Îşi strânse pelerina în jurul gâtului uscat şi îşi înghiţi neliniştea. Erau ei în întârziere sau ajunsese ea prea devreme. Nu mai ieşise niciodată la o astfel de oră. Strada pustie părea să aibă un ecou ciudat.

Zgomotele râului ajungeau la ea aduse de aerul umed şi sări speriată când o pisică se repezi de după colţ. Poate că nici n-or să vină. Imaginaţia ei prinse aripi. Savage îi descoperise planurile şi pusese capăt duelul. O vizitase chiar când se întorsese din Edenwood. Cuvintele lui tăioase îi răsunau şi acum în urechi:

— N-am timp de fanteziile tale copilăreşti, aşa încât dă-mi cuvântul tău de gentleman că nu vei merge mai departe cu acest duel prostesc.

Şi ea îşi dăduse cuvântul ei de gentilom!

O trăsură neagră dădu colţul străzii şi Tony ieşi la lumină chiar când Dan Mackinnon opri caii. Inima i se zbătu în piept când uşa caleştii se deschise şi o mână o trase înăuntru. Una dintre cutiile cu pistoale ale colonelului se odihnea pe bancheta de piele şi chiar lângă ea era o cutie cu pahare mici de argint, cu picior.

— Aceste este domnul Keate, Măria Sa chirurgul.

Tony îl privi speriată.

— Te-am rugat să ţii totul secret.

— Fir-ar să fie, bunul simţ cere, impune chiar prezenţa unui medic. Îţi poate salva

viaţa, Tony. Uite, bea ceva ce sperie şi tigrii, îi spuse Southampton, turnându-i nişte whisky. Tony scutură din cap.

— Am mâna destul de sigură, spuse ea printre dinţii care-i clănţăneau.

Southampton ridică din umeri şi bău singur păhăruţul de argint plin cu licoare.

Trăsura mai merse puţin şi se opri. De fapt, totul avea un aer ireal şi ea se surprinse întrebându-se dacă nu cumva visa. Dar când trăsura se opri cu un scârțâit sinistru, ştiu că nu visează. Southampton îi dădu o mască neagră de domino.

— Uite, pune-ţi asta înainte să cobori şi asigură-te că vezi bine prin ea.

— De ce naiba trebuie să port aşa ceva?

— Dragă băiete, e o precauţie necesară. Îţi dai seama că putem fi arestaţi pentru ce facem noi acum? Deşi duelurile sunt tolerate, sunt totuşi ilegale.

Când Tony păşi pe câmpul Battersea, o străbătu un fior de groază. Vălătuci de ceaţă se încolăceau în întuneric şi mirosul de cai şi piele o făcu să strâmbe din nas de dezgust. Închise ochii şi se gândi că era blestemată dacă îşi putea dori ca Bernard Lamb să nu vină. Sigur va veni. Era şansa

lui cea mare, zarul cel mare pentru a lua tot ce voia dintr-o singură lovitură. Îl va trimite drept în Iad!

În adâncul sufletului simţea că el îi omorâse fratele geamăn cu sânge rece şi aşa trebuia să-l omoare şi ea pe ucigaş. În lumina zorilor ce se iveau, un grup de bărbaţi se învârteau fără nicio treabă, iar Tony se îndreptă hotărâtă spre ei. Cu gesturi ferme îşi descheie pelerina şi îi dădu voie lui Southampton să i-o ia de pe umeri.

Ca şi în visul ei, primele raze de lumină aprindeau cerul. Mackinnon veni la ea şi o întrebă dacă nu voia să renunţe. Fu luată prin surprindere înainte să-şi aducă aminte că totul făcea parte din ritual.

Încă nu era destulă lumină. Mackinnon deschise cutia cu pistoale şi celălalt martor verifică dacă erau încărcate.

Două siluete păşiră înainte să aleagă un pistol. Două perechi de ochi scânteietori se întâlniră prin deschizătura măştilor. Ura unuia pentru celălalt era atât de vie încât părea materializată. Apoi fură aşezaţi spate în spate. Verii Lamb îşi îndreptară pistoalele spre cer şi se concentrară.

Scena îi era atât de familiară lui Tony;

vedea totul ca şi când ar fi fost doar martoră. Trecuse atât de des prin aceleaşi momente în visul ei, încât ştia exact la ce să se aştepte. Păşiră înainte în timp ce martorii numărau. Se întoarse la al nouălea pas şi trase. Rivalul ei făcu la fel. Zâmbi sarcastic când văzu că ei se întoarce şi trage în ea exact aşa cum ştia.

Tony avu o satisfacţia profundă, întunecată văzându-i căzând. Deodată, de undeva din lumina incertă a zorilor, un bărbat se apropia de ea. Clipi rapid când o mână viguroasă o apucă de guler şi o propti de trăsură:

— Am să-ţi dau o mamă de bătaie, soră cu moartea!

Fu aruncată atât de puternic pe pernele din piele de viţel încât văzu stele verzi. Savage se aruncă şi el pe bancheta din faţă şi înjură.

— Cuvântul tău de gentleman nu valorează nici cât negru sub unghie.

Tony începu să tremure fără să se poată opri şi dinţii începură să-i clănţăne. Acum îşi făcea efectul tensiunea duelului. O înjurătură murdară scăpă de pe buzele lui Savage în timp ce-şi scotea pelerina

călduroasă şi o aruncă peste Tony.

— Dacă l-ai omorât, te duci direct la închisoare sau şi mai bine, la galere, nebun zvăpăiat ce eşti.

Tony nu-i răspunse. Spera din tot sufletul că-l omorâse.

— Diavol împieliţat, mai mârâi Savage.

— Nu fi ipocrit. Am acţionat exact cum ai fi făcut şi tu dacă ai fi fost ameninţat să ţi se ia ceea ce îţi aparţinea. Trebuie să mă duelez şi cu tine? La naiba, am s-o fac! Am să mă lupt cu toată lumea asta ticăloasă!

Savage auzi indignarea şi convingerea din vocea lui Tony şi îşi dădu seama că faptele lui fuseseră necesare, chiar justificate. Cel puţin trebuie să recunoască faptul că a face faţă diavolului pe câmpul de luptă demonstra curaj.

— Te urc la bordul Dragonului Zburător, apoi am să mă interesez dacă vărul tău e mort sau doar rănit.

Se lăsă tăcerea între ei. Tony îi era recunoscătoare lui Savage pentru prezenţa lui reconfortantă. Niciodată nu simţise o mai mare dorinţă de a plânge până acum. Ce bine ar fi fost să poată plânge pe umărul lui şi el s-o ia în braţe şi să-i spună că totul

va fi bine. Reuşi, în cele din urmă, să murmure răguşit.

— Mulţumesc că eşti alături de mine, deşi nu eşti convins că am dreptate.

— Tatăl tău mi-a fost un bun prieten. Voi încerca să-i iau locul.

Tony voia să-i strige în faţă că nu-l voia de tată dar, din fericire, ajunseseră la docuri şi trăsura se opri.

Când urcară la bordul vasului, mirosul de smoală le umplu nările. Savage îşi informă echipajul că vor pleca spre Franţa odată cu fluxul de seară şi îi încredinţa şefului său de echipaj comanda. Apoi deschise uşa unei cabine cu hublou:

— Te poţi bucura singur de toate astea, îi spuse ca şi când i-ar fi oferit un apartament regal.

— Dar nu e niciun pat, protestă Tony, indignată.

Savage o privi dispreţuitor şi se aplecă spre un dulap.

— E un hamac. Ar trebui să-mi mulţumeşti în genunchi pentru că nu te las să te chinuieşti acolo unde doarme şi restul echipajului. În plus fiecare om de pe vasul meu îşi câştigă hrana, dar tu aş vrea să stai

înăuntru.

— Mulţumesc, îi spuse Tony uşurată.

— Vom pleca odată cu fluxul de seară. Mâine va fi vreme destulă ca să speli puntea.

Tony îl privi iute să vadă dacă vorbea serios. Savage era cât se poate de serios.

— Roz nu ştie nimic despre toate acestea. Poţi s-o înştiinţezi că plecăm?

Savage dădu din cap că da.

— Dar îmi vor trebui câteva ore până să mă întorc. Savage îl căută pe doctorul Keate. Află cu mare uşurare că Tony Lamb nu-şi omorâse vărul şi nici măcar nu-l rănise prea grav. Era vorba doar de o zgârietură la umăr. Cu toate acestea, tânărul Anthony Lamb iscase un scandal, întorcându-se şi trăgând la al nouălea pas. Nu se mai auzise aşa ceva şi numai un laş s-ar preta la aşa ceva. Savage spuse fără să ridice vocea.

— Am fost de faţă. Amândoi s-au întors.

— Asta e o pură întâmplare. Cel care a rănit poartă toată vina. Dacă Tony ar fi fost împuşcat, rivalul său ar fi fost socotit vinovat.

— Codul sângeros al gentlemanilor, rânji Savage. Mulţumesc cerului că nu sunt unul

dintre ei.

Faţa lui Savage era brăzdată de îngrijorare în timp ce se îndrepta spre bancă. Una dintre casetele sale de bijuterii fusese adusă din trezorerie şi îi trebui ceva timp pentru a alege un număr suficient de diamante şi safire pentru un colier. Savage avea intenţia să-l manipuleze pe Prinţul George. De fapt, jocul începuse ieri când Alteţa Sa aduse în discuţie subiectul bijuteriilor. Voia să-i dăruiască fermecătoarei Maria Fitzherbert o bijuterie care să o incite, dar să o şi uimească. Desigur, mai dăduse bijuterii şi altor femei, flecuşteţe costisitoare actriţelor cu care îşi împărţise plăcerile. Dar cu Maria era altceva. Era o femeie cinstită şi, în consecinţă, voia ca bijuteria să fie una deosebită. Era nevoie de ceva rar şi îndeajuns de fin ca s-o facă să cedeze.

Oricum, problema care se punea era în legătură cu banii. Îi mărturisise lui Savage că era dator o jumătate de milion, dar Adam ştia că era vorba de mai mult. Prinţul sperase că va putea face un schimb, aşa cum procedase şi cu grajdul sau caii de curse.

Pe jumătate amuzat, Savage îi spuse lui George că nu-şi dorea nimic altceva în afara unui titlu. Alteţa Sa scuturase trist din cap şi îi spuse că astfel de lucruri nu erau de competenţa lui. Savage zâmbi sarcastic şi în timp ce urca scările de la Carlton House. Ştia că orice pe lume se putea obţine. Când George va vedea pietrele, va găsi, cu siguranţă, un mod de a le avea.

Savage îşi ascunse amuzamentul când alteța sa îi dezvălui că îl consultase pe prietenul său Charles Fox, în legătură cu problema spinoasă a pietrelor false.

— Voi fi plecat pentru următoarele trei săptămâni. Poate că, până mă întorc, Alteţa Voastră va găsi banii necesari cumpărării acestor nestemate, spuse el învârtind săculeţul în mâini. Pot lua cel puţin o jumătate de milion pentru ele, dar pentru Alteţa Voastră le las la două sute de mii.

Savage ştia că prinţul era atât de înglodat în datorii încât n-avea de unde să mai ia bani.

Când Savage ajunse în Curzon Street, se convinse că Lady Randolph nu avea ştiinţă despre duel, aşa încât îi spuse că Tony pleca cu el în Europa, cu vaporul, şi că vor fi

plecaţi timp de trei săptămâni.

— Îi pregătesc un cufăr. Ce neglijenţă din partea lui Tony să plece aşa, fără haine de schimb.

— N-are nevoie de nimic sofisticat. Am de gând să-i pun la treabă.

Roz îi privi alarmată pe Savage.

— Domnule Savage... Adam... Sper că nu vorbeşti serios când spui că vrei să-i pui pe Tony să facă treabă. N-a avut niciodată o constituţie fizică prea puternică. Mă tem că nu e aşa tare precum pare.

Adam zâmbi.

— Nu te îngrijora, Rosalind. L-am luat sub aripa mea ocrotitoare şi voi veghea să nu i se întâmple nimic rău. Îl socotesc ca şi fiul meu, ştii asta.

Tony îşi dădu seama că nu se poate odihni. După ce se legănă în hamac timp de două ore fără vreun rezultat, se dădu jos şi începu să umble de colo-colo.

Duelul nu slăbise tensiunea în care trăia; se simţea ca într-o capcană aici, fără să ştie rezultatul duelului şi ascunzându-se ca un şobolan. Nu-i era foame, dar avea gura uscată şi gâtui o durea. Deschise cu grijă uşa cabinei şi privi afară. Nasul adulmeca

diverse arome de mâncare, smoală şi apă de mare. Mai era un miros pe care nu-l putu identifica, uşor exotic şi penetrant.

Traversă culoarul şi intră într-una din încăperile vasului. Mirosul acela ciudat era mai puternic aici, ca şi când sursa lui ar fi fost ascunsă, deşi încăperea era goală. Tony sări în sus speriată când auzi un zgomot târşâit în spatele ei. Un omuleţ ciudat cu o faţă de dihor o întrebă:

— Căutaţi oareşce, domnu'?

— Aă… eram doar curios. Mă gândeam să dau o i raită, dacă nu supăr, domnule…?

— Meswine, Paddy Meswine. Sigur, nu e treaba mea, domnu'. Eu sunt numa' bucătaru'. Vreţi ceva de haleală?

— M-aş mulţumi cu ceva de băut. Tony încercă să lege o conversaţie.

— Mergem pe continent să luăm încărcătura pentru Indii. Vasul acesta arată să aibă o capacitate destul de mare.

Luă o cană şi vărsă puţin în pahare să dilueze romul. Tony începu să-l soarbă încet.

Brusc, aproximativ zece oameni intrară în cală. Ochii lor priviră batjocoritori peruca pudrată şi pantalonii mulaţi. Era pe punctul

de a pleca când un marinar cu înfăţişare pestriţă, scoţiană, îi spuse:

— Care-i problema, măi, pictatule? Eşti prea bun ca să mănânci cu alde noi?

— Nu, nu, sigur că nu.

— Atunci, aşează-te colea. Paddy, ce otravă ne mai dai azi? — Carne de porc cu salată, răspunse Meswine.

— Şi eu care speram la crutoane cu smântână! Toată lumea rânji în afară de Tony.

— Stai, pictatule, n-o să-ţi pice faţa dacă râzi.

— Oamenii cu obraz subţire nu vorbesc aşa, neghiob ce eşti.

— Cum se, cheamă furca cea neastâmpărată a unei femei? întrebă Scot cel fălcos.

Tony luă o înghiţitură de rom.

— Pă… păsărică, şopti ea, sperând că obrajii nu-i erau prea roşii.

Paddy tăie felii groase de pâine şi turnă ciorbă în castroane cu mânere. Tony îşi muie pâinea în zeamă şi luă o înghiţitură. Un pumn în spate făcu să-i stea aproape înghiţitura în gât. Erau hotărâţi să o facă ţinta glumelor lor.

— Meswine i-ai spus don’şoarei că e rândul lui la flaşnetă?

Tony nu înţelese nimic, dar era a dracului de sigură că era un lucru murdar. Avea două posibilităţi: ori se retrăgea, ori rămâne fermă pe poziţii. În dimineaţa aceea privise prin ţeava unui pistol şi a dracului să fie dacă nişte marinari ignoranţi o vor intimida. Ştia că trebuie să le răspundă la fel de vulgar. Îşi aminti una dintre epigramele lui Lutrell:

— Am auzit o epigramă despre scoţieni zilele trecute. Vi se potriveşte. Vreţi s-o auziţi?

Paddy Meswine dădu din cap încântat, iar ceilalţi erau acum gata să facă din scoţianul cel fălcos ţinta glumelor lor.

Era odată un tânăr din Dundee
Care izbi un urs într-un copac
Restul a fost ceva îngrozitor,
Totul strivit şi fără frunte,
Cu trei mingi şi un ţap roşu.

Şi marinarii îşi ridicară paharele, salutându-l pe Lordul Lamb.

Capitolul 24

Savage se întoarse la docuri după-amiaza

târziu. Deoarece avea de gând să conducă Dragonul Zburător el însuşi, îl convinse pe domnul Baines, secundul său, să-i însoţească în timp ce inspecta nava de la un capăt la celălalt. Savage dădu ordin să se ridice ancora şi pilotă vasul din radă în Tamisa.

Din cabina sa îngustă, Tony îşi dădu seama că vasul se mişcă. Asta înseamnă că Savage trebuia să fie la bord; n-ar fi plecat fără el.

Savage nu era nici în cabina lui, nici jos în cală şi deduse că trebuia să fie pe punte.

Pentru un moment, ea simţi panica cuprinzând-o pe măsură ce vasul se îndrepta spre ocean. Nu mai mersese cu vaporul din acea zi blestemată când fusese cu Anthony.

În timp ce mergea de-a lungul punţii îşi dădu seama că Savage era la cârmă. Era ceva ce omul acesta nu ştia să facă? Văzu că o ignora voit. Să-i ia naiba. Avea o figură de nepătruns şi nu scotea niciun cuvânt. Părul lung negru era desfăcut şi-i flutura în vânt. Purta doar o cămaşă uşoară, deschisă la gât, albă, contrastând cu faţa sa măslinie. Era perfect stăpân pe sine acolo, la cârmă,

aşa cum era oriunde mergea şi orice făcea. Era una cu vântul şi marea.

Plimbându-şi privirea peste muşchii lui proeminenţi Tony ar fi dorit să devină o singură fiinţă cu el. Îşi obligă mintea să se concentreze asupra vasului. Când se apropiară de Gravesend, Savage conduse Dragonul Zburătorul mijlocul râului spre malul drept şi Tony îşi ţinu răsuflarea când minunatul Edenwood apăru. O privi cu tot atâta dragoste câtă avea şi pentru proprietarul ei. Ştiu atunci că îşi lăsase pentru totdeauna inima la Edenwood. I se tăie răsuflarea. Ştia că tocmai comisese un alt păcat de moarte: să nu râvneşti. Îi scăpă un oftat.

— Aruncă ancora, domnule Baines! tună Savage şi ea auzi lanţul zăngănind în cădere.

Se întoarse şi el făcu un gest din cap în direcţia unde se vedea Edenwood. Savage sări peste bord, coborând în barca de dedesubt. Luă ambele vâsle şi porni cu putere împotriva curentului.

Când ajunseră la mal, Tony sări jos şi legă barca de un copăcel. Se îndreptară împreună spre casă şi Adam îi spuse ceea ce

aştepta să audă de mai bine de zece ore.

— Glonţul abia dacă ţi-a zgâriat vărul, dar ai reuşit să stârneşti scandal trăgând la al nouălea pas şi dovedindu-te un laş.

Ea simţi gustul amărui al dezamăgirii.

— Nu sunt laş, apăsă ea.

— Ştiu asta, spuse Savage liniştit. Dar cum de ai ştiut că se va întoarce şi va trage la al nouălea pas?

Ea îi aruncă o privire în timp ce mintea căuta cu febrilitate un răspuns plauzibil. N-avea niciunul.

— Un vis obsedant.

Nu-i păsa dacă el o credea sau nu.

— Instinctul de conservare, dădu el din cap aprobator. E bine întotdeauna să-ţi asculţi impulsurile interioare.

Aprobarea lui o încălzi şi dintr-odată fu mulţumită că nu ucisese. Bernard Lamb nici măcar asta nu merita. Savage o fixa cu o privire albastră.

— Nu-ţi pasă că prietenii tăi ponegresc numele de Anthony Lamb?

— Nu prea, ridică ea din umeri. Ştiu adevărul şi asta e tot ce contează pentru mine.

Îl duse pe Tony în aripa servitorilor şi îi

dădu un maldăr de haine albe.

— Încearcă-le pe astea.

Tony intră într-o baie mică, toată numai oglinzi. John Bull era un om mic de statură, aşa că pantalonii lui de bumbac nu erau prea largi. Avea să-i facă ea să i se potrivească. Ochii i se opriră pe un şir de cosmetice care, desigur, îi aparţineau Kirindei. Erau duzini de sticluţe, castronaşe şi alte recipiente conţinând toată gama de creme, uleiuri şi substanţe parfumate, menite să seducă. Degetele ei ardeau. Tinerelor doamne englezoaice nu le era permis să se machieze și nu avusese niciodată ocazia să o facă, dar Londra era plină de femei care îşi pictau feţele ca să atragă bărbaţii şi, după câte văzuse ea, treaba mergea bine.

Atracţia pudrei, a rujului şi a prafului argintiu pentru ochi era prea mare ca Tony să reziste. Tocmai se hotărâse să se machieze şi apoi să se spele repede când auzi vocea adâncă a lui Savage.

— Unde naiba e drăcuşorul acela?

Aruncă un număr apreciabil de sticluţe în pantalonii de bumbac şi îşi îndesă pachetul sub braţ. Va trebui să aştepte până va

ajunge în intimitatea cabinei de pe Dragonul Zburător. Dintr-odată o izbiră proporţiile aventurii în care tocmai intra. Tinerii domni făceau călătorii pe Continent, dar tinerele doamne nu. Savage ducea un mic pachet, iar John Bull îl urma cu o valiză.

Tony deveni suspicioasă. Savage făcea contrabandă. Fura din când în când cu privirea pachetul misterios, în timp ce se întorceau pe vas.

— Cine-i curios, moare repede, o ironiza Savage, citindu-i în ochi.

Ea îşi sumeţi bărbia, vexată că el îi putu citi gândurile aşa de uşor. Savage vâsli până aproape de Dragonul Zburător, apoi se ridică.

— Dă-mi pachetul, îi ordonă el.

Tony se aplecă să-l ridice, dar nu reuşi.

— Nu-l poţi ridica pentru că e plin cu aurul meu, câştigat cu sudoarea frunţii, ca să-ţi plătesc blestemata de încărcătură.

Tony rămase cu gura căscată când văzu cu câtă uşurinţă ridică el pachetul pe un umăr, înainte de a urca la bord. Îi privi îndreptându-se spre cârmă.

— Ridică ancora, domnule Baines. Sus pânzele! Bagajul pe care i-l făcuse domnul

Burke o aştepta în cabină, aşa încât ea ascunse costumele sub hainele lui Anthony. Era grozav de mulţumită să aibă o cabină numai a ei. Ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să îndure compania dezgustătoare” a marinarilor bădărani.

Când cineva bătu la uşa cabinei, ea se aşteptă să-l vadă pe Savage, dar fu surprinsă să-l vadă pe McSwin cu o tavă.

— Ordin de la căpitan. Să şedeţi în cabină astă seară, domnu.

— Mulţumesc, Paddy. Miroase bine. Chiar semăna cu un dihor când rânjea.

— Căpitanu’ m-ar tăia bucăţi şi m-ar arunca peste bord dacă aş găti prost. Am mai navigat cu el.

În timp ce-şi savura cina, Tony se întreba cum Dumnezeu avea să-şi petreacă ea noaptea legănându-se în hamacul acela. Dar, cum se întâmplă adesea, dormi înainte să termine de mâncat. Visele fură oricum, numai odihnitoare, nu. Se făcea că alerga de-a lungul vasului, îndeplinind tot soiul de corvezi obositoare, în timp ce marinarii îşi băteau joc de pantalonii ei coloraţi, care erau lungi, din dantelă. Trebui să frece toată puntea cu o perie de unghii… îl înjură

pe Savage în toate felurile pe care le ştia.

Când se făcu dimineaţă, se împletici dându-se jos din hamac, urând dinainte toate treburile murdare pe care va trebui să le facă. Îşi perie părul negru pe spate şi-l legă cu o panglică şi urcă pe punte.

Fu uimită să vadă că se aflau într-un port. Savage tocmai se întorcea pe vas. Făcu ochii mari când văzu că era îmbrăcat în haine vechi şi neras.

— Doar nu suntem deja în Franţa?

— Ba da. Acesta este un vas rapid. Suntem în Boulogne, făcu el semn spre oraş.

Se îmbărbăta singură şi îi aşteptă ordinele, dar nu fu ceea ce aştepta ea.

— Fă-te frumos, vom ajunge în Le Havre înainte de amiază. Dacă mai eşti hotărât să cumperi marfă pariziană la modă, magazinele din Havre sunt pline ochi cu fleacuri pentru femei. Presupun că e mai bine să merg cu tine ca să alegi desuurile. Habar n-ai ce preferă să poarte femeile pe sub fuste, după cum n-ai idee cam ce preferă în pat.

— Ai să fii surprins, îi răspunse sec Tony, urându-l pentru experienţa lui erotică.

Vizita la depozite fu una dintre cele mai

plăcute momente pentru Tony. Dacă ar fi putut alege haine pentru ea s-ar fi simţit în Paradis. Fu îndeajuns de grijulie, să nu-l lase pe Savage să-i vadă privirile flămânde. Ochii îi scânteiau la vederea materialelor elegante pentru rochii şi desuuri, întinse în faţa ei într-o beţie de culori. Mătăsuri, voal, satin, muselină, dantelă, tul şi tafta, în toate culorile şi cu toate desenele posibile, îi luară ochii şi vru din toate. Când Savage îi spuse să comande câte două duzini din fiecare, Tony clătină din cap şi-i spuse că femeile preferă să fie unicate în ceea ce îmbracă. Totul era o chestie de cerere şi ofertă. Un desen unic făcea de trei ori mai mult decât unul copiat în toate culorile şi mărimile posibile.

Înainte ca după-amiaza să se termine, Adam Savage trebui să recunoască în Tony un cumpărător mult mai răbdător decât el. Când tânărul Lamb se îndreptă spre un magazin ticsit cu peruci, Savage protestă că în India era prea cald pentru peruci şi că doamnele de acolo îşi pudrau, pur şi simplu propriile bucle.

— Oh, astea nu sunt pentru India, ci pentru Londra. Ar trebui să ştii că sclavele

modei ca Georgiana şi contesa de Oxford îşi vor scoate ochii una alteia pentru aceste coafuri ridicole dar franţuzeşti.

Anume îi numise două femei cu care el avusese legături amoroase.

În cabina ei, Tony îşi scoase haina şi o agăţă în dulap. Era apăsător de cald în seara aceea, aşa încât se schimbă într-o pereche de pantaloni de bumbac albi pe care îi dăduse John Bull. Îi veni să râdă. Va trebui să-şi spele singură cămăşile şi desuurile şi fu mulţumită că nu trebuia să mai spele şi lucrurile altcuiva.

Se duse pe punte să-şi umple cana cu apă de la butoi. Îl văzu pe Adam Savage părăsind nava, purtând din nou hainele ponosite de marinar. Înălţimea lui îl făcea să pară cumplit de ameninţător. Fără o haină fină şi-o cămaşă albă, arăta ca un cuţitar. Orice ar fi avut de gând să facă, era cu siguranţă ceva periculos, ilegal şi, posibil, criminal. Savage avea ceva sinistru în el şi era tot atât de capabil să ucidă, pe cât era să încalce legea, dacă vedea vreun profit în asta. Găsea scuze pentru Savage, pentru că era plină de el şi se blestemă pentru asta. El avea să dezamăgească orice

femeie care ar fi fost îndeajuns de proastă ca să-l iubească.

Singura modalitate pentru a-şi stăpâni frica faţă de el era să fie ocupată. După ce îşi spălă lucrurile, merse cu un felinar în magazie ca să mai privească o dată lucrurile pe care le cumpărase. Privirea îi fu atrasă de o rochie cu totul deosebită. Era făcută dintr-o ţesătură aurie atât de delicată, încât Tony oftă în timp ce degetele îi mângâiau ţesătura. Nu se putu abţine. Luă rochia în cabină şi o încercă. Se transformă brusc din tânărul zvelt într-o femeie cu forme rotunde. Îi scoase panglica din piele din păr şi observă pentru prima dată, cât de mult crescuse de când Roz i-l tăiase. Tony se uită în oglinda de pe uşa dulapului, apoi începu să valseze prin încăpere. Închise ochii şi îşi imagină că dansează într-o sală de bal cu Adam Savage. Ce amuzant ar fi să flirteze şi să-l tachineze, dacă el n-ar fi avut idee cine este ea. Nu se mai sătura să se uite la ea. Era atât de mult de când nu mai purtase o rochie, uitase cât era de deosebit să te simţi femeie.

Ura să fie bărbat. Voia să fie femeie, una adevărată. Tânjea după asta. Cu mâini

tremurătoare, îşi scoase hainele şi le atârnă în dulap. N-avea de gând să se despartă de ele. Chiar în momentul când degetele ele atinseră materialul elegant, se hotărî că va fi a ei.

Legănându-se în hamac, Tony se lăsă în voia viselor, Iat-o pe mama ei primind oaspeţi şi arătând minunat, mai frumoasă decât o văzuse ea vreodată. Când se trezi, vasul se mişca. Nu ştia când se întorsese Savage să ridice ancora. Se întrebă leneşă când dormise omul acela. Era ceva aproape inuman în el.

Când îşi surprinsese imaginea în oglindă, îi reveni în minte noaptea trecută. Rochia o transformase într-o cu totul altă persoană. Şi atunci, o idee se născu în mintea ei. Mergeau la un carnaval la Veneţia. Ce loc putea fi mai bun decât Veneţia, ca Adam s-o întâlnească pentru prima dată pe Antonia? Ce loc putea fi mai bun pentru o legătură amoroasă?

Îndoielile o asaltară. Va fi ea în stare să meargă până la capăt? apoi fu din nou plină de speranţă. Cineva, într-un mod oarecare, va aranja o întâlnire, ca din întâmplare. Carnavalul din Veneţia sărbătorea un singur

lucru: plăcerea. Era o lume magică unde cele mai nebuneşti vise ţi se puteau împlini.

Capitolul 25

La Bordeaux, Savage cumpără vinuri franţuzeşti scumpe şi lăzi de şampanie la modă, pentru pivniţele sale de la Edenwood.

Antoniei îi venea greu să creadă că trecuse numai o săptămână în care vizitase oraşele port din Franţa, Portugalia şi Spania şi le cunoscuse oamenii, limba, mâncarea şi clima, toate atât de diverse.

Tony se făcu utilă ajutându-l pe Meswine să pregătească mâncarea, dar ori de câte ori urca pe punte căuta să rămână singură, ocolindu-i pe marinari. Şi pe Savage îl ocolea, li era teamă că i-ar putea ordona vreo muncă murdară care să completeze o sarcină, şi aşa prea dificilă pentru puterile unei femei.

Deşi se ferea de el, era mereu conştientă de prezenţa lui Când dădea un ordin acesta era imediat îndeplinit, îi stătea bine să comande şi se vedea bine că, în respectul echipajului pentru el, era amestecată şi o doză mare de frică. Cu fiecare zi însorită, pielea măslinie a lui Savage se întuneca tot

mai mult. Ochii lui albaştri erau atât de deschişi, încât păreau de gheaţă.

În Sardinia ieşiră să se plimbe. Clădirile erau de un alb strălucitor, cu acoperişuri roşii din ţiglă, într-un stil mediteranean. Dealurile se întindeau chiar de lângă marea de azur şi erau pline de flori sălbatice, multicolore. Statură fumând ca doi vechi prieteni, admirând un golf ce-ţi tăia răsuflarea cu frumuseţea lui. Tony simţea dogoarea soarelui pe umeri prin cămaşa scorţoasă de pânză. Îi făcea sângele să fiarbă şi gândurile s-o ia razna.

Ori de câte ori privea spre Savage, gura i se usca de dor, într-atât îşi dorea să fie atinsă de el. Dar ştia că dacă ar fi făcut-o, ar ţipa. Ce i-ar fi plăcut cu adevărat ar fi fost să-l atingă ea pe el. Voia să-i simtă pielea întunecată. Să-şi alunece un deget pe conturul bărbiei, acolo unde umbra bărbii făcea faţa să pară şi mai întunecată. Degetele ei tânjeau să-i descheie nasturii de la cămaşă şi să i-o scoată de pe umerii bronzaţi. Tânjea să-şi plimbe mâinile pe ridicăturile muşchilor de pe pieptul larg. Ardea să-şi apese buzele pe gura lui şi să-l sărute. Roşi de îndrăzneala ei, pentru că, în

secret, îşi dorea să-l simtă cu limba şi să guste sarea de pe pielea ademenitoare.

Se uită la el. Savage privea cu interes la o pereche de ţărăncuţe cu ochi întunecaţi, adormiţi. Erau desculţe şi duceau cu ele coşuri cu scoici. El le chemă mai aproape. Fetele se apropiaseră, neîncrezătoare la început, înfricoşate de omul masiv, cu faţa sinistră, brăzdată de cicatrici, dar el le făcu cu ochiul şi, prin limbajul semnelor, reuşi să cumpere nişte scoici. Foarte curând râdeau împreună flirtând şi împroşcându-i pe amândoi cu apă într-un mod cât se poate de grăitor.

— Ce-ai zice de o baie? îl întrebă Savage pe Tony, scoţându-şi cămaşa şi neîncercând să-şi ascundă umflătura dintre picioare.

— Nu, mulţumesc, spuse Tony, rigidă. Şi ce naiba faci când femeia nu vrea? întrebă ea naivă. Sau nu ţi s-a întâmplat niciodată?

— Ba, de multe ori, recunoscu Adam. Pur şi simplu recurg la arta fină a seducţiei.

— Şi cum poţi seduce o femeie când nici măcar nu-i cunoşti limba?

— Sexul e un limbaj universal, Tony. Te-ai uitat prin cărţile pe care ţi le-am dat?

Obrajii lui Tony se înroşiră.

— Văd că da, spuse Savage rânjind. Iisuse, încearcă să nu mai fii aşa încuiat şi prudent. Organul tău nu e numai pentru necesităţi fiziologice. Nici nu ştii ce pierzi dacă nu ai de a face cu gura fierbinte şi limba mică şi iute a unei femei mediteraneene în jurul sexului tău.

Tony rămase cu gura căscată.

— Uite, ţine nişte scoici, dacă nici ele nu te aduc pe calea ce bună, nu mai e nicio speranţă pentru tine, băiete.

Tony culese crustaceele şi-l lăsă pe Savage cu senoritele lui. Era un ticălos, un peşte şi un vânător de fuste. Când se va întoarce pe vas va arunca rochia aurie în mare.

N-o făcu, bineînţeles.

Începu să creadă că bărbaţii n-aveau altceva în cap decât sexul. Apoi roşi. Un număr apreciabil din gândurile ei erau preocupate de acelaşi subiect.

Adam nu putea înţelege cum putea cineva să prefere puntea tare a unui vapor, sclipirii ademenitoare a unei lagune albastre. Ştia că Lordul Lamb era puţin snob şi înţelese că marinarii lui neduşi la biserică, cu glumele lor crude, nu erau uşor de suportat. Trase

concluzia că Tony era încă neobişnuit cu hârjoneala masculină şi probabil, că nu se mai dezbrăcase în faţa altora. Poate că era îngrijorat în legătură cu mărimea organelor lui, poate că îi era teamă că nu se măsura cu a celorlalţi bărbaţi.

Jos, în cală, Tony descoperi că magazia care stătuse închisă până atunci, era acum deschisă. Era sigură că Savage nu va mai părăsi vasul la miezul nopţii şi nici nu mai făcuse aşa de când părăsiseră Franţa. Se întreba dacă această magazie se va elibera acolo în ţara în care tulburările erau vizibile încă pe stradă. Ce mărfuri de contrabandă adusese el în Franţa? Un răspuns evident era în legătură cu armele şi cu muniţia.

Dar alungă ideea. Sări speriată la un zgomot în spatele ei. Era Meswine. Părea să-i calce mereu pe urme, stând la pândă, exact ca un dihor.

— Cre… credeam că faci şi tu baie.

— Nu, domnu'. Vă mai spusei, nu mă ating de apă. Apa e pentru înecaţi.

— Ce era în magazia asta închisă? întrebă ea de-a dreptul.

— Sunt orb şi surd. Vă mai spusei asta.

— Mirosul acela ciudat, nu se mai simte

acum. Ce era?

— O fi fost opium, domnu'.

— Opium?! se bâlbâi Tony.

— Odată ce un vas face contrabandă cu opium ascuns într-o magazie, mirosul lui e peste tot. Acum nu-l mai simţiţi pentru că au fost multe zile calde, dar numa' să se facă iarăşi umezeală, numa' să plouă o zi-două şi duhoarea se întoarce ca aia a unui cadavru.

— Un cadavru? repetă Tony simţindu-se prinsă ca într-o capcană.

— Habar n-ai ce înseamnă duhoarea până nu mergi pe un vas ce duce sclavi.

— De-acum înainte sunt orb şi surd Meswine. Nu mai vreau să aud lucruri de-astea.

În timp ce se legăna în hamacul ei, mintea îi lucra cu repeziciune. Auzea mereu vorbele lui Adam Savage: N-ai sufletul îndeajuns de negru ca să profiţi de cei slabi şi neajutoraţi, Lord iamb.

Tony se înfiora. Contrabanda nu era un joc de-a ascunde puţin tutun sau lână ca să eviţi plata taxelor, era un rău evident, o obscuritate care îşi lăsa urma şi mur darea tot ce atingea. Nu voia, nu putea să-l creadă

în stare de aşa ceva.

A doua zi fu surprinsă să-l găsească pe domnul Baines bătându-i la uşă.

— Căpitanul ar vrea să veniţi pe punte.

— Mulţumesc, domnule Baines, spuse Tony, politicos.

Baines era singurul membru al echipajului care părea civilizat. Îşi perie părul negru şi-l prinse cu o panglică, apoi se îndreptă spre punte.

Savage stătea relaxat, cu mâinile pe cârmă. Soarele îl bronza din ce în ce mai mult.

— Mâine ajungem la Veneţia. Această călătorie între Italia şi insulele Dalmaţiei este una dintre cele mai încântătoare din lume. N-aş vrea s-o pierzi.

Brusc se simţi intimidată şi îşi întoarse privirea spre frumoasele linii ale ţărmului:

— Vremea a ţinut cu noi; n-am avut nicio furtună. Savage se încruntă. Îi era lui Tony încă frică de furtuni?

— S-ar putea să prindem o furtună sau două înainte să ne încheiem călătoria, dar n-ai de ce să-ţi faci probleme.

Tony îşi dădu seama că încerca s-o liniştească. Se chinui să găsească un

subiect de conversaţie.

— Am mers destul de repede. El dădu din cap:

— Dragonul Zburător a fost o investiţie foarte bună. Apoi schimbă subiectul:

— Veneţia e un oraş care o să-ţi placă. Pur şi simplu îţi taie răsuflarea. E un oraş splendid, încremenit în antichitate. E unică, nu vei găsi nimic asemănător pe pământ. E formată din sute de insule, tăiate de canale. Arhitectura e superbă, veche de secole, une, ori în ruină, dar fiecare clădire în parte este o piatră preţioasă, încrustată cu sculpturi sau mozaic. Vechile pieţe sunt numite piazza şi sunt sute de poduri, ea să poţi străbate oraşul pe jos. Unele magazine închid după-amiaza pentru siestă, dar străzile nesfârşite te fascinează.

— M-am mai gândit. Când ajungem acolo mi-ar place să stau în unul din acele fabuloase palate bizantine cu dale de marmură şi comori de artă nepreţuite.

— Desigur, fu de acord Savage. Vom lua camere într-un palat chiar lângă Piaţa San Marco. Dacă stăm.

În partea de sud vom putea vedea Basilica şi Palatul Dogilor.

Tony ezită un moment.

— Nu trebuie să stăm în acelaşi palazzo, nu-i aşa? Savage râse batjocoritor.

— Mă vezi pe mine câine de pază care să-ţi îngrădească libertatea? Stai unde vrei. Te voi lăsa pradă viciilor tale, dacă-mi promiţi că le vei da frâu liber când va începe Carnavalul.

Ochii lui Savage arătau ca nişte flăcări albastre, în lumina soarelui. Ea îi susţinu privirea un lung moment.

— Promit, jură ea.

Tony simţea că se înfierbântă. Ştia că trebuie să pună distanţă între ea şi obiectul dorinţei ei înainte de a face ceva cât se poate de feminin.

Îşi promise sieşi că îşi va abandona orice reţinere când va redeveni Antonia pentru o noapte la decadentul carnaval al Veneţiei. Se sprijini de balustradă şi îşi întoarse faţa spre soare. Un fior uşor o străbătu. Va avea ea oare destul curaj să ducă până la capăt seducţia?”

Veneţia se dovedi a fi chiar mai mult decât îi promisese Adam Savage.

— La aurul ăsta. Vorbeşte o limbă universală. Dacă ai nevoie de mine, voi fi la

Casa Frolo. Noapte bună, i dulce prinţ, până mâine.

La scurt timp după ce plecă, Tony îşi dădu seama că echipajul era bine dotat cu arme. Fiecare marinar purta un pistol şi cuţite. Văzu că încărcătura pe care o aveau valora o avere. Ştiu fără greş că Savage lăsase ordine pentru oricine era îndeajuns de nechibzuit să urce pe Dragonul Zburător.

Când luminile Veneţiei începură să se aprindă, una câte una, un aer de mister acoperi orașul. Aceste ape străvechi duceau o moştenire de veacuri, din zorii civilizaţiei. Oraşul italic i se aşternea la picioare şi ea era gata să-i descopere minunile şi să se lase fascinată.

Tony căută în magazie până când găsi cutia căutată. Era ceva mai mare decât o cutie de pălării şi avea mânere. Întoarsă în cabină, o desfăcu şi împacheta rochia aurie. Se dezbrăcă, ştiind că va adormi într-o secundă. Era uimitor, cât de bine se simţea în hamac, asemeni unui copil în leagăn.

Când soarele se ridică, se sculă. Îi trebui timp doar cât să-şi spele faţa, să-şi tragă hainele şi să-şi strângă părul. Pe când părăsea vasul ducându-şi bagajul şi

preţioasa cutie, ştiu că jumătate din echipaj îi urmărea plecarea. Le simţea ochii curioşi în spate, dar nu se întoarse.

Tony nu trebui să meargă prea departe. Toţi gondolierii semănau între ei, îmbrăcaţi în negru, cu pălării largi, sprijinindu-se leneşi de vâsle. Tony alese unul la întâmplare lăsându-l să-i ia bagajul, dar având grijă de cutie.

Piaţa San Marco era plină de negustori. Tony cumpără pâine proaspătă, brânză topită şi se aşeză pe nişte trepte să-şi ia micul dejun, privind mereu la domurile aurite şi la mozaicurile renascentiste care înconjurau piaţa. Privea în jos doar cât să-şi împartă masa cu porumbeii. Privirea i se opri cu respect asupra Basilicii St. Marco şi asupra elegantului Palat al Dogilor. Văzu ceva care semăna cu un hotel şi se hotărî să nu caute mai departe. Pe firmă scria Casa Danieli iar înăuntru toţi purtau livrea italiană şi peruci pudrate. Dalele erau de un roz palid şi oglinzi sclipitoare reflectau tavanele Tintoretto. Tony luă cheia aurită, murmurând unul din puţinele cuvinte italiene pe care le ştia:

— *Grazia*.

Din acest moment avea să fie Antonia. Începu să fiarbă de nerăbdare. Era la etajul patru şi primul lucru pe care-l făcu fu să dea la o parte draperiile pentru a lăsa soarele să între şi, odată cu el, şi imaginea superbă a Veneţiei.

Nu se putea hotărî între a face baie şi a da o raită prin magazinele din piazza. Se decise în cele din urmă că baia putea să mai aştepte dar, înainte de a pleca, deschise cutia şi scoase rochia delicată, aurie şi o atârnă cu grijă, în dulap. Apoi îşi scoase pieptenul şi peria din bagaj căutând, la fund, după preţioasele cosmetice pe care le aşeză pe măsuţa de toaletă din lemn lucitor. Privi încă o dată, mulţumită. Camera era un decor foarte potrivit pentru seducţie.

Capitolul 26

Femeile de pe străzile Veneţiei erau extrem de elegante. Aveau stil, stil creat şi de sutele de magazine, fiecare specializat în unicate. Era un magazin care vindea doar catifele, unul doar măşti, altul mărgele de sticlă. Lenjerie, ciorapi, mănuşi, ornamente din piele sau din sticlă pentru păr, fiecare avea propriul său magazin. Parfumeriile

scoteau banii din săculeţul unei doamne la fel de uşor ca şi magazinele de peruci care aveau orice nuanţă, chiar şi lavandă, roşu, sau verde. Aveau şi orice fel de pudră de păr.

Tony ştiu, în momentul în care văzu vasul de cristal că trebuia să aibă pudră aurie de păr. La magazinul de lenjerie, nu putu rezista unor desuuri făcute din acelaşi material auriu ca şi rochia sa. Erau complet transparente şi ademenitoare ca păcatul. Probabil că nu va fi niciodată îndeajuns de îndrăzneaţă ca să le poarte, dar întinse banii fără să protesteze.

Magazinele şi pieţele din Veneţia erau pline de oameni care cumpărau lucruri să-şi completeze costumele pentru carnaval.

Când se întoarse la Casa, avea braţele încărcate de comori femeieşti, inclusiv papuci de casă şi ciorapi fini ca o spumă.

Umplu cada de marmură şi îşi unse trupul cu o cremă emolientă care mirosea a frezii. Îşi spălă părul apoi, înfăşurată într-un prosop albastru cu auriu, stătu la soare pe balcon, uscându-şi părul care deveni o masă strălucitoare şi moale de bucle negre.

Se simţea delicios de decadentă când îşi

puse ciorapii fini şi îmbrăcă rochia de muselină albă. Erau primele haine femeieşti pe care le purta de luni de zile şi făcu câţiva paşi de dans, bucurându-se de atingerea materialului delicat pe pielea ei. Doamne, se simţea aşa de uşoară, liberă şi fericită ca şi când ar fi fost eliberată dintr-o cuşcă.

În faţa unei oglinzi cu rame de aur, îşi dădu cu puţin ruj pe buze pentru prima dată în viaţa ei, apoi îşi aplecă capul să vadă efectul. Nu-şi putu crede ochilor când văzu transformarea. Nici vorbă de tânărul zvelt! Era femeie! Ultima dată când se uitase într-o oglindă, Antonia fusese o fată. Gura roşie şi buclele negre îi făceau ochii verzi să apară enormi şi pentru simpla plăcere de a se privi, îşi lăsă genele în jos, apoi le ridică peste ochii verzi care scânteiau ca smaraldele. Un hohot de râs îi scăpă şi zbură prin fereastră şi peste lagună.

Îşi puse pălăria în aşa fel încât să-i ascundă trăsăturile. Antonia ştiu cu exactitate unde trebuia să meargă. Mergea la Casa Frolo ca să se asigure că Adam Savage stătea într-adevăr acolo. Mâine noaptea începea carnavalul şi ea trebuia să-şi facă un plan pentru o întâlnire. Planul

trebuia să fie fără cusur. Dacă nu se întâlneau era dezastru. Nu mai putea aştepta: murea să-l întâlnească!

Tony fu surprinsă să vadă că piaţa se golise, apoi îşi aminti că era vremea siestei. Multe magazine se închiseseră pentru perioada călduroasă a după-amiezii. Tot ce putea face era să se uite prin vitrine, dar, curând, îşi dădu seama că era un mod foarte plăcut de a-ţi petrece timpul. Se opri să admire florile desenate, păsările şi fluturii dintr-o papetărie. Trecu un pod pitoresc, apoi coborî treptele spre apă ca să vorbească cu un gondolier.

— Casa Frolo? întrebă Antonia.

El dădu din cap:

— Da, doamnă, şi-i arătă un punct peste laguna largă. Era încântată că Canalul Grande îi separa pe ea şi pe Savage. Secretul ei va fi în speranţă. Chiar şi ziua, mersul cu gondola era romantic. Gondolierul cânta fragmente din opere în timp ce vâslea ritmic, iar sunetul clopotelor de biserică plutea în aer.

Tony trecu pe lângă un magazin de antichităţi, mereu în gardă să nu-l piardă cumva pe Savage, în caz că îl vedea. Când

se convinse că nu era afară, intră în palat şi îşi lăsă privirea să alunece peste fiecare persoană din holul elegant şi impunător.

Doar doi-trei bărbaţi erau singuri. Majoritatea erau perechi. Mulţi arătau ca perechi de îndrăgostiţi, absorbiţi unul de celălalt. Mulţi păreau să se îndrepte încet spre camerele de la etaj. Tony se plimba leneşă de colo-colo, părând să admire mobila veche, acoperită cu un strat de catifea şi picturile bogat înrămate. Timpul trecea, şi el tot nu apărea.

Deveni conştientă că prezenţa ei ar putea stârni curiozitatea personalului. La etajul al doilea, văzu un restaurant cu mese mici, de unde patronii puteau urmări pe oricine intra şi ieşea din Casa Frolo. Urcă încet scara de marmură spre etaj şi se aşeză la o masă. Când chelnerul cu mănuşi albe se apropie, ea murmură singurul cuvânt care ştia ca s-ar potrivi.

— Vin?

— Da, signora. Chianti?

Ea dădu din cap afirmativ, dar când îi aduse un pahar de vin roşu, acesta nu fu ce aşteptase ea să fie. Îl gustă şi i se păru acru ca oţetul. Doamne, era timpul să înveţe

numele vinurilor. Tony se prefăcu că soarbe din pahar, în timp ce privea întâlnirile îndrăgostiţilor ce se desfăşurau sub privirile ei.

Brusc îi trecu prin cap un gând îngrozitor. Savage, desigur, se odihnea în timpul acestor ore de siestă. În timp ce ea stătea acolo ca o naivă ce era, aşteptând să-l vadă, el îşi petrecea după-amiaza în pat jucându-se cu o signora cu ochi întunecaţi.

Începu să între în panică. Dacă-l vede coborând cu o elegantă doamnă veneţiană, va fi distrusă. Antonia se adânci în nenorocirea ei şi imaginaţia căpătă aripi, aşteptând cel mai rău lucru posibil. Ştia că ar trebui să plece înainte să-l vadă cu o altă femeie. Mai avea câteva iluzii în legătură cu el. Ştia că nu are niciun scrupul, poate era chiar un criminal, dar inima ei refuza cu încăpăţânare să înţeleagă. Ce o făcuse să creadă că ar putea atrage un om cu aşa o experienţă? Era nebună! Cel mai bine ar fi să se întoarcă la pantaloni şi să se mulțumească cu simpla lui tovărăşie. Să fumeze liniştit, prieteneşte cu el era cel mai bun lucru la care putea spera vreodată şi tot era mai bine decât nimic.

Nu, nu era. Era mai rău decât nimic. Mult mai rău! Venise la Veneţia să caute dragostea. Doamne, ce copil era. Atât de simplă, de nedusă în lume, în ciuda cunoştinţelor sale în legătură cu bărbaţii, cunoştinţe pe care le acumulase de curând.

Dar Savage nu venise la Veneţia în acelaşi scop. El singur îi spusese. Carnaval era acolo unde lumea bună mişuna pe străzile Veneţiei în căutare de legături sexuale. Dacă îl vedea cu o femeie, va fi zguduită. Trebuia să plece. Îşi împinse scaunul înapoi ca să se i ridice, apoi deveni conştientă de privirile bărbaţilor asupra ei.

Privi în jurul ei şi văzu că mai bine de trei bărbaţi o priveau cu atenţie. Unul dintre ei dădu din cap. Ea îşi întoarse privirea spre altă masă, unde un al doilea bărbat îi zâmbi. Antonia rupse imediat legătura cu el, privind în direcţia celui de-al treilea. Acesta ridică privirea.

Cum îndrăzneau să fie aşa de neobrăzaţi? Văzuse clar că fiecare fusese gata să se ridice când ea se pregătea să o facă, poate pentru a se apropia de ea, direct sau, cel puţin, s-o urmărească. Era îngrozită. Nu ţinea să atragă bărbaţii: doar pe unui

singur. Pe Savage. Pe Adam Savage. Nu mai exista altul pe lume pentru. Ea.

Ar fi o greşeală să se ridice şi să plece. Pur şi simplu va aştepta să plece ei mai întâi. Chelnerul se apropie de ea cu nota. Ea scutură puternic din cap refuzând s-o accepte. După câteva minute, unul dintre bărbaţi se ridică şi plecă. În scurt timp, încă unul se ridică şi plecă. Antonia închise ochii uşurată, ştiind că dogoarea se domolise, iar timpul siestei se apropia de sfârşit. Perechile începură să coboare. Ajunşi în holul palatului, se despărţiră, bărbaţii într-o parte şi femeile, în cealaltă.

Când Antonia deschise ochii, îl văzu. O singură privire şi fu de ajuns ca să-i taie răsuflarea, ca să-i oprească orice bătaie a inimii, intra în Casa Frolo. Inima Antoniei se linişti. Era singur. Nu se punea problema unei sieste pentru Savage când Veneţia i se aşternea la picioare, aşteptând să fie străbătută de la un capăt la altul.

Îl urmări de la distanţă, de sub borul pălăriei care o ascundea. Urcă la etaj apoi dispăru în jurul unui coridor, unde bănuia că îşi avea camera. Tot ce putea face mâine seară era să vină mai devreme şi să ţină

etajul sub observaţie. Bineînţeles că va fi deghizat, dar Antonia simţea că i-ar recunoaşte trupul puternic oriunde... Inima îi cânta tot drumul înapoi. Părea atât de tânără, de drăguţă şi de fericită, încât oamenii se întorceau după ea, în timp ce se îndrepta cu pas uşor, lipsit de griji spre un magazin de măşti exotice. Se opri la vitrină întrebându-se ce mască să poarte mâine noapte. Câteva dintre ele erau deosebit de pretenţioase, încrustate cu mărgele, perle şi oglinjoare ornamentale. Altele acopereau tot capul şi faţa pentru a-l deghiza complet pe cel ce o purta.

Antonia se încruntă nehotărâtă. Nu voia ceva jenant şi dificil de manevrat. Privirea i se opri pe un manechin a cărui mască fusese pictată cu o tuşă inteligentă de culoare, fusese creată o mască care nu trebuia scoasă. Intră în magazinul aglomerat, care avea o vânzare de zile mari. Îşi cumpără un set de culori şi nişte pastă de lipit. Cu ajutorul cosmeticelor ei exotice îşi va crea propria mască pentru ochi.

Pe măsură ce se lăsa seara, luminile şi torțele oraşului începură să licărească. Gondolele alunecau de-a lungul lagunei pe

sub poduri şi în latul canalelor înguste.

Muzicanţii în costume medievale şi renascentiste se plimbau de ici-colo, ciupindu-şi instrumentele şi până şi gondolierii purtau măşti mici negre pe sub borurile pălăriilor de pai. Toată Veneţia se transforma într-un oraş de mister şi magie.

Era târziu când Antonia se duse la culcare, fiind prea tulburată ca să poată dormi. Când, în sfârşit, aţipi începu să viseze, dar visele îi fură întunecate şi neliniştitoare. Se găsea mascată într-un fel de bordel. Toată clientela era bogată şi aristocratică. Baroni, conţi, duci şi prinţi de peste mări şi ţări erau adunaţi în acest salon opulent decadent şi strident.

Celelalte femei erau voluptoase şi în haine mai 1 mult sau mai puţin sumare, cu râsul la fel de spumos ca şi cristalul de Veneţia. Aerul greu de parfum era atât de dens, încât abia mai putea respira. Bărbaţii, toţi mascaţi, aruncau în jur priviri dispreţuitoare din ochii lucitori ce se întrezăreau printre tăieturile măştii.

Toţi bărbaţii o aleseră ca parteneră şi ea ştiu că trebuia să meargă prin labirintul de camere, întunecat şi senzual. Nu ştia deloc

ce aşteptau de la ea, n-avea nici cea mai mică idee, în afară de convingerea că va fi ceva sordid, urât şi umilitor.

Antonia îngheţă de groază în faţa primei uşi, cu mânerul arzându-i palma. Zarurile fuseseră aruncate, când păşise pentru prima dată pe acest drum. Îşi îndreptă umerii şi intră. Privea în ochii reci, albaştri care îi îngheţau sufletul.

Antonia ţipă şi strigătul o trezi.

Se strânse în pat, cu genunchii la gură. Afară era încă întuneric; până dimineaţa mai erau câteva ore bune. Îşi dădu pe spate masa de păr negru mătăsos şi tremură fără să se poată opri. N-avea nevoie să-şi interpreteze visele. Propria ei conştiinţă îi spunea că greşea.

Era cu totul indecent pentru o tânără doamnă nemăritată să se dea unui bărbat pentru o noapte de dragoste ilicită. Ha! Nu era dragoste, ci sex. Era doar sex şi senzualitate. Avea de gând să-l facă pe Adam Savage să o seducă. Antonia îl voia pe el şi numai pe el în misterele întunecate ale sexualităţii. Era într-adevăr o fată pierdută. Chiar avea de gând să-l implore s-o facă târfa lui?

Oh, da, da!

Antonia se întinse în pat şi se lăsă pradă fanteziei. Când se trezi, soarele era sus. Era cea mai frumoasă dimineaţă pe care ea şi-o amintea. Se rostogoli pe pat şi se legănă. Era ziua pe care o aşteptase toată viaţa ei.

Se jucă toată după-amiaza în cada imensă de marmură apoi, cu răsuflarea tăiată, îşi trase ciorapii, desuurile neruşinate şi peste toate, bluza în formă de coroană. Când se uită în oglindă, descoperi că era dea dreptul revoltătoare. Mai întâi, îşi pudră buclele bogate ca să le ascundă culoarea întunecată cu o pudră obişnuită, apoi cu una aurie. Aprinse torţele ca să aibă faţa bine luminată, apoi începu să se machieze, şi o mulţime de firişoare de praf auriu străluciră în părul ei minunat.

Se transformase într-o prinţesă din poveşti. Îşi privi îndelung faţa; căuta genul de desen care i-ar veni bine şi în acelaşi timp, i-ar ascunde trăsăturile. Alese să fie un fluture. Ochii ei verzi vor fi ochii de pe aripile fluturelui. Îşi trasă cu grijă genele dedesubt şi deasupra cu Kohl negru, apoi, folosind machiaj verde, iradiant, alternat cu aur, îşi făcu dungi ce mergeau spre tâmple,

apoi în jos spre obraji pentru a crea codiţele fluturelui. Cu creionul negru îşi trase antenele delicate pe frunte. Efectul era dramatic. Costumaţia, perfectă. Tot ce avea de făcut era să păşească pe scena Veneţiei şi să-şi joace rolul.

Soarele încă nu apusese când Antonia se alătură mulţimii. Peste tot erau veselie, muzică, hohote de râs. Când se dădu frâu liber deghizării, orice bariere căzură. Starea de spirit era luminoasă şi glumeaţă. Când apusul coborî asupra Veneţiei, starea de spirit deveni una de abandon. Costumele şi deghizările erau spectaculoase. Unele erau inteligente, altele, de-a dreptul neruşinate. Seminuditatea era un lucru obişnuit. Sexul, în unele cazuri, era de nedescoperit. Multe erau vulgare, câteva de-a dreptul crude. Totul era la vedere, ameţitor, de vină fiind noaptea sau poate, ceea ce băuseră deja.

Antonia era neliniştită. Se ţinu departe de mâinile care se întindeau spre ea şi de gurile care o strigau.

— Doamna! Frumoaso! Graţioaso! Te rog!

O mulţime de oamenii se împingeau unii pe alţii bine dispuşi în faţa gondolelor aşteptând să treacă laguna. Câteva vestigii

ale civilizaţiei încă mai rezistau, dar Antonia putu vedea că era necesară o scânteie pentru a le face să izbucnească. Era din ce în ce mai clar că nu va putea lua o gondolă doar pentru ea, aşa încât urcă în una care mai ducea câteva femei. Se trase înapoi şocată, când o altă femeie o atinse cu neruşinare. Privind în jur, Antoniei i se păru că fiecare, în Veneţia, îşi pictase faţa ca o târfă. Păşi uşor. Nu era cu nimic deosebită faţă de ceilalţi.

Antonia merse pe acelaşi drum de ieri, de-a lungul străzii principale aglomerate, zâmbind îngăduitoare ori de câte ori un bărbat îşi atingea buzele într-un gest admirativ.

Hanul Casei Frolo era luminat puternic. Muzica de la etaj ajungea la dansatori, împreună cu şiruri de nori de confete. Antonia privi cu atenţie fiecare faţă, căutând în mulţime un singur bărbat. Nu-l văzu, aşa că o luă din nou prin mulţime. Se hotărî să urce la etaj pentru că era sigură că odaia lui se găsea acolo.

Când începu să urce scările de marmură, observă o figură impunătoare care cobora spre ea. Purta un turban roşu aprins

împodobit cu pene de păun. O tunică slavă îi stătea să plesnească pe umerii largi. Privind în sus, inima i se opri când îi văzu ochii fixaţi asupra ei. Distanţa se micşora cu fiecare treaptă. Cu răsuflarea tăiată îşi dădu seama că se aflau foarte aproape slăvea o imagine nestingherită a sânilor ei, delicios expuşi în cămăşuţa aurie, întinse mâna spre el:

— Domnule, suflă ea uşor, ademenitor.

— Eşti frumoasă, iubito! Sărută-mă!

Bărbatul întinse spre ea nişte mâini lacome. Antonia ştiu că vocea nu-i aparţinea lui Savage. Ochii i se măriră alarmaţi privindu-l.

— Nu, nu, strigă, împingându-i mâinile deoparte.

Se zbătu când simţi braţul lui cuprinzând-o, apoi aplecându-şi gura spre a ei. Se lupta cu sălbăticie, strigând:

— Nu, nu, signore, nu!

O mână bronzată se aşeză greu pe umărul rajahului.

— Cred că nu înseamnă acelaşi lucru în italiană ca şi în engleză.

Antonia aproape leşină. Vocea periculoasă a lui Savage era inconfundabilă. Deşi uşor

catifelată, ameninţarea era destul de clară.

— Per Dio! Rajahul căzu în genunchi în timp ce Savage îşi apăsa din ce în ce mai tare mâna pe umărul lui; apoi Adam luă braţul Antoniei şi o conduse în jos pe scările de marmură. Ea simţi căldura iradiantă a mâinii lui pe braţ. Era îmbrăcat în negru. Un leopard negru. O jumătate de mască se oprea deasupra buzelor, ascunzându-i cicatricea. O pelerină neagră îi acoperea torsul puternic. Ştiu că era mult mai periculos ca rajahul.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, domnul meu? întrebă Antonia cu răsuflarea tăiată.

— Voi găsi eu o modalitate, fluturaş. Eşti englezoaică? întrebă el intrigat.

Gura ei se. Arcui într-un mod ademenitor. Genele negre se lăsară peste obraji şi ea trebui să-şi lase capul pe spate ca să se uite în sus la el. El îi duse mâna la buze. Antonia simţi un fior prin tot trupul când gura fierbinte îi atinse pielea.

— Şi tu eşti englez? şopti ea.

— Poate prin naştere, dar nu prin spirit.

— Prin spirit eşti leopard? îşi umezi ea buzele cu vârful limbii.

Ochii albastru-deschis ai lui Adam se

întunecară de dorinţă. Avea de gând să-i lângă buza aceea plină de sus. Cu vârful limbii înainte s-o sărute.

Ea tremura şi ardea de dorinţă.

Erau încă mână în mână. Era intrigat de frumuseţea, de tinereţea şi de originea ei.

— Am o propunere, domnul meu. Te interesează?

Ce ciudat! Nu el ar fi trebuit să-i propună ceva.

— Voi fi încântat să fim împreună o oră sau două. Ai un nume?

Ea scutură din cap şi colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet glumeţ.

Ar fi vrut să-i sărute colţurile gurii după ce i-ar fi muşcat buza senzuală de sus. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă sus, în patul lui, fără să mai piardă vremea, de vreme ce oricum, acolo îşi vor petrece noaptea. Dar Savage se luptă cu dorinţa lui. Trebuia să bea, mai întâi, un pahar de şampanie împreună. Era foarte tânără. Nu trebuia s-o sperie.

O duse într-un bar cu mese lângă ferestrele arcuite, cu vedere spre lagune. Cerul era de un roşu închis, lumânările scânteiau şi reflectau un milion de lumini în

părul ei pudrat auriu. Comandă şampanie.

Savage ridică paharul său fin de Veneţia:

— Închin pentru frumuseţea şi misterul tău, Regină Mab.

Degetele ei se jucau cu marginea paharului ei. Şi el credea că arăta ca o regină.

— Şi acum s-auzim propunerea? murmură el indulgent.

— Am scăpat de gardianul meu pentru o noapte şi i caut un amant.

Chiar şi în camera umbroasă, o văzu roşind. Îi acoperi mâna, iar ea nu-i văzu amuzamentul din ochi.

— Dă-mi voie să ghicesc. Eşti silită să te căsătoreşti din interes şi, tânjeşti să afli plăcerile erotice ale cărnii înainte de a te ofili.

Ea râse aşa cum se aştepta şi el.

— Nu mă pot mărita niciodată. Condiţiile sunt de aşa natură.

Mintea lui ageră trecu repede în revistă posibilităţile. O mănăstire? Poate. Un părinte invalid? Şi mai posibil.

— Niciodată înseamnă foarte mult. Condiţiile se mai schimbă. Dacă eu sunt de acord să devin iubitul tău de o noapte s-ar

putea să regreţi mai târziu.

— Niciodată, jură ea.

— Câtă experienţă ai? întrebă el amuzat.

— Niciuna, spuse ea slab.

Savage se ridică să plece.

— Iartă-mă, dare imposibil.

— Te rog, nu mă părăsi! Sunt o fecioară care s-a săturat de această situaţie, durează de prea mult timp. E chiar atât de ruşinos din partea mea să-mi doresc o noapte de dragoste?

— Nu e deloc ruşinos. Dar timpul pe care l-am petrece împreună va fi prea scurt ca eu să-ţi pot da plăcerea după care tânjeşti.

— Atunci, pur şi simplu dezvăluie-mi misterul sexului.

— Când un bărbat face asta cu o tânără fată, se lasă cu sânge şi durere. Există destul de multă plăcere pentru bărbat, dar puţină pentru fată, te asigur.

Ochii ei se măriră. El simţi că se adânceşte în ochii mari, verzi.

— Iubește-mă în noaptea asta, se aventură ea, umezindu-şi buza plină de jos.

El simţi că se încălzeşte şi râse. Îşi imaginase o noapte decadentă cu o târfă experimentată, ba poate trei sau patru ca

să-şi consume energia îndelung zăgăzuită şi uite, că o tină doamnă, englezoaică, îi cerea serviciile de bărbat.

— Câţi ani ai? întrebă Savage.

— Şap… optsprezece ani, şopti ea, deşi era o minciună mare.

El simţi sângele zvâcnindu-i în vine cu o forţă alarmantă, făcându-l ţeapăn de dorinţă. Iisuse, dacă o refuza, găsea pe altul. O voce batjocoritoare îi spuse: Nu te amăgi că o faci ca să o protejezi. Îi va mai da o şansă să se retragă.

— Trebuie să te previn. Am cicatrici pe faţă şi pe tot corpul. Îţi vor face scârbă.

— Niciodată, jura ea cu fervoare, mâna ei căutând-o pe a lui.

— Atunci, termină de băut, Regină Mab şi hai cu mine. Sunt pe punctul de a descoperi dacă este, într-adevăr, o binecuvântare mai mare să dai, decât să primeşti.

În seara aceea, cu siguranţă că era Regele Proştilor, îşi jură că era pentru ultima dată când mai venea în ajutorul unei demoazele aflate la ananghie.

Capitolul 27

Leopardul o trase în jos pe trepte spre o

gondolă care aştepta şi dădu adresa în limba gondolierului.

— Îţi vei aminti întotdeauna că aventura amoroasă te-a furat într-o gondolă la Veneţia...

Păşi în barca îngustă, întinse mâinile puternice spre talia ei zveltă şi o ridică spre el. Era un gest intim. Stătură foarte aproape, dorinţa făcându-le pulsul să galopeze.

I se tăie răsuflarea când el o trase spre scaunele tapiţate din gondolă.

— Vino!

Vocea lui era ademenitoare, plină, ca o catifea neagră. El îşi descheie pelerina neagră de mătase şi o răspândi pe perne. Genunchii i se muiară şi se lăsă să cadă în cuibul mătăsos şi întunecat pe care el i-l oferea.

— Unde mă duci? Vocea ei era uşoară ca un oftat.

— Spre capătul timpului... spre grădinile parfumate ale Eliseului... la capătul pământului.

Vorbele lui erau capricioase şi magice, totuşi pline de promisiuni. El se aplecă, desfăcu braţele şi o trase spre el.

Pentru Antonia era ca un zid de muşchi. Căldura trupului i se transmise şi ei, şocantă, umedă şi aducătoare de fiori. Inima îi bătea puternic. Buzele lui şoptiră şi îi atinseră uşor urechea. Pulsul îi deveni atât de slab încât crezu că se oprise inima în loc.

— *Tesoro*. Înseamnă iubito.

Se topi lângă el, absorbindu-i căldura trupului lui. Se simţea ca şi când i-ar fi luat foc sângele şi flăcări albastre dansau prin vinele foarte sensibile.

Alunecară din laguna ceţoasă într-un canal îngust, departe de zgomot, departe de mulţime, spre un loc izolat, aproape secret, tăcut. Clădirile aurite, bogat ornamentate, se îngrămădeau lângă ei într-o splendoare opulentă, izolându-i, înfăşurându-i într-o lume de vis, care nu era alta decât Veneţia.

Mâna lui se modelă uşor în jurul sânului, ridicându-l în aşa fel încât curba lui palidă ieşi din cămăşuţa decoltată, în umbră, coroana cămăşii părea de un roşu aprins pe lângă galbenul mătăsos. El îşi aplecă capul, suflă puţin peste sân şi, în momentul în care se opri, aerul rece îl arcui în forma unui punct ascuţit.

— Săgeata lui Cupidon, o tachina el.

Simţi că i se opreşte răsuflarea. Scurta mişcare îi dădu de înţeles că trupul ei îi oferea plăcere. Antonia îi simţi muşchii contractându-se. Coapsele puternice se întăriră şi ceea ce se ridică dintre ele era ca o coloană de marmură. Avea o oarecare idee despre anatomia masculină, dar nu ştia că acea parte a unui bărbat putea creşte până la nişte proporţii atât de mari, nici că putea deveni atât de rigidă ca o bară de fier. Fu şocată de descoperire, încremeni puţin şi mai că s-ar fi tras înapoi. Dar braţul lui îi înconjură talia ca o bandă de oţel, ţinând-o prizonieră, adunând-o acolo, peste arma lui bărbătească.

Antonia nu se opuse. Tânjea după virilitatea lui, după acel misterios lucru masculin. Se încorda, simțindu-l arzând în spatele ei. Era atât de mare şi pulsa atât de nebuneşte încât îi simţea zvâcnetul în acelaşi ritm cu bătăile inimii lui.

— *Amore mio*…

O atinse cu vârful limbii sub lobul urechii şi mici fiori o străbătură pe gât, în josul spatelui. Dorinţa ardea în ei. Voiau să devină unul, să împartă aceeaşi răsuflare, acelaşi sânge, acelaşi trup, acelaşi suflet.

Se lipiră unul de altul într-o formă primitivă de a se uni într-unul singur. Era de neîndurat că această sete a sângelui înfierbântat nu putea deveni satisfăcută. Deveniră febrili.

Savage era pe punctul de a-şi pierde controlul. Pentru a şi-l recâştiga, o eliberă puţin din strânsoare şi se ridică. Murmurul ei delicios de protest îl străbătu ca un fulger. Îşi impuse încă o dată să nu-i facă niciun rău. Ştia că în felul acesta va reuşi să o facă să-şi dea drumul nebuneşte. Începu din nou să-i şoptească, într-un efort de a se mai răcori, dar şi de a prelungi acea înnebunitoare senzaţie.

Privirea lui i se opri pe buze. Antonia îşi ţinu răsuflarea când Leopardul îşi plecă puţin capul ca să poată lua gura ei flămândă. Limba lui îi trecu uşor peste buza plină de sus, gustând-o încet. Limba Leopardului era aspră. Se înfiora, apoi răsuflă greu când el îi supse buza plină, coaptă.

Avea gustul vinului dulce, ameţitor. Avea gustul unei femei. Se înclină din nou şi o trase spre el. Ea îşi lipi toată moliciunea de el şi fu răsplătită de dorinţa lui arzătoare,

care se ridică din nou. Una din mâinile posesive îi alunecă pe sub cămăşuţă pentru a lua în stăpânire un sân gol. Această mână grea trezi în ea un vârtej de senzaţii. Îi mângâie pielea mătăsoasă, apoi se concentra mai jos.

Cealaltă mână avea alte locuri de cucerit. Degetele căutară până găsiră drumul pe sub fustă. Căldura palmei lui o invada. Atingerea pielii aspre, fierbinţi, pe, pielea la fel de fierbinte, dar mătăsoasă, era ca o binecuvântare. Degetele lungi şi puternice explorară mai jos, până ajunseră la locul cel mai sensibil.

Apăsarea puternică era la fel de delicioasă ca şi păcatul. Ea oftă din adâncul sufletului. Leopardul îi torcea din nou ia ureche.

Ordonă gondolierului:

— Casa Frolo!

La aceste cuvinte, un şir de senzaţii o străbătură de la sâni până în stomac. Cu siguranţă că degetele lui răsfirate putuseră simţi fiorii adânci care se localizaseră în centrul feminităţii ei. Se întoarse pe jumătate cu faţa spre el şi îşi uni căldura ei feminină cu a lui. I se cuibări în braţe cu drăgălăşenie iar el făcu greşeala să îşi

imagineze scena cu ei goi. Sexul lui se ridică din nou şi, simţindu-i gura, se arcui delicios într-un strigăt de surpriza. El puse stăpânire cu blândeţe pe acea gură dulce, alunecându-i limba adânc înăuntru, apoi sorbindu-i nectarul.

— Să te duc acasă, în pat?

Vocea lui răguşită o făcu să tremure.

— O, da, te rog.

Vocea Antoniei era şi ea răguşită şi catifelată, presimţind ceea ce avea să urmeze. Fusese mereu conştientă de puterea trupului lui, dar acum, când o proteja de mulţimea dezlănţuită, se simţea slabă şi recunoscătoare. Încercase întotdeauna să-şi imagineze cum va fi, dar realitatea acelei forţe protectoare care o învăluia, o făcea să-i fie accesibilă doar lui Savage.

Păşea de parcă plutea peste dalele de marmură ale palatului.

Adam Savage rămânea un mister pentru ea. Faţa măslinie era de nepătruns ca şi când ar fi purtat în permanenţă o mască. Simţea că se află foarte aproape de o revelaţie, şi totuşi bănuia că nu va ajunge niciodată să-l cunoască în întregime. Acest

lucru era pentru ea îngrozitor. Un fior uşor o străbătu.

Când el deschise uşa, văzu că avea nişte camere princiare. Două dintre ele erau unite printr-o arcadă albă, dintr-o marmură ca o spumă. El încuie uşa pe dinăuntru cu o cheie aurită şi îşi lăsă privirea să se plimbe peste trupul ei. Pe de-a întregul. Păşi spre ea şi îi întinse mâna cu cheia. Văzând ce-i oferă, spuse:

— Asta ca să nu poţi fugi de mine?

Dar el era serios.

— Ia-o. Când ai să-mi vezi cicatricele, s-ar putea să nu mai vrei să rămâi. Trebuie să te simţi liberă să pleci oricând.

Un fior o străbătu până în adâncuri. Ştiu că nu va fi niciodată liberă. Pentru a-i arăta că e gata să i se supună în toate, puse cheia pe un piedestal de marmură de lângă uşă.

Adam o luă de mână şi o duse în dormitorul spaţios, îşi scoase pelerina neagră de mătase şi apoi masca de Leopard.

Antonia îi cunoştea faţa la fel de bine ca pe a sa şi, totuşi, când îi văzu, i se muiară genunchii. Se aşeză pe marginea patului. De când îl văzuse pentru prima dată, îşi dorise să-şi plimbe privirea în linişte peste

trăsăturile lui puternice, întunecate. Acum el o invita să-l privească în voie. Avea sprâncenele negre ca pana corbului, nasul ascuţit, cu nările largi, obrajii puternici şi bărbia ieşită în afară. Buzele îi erau senzuale. O tăietură adâncă se lungea de la nara stângă până spre buza superioară. Pielea îi era măslinie. Într-un contrast izbitor, ochii îi erau de un albastru deschis, pătrunzător. Tocmai văzuse o astfel de nuanţă în apele mediteraneene.

— Ochii tăi sunt albaştri ca Golful Biscaya.

Văzu în privirea lui binecunoscuta ironie.

— Eşti un copil răzgâiat şi o romantică.

Îşi trecu mâinile prin păr o dată sau de două ori. Erau puternice, aspre, adevărate. Tandre? Poate. Crude? Cu siguranţă. Făcute să satisfacă? Absolut.

Se întinse să-i ia mâna. Ale ei erau palide, ale lui, bronzate; ale ei erau lungi şi subţiri, ale lui puternice şi mari; ale ei erau moi, ale lui, aspre şi bătătorite. Pe măsură ce degetele ei se plimbau peste pielea tocită, colţurile gurii i se ridicară de plăcere. Ochii ei verzi îndrăzniră să-l tachineze:

— N-ai nici faţa, nici mâinile unui gentleman.

— Nu, fu ei de acord. Din păcate. Bănuiesc că am de-a face cu o aristocrată.

Ea fu surprinsă de perspicacitatea lui.

— Nu fi aşa uimită. Îi apăru o lumină jucăuşă în ochi. N-am să te dau afară din cauza asta. Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor. Mă intrigi. Cum te cheamă?

Atingerea lui o făcu să se piardă:

— Aaa…

Ochii i se măriră de neîncredere. Aproape îşi dezvăluia numele.

— Ann.

Vocea lui sună catifelat când îi rosti numele. Ce se întâmplă cu ea? Ar putea să-i spună Adam în orice moment.

— Lordul meu, tu nu ai nume?

— Lord e doar în imaginaţia ta. Ea îi râse în faţă.

— Asta cu siguranţă. Ce absurd ar fi.

— E surprinzător cât de mult contează titlurile pentru femei.

Ridică o sprinceană, i – Adam ajunge?

— Splendid, oftă ea din tot sufletul.

Numele i se potrivea atât de bine! Ar fi stricat totul dacă-şi dădea un alt nume.

— Atunci, să rămână Ann şi Adam.

Vorbea ca şi când o înţelegere s-ar fi

stabilit între ei. Şi, într-un fel, chiar aşa era. Li ridică mâna la buze şi îi mângâie degetele. Şopti această întrebare lipindu-şi buzele de pielea ei.

— Eşti gata pentru jocul dragostei?

Antonia dădu tăcut din cap, incapabilă să respire.

O luă în braţe, în aşa fel încât toată moliciunea ei să se odihnească în acea strângere puternică. Antonia se lipi de trupul lui, iar el o frecă de tăria lui.

Pielea Antoniei începu să lucească ca şi când ar fi fost pudrată cu praf auriu, apoi căldura îi trecu prin piele, pentru a pătrunde din ce în ce mai adânc, curgându-i prin vene ca un şuvoi de aur topit. Strânsă lângă el, simţi cum căldura trupului lui i se transmitea prin fiecare por.

O urmărea cu atenţie pentru a simţi şi cea mai mică înfiorare. Apoi, deodată, o îndepărtă puţin de el în timp ce ochii îi căzură în decolteul rochiei.

Ea ştia că îi poate vedea sânii ca şi când ar fi fost dezgoliţi şi fiorii îi făceau să tremure şi să înceapă să se întărească. Sfârcurile îl împungeau senzuale. Îşi ridică privirea spre ea pentru a împărţi bucuria.

Cea mai uşoară privire îi putea aduce o plăcere înfiorată. El era tot numai putere şi dorinţă de posesiune, ea, supunere feminină.

Înseamnă că aşa era între un bărbat şi o femeie. Bărbatul câştiga putere, iar femeia devenea slabă şi vulnerabilă din pricina plăcerii. Dominare şi supunere doar într-o simplă atingere. Toate simţurile le erau alertate. Cu cât el devenea mai tare şi mai puternic, cu atât ea era mai slabă şi mai blândă. Era conştientă că, numai puterea lui o susţinea. Dacă el o lăsa, i-ar fi căzut la picioare. Stăpân şi supus.

Sărutul se lăsa aşteptat de mult timp. Adam începu s-o sărute cu ochii, mai întâi, lăsându-şi privirea să se plimbe şi apoi să i se fixeze pe gură, să-i vadă dorinţa, nevoia aspră pe care o simţea pentru ea. Pentru a prelungi aşteptarea, el îi contura buza de sus cu degetul, apoi îi mângâie buzele pline, prinzându-le între degete ca pe un fruct copt. Abia atunci îşi aplecă capul şi îi cuprinse gura, muşcând-o uşor. Apoi linse şi supse, gustând fructul copt care purta deja urma sărutului.

Genele lungi şi negre ale Antoniei îi

mângâiară obrajii şi ea gemu pentru prima dată, excitată. Apoi el o sărută cu adevărat. Buzele lui erau ferme, modelându-se după ale ei, mângâind. Oferind cu generozitate şi luând cu egoism, în aceeaşi clipă. Îi obligă buzele să realizeze acelaşi joc. Cu un murmur de abandon, braţele ei îi mângâiară spatele lat, mâinile alunecând peste muşchii proeminenţi, în timp ce buzele i se deschideau la insistenţele lui blânde.

Cu vârful limbii el se jucă şi tachina, acomodându-se cu interiorul parfumat al gurii ei. Limba i se mişcă uşor, apoi, nesigură, intră într-un joc care însemna începutul îndrăznelii ei. Îi dădu voie să-i exploreze gura înainte de o domina cu totul.

Pentru Savage, era ameţitor de ademenitoare. Deşi foarte tânără şi foarte inocentă, Antonia reacţiona la chemările lui de dragoste cu o senzualitate înnăscută şi absolut excitantă. Avea o vagă senzaţie de deja-vu, ca şi când seara aceea era punctul culminant al unei îndelungi aşteptări, de luni, ani, poate chiar de o viaţă?

Simţea o dorinţă sălbatică de a o avea, de a o face numai a lui. O întinse uşor pe pat. Apoi cu gesturi voit încete, îi deschise

nasturii până în talie.

— Cred că ar trebui să ne lipsim de această imensă 1 fustă, aşa delicioasă cum este ea. Am să mai torn nişte şampanie.

Ea ieşi din mulţimea metrilor de tul auriu. Adam se întoarse cu câte un pahar în fiecare mână. Le vărsă puţin:

— Doamne, gemu el.

Faţa Antoniei era în flăcări.

— Oh, ştiu că aceste desuuri sunt îngrozitoare.

Dar el scutură din cap.

— Nu, iubito, de astea am mai văzut eu. Picioarele tale sunt de vină.

— Picioarele mele… şopti ea.

Privirea lui alunecă peste gleznele delicate, pulpele zvelte şi coapsele lungi mătăsoase, care păreau că nu se mai termină.

— N-am mai văzut nişte picioare aşa delicioase, minunate, sexy… în viaţa mea.

Se apropie încet, puse jos şampania şi o ridică în braţe.

— Sunt făcute să se înfăşoare în jurul unui bărbat, spuse el răguşit.

Dacă asta era voinţa lui, atunci ea era fericită să i-o poată satisface. Îşi împleti

picioarele lungi în jurul mijlocului lui şi-l strânse. Când gemu de plăcere, îi înconjură gâtul cu braţele şi îl sărută, aşa cum făcuse şi el cu puţin înainte. Numai gândul că gura sa se va afla sub a lui o făcea să se cutremure. Îşi simţea oasele moi şi-l îmbrăţişa tot mai strâns cu coapsele ei lungi, catifelate.

Dumnezeule, de ce nu-şi scotea mai repede hainele?

Ţinându-i fundul drăgălaş cu palmele, el se îndreptă spre pat încet, dădu la o parte cuverturile şi o întinse pe cearceafurile negre de satin.

Părul blond, cămăşuţa aurie şi desuurile de un galben aprins făceau un contrast izbitor cu satinul negru.

— Eşti senzaţională, murmură el.

Privindu-i ochii întunecaţi de dorinţă, murmură la rândul ei:

— Tu mă faci să mă simt astfel.

Îl urmări cu atenţie când îşi scoase, cu mâinile aspre, cămaşa neagră. Îl mai văzuse gol până la brâu, pe când împărţeau aceeaşi cameră la Edenwood, dar acum era liberă să-şi plimbe ochii peste musculatura lui splendidă acoperită de păr ondulat, negru.

Dorea să vadă mai mult. Apoi nevoia i se transformă în lăcomie. Nu numai că voia să vadă, dar voia să-l atingă, să-l miroase, să-l guste, să-l devoreze.

Îi urmări cu o privire uimită degetele care începuseră să descheie pantalonii. Pântecele avea urme de cuţit. Dar nu cicatricele o făceau nebună de curiozitate. Se concentra pe conturul masculinităţii lui. Lată, în sfârşit, misteriosul sex masculin… al lui… pentru ea. Falusul lui se ridica mândru şi mare dintr-un smoc de păr negru, iar sub sex erau cuibărite două sfere ovale, mari. Coapsele erau puternice şi armonioase iar şoldurile uimitor de înguste.

Lui Adam îi sări inima din loc când văzu că ea, fără să acorde o importanţă prea mare cicatricelor lui, îşi concentrase toată atenţia asupra masculinităţii lui ridicate. O privi îndelung, fascinată, lăsându-şi capul în diverse poziţii pentru a o vedea, ceea ce îl amuză.

— Vin, indiferent dacă eşti gata sau nu.

— Sunt pregătită, Adam, spuse ea serioasă.

Cu un hohot de râs, el se aruncă pe pat şi o strânse sub el. O răstigni cu genunchii şi îi

râse în ochii verzi.

— Părul tău blond este foarte atrăgător în contrast cu satinul negru, dar aş paria o mie de guinee că pletele tale negre, adevărate, sunt mult mal frumoase. Ochii verzi îl priveau surprinşi.

— Cum ţi-ai dat seama că sunt brunetă? El scutură din cap la inocenţa ei.

— Pentru că ai bucle negre aici.

— Oh, şopti roşind apoi, îşi dădu capul pe spate şi râsul ei se rostogoli peste amândoi.

— Ce ridicolă trebuie să-ţi fi părut?

— Eşti o comoară aurie ademenitoare, irezistibilă.

— Atunci, ia-mă, îl imploră ea.

— Ce risipă scandaloasă ar fi! Te voi savura.

Simţi degetele lui pricepute deschizându-i cămășuța, apoi îi urmări expresia feţii când îi eliberă sânii. Îl privi trecându-și limba peste buzele brusc umezite şi îşi dori să-i simtă vârful limbii pe buze.

Ca şi când i-ar fi auzit gândurile şi dorinţele secrete, Adam se aplecă s-o sărute, dar nu înainte de a-şi. Modela mâinile aspre după sânii ei delicios de rotunzi. Simţindu-se atinsă, Antonia strigă

de plăcere şi strigătul se topi în fierbinţeala gurii lui.

Antonia nu ştiuse niciodată cât de sensibili erau sânii unei femei. Şi-i ascunsese atâta timp încât acum era plăcut doar să ştie că îi are. Fusese o vreme când crezuse că sunt prea mici, dar în mâna lui Adam erau perfecţi. Pe măsură ce el îi mângâia, îi simţea grei şi tari. Erau atât de delicios de sensibili în contact cu palma lui aspră, încât vru să ţipe de plăcere.

— Trupul tău se trezeşte pentru prima dată. Am să-ţi fac o baie în şampanie. Te vei simţi mai bine decât te-ai simţit vreodată.

Antonia crezură visează. Ea era cea care, întinsă pe un pat, prizonieră a coapselor lui Adam Savage, învăţa de la acesta ce este senzualitatea? Dacă era un vis, nu voia să se mai trezească niciodată.

El se ridică în genunchi şi se întinse după paharul cu şampanie. Ea îşi întinse mâinile deasupra capului, închise ochii şi se întinse cu voluptate la gândul plăcerii pe care i-o vor da mâinile lui puternice. Când deschise ochii, îl simţi scoţându-i bikinii peste picioarele lungi. Trupul ei se arcui din proprie iniţiativă şi Adam nu se putu abţine

să nu-i sărute pântecele.

Pentru el, aceasta era un deliciu. Se deda deja plăcerii şi el nici nu începuse încă să se joace cu ea. O întoarse cu faţa în jos, pe pat, şi îi turnă nişte vin spumos pe spate. La început, îl simţi rece, dar se încălzi când mâinile lui veniră în contact cu pielea ei moale. Mâinile lui puternice se mişcau ferm, îndelung în jurul umerilor şi în jos până când ea începu mai întâi să lucească şi apoi să scânteieze.

Apoi mâinile se mutară spre glezne, mângâindu-i picioarele cu mângâieri lungi. Avea cele mai lungi şi mai frumoase picioare pe care avusese vreodată plăcerea să le atingă. Păreau lungi, lungi, nesfârşite, curbându-se lin pe linia unor fese ademenitoare, rotunde. Antonia striga şi gemea. Mâinile lui experte o relaxau şi o excitau, în acelaşi timp. Senzația era complet nouă şi tulburătoare. Dorinţa crescu când Adam îşi lipi buzele de pielea ei mătăsoasă şi începu s-o sărute cu limba, să o guste. Limba Leopardului era la fel de aspră ca şi mâinile: mişcările acesteia îi excita pe amândoi. Dinţii lui o înfiorară cu mici muşcături erotice. Trupul ei îl

înnebunea.

— Îmi place ce gust are pielea ta, împreună cu şampania.

Vocea lui avea un ton jos, răguşit, iar răsuflarea fierbinte, alunecându-i pe piele, o făcea să vibreze. Degetele şi buzele lui se plimbară pe tot spatele până când gura ajunse la fundul ei delicios. O tachina cu limba până când simţi că o să-şi piardă minţile. Se arcui în aer, mototolind cearşaful de satin negru. El o mângâie cu limba făcând-o să se ridice în genunchi şi să-l strige pe nume. Cu mâini posesive, el o întoarse cu faţa.

— Am păstrat ce era mai bun la urmă, murmură el, picurându-i şampanie între sâni.

Plimbându-şi degetele aspre peste sfârcuri, le simţi vibrând sub mângâierea lui pasională. Când îi atinse cu limba, muşcându-i şi sugându-i cu buzele pline de dorinţă, senzaţia se multiplică de o sută de ori. Sânii i se întăriră; sfârcurile se ridicară ca nişte vârfuri neruşinate, lăsându-se pradă gurii lui. Tinereţea el drăgălaşă, senzualitatea înnăscută, patima cu care I se dăruia îl excită, şi totuşi, ştiu că ceea ce îl

stimula era faptul că nu mal fusese atinsă de niciun alt bărbat. Era primul şi trebuia să se lupte cu o dorinţă ridicolă de a fi şi singurul. Aceasta era doar o aventură de o noapte. Asemeni lui, ea va dispărea odată cu norii, lăsând în urmă doar amintirea care îl va bântui mult timp de acum înainte.

Capitolul 28

Această zeiţă blondă era o experienţă unică; în loc să închidă ochii şi să se rupă de realitate, îi urmărea cu atenţie ochii, buzele, gura şi limba în modul voit provocator al primei ei experienţe erotice. Când gura lui îi părăsi sânii pentru a coborî spre pântece, îl încolăci cu picioarele lungi, mătăsoase pentru a-l simţi cât mai aproape.

ÎI dorea. Simţindu-i sexul ridicat între coapsele el, Antonia pierdu orice măsură şi se ridică să-i muşte de pieptul puternic. Privi în jos la şirul de urme mici lăsate de dinţii ei şi zâmbi satisfăcut. Dacă el era un Leopard atunci cu siguranţă ea era femela lui! Dorinţa crescuse în ea până când fusese gata să-i zgârie. Doamne, ce va face când o va pătrunde?

Îşi desfăcu picioarele larg, iar el îşi trecu,

blând, degetele prin triunghiul de bucle negre. Stătea întinsă pe satinul negru, lăsându-şi pântecele pradă mâinilor lui, cu pleoapele atât de grele de senzualitate, încât deşi erau pe jumătate închise se putea vedea focul verde al privirii ei, arzând intens.

El îşi alunecă un deget în sexul el, dar nu prea adânc. Îi căută mugurele feminităţii şi îl mângâie până ce acesta deveni rigid. La început era uscată şi febrilă dar, pe măsură ce se juca, deveni umedă.

— E bine?

— O… da… e minunat…

Tensiunea în interiorul ei crescu şi mugurele înflori, dezvelindu-şi petalele într-o izbucnire. Îi tăie răsuflarea.

— Oh, gemu ea, ce lucru minunat îmi faci?

Adam zâmbi ca un cunoscător. Apoi, încet, cu grijă, îşi alunecă degetul înăuntrul ei. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i distrugă comoara. Îi va lăsa intact rubinul fecioriei ei ca un dar pentru viitorul ei soţ. În seara asta nu va fi nici durere, nici sânge, doar plăcere delirantă, înnebunitoare.

Sexul Antoniei era atât de strâns, iar degetul lui puternic o făcea să se simtă

plină şi aproape să izbucnească. El stătu nemişcat până când ea se obişnui cu ideea de a fi pătrunsă şi fu răsplătit cu spasmele ei. Sexul ei începu să pulseze. Îşi ridică genunchii şi îi desfăcu ca el să poată vedea tot ce îi făcea, apoi se ridică şi ea în coate urmărindu-l. Îşi retrase degetul încet apoi îl strecură din nou până îi atinse himenul. Repetă gestul înnebunitor cu mişcări lente, ritmice, cu o frecvenţă care o ducea la delir, făcând ca sexul ei să se strângă posesiv în jurul degetului lui. Îi trebui foarte puţin până ce atinse primul orgasm. Trecuse de prima încercare şi Adam nu voia ca ea să piardă nimic. Îi adună picioarele, făcând-o să se întindă pe satinul negru şi i le urcă pe umerii lui.

Antonia îşi încrucişa picioarele în jurul gâtului lui, trăgându-i capul spre centrul feminităţii. Îi văzu nările contractându-se când absorbiră mirosul ei de femeie, apoi limba lui o atinse acolo, unde era acum umedă de dragoste şi umflată de dorinţă. Strigă:

— Nuuu… daa… te rog, mai mult… Oh, mai mult…

Se arcui înnebunită peste limba lui ce o

pătrundea. Dintr-odată, o aromă de violete umplu camera.

Fără să ştie cum, Adam îşi explică această aromă ca 1 venind” din jocul lor. Ea mirosea şi avea gustul violetelor. Strigătele ei îi străpunseră inima. Nu mai văzuse o femeie aşa frumoasă în pasiunea ei.

Antonia credea că va leşina. Apoi, deveni, brusc, plină de viaţă. Dintr-odată avea o nouă energie sexuală de cheltuit. Se aruncă asupra lui, împingându-l pe spate, în timp ce se apleca asupra lui, hotărâtă să se bucure de el.

Adam îi dădu voie să preia controlul.

— Dorinţa e, câteodată, o virtute, o tachina el cu o voce răguşită.

Se întinse deasupra lui, mutându-şi sexul chiar la nivelul bărbăţiei lui. Apoi îl săruta mărunt, repede.

— Gura ta e divină. Mă face să mă simt frumoasă.

— Iubito, eşti frumoasă. Atât de frumoasă încât mi se taie răsuflarea şi mi se opreşte inima în loc.

— Nici tu nu arăţi rău, râse ea, sorbindu-i din ochi trăsăturile regulate. Sunt nebună de curiozitate! Vreau să-ţi cunosc trupul.

— Explorează-mă. Satisfă-ţi curiozitatea, o invită el.

Ea se ridică de pe el şi se aşeză alături, cu picioarele încrucişate. Apoi se simţi îndeajuns de îndrăzneaţă ca să-i mângâie muşchii pieptului şi să-şi încurce degetele în părul negru care-l acoperea ca o blană de animal. Fir-ar să fie, nu era de mirare că femeile erau atrase de el ca nişte căţele în călduri. Era un animal superb, făcând orice alt bărbat să pălească.

Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să se îndrăgostească de el. Antonia ştia că era obsedată de el de luni de zile, dar refuza să recunoască că îl iubeşte, temându-se că va suferi. Ochii ei coborâră spre pântece. Era tare şi plat, dar brăzdat de cicatrici. Nu avea voie să ezite, altfel el ar fi crezut că cicatricile lui o îngrozeau, ceea ce nu era adevărat. Făceau parte din el, mai exact, din trecutul lui, dar jucaseră un rol important în formarea personalităţii ce o avea acum.

Cu blândeţe, degetele ei trecură peste crestături. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, văzu că o urmărea cu atenţie.

— Te doare?

După un moment, el scutură din cap.

— Numai amintirile. Aşa şi trebuie să fie, ca să-mi fie învăţătură de minte.

Din nou, autoironia. Ea apăsă asupra cicatricelor. Era un mod care îl făcea să nu poată fi perfect fizic şi asta nu era rău. Era periculos de aproape de perfecţiune.

În sfârşit, ochii căutară obiectul curiozităţii ei sălbatice, îl privi îndelung, nefiind încă îndeajuns de curajoasă pentru a-l atinge.

— E bine? spuse el, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Nu e chiar cum mă aşteptam.

— Cum aşa?

— Ei bine, e mult mai mare, desigur. Şi are o formă curioasă. E uşor curbată aici… şi degetul ei aproape că îl atinse.

— Capul? mai spuse el.

— Şi capul e uşor curbat în sus, iar în jos are formă de inimă.

— E mare pentru că acum e plin de sânge. Asta e din pricină că frumuseţea şi apropierea ta mă excită.

Antonia simţi că partea de jos a trupului îi ia foc. I se auzea răsuflarea îngreunată.

— E uşor curbată ca să se potrivească mai

bine în interiorul trupului femeii.

Adam o privi umezindu-şi buzele.

— Desigur, nu e întotdeauna de mărimea asta exagerată, în stare normală e moale şi ajunge la jumătate din mărimea aceasta.

Îi luă mâna pentru a o încuraja şi i-o îndrumă spre sexul lui. Dintr-odată degetele ei fură nerăbdătoare să atingă, să simtă, să cunoască totul.

— E atât de tare şi rigid, mi-e aproape imposibil să-mi imaginez că devine moale.

— Asta se întâmplă după ejaculare, o asigură el.

— Ejaculare? întrebă ea cât se poate de serios, în dorinţa de a şti mai mult.

— Când ţi-am atins mugurele sexului tău, dorinţa a crescut până a ajuns la împlinire. Aşa se întâmplă şi cu mine.

Degetele lui se strânseră peste ale ei în aşa fel încât ele să-i apuce sexul. Apoi îi ghidă mâna în sus şi în jos de câteva ori.

— Te doare?

Degetele ei se strânseră în jurul sexului lui ridicat până când îl simţi pulsând.

— Da, doare şi devine şi mai dureros dacă sunt ţinut excitat fără să ejaculez.

Privind unul în ochii celuilalt, fiecare văzu

o flacără arzând din pricina excitaţiei amândurora. Cuvintele veniră şi rămaseră în aer, nu le mai putea lua înapoi:

— Vreau să se potrivească în curba dinlăuntrul trupului meu.

Braţele lui se întinseră s-o îmbrăţişeze şi o trase jos spre el.

— Dulce Ann, o vreau mai mult decât orice altceva, dar ar fi un act cât se poate de egoist din partea mea. Doar eu aş avea parte de plăcere.

— Dar m-ai satisfăcut cu degetele tale şi cu gura şi am bănuiala că plăcerea pe care ţi-o dă sexul e de zece ori mai mare…

— De o sută de ori, iubito, dar înainte de plăcere, este durerea, când sexul tău este atât de întins, până aproape de rupere. Nu avem timp ca să te obişnuieşti cu durerea şi să treci de ea. Ritualul dezvirginării e un lucru mistic. Am de gând să ţi-l las intact, astfel că vei putea împlini acest ritual mai târziu.

— Dar nu mă pot căsători niciodată, protestă ea. Adam zâmbi:

— Niciodată e prea mult spus. Şi chiar dacă nu vei avea un soţ, cu siguranţă vei avea un amant.

— De ce eşti aşa de sigur? strigă ea.

— După noaptea aceasta, trupul tău va tânji după atingerea unui bărbat. În scurt timp, vei căuta şi vei găsi pe cineva pe care să-l iubeşti.

— Dar am căutat şi te-am găsit pe tine.

— Te joci cu imaginaţia. În mai puţin de două ore, zorii te vor trezi la realitate.

— Adam, vreau să ejaculezi.

— Dar nu cum vrei tu, iubito. Ce te faci dacă rămâi însărcinată?

— Oh, Doamne, de ce trebuie să-şi bage dracul mereu coada?

El strânse din umeri.

— Presupun că riscul face totul mult mai plăcut.

— Sunt gata să risc totul, strigă ea tulburată.

— Ştiu asta şi este ceea ce te face grozav de ademenitoare, dar eşti foarte tânără şi sunt răspunzător pentru tine în noaptea asta.

— Mi-ai promis să mă iubeşti!

— Ţi-am promis doar să-ţi dezvălui misterele sexului. Ea oftă. Era cinstit, la dracu’! Şi totuşi, ce bine se simţea, ştiind că el o va proteja cu orice preţ.

— Atunci arată-mi cum să te satisfac eu. El îi luă o mână, punându-i-o pe pieptul acoperit de păr bogat negru, iar pe cealaltă i-o umplu cu sexul lui excitat.

— Pur şi simplu, joacă-te cu mine.

Antonia îl mângâie, îl alintă, îl tachina, privind cum devenea din ce în ce mai umflat şi mai tare. Îi pulsa în mână, iar Adam începu să geamă încetişor de plăcere. Brusc, Antonia simţi că nu era de ajuns. Voia să-l sărute, să-l guste, să-l simtă în trupul ei; voia să fie ea cea care îi oferea cea mai mare plăcere.

Îl prinse cu ambele mâini şi îl ridică la buze ca pe un lucru preţios pe care îl va adora. Puse un sărut pe vârful catifelat, apoi încă unul şi încă unul. Cu vârful limbii îl atinse delicat de jur împrejur, apoi îşi muie limba în deschizătura mică din centru. Acum era rândul lui să se facă auzit şi ea se minună de puterea pe care o avea asupra lui. Îşi alunecă buzele acoperindu-l, cuprinzând tot vârful cu gura, apoi cu limba îl făcu să pulseze nebuneşte.

— Opreşte-te iubito, nu mă mai pot stăpâni, răsuflă el greu.

Ea îi aruncă o privire seducătoare pe sub

genele lungi şi negre, pentru a-i sugera că n-avea deloc intenţia să se oprească.

Adam se controla minute lungi, bucurându-se de senzaţiile înnebunitoare care-i făceau dorinţa să crească spre împlinire. Ştia că nu va mai putea suporta multă vreme. În cele din urmă, simţind că va izbucni, îşi trase sexul umflat din gura ei. Sămânţa se arcui, căzând în cascadă peste sânii ei şi peste satinul negru al aşternuturilor.

— Întotdeauna eşti aşa de nestăpânită? întrebă el cu o voce răguşită.

— Am învăţat să mă bucur de clipă, murmură ea. Cu o mişcare largă o ridică în braţe. Apoi începu să se plimbe cu ea în braţe prin cameră. Se opri în faţa oglinzii pentru a se putea admira, aşa lipsiţi de griji şi complexe cum erau. El îi mângâie picioarele lungi şi catifelate, bucuros să le simtă, bucuros să-i simtă pântecele fierbinte lipit de el.

Antonia se simţi din nou excitată. Ochii i se măriră de surpriză când văzu că şi sexul lui se umfla şi se ridica rigid.

— Cum reuşeşti să te exciţi aşa de repede?

— Sunt complet excitat, dar toţi bărbaţii au o perioadă de reluare după ejaculare înainte de a ajunge din nou la împlinire.

— Şi cât timp durează? îl întrebă ea curioasă.

— Depinde de bărbat. Câteva secunde pentru un tânăr… poate ore întregi pentru un bătrân.

— Şi cât de lungă este perioada de reluare? întrebă ea, frecându-se de gâtul lui.

— Cam cinci minute. Cam cât ţi-a luat să te exciţi din nou.

— Eşti dracu” în persoană! îmi ştii chiar toate secretele? râse ea.

Adam se aşeză în genunchi, ca s-o poată coborî. Vru să fugă, dar el se arătă mai rapid. Se întinse pe covor, o luă în braţe şi începu s-o sărute încet, peste tot. Nu-i eliberă buzele, până nu i le simţi umflate şi umede, apoi gura lui coborî până la celelalte, ale sexului, pentru a le face şi pe acelea umflate şi umede.

Probabil că adormise, pentru că atunci când deschise ochii, erau întinşi pe pat, ea cu gura lipită de gâtul lui, iar el ținând-o prizonieră în braţe.

Adam stătuse nemişcat, cu mintea tulburată, în timp ce ea dormise. Ştiu că o dorea mai mult decât pe femeia care îl aştepta în Ceylon. Se jucă puţin cu ideea de a o trezi şi de a o obliga să-i spună numele şi toate celelalte probleme pe care le avea. Cu siguranţă, banii lui o puteau scăpa de necazuri şi putea de asemenea să-i ţină împreună.

Dar ştia că n-ar ti fost corect. Era prea tânără pentru el, prea inocentă. Trecutul lui plin de umbre ar păta-o. O scurtă aventură pe care niciunul nu avea s-o uite prea repede era preferabilă, decât să-i strice viaţa. Oftă pentru ce ar fi putu să fie.

Antonia se mişcă şi deschise ochii. Zorii deja aruncau o lumină palid albăstruie. Buzele lui îi atinseră părul.

— Nu pleca încă. Mai stai puţin cu mine.

Buzele ei se mişcară pe gâtul lui cu un cuvânt tăcut:

— Pentru totdeauna.

Când el se ridică, ea fu cea care protestă cu un murmur. Privi cu ochi posesivi cum îşi întindea trupul zvelt şi-şi trecea mâna prin păr. Apoi, gol, ieşi pe balcon să întâmpine zorii. Privi în jos şi făcu din mână cuiva.

— *Paisano! Amico*!

Italiana lui Adam se limita la câteva cuvinte indispensabile.

Antonia auzi un murmur de voci dedesubt şi fu uimită că el stătea aşa gol, să converseze. Dar îşi dădu seama că dădea o comandă pentru ceva de mâncare! Adam luă un coş şi-l coborî peste balcon. Apoi se întoarse după bani şi aruncă şi monedele. Cel de jos începu să-l descoase şi râdea în timp ce răspundea. Ea înţelese că donna însemna femeie. Ştiau că avea o femeie în cameră.

Râsul lor ajunse până la ea.

— *Quell animale*!

Îl numeau animal sălbatic cu nişte voci aprobatoare. Apoi, brusc, Adam intră în cameră.

— Nu vor să trimită mâncare până nu te văd. Antonia rămase cu gura căscată. Apoi se supuse. I Era cam târziu pentru prudenţă, acum. Îşi puse cămaşa lui Adam şi fugi în braţele care o aşteptau. El o sărută în loc de bună dimineaţa în faţa audienţei admirative şi Antonia îşi îndesă poalele cămăşii între picioare, ştiind că bărbaţii de dedesubt o puteau vedea goală.

— *Bene! Bellisimo! Vai siete bella.*

— Spun că eşti frumoasă, şopti Adam. Şi foarte goală.

— Oh, diavole!

Când se îndreptă în fugă spre pat, Adam îi putu admira picioarele lungi, splendide. Ea se aşeză turceşte, aşteptându-l.

— Ce ai luat?

— Fructe, pâine proaspătă şi cârnaţ italian cu mirodenii.

— Mm. Ambrozie! Mâncare pentru zei! îţi dau voie să mă hrăneşti.

El ridică o sprinceană.

— Mâncarea e a mea. Eu am plătit-o.

— N-am bani. Ce-ai să-mi iei?

— O să-mi ajungă cămaşa de pe tine.

Ea îşi scoase braţele din mânecile cămăşii şi i-o întinse. Fu încântat că nu era modestă sau inhibată. Puse coşul între ei.

— Serveşte-te, iubita mea.

Ea se făcu că îi vine greu să aleagă, apoi întinse ferm mâna pe sub coş, privindu-i bărbăţia.

— Aleg asta.

Conţinutul coşului se răspândi pe pat când el se repezi la ea. Ferocitatea lui simulată era aproape înspăimântătoare. Cu un ţipăt

mic, fugi de lângă el, dar el o prinse de glezne şi o trase încetişor spre el pe aşternutul de satin. Materialul alunecos era atât de senzual în contact cu sfârcurile ei, încât îşi dădu seama că era din nou excitată. Asta se întâmpla într-o secundă când era în patul lui Adam Savage. Ştia că el o va satisface, dar se întrebă, într-o fracţiune de secundă, ce se va întâmplă când va deveni din nou băiat, din nou Tony. Va trebui să stea Ia distanţă de el pentru că o va ţine într-o continuă stare de excitaţie.

Alungă orice gând din minte, când Adam, gemând, o lipi de pântecele lui, apoi veni asupra ei cu toată greutatea lui, tachinându-i şi înnebunindu-i pielea smolită cu partea lui tare. Barba lui îi zgârie faţa şi o găsi atât de virilă încât se muie toată.

— Lasă-mă să te învăţ, îi murmură el pe buze, apoi îi luă gura cu totul dominându-i limba, blocându-i orice alt simţământ în afara gustului lui.

După aceea, o adună în braţe pentru a se putea hrăni cu fructele apetisante ale însoritei Italii. Brusc până şi mâncatul deveni o experienţă senzuală, Adam îi linse fiecare deget când ea îi dădea să mănânce.

Fiecare ştia că timpul li se apropia de sfârşit şi încercau să mai prelungească această fantezie. Ea atinse şi-i masă fiecare parte a trupului pentru a şi-o întipări în minte. O durea că nu putea să-l simtă înăuntrul ei pentru a-l satisface ca o femeie adevărată, dar el hotărâse să nu admite nesupunere.

El îi mângâie sânii rotunzi, delicaţi în timp ce ea îi stătea în braţe şi-o învăţa cum să-şi ofere singură plăcere dacă simţea nevoia. Brusc, o privi pătrunzător cu privirea lui rece, albastră şi spuse:

— Dacă aş pune să ne pregătească o baie? Ai putea să-ţi speli pudra de pe păr şi masca de fluture de pe faţă, ca să văd şi eu cât eşti de frumoasă într-adevăr.

O expresie de panică îi apăru pe faţă.

— Nu! Baie nu. Din păcate trebuie să plec.

— Iubito, eşti sigură? Miroşi a, bărbat, îi spuse el răguşit.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să fie amiază. Ar fi trebuit să plec în zori. Ajută-mă să mă îmbrac.

El îi închise nasturii de la cămăşuţă, dar nu-şi găsi desuurile aurii. În cele din urmă renunţă şi intră în fusta amplă de tul. Se îndreptă spre uşă, mai vrând mai nevrând.

Văzu că lipseau cheile aurii de la locul lor şi îl privi cu ochii umezi de lacrimi ce stăteau gata să curgă.

— Nu-ți dau cheia până nu-mi spui şi celălalt nume.

— Lam… beth, şopti ea, ştiind că o jumătate de minciună era mai mult decât nimic.

Ştia că nu va mai fi niciodată aceeaşi. El se apleca asupra ei, întunecat şi mare. Ea se sprijini de pieptul acoperit cu păr negru şi se ridică pe vârfuri să-l sărute de rămas bun.

— Mulţumesc Adam, pentru darul cunoaşterii. E nepreţuit.

Când buzele li se despărţiră, el îi puse cheia în palmă.

Capitolul 29

Imediat ce se întoarse în camera ei, puse să i se pregătească o baie. Îi trebui o jumătate de oră ca să între în apă. Voia să mai păstreze mirosul acela masculin pe corpul ei, săruturile pe gura pe jumătate zdrobită. Numai Dumnezeu ştia dacă va mal avea vreodată parte de ele.

Îşi spălă pudra din păr. Îl perie strâns

peste cap şi-l adună într-o coadă cu o panglică din piele. Se îmbrăcă în hainele bărbăteşti, abţinându-se să nu plângă.

Antonia îşi făcu bagajul cu grijă, ascunzând cosmeticele la fund şi, în ultimul moment, împături şi cămăşuţa aurie în formă de coroană pentru a o lua cu ea. Fusta de tul auriu fu lăsată în dulap, o fantomă uitată a fanteziei ei, menită să aparţină trecutului.

Înainte de a închide uşa acestei poveşti, reflectă asupra sentimentelor ei. Nu avea nici cel mai mic regret pentru ceea ce făcuse. Îşi propusese să-i seducă, dar gura lui fu cea care seduse. Se simţea minunat. Mai vioaie decât se simţise vreodată.

Tony fu mulţumită să vadă că ajunsese la bordul Dragonului Zburător înaintea lui Savage. Rămase în cabină până când fu adus talcul cumpărat în drum. Tocmai urmărea să fie depozitat când Savage urcă la bord. Nici măcar n-o întrebă ce cumpărase, ci îşi văzu pe tăcute de treabă cu o expresie ermetică pe faţă. Părea că gândurile îi erau în altă parte şi, totuşi, era atent la fiecare centimetru al vasului. După ce verifică nava cu amănunţime, nu mai

pierdu vremea şi dădu ordin de plecare. Savage părea legat de Anglia şi, parcă, nu reuşea să se îndepărteze de Veneţia pe cât de repede ar fi vrut.

Pentru tot restul zilei aceleia şi următoarea, stătu singur la cârmă. Era inabordabil, chiar ameninţător şi, încă o dată, Antonia îi fu recunoscătoare pentru asta. Era cel mai bine să păstreze între ei o distanţă sigură.

Pe când conducea vasul prin Adriatica, înapoi în Mediterana, Savage observă cu o satisfacţie sardonică ce schimbat era tânărul Lord Lamb. Iată-l cu eşarfă legată în jurul capului, ca şi restul echipajului, păşind înainte şi înapoi pe punte ca un maimuţoi condamnat. Soarele îl bronzase şi avea o atitudine neglijentă care-i completa o sănătoasă abundenţă de încredere în sine. Evident, ceva i se întâmplase la Veneţia, ceva care îl făcuse să se maturizeze. Savage îl auzise adesea fluierând şi cântând şi nici măcar o traversare pe timp de furtună a Golfului Biscay nu-i altera buna dispoziţie nou găsită şi amuzamentul.

Savage ar fi vrut să se simtă şi el la fel. Căuta cuvinte să-şi descrie starea în care se

găsea. Nu era morocănos dar, cu siguranţă era meditativ. Se dusese la Veneţia să se simtă bine, liber şi, în loc de asta, găsise o aventură amoroasă.

Dragostea era ultimul lucru din lume care-i trebuia şi totuşi n-ar fi dat aventura lui veneţiană pentru tot ceaiul de la Saltul Leopardului. Navigând în sus, pe coasta franceză, deveni de-a dreptul introspectiv. Îşi făcuse cu atâta grijă planurile pentru întoarcerea lui în Anglia din Indii. Construise Edenwood şi îşi alesese o l castelană care să facă cinstei casei, care era gazda f perfectă. Viitorul lui era hotărât. Întâlnirea cu micuţa\zeiţă veneţiană care avea puţin mai mult decât jumătate din anii lui, îl făcuse să se simtă nemulţumit de viaţa lui. Înjură şi şi-o scoase din cap. Fusese minunat atât cât durase, dar era hotărât să nu se mai gândească la ea!

Ancorară în Portul Le Havre pentru noapte cu intenţia de a lua apă proaspătă. Savage dădu ordin ca niciun membru al echipajului să nu rămână pe ţărm după apusul soarelui şi toţi păreau gata să-l asculte. Savage închise un ochi când Meswine şi Scoţianul aduseră câteva târfe

care lucrau în docurile franceze, la Tony nu rămase în cabină, dar preferă să fie singură când se plimba pe punte, ascultând muzica şi râsul echipajului. Oare scandalul cu duelul se mai domolise sau trebuia să-i facă faţă, acum, la întoarcerea Ia Londra? Bernard Lamb oare o aştepta, aştepta să se răzbune, aştepta să o înlăture cu prima ocazie?

Tony era adâncită în gânduri când, deodată, o figură trecu în tăcere pe lângă ea, îndeajuns de aprobe, aproape o atinse. Rămase nemişcată, nici măcar nu respiraşi, brusc îşi dădu seama că era Savage care părăsea nava. Mai întâi îi simţi mirosul. Niciodată nu-l va lua drept altul. Al doilea indiciu era înălţimea lui şi faptul că se mişca cu graţia unui leopard. Era înfăşurat în negru, în haine uzate, aproape nişte zdrenţe. Îl lăsă să treacă în linişte. Refuza să se lase orbită de obsesia ei pentru el şi să nu vadă că era băgat până peste cap în nişte afaceri dubioase şi ilegale. Nu ştia ce şi nici nu voia să ştie.

Deodată, îşi pierdu orice plăcere de a mai sta pe punte. Ştia că se va simţi mult mai bine la ea în cabină. Hamacul o făcu în

curând somnoroasă şi visă ceva frumos despre fratele ei Anthony.

Pe la trei dimineaţa, cineva o scutura să se trezească. Simţi o mână pe urnă şi sări în sus de frică.

— Tony, nu te speria, eu sunt, murmură Savage. Era complet întuneric în cabină. Coborî din hamac pentru a-l opri din legănat:

— Ce naiba vrei? întrebă ea.

— Am nevoie de ajutorul tău la mine în cabină. Nu vreau să deranjez echipajul. Vii?

— Cred că da, spuse ea băţoasă, crezând că iar mai luase nişte marfă de contrabandă.

Se mişcară încet şi tăcut spre cabina lui Savage. Tony se întoarse să-l privească cum îşi scotea haina neagră, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Dar cuvintele care urmară fură ultimul lucru la care se aştepta:

— Am un glonte în umăr şi vreau să mi-l scoţi.

— Oh, Doamne, de ce n-ai spus asta imediat? Era supărată.

— Așa-ți trebuie dacă umbli pe unde nu trebuie în crucea nopţii!

— Scuteşte-mă de predici, spuse Savage liniştit. Pe cămaşa lui neagră nu se vedea sângele dar, de îndată ce o desfăcu, sângele era peste tot şi ea îşi dădu seama că pierduse destul.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Savage aprobă din cap, aşa că ea deschise. Era domnul Baines cu un vas cu apă caldă.

— Mulţumesc domnule Baines, spuse ea uşurată.

— Te descurci, băiete? întrebă el.

— Ne descurcăm noi, spuse Savage disperat. Vreau să veghezi în cazul în care ar veni cumva poliţiştii.

Domnul Baines salută tăcut şi se retrase. Când ea se întoarse spre Savage, acesta încălzea lama unui cuţit la flacăra lumânărilor. Tony îşi ţinu ochii plecaţi, cât timp îi spălă sângele de pe piept. Când degetele îi atingeau binecunoscuții muşchi, se gândi întunecată: N-am crezut că-mi va fi aşa aproape şi atât de curând. Tony cercetă îndeaproape rana.

— Ştiu că n-a trecut prin os, e cuibărit în muşchi. Fără un cuvânt, ea luă mânerul cuţitului. Ezită un moment sau două pentru a-şi aduna tot curajul. Propria ei

înţelepciune îi spuse că trebuia să se grăbească şi că trebuia să taie adânc pentru a-l scăpa dintr-o singură incizie. N-avea voie să greşească. Răsuflă adânc, îşi muşcă buzele şi împlântă cuţitul.

Sângele izvorî imediat şi i se prelinse pe piept, dar ea răsuflă uşurată când glontele căzu în vasul de metal. Privirea ei se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Era vin şi rom. Luă repede sticla cu rom şi o puse pe masă. Ezită din nou, dar Savage îi spuse calm:

— Pot să fac abstracţie de durere.

Şterse repede rana cu rom şi îl văzu contractându-se. Simţi puţină satisfacţie, văzând că simţise totuşi durerea. Aşa-i trebuia, ca lecţie. O îndrumă spre o cutie cu bandaje şi ea trebui să apese serios pe rană.

— Scapă de toate astea. Pune tot în dulap şi adu-mi halatul.

Tony aruncă prosoapele şi cămaşa însângerată în dulap, apoi puse acolo cutia cu bandaje şi chiar vasul cu apa însângerată. Îl ajută să se îmbrace cu un halat colorat din brocart şi, chiar înainte să-l încheie, o nouă bătaie se auzi în uşă.

— Repede, în pat, îi ordonă el.

Fără să se gândească prea mult, îl ascultă. Savage îşi plimbă rapid privirea prin cabină înainte de a deschide. Faţa pătrată a domnului Baines era de nepătruns.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar e un jandarm aici care spune că a urmărit un criminal care a urcat la bordul Dragonului.

Savage îl fixă pe domnul Baines, apoi pe cel ce reprezenta oficialitatea franceză, cu privire, cu o privire rece, albastră.

— Dacă tot ne-ai deranjat, vino şi uită-te bine în jur. Eu şi tânărul meu prieten am stat închişi în cabină toată noaptea.

Francezul aruncă o privire pătrunzătoare băiatului din pat. Nu se putu să nu-şi arate dezgustul pentru ceea ce, în aparenţă, se petrecea acolo. Se uită din nou la bărbatul în halat.

— Aş vrea să cercetez vasul, spuse el într-o engleză greoaie, dar destul de clară.

— Totuşi, se răsti Savage. Îţi dau treizeci de minute. Când uşa se închise, Tony sări de la locul ei, albă la faţă de furie:

— Ticălosule, şuieră ea, cum ţi-ai permis să mă foloseşti într-o manieră atât de degradantă?

— Uşurel, Tony, nu s-a întâmplat nimic de fapt, o ironiza el.

Obrajii ei erau în flăcări. Voia să-l plesnească şi făcu un pas ameninţător spre el cu pumnii strânşi, când, spre surprinderea ei, Savage se clătină pe picioare.

— Fir-ar să fie, blestemă ea, apoi îl duse până la pat şi îi aduse un păhărel cu rom! la o înghiţitură bună îi ordonă ea şi i-l ţinu la gură până el luă câteva înghiţituri.

Lumina batjocoritoare din ochii lui Savage păli.

— Mulţumesc, îi spuse el sincer.

Numai după ce se asigură că a adormit, îşi făcu drum spre propria cabină. Se aşeză în hamac, dar îşi dădu seama în scurt timp că nu se putea odihni cât timp el zăcea rănit, la numai câteva uşi depărtare. Se ridică, îşi strânse hamacul şi reuşi să-l tragă spre ca bina lui. Îl prinse în cuie în colţ şi, lăsând lumina aprinsă, se aşeză, ascultându-i răsuflarea.

Tony aţipise puţin, dar Savage devenise atât de neliniştit încât izbise în perete şi o trezi. Într-o secundă fu în cealaltă parte a cabinei, cu o mână pe fruntea lui. Era clar

că avea febră. Vasul era încă plin de sânge, aşa că ea luă cana de apă şi-i şterse faţa şi gâtul într-o încercare de a-l răcori. Savage începu să delireze. Ea nu dădu atenţie vorbelor lui împleticite până când începu să strige pe cineva:

— Ann… Ann… eşti aici?

Obrajii i se întoarseră şi păliră realizând că pe ea o striga. Repetă numele într-una, devenind din ce în ce mai neliniştit cu fiecare moment de tăcere. În final, în disperare de cauză, îşi strecură mâna în mâna lui şi murmură:

— Da, Adam, sunt aici.

— Ann? întrebă el.

— Da, da. Voi rămâne. Încearcă să te odihneşti.

El păru ceva mai liniştit după asta, dar ea mai putea simţi căldura febrei lui prin mână. Se întreba înnebunită ce se va face dacă el va fi în stare febrilă şi va delira şi a doua zi dimineaţa; dacă autorităţile vor reveni? Se aplecă peste pat cu gândurile împrăştiate. Era emoţionată că o strigase în delirul lui. Dacă… n-ar fi început toată tărăşenia cu travestiul. Numai dacă Savage n-ar fi fost implicat în nişte treburi

dubioase, ilegale… numai dacă nu era un fustangiu fără ruşine, având legături cu jumătate din doamnele societăţii londoneze… numai dacă.

Îşi trase mâna dintr-a lui şi se întoarse la hamacul ei. În mai puţin de două ore, cineva bătu la uşa cabinei. Tony tocmai se trezea când îl auzi pe Savage strigând:

— Intră, domnule Baines.

Secundul deschise uşa, privi calm în jur şi spuse:

— Primul flux domnule. Pornim? Savage se ridică din pat.

— Da, domnule Baines. Du-ne acasă.

— Sunt bucuros că ţi-ai revenit, spuse Tony rece şi plecă împreună cu domnul Baines.

Tony nu-l mai văzu până când intrară în docurile Londrei. Savage îi spuse că va trimite vorbă de îndată ce Dragonul Roşu se va întoarce din călătorie, din Indii, aşa încât să poată supraveghea încărcarea mărfii ce o cumpărase. Deşi se uită la el cu atenţie, el păru complet restabilit şi deplin stăpân°pe sine şi pe oricine altcineva în jurul lui. Într-o zi o să-i facă ea aroganţa asta bucăţelei.

— Presupun că afacerea cu duelul s-a

învechit. Nu există nimic mai plictisitor în Londra decât bârfa învechită. Cu toate acestea, aş fi mulţumit dacă ai reuşi să stai retras şi să nu te amesteci în alte prostii. N-am nici timpul, nici dorinţa să-ţi tot vin în ajutor.

Adam spera că Tony învăţase destule din duelul acela. Ştia că dacă îi ţinea predici prea lungi, l-ar fi putut provoca la o purtare periculoasă. Adam era de acord acum că verii se urau, dar era ridicol ca Tony să creadă că Bernard Lamb voia să-i omoare.

Dar ea ştia că lucrul era serios. Şi nu se va sfârşi decât cu moartea unuia dintre ei.

În salonul din strada Curzon, Antonia reuşi să se lepede de hainele bărbăteşti cât fu împreună cu bunica ei.

— Draga mea, ai fost plecată atâta timp, toate hainele ţi s-au demodat. E ziua ta săptămâna viitoare. Ţi-ar place ceva drăguţ?

Tony n-ar fi vrut să-şi sărbătorească ziua de naştere fără Anthony.

— Uiţi că am înlocuit fustele cu pantalonii, spuse Tony sec.

Roz nu comentă, dar continuă ca şi când n-ar fi vorbit.

— Coşuleţele sunt moarte şi îngropate.

Fiecare doamnă din oraş va purta în această iarnă un tip de jachetă olandeză cu mâneci largi, tivită cu blăniţă.

Deşi bunica ei era, în general, vioaie în conversaţie, Antonia nu era amuzată acum. Domnul Burke le aduse ceai. Tony turnă puţin chery pentru toţi trei.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva Sunt surprinsă că n-aţi auzit încă de scandal.

Dintr-odată Antonia le captă toată atenţia.

— Vă aduceţi aminte ziua când am vizitat Edenwood? Bernard Lamb era acolo, şi în timp ce călăream în pădure în ziua aceea, cineva a tras în mine. Am fost sigură că a fost vărul mei acela şi atunci m-am hotărât să scap de el.

— Ce naiba ai mai făcut? întrebă Roz cu mâna la gură.

— L-am provocat la duel. Ştiam că nu va fi corect, aşa încât m-am întors şi am tras la al nouălea pas. Din nefericire, nu l-am omorât, doar l-am rănit.

Ochii lui Roz erau cât cepele, iar domnul Burke rămăsese cu gura căscată.

— Adam Savage a venit să oprească totul, dar a ajuns prea târziu. Cu toate acestea, a venit la timp ca să vadă că şi Bernard Lamb

s-a întors şi a tras la al nouălea pas. A crezut că aş putea fi arestată pentru ce făcusem, aşa că m-a luat în străinătate, sperând că lucrurile se vor lămuri.

— Oh, draga mea, nu mai poţi continua cu prostia asta. Nu ştii când nebunul acela va lovi din nou.

Domnul Burke avu o sugestie:

— Sunt sigur că Adam Savane ar putea să îl sperie pe Bernard Lamb. E impresionant şi pare foarte periculos şi intimidam.

— Adam Savage nu mă crede când îi spun că Bernard Lamb ne-a sabotat barca, că încă mai e hotărât să devină Lordul Lamb. A fost furios din pricina duelului şi mi-a spus că n-are de gând să mă mai scoată din belele.

— De acum încolo cred că e necesar să merg cu tine când mai bântui prin Londra, spuse hotărât domnul Burke.

— Doamne, Dumnezeule, mă puneţi în hăţuri, protestă ea. Roz o privi cu capul aplecat:

— Antonia, nu-mi dau seama bine cum, dar te-ai schimbat în această călătorie. E ca şi când ai fi devenit stăpână pe tine şi conştientă de puterea ta.

Buzele Antoniei zâmbiră şmechereşte.

— Nu voi mai fi niciodată aceeaşi, mulţumesc Domnului Am învăţat mai mult despre viaţă şi despre mine însămi în ultima lună decât am învăţat în şaptesprezece ani.

— Cerule, o fată nu se schimbă atât de tare decât când se mărită şi devine femeie, se miră Roz.

Antonia spuse enigmatic:

— E de ajuns atât.

Capitolul 30

Adam Savage făcu un lucru foarte ciudat pentru un bărbat care-şi scosese o femele din cap. Primul lui drum a fost la firma detectivilor Watson Goldman pentru a le cere să-i găsească o tânără doamnă pe nume Ann Lambeth. Le spuse puţinul care-l ştia despre ea şi îi sfătui să pună un om care s-o urmărească. Va plăti oricât şi le promise o recompensă generoasă dacă reuşeau s-o găsească.

Tony se plimba prin Londra cu prudenţă. Se opri să privească în vitrina unui magazin de pantofi la modă. Pe când trecea pe lângă White Club, îi zări pe colonelul Mackinnon şi pe Sherry stând la masă. O salutară de

parcă ar fi fost salvatoarea lor. Cum Tony nu era membră a clubului, cei doi ieşiră s-o întâlnească.

— S-a terminat cu bârfa despre duel? întrebă Tony de-a dreptul.

— Prostuţ mai eşti. Crezi că ţi-am fi făcut semn de la fereastra clubului dacă mai eram ostracizat? spuse Sherry, mângâind un teanc de hârtii pe care le ţinea sub braţ. Scriu o piesă nouă. Nate mă ajută cu numele personajelor; asta e întotdeauna partea cea mai dificilă.

— Hai să mergem undeva să mâncăm. Aud că la cafeneaua din Norrid Street au un curry dumnezeiesc, sugeră Mackinnon.

— Curry devine din ce în ce mai răspândit, nu-i aşa? întrebă Tony, adăugându-l pe lista mărfurilor sale.

— Că veni vorba, am auzit că tipul acela, Savage, vorbeşte azi în Cameră. De obicei, în timpul dezbaterilor, membrii beau suc de portocale şi ronţăie plictisiţi nuci, dar când vorbeşte el e o tăcere mormântală.

Deşi Tony ştia că Savage are un loc în Parlament, fu surprinsă să audă că şi vorbea.

— Despre ce vorbeşte?

— Nu-mi amintesc. De fapt, eram puţin afumat ieri. Siesta asta infernală mă face să beau.

— Ei bine, eu am plecat, spuse Tony, ridicându-se. Când Tony urcă scările casei din strada Half Moon ca să sune la uşă, aceasta îi fu deschisă de un valet foarte elegant.

— Sunt Tony Lamb. Mă descurc eu până sus.

— Nu cred, domnule. Stăpânul e ocupat cu secretarul său pentru moment. Poate doriţi altă dată.

Tony se enervă şi fu pe punctul de a-l împinge deoparte ca să între, când un gând cumplit îi trecu prin minte. Poate că Savage era cu o femeie şi valetul era discret. Cu siguranţă, n-ar fi vrut să-l prindă în flagrant delict, dar l-ar fi făcut cea mai mare plăcere să-l întrerupă.

— Domnul Savage este tutorele meu, ca şi partenerul meu de afaceri într-o afacere navală. Sunt sigur că dacă mă vei anunţa, va înceta orice ca să mă primească.

— Foarte bine, domnule. Vă rog frumos să aşteptaţi în salon.

Valetul se întoarse în câteva minute.

— Domnul Savage vă primeşte în birou, Lord Lamb.

Tony îl găsi cu Jeffrey Sloane şi era cât se poate de clar că erau băgaţi până în gât în hârtii.

— Îmi pare rău că vă întrerup, se bâlbâi Tony, dar tocmai mi-am amintit că am nişte marfă de pe Continent pe care vreau s-o vând în Londra.

Savage dădu nepăsător din mână.

— Deja ţi-am vândut şampania cu un profit de două sute la sută. Dacă vrei situaţia exactă, Sloane ţi-o poate da.

— Nu, nu. Nu sunt îngrijorat în legătură cu profiturile.

— Atunci ar trebui să fii. Ti spuse Savage scurt.

— El bine, atunci sunt. Încercam să fiu politicos, se stăpâni Tony.

Valetul apăru din nou.

— O tânără doamnă cere să vă vadă, domnule. Savage. Am încercat s-o fac să renunţe, dar insistă, spunând că e important.

— Iisuse, ce mai urmează? El bine, pofteşte-o. Cu cât sunt mai mulţi cu atât e mai vesel.

Jeffrey Sloane se scuza, aşa cum, fusese învăţat să facă atunci când venea o femeie în vizită.

Mare surpriză pentru Adam şi Tony; vizitatoarea era Dolly de la teatrul Olympian. Avea gura strânsa, dar ochii i se lărgiră brusc când îl văzu pe Lordul Lamb. Ezită doar un moment, apoi îşi îndreptă umerii şi se aruncă.

— Sunt însărcinată şi Lordul Lamb e tatăl!

— Târfă mincinoasă, strigă Tony, plesnind-o.

Într-o secundă, Adam Savage o lovi pe Tony cu dosul palmei peste gură, trântind-o într-un scaun. Cu o voce muşcătoare îi spuse:

— Să nu mai loveşti niciodată o femeie în faţa mea, porc arogant ce eşti.

Tony simţi că îi dau lacrimile şi îşi duse mâna la gura umflată.

Ochii lui Dolly sclipeau avar. Savage îi sărise imediat în ajutor şi asta însemna că o credea.

— Staţi jos, amândoi, le ordonă Savage. Pe Antonia o durea sufletul că Adam o lovise.

— Ţi-am spus să nu mai intri în belele, dar presupun că am cerut prea mult de la un

drac cu sânge albastru ca tine!

Îl concedie pe Tony cu o privire plină de dispreţ, întorcându-se spre Dolly.

— Ai confirmarea unui doctor?

— Da, domnule, spuse Dolly ferm, cu bărbia ridicată bătăios.

— Ei bine, de vreme ce o căsătorie iese din discuţie, bănuiesc că ai venit după bani.

Dolly îşi muşcă buzele. Ar fi fost ceva să se căsătorească cu un lord şi să o cheme Lady Lamb, dar ştia bine că nu putea intimida un om ca indianul Savage. Ar pune-o la zid urgent. Venise pentru bani.

— Nu-ţi dau niciun ban, spuse Tony hotărâtă. De ce n-ai venit la mine? Să-ţi spun eu de ce… pentru că totul e o minciună sfruntată. Vii fuga la tutorele meu pentru că eşti moartă după bani şi ştii că el ţine băierile pungii.

— Am venit la domnul Savage pentru că am crezut că va face dreptate.

— Şi cam cât crezi tu că e drept, Dolly? întrebă Savage liniştit.

Ea răsuflă adânc.

— Cinci mii.

Savage râse. Era destul de mult. Mâzgăli un cec de bancă şi i-l întinse.

— Două mii mi se pare de ajuns, Dolly.

Ea îi îndesă în sân şi-şi uscă ochii. Sperase la o mie şi s-ar fi mulţumit şi cu jumătate. Când se ridică să plece, Adam Savage o fixă cu privirea lui rece, albastră.

— Să ne înţelegem, e ultima dată când aud de asta.

Ea schiţă o reverenţă şi ieşi în grabă.

— Deci, aşa îţi rezolvi tu belelele cu femei, spuse Tony rânjind.

— Nu, nu aşa, naiv ce eşti. Dacă ar fi fost o fată cinstită, intrai în belea, te-aş fi făcut să plăteşti cu vârf şi îndesat. Dar Dolly e altă mâncare de peşte. E prea deşteaptă ca să fie însărcinată, doar dacă are în cap o capcană maritală. Când li se întâmplă aşa ceva, ştiu cum să scape în jumătate de oră. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, Tony, ai să poţi să stai departe de necazuri sau ai nevoie de o doică?

— Dacă ai terminat de dat în mine, eu plec. Gura îi era atât de umflată, încât o durea când vorbea.

— Nu te aştepta să-mi cer scuze că te-am lovit Tu ai vrut-o.

— Într-o zi ai să-ţi ceri scuze pentru că m-ai lovit. Îţi promit, spuse ea liniştită.

Tony se strecură în casă fără să fie observată. Se spălă pe faţă şi îl făcu pe Savage în toate felurile cunoscute. O să aibă probleme când o s-o vadă Roz, o să insiste ca domnul Burke s-o însoţească pretutindeni. Poate ar trebui chiar să se întoarcă la Lamb Hall. Era la mică distanţă de Edenwood, casa de care ea se îndrăgostise, l-ar fi plăcut s-o vadă acum, primăvara. Nu înţelegea cum Adam Savage putea sta atâta timp departe. Era casa viselor lui şi totuşi, abia dacă stătea cinci minute acolo. Avea nevoie de o nevastă. Cineva care să îndrăgească Edenwood şi să-i umple de copii. Simţi că începe să se înfierbânte. Se controla cu greu. Trebuie să fie nebună ca să-şi dorească o căsătorie cu omul care o pălmuise.

O altă doamnă, într-o altă parte a Londrei, îşi dorea şi ea să devină soţia cuiva. Aspiraţiile ei, însă păreau la fel de neîntemeiate. Maria Fitzherbert cina la o oră târzie cu Prinţul de Wales în apartamentul său din Carlton House. N-avea nicio îndoială că George îi era cu totul subjugat. Maria mergea încet, dar sigur. Mai luase o dată cina în apartamentul

Prinţului George, când aflase cu exactitate ce voia de la ea. Scăpase doar protestând vehement în numele virtuţii ultragiate şi permiţând săruturi în locul unei capitulări totale.

Acum, o dată mai mult, virtutea îi era în pericol. Nu era de ajuns de naivă să creadă că va scăpa cu bine, dar totul avea preţul său şi ea era hotărâtă să-i facă pe prinţ să plătească cu vârf şi îndesat.

— Ah, pisicuţo, sunt aşa de bucuros că îţi place exact aceeaşi mâncare care îmi place şi mie.

— Bucătarul Alteţei Voastre este unic, spuse Maria, râzând nervos.

— Te implor, nu-mi mai spune aşa. Hai să fim Prinny şi Pussy, iubita mea!

— Desigur, Prinny. Ştii că aş face orice să te ştiu fericit.

Chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să le spună.

— Pussy, mă exciţi într-un mod insuportabil. Pe sub l hainele mele princiare, nu sunt decât un bărbat, spuse el încruntat.

— Un prinţ e mai presus decât orice

bărbat, Prinny.

El nu mai putu aştepta fără să-i mângâie sânii. Ea îi permise să-i descheie rochia şi să-i elibereze din strânsoare. Maria cunoştea puterea de convingere pe care perechea ei de avocaţi o aveau.

În momentul în care îi cuprinse sânii, George începu să se excite. Oh, Doamne, de ce nu putea ajunge la femeia asta? începu s-o sărute, dar buzele ei nu-l făcură să uite adevăratul scop. Gura flămândă coborî încet pe gât până când se închise fierbinte pe un sfârc mare maroniu. Simţea că pulsează şi că nu se va mai putea abţine. Începu să sugă, blând la început, apoi din ce în ce mai puternic.

Maria simţea cum fire subţiri de foc îi mulau sânii de pântec şi pântecele de un loc mult, mult mai intim.

— Oh, George, nu! îl imploră ea.

Ea se întinse spre el cu gândul să-l împingă deoparte, dar halatul lui se desfăcu şi mâinile ei dădură peste sexul umflat.

— Ooh, George, suflă ea greu.

Dacă rochia n-ar fi căzut adunându-se în jurul taliei, împiedicându-l, el s-ar fi împlântat în ea, topindu-i protestele ca

zăpada, vara. Aşa, era doar un singur loc unde putea pătrunde. Gura lui îi acoperi strigătele, pe jumătate de protest, pe jumătate de plăcere, în timp ce o culca pe canapeaua acoperită cu mătase.

Sexul lui îi alunecă între sâni şi fierbinţeala din trupul ei îl înnebuni. Prinţul începu să geamă. Nimic nu-l mai putea opri acum.

Maria îi strânse sexul între sâni, încântată de vigoarea lui tânără, bărbătească. Reuşise să-i trezească sensibilitatea adormită. Aceasta, împreună cu un dominant simţ al puterii, o făcură să-l simtă pe Prinţ ca irezistibil. După ce ajunseră aici, mai era doar un pas.

Şi ea nu trebuia să-l lase să facă acel pas până când n-o va cere de soţie.

— Pussy, Pussy, te ador. Lasă-mă să-mi petrec restul vieţii făcându-te cel puţin atât de fericită pe cât mă faci tu!

— Haide, haide, Pussy, nu plânge.

Blând şi cu cel mai mare respect, el îi şterse globurile sânilor şi adâncitura dintre ei. Îi ridică bărbia în aşa fel încât să i se uite în ochi.

— M-ai făcut cel mai fericit om din lume,

Maria. De ce plângi?

Ea îşi ridică ochii înecaţi de lacrimi spre el.

— Sunt acoperită de ruşine. Cum de m-am angajat eu în această aventură amoroasă. Nu mai pot să te văd niciodată.

— Pussy, Pussy, am să mor fără tine. Voiam să vii să stai cu mine. Viaţa nu mai are pentru mine niciun sens dacă nu te pot avea aproape, zi şi noapte.

— George, nu, te rog! Nu mă obliga la o viaţă de ruşine.

— Pussy, te iubesc! Cum poţi spune că viaţa cu Prinţul Angliei e ruşinoasă? întrebă el.

Ea îşi luă pelerina din satin violet de Parma, cu demnitate.

— Chiar şi dacă ai fi rege, ar fi ruşinos fără căsătorie.

Erau într-un impas. Prinţul de Wales se hotărî atunci să cumpere diamantele acelea superbe de la Indianul Savage. Acestea îi vor arăta cât de mult o preţuieşte.

Maria se hotărî atunci că va fi totul sau nimic.

— Cred că e mai bine să mă duci acasă, Alteţă!

Capitolul 31

Când Tony se întoarse de la vânzătorii de peruci, Rosalind se întreţinea cu Frances Jersey. Vru să se strecoare sus, dar nimeni nu reuşea să treacă de eleganta Lady Jersey.

— Anthony, dragul meu, nu încerci să mă ocoleşti, nu-i aşa?

— Ah, Lady Jersey, ce bine-mi pare să vă văd din nou. Aş băga mâna în foc că sunteţi o vrăjitoare. Păreţi din ce în ce mai tânără.

Frances privi drăgălaş în sus spre Tony, de la înălţimea ei de mignonă:

— Mă flatezi!

— Lady Jersey, dar nu spun decât adevărul! Tony îi aruncă o privire obraznică.

— L-ai spus lui Lady Jersey despre maiorul viril? întrebă ea scurt ca o împuşcătură înainte de a o şterge englezeşte.

France» se întoarse spre Roz cu sprâncenele ridicate.

— Viril? Maior? repetă zăpăcită cu totul. Roz zâmbi răutăcios.

— E foarte îndrăzneţ, într-un mod cât se poate de soldăţesc. La început n-am fost prea atrasă de el, pentru că e chel, dar,

Frances, îţi jur, fără haine, e cel mai gol bărbat pe care l-am văzut eu vreodată. E grozav de stimulant.

Frances rămase fără grai. Rosalind era satisfăcută pentru că răzbunase insulta de mai devreme.

Tony îşi însoţi bunica la casa Almack şi rămase cât putu. Lucrul care o îngrozea era inocenţa fetelor de vârsta ei. Când nu mai putu suporta, se scuză faţă de Roz şi se hotărî să se întoarcă în strada Curzon. Abia făcu câţiva paşi şi simţi că este urmărită. Se uită în urmă, nu văzu nimic, dar iuţi pasul. Se mustră că se lăsase în voia imaginaţiei. Avea urechile ciulite să prindă orice alt zgomot dar tot ce auzi fu răsuflarea ei.

Se torţă să se calmeze şi mai privi o dată în spate. Văzu ceva care semăna cu umbra unui bărbat. Deşi îşi strunise orice gând în legătură cu Bernard Lamb, acum o asaltară cu toatele. Trecu repede strada, pentru că cealaltă parte era mai bine luminată. Încercă să fie raţională. Bernard Lamb n-avea de unde să ştie că va veni la casa Almack, în seara aceea. Numai dacă nu o urmărise de când se întorsese în Londra.

Oftă uşurată când văzu un grup de tineri

în faţa ei. Frica îi strânse inima când o figură înaltă ridică ceva ce semăna a baston. Deja simţea cum ţipătul îi urcă în gât şi se feri. Dar domnul îşi atinse uşor borul pălăriei cu bastonul în semn de salut politicos şi trecu mai departe.

Tony îşi luă picioarele la spinare şi fugi pe ultima sută de yarzi care o mai despărţeau de casă. Nu se mai obosi să-şi găsească cheia ci bătu cu putere în uşă până când domnul Burke îi deschise. Îi fu de ajuns o singură privire spre faţa albă a Antoniei.

— Să aduc targa?

Tony îi căzu în braţe.

— Nu, domnule Burke, dar am nevoie de un coniac! Înainte de a se culca, Antonia notă în jurnal cum se lăsase purtată de imaginaţie. Asta acţiona ca un calmant şi ea se urcă în pat, râzând de propria ei prostie!

Două seri mai târziu avea loc gala pe care toată lumea, dar toată, o aştepta cu nerăbdare. Piesa de rezistenţă urma să fie un foc de artificii, imaginând coborârea lui Orpheu în infern.

Odată cu lăsarea serii, mulţimea începu să treacă Tamisa pentru a ajunge la Vauxhall, care era peste drum de Westminster Abbey.

Ceaţa începuse să plutească dinspre râu, ceea ce nu făcea decât să se adauge pericolului obişnuit al grădinilor publice.

Tony îşi întâlni unele cunoştinţe stând la coadă ca să treacă Hui. Se alătură lor ca să fie în siguranţă. Tony observă silueta unui bărbat înalt împreună cu o femeie îmbrăcată ţipător. Putea să nu fie Adam Savage cu Angela Brown, dar puteau, foarte bine, să şi fie, pentru că apariţia acestora avu un efect devastator asupra lor.

Afară, ceaţa era şi mai deasă iar mulţimea se rărise sau, cel puţin, ceaţa părea să fi izolat oamenii Unii de alţii.

Tony merse de-a lungul aleii, înconjură un templu şi intră, pe sub un portic acoperit cu viţă de vie. Se opri şi se întoarse, dar tot ce văzu fu lumina palidă a unui felinar, împrăştiată în ceaţă. Grăbi pasul în direcţia teatrului, dar totul părea straniu şi începu să se gândească că o luase greşit. Muzica şi zgomotul mulţimii păreau să se îndepărteze cu fiecare pas pe care-l făcea.

Inima începu să-i bubuie pentru că încă mai auzea paşi în urma ei. Privea mereu peste umăr, să se liniştească, dar că nu se vedea nicio figură, oricât s-ar fi uitat. Acum

avea răsuflarea tăiată, era dezorientată şi o luă la fugă. În câteva minute îşi dădu seama că era cel mai rău lucru pe care putu să-l facă pentru că se găsi într-un colţ îndepărtat al grădinii unde erau doar poieni şi copaci.

Ştia că ar trebui să se oprească şi să-şi adune minţile. Dacă Tony ura ceva, atunci aceea era laşitatea. Simţea că plămânii îi luaseră foc. Luându-şi inima în dinţi, ieşi în poiană şi strigă:

— Bernard Lamb, ieşi la iveală să te pot vedea, laş nenorocit ce eşti!

Tăcere.

— Ieşi şi luptă ca un bărbat, ticălosule! Tăcere adâncă.

Tony îşi căută cuţitul în buzunar:

— Am să te înec în propriul tău sânge! Tăcere absolută.

Pulsul ei se linişti. Îşi recâştigă suflul. Dacă n-o urmărea nimeni, ce prostesc trebuie să fi sunat ameninţările ei în noapte. Va pleca acasă. Începu să meargă încetişor. Era cu ochii în patru şi cu urechile ciulite. Răsuflă uşurata odată ce se văzu dincolo de porţi. Drumul ce ducea spre Tamisa era aglomerat. Din nou printre oameni, simţi

cum frica i se spulberă şi că este în siguranţă. Atunci se petrecu inevitabilul!

Auzi un scrâşnet puternic, în spatele ei şi slobozi un strigăt îngrozitor căzând în faţa unei trăsuri ce venea în goană. De jos văzu copitele mortale a doi cai trecând peste ea.

Antonia leşină în momentul în care caii dansară în hăţuri ca să evite obiectul ce li se încurcase printre picioare. Deschise ochii la timp pentru a vedea cum trăsura trecea peste ea. Tony ştia că va fi omorâtă. Nici n-avea timp să se roage. Auzi o femeie strigând. Bărbaţii strigau şi o ajutau să se ridice. Era rău lovită la şold şi la umăr, dar abia dacă dădu atenţie. Nu mai avea peruci, hainele îi erau zdrenţuite dar trăia. Cu puţin ajutor se duse în marginea drumului şi se sprijini de un lampadar. Dintr-odată, căzu în genunchi, lăsă capul în jos şi începu să suspine.

Mulţimea căsca gura. Tremura rău şi dinţii îi clănţăneau. Oamenii din mulţime trăgeau concluzii. Poate că tânărul lord era beat mort când păşise în drumul trăsurii. Începură să se împrăştie înainte de a fi chemaţi ca martori.

Tony plânse în hohote. La început, din

pricina şocului, apoi din pricina neajutorării. Bernard Lamb nu va renunţa niciodată. O va urmări până ce o va omorî. Niciun moment nu va fi în siguranţă.

Într-un sfârşit, se ridică şi se îndreptă spre râu, întrebându-se dacă o mai urmărea cineva.

Când ieşi din parc, fluieră după o trăsură care o duse în strada Curzon. Era mulţumită că Roz nu era acasă. Probabil că acum gusta spectacolul de la Vauxhall. Deşi se folosise de propria ei cheie, domnul Burke cu ochii săi ageri, îi observă starea. Îi fu recunoscătoare că nu comentă.

Tony se spălă, se strâmbă de durere din pricina loviturilor, apoi se băgă în pat ca să-şi facă planuri pe mai departe. Se hotărî să se ducă la Lamb Hall, dar imaginaţia o făcu să se răzgândească. În izolarea de la ţară, detestatul ei văr ar avea mult mai multe posibilităţi să o omoare fără martori. Poate că era mai în siguranţă la Londra. Nu părea să existe soluţie pentru dilema ei. Doamne Dumnezeule, ce avea să facă? în mod inexplicabil se simţi şi mai îndurerată când îşi aminti de Adam Savage. De ce n-o proteja? De ce o privea cu dispreţ ori de

câte ori pomenea de perfidia lui Bernard Lamb? Şi de ce ieşea cu actriţa?

Nu Adam Savage era cel pe care Tony îl văzuse la Vauxhall. În seara aceea el trecea canalul la adăpostul întunericului. Era a treia noapte, în săptămâna aceea când naviga în Franţa. Pentru Savage, transportul ilicit al mărfii era tulburător prin curajul pe care îl implica pericolul. Era o plăcere seducătoare pe care spera că o domina.

Dintr-odată gândurile i se întoarseră spre fata pe care o întâlnise la Veneţia. De ce fusese atât de misterioasă? Nu putuse da de urma ei. Îi revenea în minte, în momente cât se poate de nepotrivite. Enigma ei nu făcuse decât să-i mărească obsesia. Era ca un drog. Îl gustase o dată şi de-acum încolo, o avea în sânge, tânjind pentru mai mult. Îşi blestemă propria nebunie, li înţepeni bărbia. N-avea nevoie de nimeni. Mai erau şi alte femei în lume, cu ochi verzi şi picioare lungi. Oricum, el avea o înţelegere cu Eve şi dorea să se ţină de planul acesta din motive practice. Trecuse de treizeci de ani şi de aventurile romantice, şi, dacă îl înţelese bine pe Prinţul de Wales, era destul

de aproape de titlul după care umbla Eve.

Din loja strălucitoare din Vauxhall, Alteţa Sa tocmai o conduce pe Maria Fitzhebert spre ieşire. Ceaţa deasă îi stricase planurile pentru focul de artificii, dar George nu era câtuşi de puţin dezamăgit întrucât astfel va fi singur cu doamna lui mai curând decât sperase. Odată intraţi în trăsura elegantă, el îi atinse coapsa şi îşi strecură braţul în jurul ei.

— Pussy, întoarce-te cu mine acasă în noaptea asta!

— Princy, ştii că nu pot. Sunt o văduvă care nu-şi poate păta reputaţia. Dacă petrec o noapte sub acoperişul tău, oamenii vor spune că trăim în păcat. Pentru binele tău ca şi pentru al meu, trebuie să mă duc la mine acasă. În Park Street.

— Atunci lasă-mi să-ţi ofer o casă în Piaţa St. James unde ne vei putea primi pe mine şi pe prietenii noştri şi bârfele nu vor putea spune că trăim împreună.

— O casă în Piaţa St. James costă o avere şi eşti deja dator vândut, Princy dragă.

Îşi luă braţul din jurul ei, lovit de aceste cuvintele.

— Deci, domnul Fitzhebert avea voie să-ţi

ofere o casă, dar eu nu.

— Domnul Fitzhebert a fost soţul meu, spuse grav Maria.

— Pussy, eu mă gândesc la tine ca la soţia mea, dar, din păcate, tu nu mă consideri soţul tău, spuse el patetic.

— Princy, dragule, regele şi Parlamentul sunt cei care nu te consideră soţul în «u. Tatăl tău nu mă va recunoaşte ca Prinţesă de Wales şi Parlamentul nu-mi va permite să port giuvaierurile coroanei. Dacă am avea o ceremonie, te-aş considera pe deplin soţul meu.

— Să batem palma, Pisicuţo. Fido e singurel fără tine. Vezi dacă-l poţi convinge să-şi ridice capul şi să iasă din cuşcă.

Maria îl mângâie pe Fido şi acesta, într-adevăr, îşi ridică capul şi ieşi din ascunzătoare.

Capitolul 32

Adam Savage zâmbi sarcastic când citi nota de la Alteţa Sa Regală, prinţul de Wales. Orice om are preţul său, mai ales regalitatea. Regretă că nu-l putea chema pe George în strada Half Moon şi trebuia să-i întâlnească la Casa Carlton. Însemna că

trebuia să trimită un bilet contesei Camper pentru a amâna întâlnirea pe care o aveau şi, oricum, va întârzia la Parlament.

Luă diamantele şi safirele din sertarul unde le ţinea încuiate pentru, spera el, ultima dată şi parcurse scurta distanţă spre Casa Carlton. Ochii iscusiţi, albaştri ai lui Savage observară că Prinţul părea neliniştit.

— Dragul meu Savage, sper că ai adus pietrele.

— Da, sire, replică Savage, ducând mâna la buzunarul de la piept, dar nu le voi scoate, încă.

— Nu e uşor să găsesc un titlu liber pentru un gentleman, dar se pare că eşti foarte influent în Parlament în momentul de faţă şi având-mă pe mine naş, am toate motivele să cred că vei avea titlul în scurt timp.

Prinţul făcu o pauză, dându-i ocazia lui Savage să scoată pietrele, dar Savage nu se grăbi. Prinţul îşi lărgi puţin gulerul cămăşii. Unguentele care îi fuseseră aplicate pe faţă pentru a-l face să pară palici fuseseră pură pierdere de vreme, pentru că era cât se poate de roşu.

Tuşi şi păşi spre un imens glob pământesc

din spatele biroului său.

— De fapt, dragă prietene, trebuie să fie un titlu irlandez.

Pentru că Savage nu protestă, prinţul se învioră.

— Ai de ales. Titlul de marchiz de Blanckwater în comitatul Waterford sau… să vedem… marchiz de Kinsale pe coasta Cook.

Ochii albastru deschis ai lui Savage urmăriră degetul prinţului atingând Irlanda.

— Alteţa Voastră este foarte generoasă.

Scoase săculeţul de catifea neagră şi expuse nestematele strălucitoare ca un iluzionist scoţând un iepure din pălărie.

Faţa lui George începu să strălucească. Nu se putu abţine să nu le culeagă, având sentimentul că ţine în palmă şi foc şi gheaţă.

— Sunt minunate. Ele îi vor arăta doamnei exact cât de mult o respect.

— Pot să vă dau o sugestie, sire? O coroană din nestemate ar face o Lady să se simtă ca o prinţesă.

Faţa lui George se lumină ca şi când i-ar fi fost dată o împărăţie divină.

— Ai aşa o coroană?

Gura tăiată de cicatrice a lui Savage se lărgi într-unul din rarele lui zâmbete:

— Da, sire.

George închise ochii, neîndrăznind să se gândească la preţul pe care Indianul Sălbatic i l-ar cere, dar ştia că l-ar accepta. În sufletul lui ştia că Maria nu va primi niciodată coroana regală, aşa că depindea doar de el să-i dea o coroană. Visul i se destramă când Savage îi vorbi:

— Dar sunt foarte ocupat, voi avea grijă să vizitez aceste două proprietăţi cât de curând şi o voi anunţa pe Alteţa Voastră care îmi place.

— Foarte bine. Ambele sunt castele vechi, să ştii. Vor necesita cheltuieli mari să le refaci, îl preveni George.

Savage se înclină şi plecă. Nu banii îi lipseau şi nu îi păsa cât cheltuia.

Prinţul de Wales se hotărî că aceasta era noaptea cea mare, şi, deşi se bucurase de o anticipare, consideră că aşteptase prea mult.

— George, nu pot intra în dormitorul tău, nu se cade.

— Dă-mi lăbuţa, Pisicuţo.

Prinţul de Wales încleşta mâna Mariei şi

începu s-o tragă.

— Tocmai vreau să-ţi spun un secret, Pussy. Intimitatea dormitorului meu este singurul sanctuar unde secretele tale sunt în siguranţă.

Maria se lăsă convinsă, uşor jenată. Prinţul George o aşeză pe un scaun aurit de forma unui tron, tapisat cu mătase chinezească şi îngenunche lângă ea.

— Aşa păcătos cum sunt, îngerul meu, m-ai face cel mal fericit om din lume dacă al accepta să-mi fii soţie. Te voi iubi veşnic şi încă o zi şi îţi jur dragoste şi credinţă.

— Oh, George, scumpule, cuvintele tale mă fac să plâng de fericire. Răspunsul meu e da, da, de o mie de 1 ori da, dacă e posibil.

El îşi modifică puţin poziţia:

— Am aranjat totul cu ajutorul unor prieteni devotaţi. Vom avea ceremonia vineri seara în căsuţa noastră din Park Street. Cei doi unchi ai tăi vor fi martori şi dragul meu Orlando Bridgeman care, fiind din Shropshire, îţi cunoaşte familia, va sta afară de pază ca să se asigure că Primul Ministru nu va încerca să oprească ceremonia.

— Dar, iubitule, cum rămâne cu Actul Marital? întrebă Maria cu simţ practic.

— Căsătoria noastră, deşi secretă, va fi legală în ochii Bisericii. În momentul când voi fi Rege, voi face ca actul să fie ratificat şi mă voi căsători încă o dată cu tine în aşa fel încât să fie legal şi în ochii Coroanei. Reverendul Albert Burt a fost de acord să celebreze.

Nu-i mai spuse că îl mituise cu cinci sute de lire şi cu promisiunea unei avan sări.

Maria văzu inelele de diamant de pe degetele Prinţului şi steaua regală de pe piept şi îşi spuse, că totuşi, nu visează. Acesta era într-adevăr Prinţul de Wales şi o cerea de soţie. Era o căsătorie uşor ilegală, poate, dar, fără îndoială, era căsătorie.

— Oh, George, dragule, nu-ţi mai pot rezista.

George se ridică, roşu de bucuria victoriei. Căută în buzunarul de la piept şi scoase cutiuţa de catifea punând-o în mâna Mariei.

— Eşti cel mai frumos giuvaier al Regatului, mai strălucitor decât oricare altul, dar vreau să primeşti acest colier ca o dovadă a respectului meu pentru tine, Maria.

Ea se uită uimită la diamante şi la safire.

— Dar nu vreau giuvaieruri, George, te vreau doar pe tine, dar, dacă asta te face fericit sunt onorată să 1 primesc acest dar ca pe un semn de dragoste. El o strânse în braţe.

— Pussy, m-ai făcut cel mai fericit om din lume. Până în acest moment n-am ştiut ce înseamnă fericirea.

O sărută cu pasiune, copleşit de emoţie. O lacrimă îi alunecă pe obrazul roşcovan.

— Ah, Pisicuţo, ne vom distra atât de bine. Hai să jucăm ceva, Pisicuţo. Ştii aşa bine să mă distrezi.

— Ce jucăm, Princy, dragostea mea?

— Popa Prostu'. Aduc cărţile.

Diavolul, şmecher, trişa, fireşte luându-i mai întâi evantaiul, apoi scoţându-i un ciorap şi, în cele din urmă, rochia. O lăsă şi el pe Maria să câştige, aşa încât să-şi poată scoate şi el haina şi cămaşa cu monogramă.

Când fură pe jumătate dezbrăcaţi, Maria, roşi şi chicoti, George râse şi, devenind din ce în ce mai excitat, uită cărţile. Maria Fitzhebert îl excita mai mult decât orice altă femeie. Avea o faţă drăgălaşă şi un ten ca petala de trandafir. Părul îl avea atât de

frumos, încât n-avea nevoie de pudră, lăsând buclele blonde să-i joace libere pe umerii plini. Dar sânii ei îl înnebuneau. Erau foarte plini şi moi, făcându-i trupul voluptos şi matern, în acelaşi timp, trup după care tânjea George.

Cu o privire de o răutate copilărească, George scoase un săculeţ roz. Era o jucărie nou inventată numită balon.

— Ce poate fi asta, George?

— E o jucărie deşteaptă inventată după un balon cu aburi. Aerul cald îl face să plutească în jur. Hai să jucăm un ultim joc, Pussy.

După ce umflă balonul, joaca începu cu adevărat. George aruncă balonul când spre sânii Mariei, când spre fundul ei. În curând, încerca cu neruşinare să-i lovească cu penisul lui, deja mare. Observă că Maria roşeşte, obrajii devenindu-i la fel de aprinşi ca şi culoarea balonului. O prinse în braţe şi căzură amândoi, cu răsuflarea tăiată pe patul imens.

Zăcând pe spate, Maria văzu reflectate în oglinzile de pe tavan, trupurile lor goale. Era grozav de senzual. Nu mai făcuse ceva atât de aţâţător înainte. Ambii soţi pe care îi

avusese fuseseră destul de bătrâni. George era un bărbat destul de voinic, în floarea tinereţii. Trupul Mariei îl transforma într-un amant viguros.

Frecându-se de sexul lui umflat, Maria fu în curând umedă şi alunecoasă. Îşi muşcă buzele pe măsură ce o inundau valuri de plăcere pură. Nu mai putu rămâne tăcută. Gemetele ei îl aruncară pe George într-un nou val de dorinţă.

Cu câte un sân în fiecare mână, el o pătrunse adânc şi grăbit, impunându-i un ritm alert. Se mişca deasupra ei gemând sălbatic, prins între genunchii ei depărtaţi, îşi strigară amândoi împlinirea. Mai târziu, pe când îl adăpostea în braţe, lăsându-l să-i sugă sfârcurile cu gura lui fierbinte, rămase privind sus în oglinzi, gândindu-se la cât de ciudată era viaţa câteodată. Nu fusese decât o doică pentru soţii ei bătrâni, acum, dimpotrivă, era în patul celui ce va deveni, cândva, rege.

Când Tony se trezi, îi trebuiră doar câteva secunde ca să-şi amintească ororile nopţii trecute. Simţi imediat cum i se face rău. Nu putea ascunde ce i se întâmplase şi, totuşi, nu voia să-şi sperie bunica.

Tony se hotărî să vorbească cu domnul Burke şi, pentru că Roz nu cobora înainte de ora zece, care era o oră civilizată, era timpul cel mai potrivit. La micul dejun, îi făcu semn domnului Burke că vrea să-i vorbească în particular şi bunul servitor, care era de câtva timp îngrijorat pentru tânăra lui stăpână, spera ca Antonia îi va vorbi despre necazurile ei.

Tony tânjea după o ţigară, dar se înfrână.

— Mi s-a întâmplat ceva îngrozitor noaptea trecută. Cred că vărul meu m-a urmărit în Grădinile Vauxhall. Am fost îndeajuns de precaută să mă alătur unui grup de cunoştinţe, dar, nu ştiu cum, în ceaţă, am rămas singură şi mi-am dat seama că sunt urmărită. M-am speriat, m-am rătăcit şi am luat-o la fugă.

Un nod de frică i se puse în gât, imaginându-şi din nou cum fusese urmărită. Domnul Burke îi văzu mâinile tremurând de frică.

— Continuă, draga mea. Poţi să-mi spui totul, îi spuse el blând.

— Ştiam că trebuie să ies imediat din locul acela. Am fost împinsă din spate şi am căzut sub roţile unei trăsuri ce venea în goană. E

un miracol că am scăpat cu viaţă. Caii s-au ferit cumva să mă calce şi trăsura a trecut peste mine să mă zdrobească cu roţile.

— Doamne, aseară erai rănită şi eu n-am ştiut nimic.

Tony clătină din cap.

— Am fost doar speriată şi zgâriată, dar am trecut prin altele mai grele care m-au înspăimântat cu adevărat. Nu mi-e frică să-i înfrunt pe Bernard Lamb. Lam înfruntat în duel fără să mă consum prea tare, dar acum mă urmăreşte. Nu ştiu când va lovi şi mă simt dintr-odată vulnerabilă şi înspăimântată de moarte.

Buzele domnului Burke se strânseră şi pumnii i se încleştară neajutoraţi.

— Laş murdar. Are o minte rea şi strâmbă. Tutorele tău trebuie informat, doamna mea. E de datoria lui să te protejeze. De acum înainte te voi însoţi oriunde vei merge şi voi fi înarmat!

Domnul Burke se gândise mai demult că sarcina de a salva Lamb Hall era prea grea pentru umerii fragili ai unei fete. Mascarada păruse credibilă la început, dar n-ar fi trebuit niciodată să fie de acord cu acest plan şocant şi ruşinos. Umerii lui Tony se

prăbuşiră.

— Numai gândul că va trebui să-i spun lui Adam Savage toată povestea, riscând să-i înfrunt dispreţul, mă îngrozeşte. Cu toate acestea, presupun că nu am de ales. Nu mai am pe nimeni, Vii cu mine în Half Moon Street?

Domnul Burke îi sugeră să meargă împreună, dar la o oarecare distanţă. În felul acesta, va fi în măsură să observe dacă cineva îl urmărea pe tânărul lord Lamb şi va putea s-o protejeze.

Tony ajunse fără probleme la casa din Mayfair şi îl aşteptă pe domnul Burke s-o ajungă, în hol.

Adam Savage tocmai cobora scările, pregătindu-se să iasă.

— Tony, eşti exact omul pe care voiam să-i văd. Am întârziat, ca de obicei, la Parlament, dar câteva minute acolo nu mai contează. Vreau să-mi faci o favoare mare, dar asta presupune să mergi în Irlanda.

— Irlanda? Tony se agăţă de cuvintele lui ca de un pai salvator, Putea astfel să scape şi de Londra şi de Bernard Lamb.

— Da, oricât ar părea de ciudat sunt pe punctul de a deveni un aristocrat, se amuză

el, şi chiar unul de spiţă irlandeză. Alteţa Sa Regală mi-a oferit posibilitatea de a alege între două castele. Nu numai că sunt presat de timp, dar nici nu mă pricep la castele. Oricum, cred că tu te pricepi…

Moralul lui Tony se învioră imediat auzind vestea.

— Ei bine, mi-am pierdut copilăria studiind arhitectura veche.

— Ei, acum ai şansa de a-ţi pune teoria în practică. Vreau să vizitezi domeniul Blackwater din comitatul Waterford şi să evaluezi locul. Poate că săptămâna viitoare îmi voi găsi şi eu timp să văd cealaltă proprietate din Cook. Apoi ne putem întâlni la Blackwater şi ne vom întoarce împreună.

Tocmai atunci ajunse şi domnul Burke.

— Bună dimineaţa, Burke. Poate aranjezi să călătoreşti împreună cu Tony, în Irlanda.

Tony păşea mult mai uşor la întoarcere în Curzon Street.

— Vreau să-ţi mulţumesc, domnule Burke, pentru că nu m-ai obligat să mărturisesc totul. Mă voi simţi mult mai în siguranţă la ţară. Nu te deranjează să mergi cu mine, nu-i aşa?

— Sunt încântat să te însoţesc, dar sunt

bucuros să-mi revăd pământul natal.

Tony privi cu teamă peste umăr:

— Trebuie să ne asigurăm că vărul meu nu ne urmăreşte. Dacă se întâmplă asta, atunci Londra e mai sigură decât izolarea de la ţară.

Când ajunseră înapoi acasă, Roz tocmai îşi lua micul dejun.

— Ce faci, te-ai trezit devreme, sau abia te întorci de aseară!

— Sigur că nu, am fost chemată în Half Moon Street şi l-am rugat pe domnul Burke să mă însoţească.

Era doar o mică minciună.

— Antonia, n-am vrut să te supăr aşa că am tăcut, dar ieri mi s-a părut că-l văd pe Bernard Lamb la coltul străzii Curzon. Voiam să te asiguri că nu te urmăreşte.

Plăcerea lui Tony cu privire la călătoria în Irlanda scăzu şi îngrijorarea îi luă locul, anunţând să se transforme în teroare.

— Aş avea o sugestie, mărturisi domnul Burke. De ce nu te întorci la statutul tău de domnişoară?

— Ce idee grozavă! fu de acord Roz. Voi veni cu tine la centrul de închiriere al trăsurilor din Sud Lane să te conduc şi să

iau bilete pentru Bath, mai curând decât pentru Bristol. Apoi, tu îţi poţi lua un bilet pentru restul călătoriei când ajungi acolo. Oricine te urmăreşte sau întreabă ceva, va crede că eşti Antonia întoarsă de la staţiune, aşa cum fac sute de doamne acum.

Când Tony se gândi mai bine, fu de acord că sugestiile erau bune. Îşi deschise cufărul ca să împacheteze lucrurile lui Anthony şi găsi cămăşuţa aurie pe care o purtase la Veneţia. Când degetele ei o atinseră, o asaltară amintiri atât de intime şi n-ar fi vrut ca Roz să observe ceva. O acoperi repede cu hainele lui Anthony, apoi şi le pregăti pe ale ei.

Intrară în portul Dungarvan. Soarele strălucea în semn de bun venit şi Tony putea observa că micul port irlandez era locuit doar de băştinaşi. Pe mal, cu maldărul de bagaje lângă ei, atrăgeau toate privirile.

Întrebară de castelul Blackwater şi li se spuse că domina valea Black Water pe o lungime de cel puţin douăzeci şi două de mile. Nu puteau închiria cai, aşa că luară o şaretă cu un ponei.

Tony o conduse pe sub porticul celtic şi intrară, printr-o poartă medievală în curte.

Un rândaş, un t grădinar şi o menajeră, toţi destul de prietenoşi, veniră\să vadă cine vizita acel castel vechi. Tony aruncă hăţurile unui servitor.

— Bună ziua, sunt lordul Lamb. Am venit să inspectez castelul pentru noul Marchiz de Blackwater.

Cuvintele îi veniră spontan, ştiind în adâncul sufletului ei, că acest castel urma să fie ales. Vorbele ei avură un efect magic asupra servitorilor. Menajera făcu o reverenţă, iar bărbaţii îşi duseră mâinile la şepci cu respect.

— Acesta este domnul Burke, valetul meu de mulţi ani.

Numele irlandez produse zâmbete de uşurare. Ajunsă în camera ei, Tony se repezi la fereastră.

— Panorama e admirabilă. Se poate vedea până în vale şi peste pajişti spre capătul îndepărtat al râului. De aici, apa pare de un negru cu reflexe verzui şi, uite, domnule Burke, chiar acolo în faţă, sunt munţi!

— Aceia sunt munţii Knockmealdown.

Când Antonia se întoarse de la fereastră, domnul Burke se gândi că nu arătase niciodată aşa radioasă.

— Blackwater e perfect, spuse ea cu respect.

Timp de câteva zile, Tony explora fiecare grădină a castelului fără a trece nimic cu vederea. Într-o grădină mărginită de ziduri, unde dădeau ferestrele salonului de zi, Tony descoperi o comoară. Era un hamac atârnat între doi copaci, dar frunzele delicate ale acestora permiteau soarelui să treacă şi să încălzească grădiniţa ca şi când ar fi fost mijlocul verii.

După prânz luă în mână nişte documente privitoare la istoria castelului, pe care le găsise în bibliotecă şi se întoarse în hamac. Începu să viseze cu ochii deschişi, apoi o fură uşor somnul în hamacul care se legăna uşor încolo şi-ncoace.

La sfârşitul săptămânii, Adam Savage naviga spre Cock. Când ajunse la Kinsale, fu impresionat de pământul care înconjura castelul. Coasta era sălbatică şi el stătu pe piscurile pitoreşti cu vântul răscolindu-i pletele negre. Era cât se poate de plăcut, dar îşi dădu seama că iarna era la o răscruce a furtunilor. Înainte să plece, ştia că putea fi destul de mulţumit cu acest castel. Cumpără un cal şi se hotărî să

călătorească până la Blackwater, în comitatul vecin, la patruzeci de mile depărtare.

Călărind, Savage îşi dădu seama că era o climă mai blândă decât pe coastă. Venise deja primăvara şi erau flori de câmp pe marginea drumului şi trandafiri sălbatici, căţăraţi pe fiecare zid. Intră pe sub porticul celtic, prin poarta medievală, în curte.

Un rândaş veni imediat să-i ia calul în primire, ştiind după aerul autoritar al bărbatului că acesta trebuie să fie Marchizul însuşi. Când Savage întră în holul spaţios, se simţi ca acasă. Doamna Kenny se rostogoli într-o reverenţă, dar Savage o ridică imediat şi îi spuse că i-ar place să viziteze locul singur.

De la ferestrele salonului de zi îl spionă pe Tony care dormea în hamac. Privind la figura somnoroasă, o umbră îl făcu să clipească. Gene negre aşezate pe obraji trandafirii într-un evantai delicat. O mână subţire odihnindu-se pe piept. Savage se încruntă la vederea trăsăturilor tinere şi feminine.

În acel moment Tony deschise ochii şi se încruntă, nemulţumit că Adam o găsise

dormind. Sări în sus, băgând o mână în buzunar.

— Bun venit la Blackwater. Nu trebuie să mai cauţi. Acest loc e perfect. La început a fost o mănăstire şi regele John a fost cel care a ridicat castelul acesta. Gândeşte-te… Regele John! Hai să vezi sala de bal, îl mână ea entuziasmată.

Adam Savage îl privea cu atenţie, gândindu-se că Tony putea trece uşor drept femeie. Avea gene lungi, întoarse şi buzele îi erau pline, senzuale. Pe gând Tony îl conducea spre sala de bal, ochii lui Adam măsurară figura înaltă din faţa lui. Părul îi crescuse binişor, iar partea de jos era ondulată. Era posibil ca Tony să fie o femeie? Nu, gândul era absurd. Şi-l alungă imediat din minte.

Savage privi în jurul sălii de bal, dar ochii i se tot întorceau spre Tony. Ar fi vrut să vadă prin cămaşa de pânză. Poate că imaginaţia îi juca o festă, dar crezu că vede curba lină a unui sân.

— Uite aici, îl făcu Tony atent.

Privirile lui Savage deveniră brusc furişe. Privi cu atenţie mâna lui Tony în timp ce mângâia cu dragoste placa de marmură a

şemineului.

Atinge lucrurile ca o femeie, se gândi Savage, incapabil să scape de bănuiala ce i se ivise în minte. Mâna îi ardea să-i desfacă şnurul din păr şi căuta febril în minte un motiv să o facă.

— Nu e îndeajuns de multă lumină ca să vedem ce scrie.

Îşi scoase şnurul lui şi legă o draperie.

— Dă-mi-l şi pe-al tău.

Tony ezită. Îşi ridică mâna, apoi o lăsă să cadă, nevoind ca el să-i vadă părul căzându-i pe umeri. Apoi. Hotărâtă, îşi scoase şnurul şi i-l dădu.

Savage văzu doar roşeaţa care acoperi obrajii lui Tony, când degetele lor se atinseră. Cu părul căzându-i în jurul umerilor, băiatul era chiar frumos. Dacă era băiat! Savage îşi spuse că suspiciunile lui erau ridicole.

— E şi o cameră de biliard. Hai să vezi, se repezi Tony.

Nu văzuse un bărbat mai atrăgător în viaţa ei. Părul lui negru, se încolăcea în jurul gâtului şi ea îşi aminti cum îşi trecuse degetele prin asprimea lui. Atmosfera romantică de la Blackwater îi răscolea

emoţiile. Tânjea ca Adam s-o ia în braţe, ardea ca gura lui s-o acapareze pe a ei. Dacă avea o dorinţă, atunci aceea era ca acest bărbat să facă dragoste cu ea, aici în castelul lui.

— Nu, vreau să cobor mai întâi la râu, spuse Savage ştiind că trebuia să-şi confirme sau să-şi infirme ideea că Tony era femeie şi acesta era singurul mod.

Va trebui să-l scoată din haine.

Tony îl urmă pe Adam, fluierând tot drumul.

— Râul e plin de peşte. Dacă ai o undiţă îndeajuns de lungă, poţi pescui şi de la fereastră sufrageriei!

Când se aşeză pe malul apei negre-verzui, Savage îi spuse.

— Sunt încălzit şi prăfuit de pe drum, hai să înotăm! Tony se dădu câţiva paşi înapoi:

— Nu, du-te tu. Apa probabil că e încă rece, deşi e soare.

— Nu fi laş, apa rece n-a făcut rău nici unui bărbat. Savage se îndreptă hotărât spre ea şi era deja târziu când ea înţelese ce voia ei să facă. O apucă de încheietura mâinii cu o mişcare fermă şi o trase în apă.

Tony se trase înapoi cu toată puterea, dar

era inutil să te opui unei puteri ca a lui Savage. Toate instinctele ei se puseră în mişcare când Adam fu pe punctul de a o dezbrăca. Când mâinile lui o apucară de cămaşă, se luptă sălbatic, apoi simţi cum mâna lui puternică îi cuprinde sânul.

Savage fu şocat. Mâna lui ţinea unul dintre cei mai tari sâni din câţi întâlnise vreodată. Înainte de a se convinge pe de-a-ntregul, ştiu că ochii trebuiau să vadă ce simţurile şi degetele îi spuseră că era adevărat, îi trase cămaşa de pe ea. Aceasta se rupse când Antonia încercă să se apere.

Savage se trezi ţinând în braţe o, femeie pe jumătate goală. Cu părul negru, despletit, cu ochii verzi, mândri şi gura morocănoasă ce părea gata să-l muşte, arăta ca o pisică sălbatică.

Inima ei bătu repede când îşi dădu seama că îi ştia secretul. Sânii ei erau dezveliţi în faţa privirii lui îngheţate.

— Cine naiba eşti? întrebă Savage.

— Antonia Lamb, cine dracu, crezi că sunt? spuse ea suspinând şi fugi înapoi la castel.

Capitolul 33

Antonia tremura din toate încheieturile când ajunse în camera ei din turn. Între ei mocnise furtuna de când Adam Savage se uitase cu un dispreţ neascuns la lordul Anthony Lamb. Trecuseră prin mici cutremure când relaţiile dintre ei se alteraseră considerabil, dar Antonia ştia că dezlănţuirea de acum avea să fie mai mult decât o furtună. Îi văzuse faţa. Nu era un cuvânt mai potrivit decât Savage-Sălbatic, pentru expresia lui. Era încruntat şi intimidant şi, în cele mai favorabile momente, dar când era furios, era groaznic. Îşi scoase cămaşa ruptă şi îşi căută o rochie. Părul i se desfăcu şi îi cădea într-o dezordine sălbatică pe umeri. Dintr-odată uşa se deschise brusc şi intră Savage. Se întoarse strângând la piept rochia verde şi se trase un pas înapoi în faţa furiei întunecate ce-i lucea în ochi. Era diavolul în persoană. Simţi focul şi mirosul de sulf. Savage încercă să se controleze şi să-şi domine furia când îşi dădu seama că nu se poate dezlănţui în dormitorul ei.

— Să coborî imediat, domnişoară după ce-ţi vei fi scos pantalonii aceia scandaloși.

Se întoarse pe călcâie şi trânti uşa, făcând

lumânările să danseze.

Antonia se sprijini de uşa dulapului, cu ochii plini de) lacrimi. Răsuflă adânc încercând să se controleze. Va trebui să arate cât mai feminină şi atrăgătoare înainte de a coborî. Când îi va explica imposibilul raţionament, el va înţelege. Şi îi va părea rău că a fost atât de sălbatic! Era bine că aflase adevărul. Acum o va proteja împotriva pericolului pe care-l reprezenta vărul ei.

Antonia îşi puse corset şi desuuri, apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi luă ciorapii cu mâini tremurânde. Lacrimile îi întăriseră genele, iar buzele îi erau palide. Scoase un ruj şi-l aplică pe buze, subliniindu-le rotunjimea feminină. Se întrebă dacă să-şi prindă buclele într-o panglică. Doamne, mai bine să nu exagereze!

Pantofii cu tocuri înalte o înălţau şi îi dădeau încrederea de care avea nevoie ca să coboare. De-acum, poate se mai liniştise şi el!

Savage stătea în faţa şemineului din sala de bal. Traversând întreaga încăpere, simţi cum îi revine tot curajul. Silueta puternică a lui Savage acoperea aproape întregul

şemineu. Faţa îi părea dăltuită în lemn masiv de stejar. Cicatricea care îi atingea gura, era puternic scoasă în evidenţă.

— Ce fel de joc e ăsta? plesni vocea lui ca un bici.

Ea îşi muşcă buzele apoi spuse dintr-o suflare:

— E foarte simplu. Anthony s-a pierdut pe mare, aşa că eu am luat locul fratelui meu geamăn ca să nu pierd Lamb Hall.

O expresie de oroare şi de neîncredere i se zugrăvi pe faţă.

— Eşti nebună!

Ochii i se măriră, nevenindu-i să creadă.

— Nu înţelegi. Titlul şi proprietăţile îi revin lui Bernard Lamb la moartea lui Anthony.

— Înţeleg foarte bine. Eşti o ticăloasă cu fumuri în cap.

Ea simţi cum clocoteşte de furie. Îl plesni cu putere peste faţă. El se năpusti asupra ei furios. Antonia îşi dădu seama prea târziu ce făcuse. Frica o făcea să fie neliniştită:

— Aşa, loveşte-mă aşa cum ai făcut când ai crezut că am lăsat-o pe Dolly însărcinată! Şi mai ziceai că a nu lovi o femeie face parte din codul tău rigid de onoare!

Vorbele ei sacadate îi măriră dezgustul pe care-l simţea faţă de sine, pentru că fusese prostit, mai ales de către o femeie.

— Cum naiba am putut crede că eşti bărbat?

— Vrei să-ţi spun eu? Nu te-ai uitat niciodată cu adevărat la mine. Te uitai dispreţuitor la Tony cu ochii aceia reci şi îl considerai un nimic. Te purtai ca un porc arogant şi îl tratai cu un dispreţ neascuns pentru că nu răspundea ideii tale de masculinitate.

— Să taci, urlă el. Limbajul şi purtarea ta sunt scandaloase!

— Mi-ai fost un exemplu viu! Tu eşti cel care m-a învăţat să înjur şi să beau şi m-ai cărat în toate bordelurile din Londra!

— Doamne-Dumnezeule! murmură Savage, amintindu-și cum îi fusese tutore lui Tony Lamb.

— Ideea ta despre un bărbat adevărat este ca acesta să aibă câte o târfă în fiecare noapte. Ei bine, pentru mine, măsura unui bărbat este curajul. Eu am găsit curajul să-mi provoc vărul ucigaş la duel şi, cerul mi-e martor, te provoc şi pe tine dacă ai curaj!

Adam Savage încleşta pumnii ca să n-o

lovească. Nu mai fusese niciodată, în toată viaţa lui aşa de furios. Se răsuci pe călcâie şi puse o distanţă sigură între el şi ea, înainte de a vrea să o omoare. Se îndreptă direct spre râul Blackwater, îşi scoase hainele şi plonja pentru a se răcori. Era pupila lui. Copilul Evei, despre care crezu că va deveni, cândva, fiica lui. Dar nu mai era un copil, ci o femeie. O frumuseţe cu păr negru de abanos, dar cu purtări de şcolar rebel. Avea nevoie de o bătaie bună! îşi bătuse joc de el. Îi aprinse şi ţigări şi-i turnase coniac, conduse faetoane şi, luda ce era, intrase şi în toaletele pentru bărbaţi. Era o femeie scandaloasă care violase orice cod. Purtările ei fuseseră ofensive, dezgustătoare, scandaloase.

Gura lui Savage devenea din ce în ce mai strânsă. Pusese capac la toate provocând un bărbat la duel. Era o purtare îngrozitoare pentru un bărbat, dar pentru o domnişoară. Va trebui s-o scoată din ţară. Păli la gândul echipajului de pe Dragonul Zburător care-i fusese companie.

Savage ieşi din râul îngheţat şi se scutură ca un animal care-şi scutură blana de apă. Îşi dădu părul negru peste cap şi îşi trase

cămaşa şi pantalonii. Reuşise să se controleze. Va pune la punct regulile pe care Lady Antonia Lamb va trebui să le urmeze. Era gardianul ei legal, având în grijă şi banii dar şi moralitatea ei. Dacă răsufla ceva din acest scandal şocant, reputaţia ei ar fi ruinată fără scăpare. Va fi ocolită de toate doamnele onorabile şi n-o va mai cere nimeni în căsătorie. Era pe marginea prăpastiei. Nu mai cunoscuse o asemenea femeie. Intră hotărât în sala de bal. Văzu satisfăcut că se afla chiar în locul unde o lăsase.

— Antonia.

Vocea îi era adâncă, fermă şi nu admitea replică. Ea se întoarse de la şemineu cu un foşnet de mătase verde. O privi şocat, nevenindu-i să creadă. Fuma un trabuc! Calmul lui abia câștigat zbură. Făcu un pas spre ea şi îi aruncă trabucul în foc.

— Cum îndrăzneşti? urlă el. Ar trebui să fii o doamnă, nu o târfă ordinară.

Capitolul 34

Adam Savage călări la Dungarvan în amurg şi îşi plăti trecerea pe un vas ce pleca spre Anglia. Deşi încercase să şi-o

scoată pe Lady Antonia Lamb din cap, cu strămoşii ei cu tot, nu reuşise. Retrăise fiecare gând, fiecare vorbă, din momentul în care o văzuse adormită în hamac şi realiză pe deplin că Tony Lamb nu era un tinerel efeminat, ci chiar o femeie.

Descoperirea îl uimise, şi totuşi, într-un colţ al minţii lui, ceva nu-i dădea pace... Ceva îi scăpa. Îi scăpa de fiecare dată când credea că i-a dat de capăt.

În timp ce traversa Marea Irlandei, mintea i se întorcea mereu la timpul pe care-l petrecuse cu Tony Lamb hotărât să scoată un bărbat din el. Îi venea să-şi dea palme amintindu-şi de seara în care îl dusese acasă beat mort şi i-l înmânase domnului Burke ca pe un pachet. Îşi aduse aminte cum îi dăduse în grajd o lopată să rânească gunoiul. Era o femeie curajoasă, pentru că, rânise pe puţin şase compartimente.

Roşi amintindu-şi cum îi spusese lui Tony să urce în patul lui, pe vas, lăsând anume autorităţile franceze să-i creadă homosexual. Furia lui Tony de după îl lămuri clar că ea înţelese implicaţia murdară, dar stătuse şi îl îngrijise în noaptea aceea.

Iisuse, nu era de mirare că avea un gust atât de desăvârşit în mobilarea unei case şi nici că alesese 1 pentru comercializare rochii şi peruci. Cum Dumnezeu nu-şi dăduse el seama că era femeie? Mai ales că era o femeie frumoasă şi voluptoasă!!!

Puse brusc capăt unor astfel de gânduri. Era tutorele ei, ea era pupila lui şi, în aceiaşi timp, cea mai înnebunitoare şi exasperantă creatură din câte văzuse. Dar ce anume îl sâcâia? Ce era ceea ce nu-şi amintea?

Va cerceta nenorocita aceea de problemă cu Bernard Lamb. Dacă reprezenta un pericol pentru Antonia, va scăpa repede de el. Savage se întoarse pe punte, evitând atât echipajul, cât şi pasagerii, apoi se sprijini la prora unde vântul îi mai limpezea gândurile.

Greşea cu siguranţă într-o singură chestiune. Bărbaţii se vor îmbulzi să o ia de nevastă. O femeie frumoasă, aşa pasionată şi cu un astfel de temperament, era o raritate. Mama ei, Eve, pălea pe lângă ea. Ochii aceia verzi, visători, ce deveneau într-o secundă smaralde scânteietoare, acele picioare lungi, zvelte! Un gând îi trecu brusc prin minte! Ochi verzi, picioare

lungi... nu, nu se putea. Ann! Ann Lambeth! Nu-i putuse da de urmă pentru că Ann Lambeth era Antonia Lamb!

Respinse acest gând. Era din nou negru de furie. Mult mai furios decât atunci când descoperise că Tony era femeie. Ticăloasa! întrecea orice imaginaţie! Iisuse Cristoase şi el era logodit cu mama ei! Era tutorele Antoniei! Era cu totul demn de dispreţ. Furia lui nu cunoştea margini. Era orb de furie. Se îndreptă glonţ spre cârma vasului.

— Vreau să mă întorc în Irlanda imediat! Căpitanul se uită la el ca la un nebun.

— Nu pot întoarce vasul din drum în mijlocul Mării Irlandei.

— De ce nu? întrebă Savage.

— Am o rută de urmat. E miezul nopţii. Mai sunt şi alţi pasageri. Asta îi va face să-şi ceară banii înapoi.

— Plătesc eu tot ce trebuie ca să te întorci în Portul Bungarvan.

Căpitanul se uită la el cântărind şansele, şi în câteva minute ajungeau la o înţelegere.

În zori Savage refăcea drumul spre Blackwater. Blackwater abia se trezea. Cântau cocorii şi visele mijeau. Luna atârna pe fiecare frunză şi pe fiecare pânză de

păianjen ca o bijuterie.
Când intră în hol, îl întâmpină un miros îmbietor de şuncă şi pâine proaspătă. Urcă scările, intră într-un dormitor spaţios şi-şi lăsă bagajul jos. Se apropie de fereastră unde fu uimit să constate că alesese aripa care da spre colină. Camera îi convenea de minune. Era suspendată între cer şi pământ, iar vederea de la fereastră era tulburătoare.
Savage se văzu în oglindă şi îşi dădu seama că era neras, iar această înfăţişare neglijentă era mai mult decât tulburătoare. Doamne, se gândi el, ea nu va îndrăzni să mă provoace astăzi. Nu ştie că m-am întors. Va fi un atac prin surprindere, medita el satisfăcut. Totuşi, mândria nu-i dădu voie să se prezinte în faţa acestei zeităţi blonde atât de mânjit. Savage se rase şi îşi schimbă hainele înainte de a coborî.
Văzându-l intrând, domnul Burke ridică din sprâncene. O auzise pe Antonia plângând seara trecută după ce Savage părăsise furios castelul şi se gândise săi ducă micul dejun în cameră ca să se binedispună. Acum planul căzuse. Era evident că Savage o aştepta să coboare. Se întorsese pentru runda a doua.

Savage îşi strunise furia, dar cărbuni mocneau ameninţând să se reaprindă cu fiecare bătaie a pendulei.

Când Antonia coborî, purta o rochie de muselină bej, cu trandafiraşi în părul negru. Era Imaginea inocenţei însăşi, a vulnerabilităţii şi a drăgălăşeniei. Inima lui se opri pentru o clipă. Apoi furia îi domină inima. Păşi spre ea ameninţător.

— Trebuie să fi fost cel mai orb bărbat de pe pământ, dacă nu ţi-am recunoscut ochii de pisică.

— Autocritica este un dar nepreţuit, spuse ea domol.

Vorbele ei îşi băteau joc de el, dar nu şi tonul vocii.

— Ai idee ce-ai făcut? Vocea lui tăia aerul ca un bici. Sunt tutorele tău. Nu-ţi dai seama că intimitatea dintre noi e inconştienţă curată?

— Inconştienţă, fu ea de acord blândă. Furia lui se aprinse şi mai tare.

— Ce ai făcut e scandalos! tună el.

— Scandalos, recunoscu ea domol.

— Eu sunt răspunzător de purtările tale, urlă el. Ce m-ai determinat să fac e interzis!

— Interzis, şopti ea languros. — încetează.

Te porţi ca o târfă.

— Desenele pe care mi le-ai arătat în Kama Sutra m-au învăţat atât de multe, zâmbi ea seducător.

— Iisuse, n-ai pic de ruşine?

— Tu m-ai învăţat că atunci când un bărbat şi o femeie împart acelaşi pat, ruşinea n-are ce căuta.

— Dar ai numai şaptesprezece ani! strigă el.

— Asta n-a prea contat la Veneţia!

— Ba bine că nu. De ce crezi că n-am mers până la capăt? De ce nu te-am dezvirginat?

— Spuneai că va rămâne ca un dar pentru iubitul meu, şopti ea seducător.

El o prinse de umeri şi încercă să o facă să înţeleagă, scuturând-o puţin. Faţa îi era întunecată de furie. O scutură îndeajuns de puternic pentru a-i face dinţii să clănţăne, dar când termină, ea se lipi senzual de el şi privi adânc în ochii lui albaştri-argintii.

— Între noi este ceva neterminat, Adam.

Bineînţeles acum nu mai era numai furios ci şi stârnit. O combinaţie înnebunitoare. El se trase înapoi, încerca să-l seducă chiar atunci când el era gata s-o întindă pe covorul mătăsos, să-i despice coapsele şi să

se împlânte în ea până ar fi simţit că se pierde.

Călări înfuriat spre Valea Blackwater cu dorinţa de a scăpa şi de furie şi de dorinţă. Furia lui se destramă curând în faţa frumuseţii peisajului. Era ca şi cum această porţiune de Irlandă pe care încă n-o putea numi a sa, ar fi fost vrăjită. Sau poate că el era sub o vrajă, îşi spuse încântat şi, de aceea, Blackwater îl atrăgea?

Imaginea Antoniei îl obseda. Deşi furia i se potolise, dorinţă încă persista. Părea cât se poate de potrivit să-şi găsească zeiţa de aur aici, pentru că şi ea era o vrăjitoare. Îl fermecase la Veneţia. În acel oraş etern, ei găsiseră dragostea. Imaginea ei vie apărea în faţa ochilor ori de câte ori îi închidea. Îi simţea parfumul de violete cu fiecare respiraţie. Trupul ei fusese ca o mătase fierbinte sub degetele lui aspre. Doar amintindu-şi gustul şi mirosul ei, simţi cum înnebuneşte de dorinţă. Şi totuşi Adam Savage ştia că nu ochii ei verzi sau picioarele lungi îl ţin legat. Nu, era răspunsul trupului ei. O găsea extrem de sexy, fascinantă şi nu făcea un secret din asta. Cicatricile lui no speriaseră, ba chiar o

excitaseră.

Cu toate acestea, se forţă să înfrunte realitatea. Era împotriva moralei societăţii să şi-o facă amantă pe pupila lui. Ori el era un om ambiţios. Avea nevoie de acordul celor din clasa lui socială şi a celor cu influenţă ca să aibă un cuvânt de spus în conducerea Angliei. Se complăcuse în destul de multe activităţi de contrabandă, ce trebuiau ţinute în secret, aşa că nu-şi mai putea permite o legătură care l-ar condamna în ochii celorlalţi.

Oricum, Antonia merita mai mult. Trebuia să facă o căsătorie strălucită. Una care s-o apere de cei ca Bernard Lamb. Ea avea o pasiune pentru casele luxoase, minunat mobilate şi pentru grădinile interioare. Avea nevoie de un soţ îndeajuns de bogat pentru a-i satisface capriciile. Nu vor mai fi alte discuţii între ei. Vor deveni prieteni. Când jucase rolul lui Anthony, nu aveau nimic de ascuns unui altuia. Aşa trebuia să fie şi de acum înainte. Vor discuta totul şi vor face planuri pentru viitor. Îndreptându-se înapoi spre castel, marchizul de Blackwater se simţi aproape aristocrat.

Antonia a fost de negăsit toată după-

amiaza şi Savage avu, astfel, ocazia să exploreze castelul, grădinile şi cei trei mii cinci sute de acri. Vorbi cu toţi arendaşii, le învăţă numele. Când auzi câtă rentă plătesc ei coroanei, se încruntă, ştiind cât de greu trebuie să le fie să adune atât de mult. Tăie rentele la jumătate şi mulţumi cerului că era destul de bogat pentru a face aşa un gest creştinesc.

Domnul Burke îi spuse că cina va fi la ora opt, dar că somonul, prins şi afumat acolo, merită aşteptarea. Adam Savage se bărbieri cu grijă şi se schimbă. Îşi puse o cămaşă proaspătă, dar nu se sinchisi să-şi ia o cravată.

Când intră în sala de mese, focul ardea aşa cum făcuse, probabil veacuri întregi. Văzu de îndată că Antonia ajunsese înaintea lui şi era aşezată la masa de stejar aranjată cu lumânări aprinse. Avea cămăşuţa sub formă de coroană pe care o purtase la Veneţia. Pulsul i se acceleră, simţi corn testiculele i se întăresc, dar se stăpâni cu o voinţă de fier.

Când îşi reveni, zâmbi strâmb. Ştia exact ce joc juca ea. Încerca să-l seducă. La Veneţia reuşise, dar în seara aceasta el

hotărâse altfel.

Vorbi primul, după cum se şi cuvenea. Vocea îi era adâncă şi fermă.

— Antonia, seara aceasta va însemna un nou început pentru noi. Ne ştim prea bine pentru a fi convenţionali, deci sper că ne vom înţelege bine.

Antonia n-avea de gând deloc să-l provoace. Îşi întoarse spre el toată atenţia fără o vorbă, sperând că atmosfera romantică şi cămăşuţa seducătoare prin care se întrevedeau sânii, îl va face să cedeze.

— Îţi cer scuze pentru tot ce ţi-am cerut cât timp am crezut că eşti tânărul Lord Anthony Lamb.

Aşteptă politicos un răspuns, dar ea îşi muie lingura în supă şi îl privi tăcută cu ochii aceia verzi visători. Ar fi vrut să-i spună că îi acceptă scuzele, dar ştia că vorbele ei ar putea isca furtună. Adam Savage era un om care rar îşi cerea scuze.

El îşi termină supa.

— Din acest moment trebuie neapărat să-ţi apărăm reputaţia, l-am explicat deja doamnei Kenny că ai călătorit aici în haine bărbăteşti ca să nu dai naştere bârfelor,

pentru că n-ai avut o însoţitoare. Era grozav de furioasă în legătură cu purtările tale atât de neconvenţionale.

Fu rândul Antoniei să zâmbească pentru sine. Mai întâi, fusese bărbat, apoi femeie şi se întrebă ce va zice doamna Kenny de ea în seara aceea.

În timp ce urmărea jocul lumânărilor şi al umbrelor schimbându-se pe faţa Antoniei şi pe umerii ei goi, Savage se întrebă ce gânduri secrete avea. Părea să ştie ceva de care el nu avea habar. Făcu greşeala să-i) privească gura şi efectul asupra lui fu imediat şi puternic. Gura ei era făcută pentru dragoste.

Ea îşi muie degetul în sos şi apoi şi-l linse. Simţi cum se înfierbântă şi acţiona discret pentru a-şi elibera puţin penisul excitat. Încercă să-şi domine dorinţa, dar acesta îi scăpă de sub control când îşi aminti cum îi muşcase buza senzuală de jos. Simţi o înfiorare în tot penisul când Antonia se întinse spre pahar şi sânii aproape scăpară din decolteul cămăşuţei. Nu mai dorea să mănânce; altă nevoie îl măcina.

Când domnul Burke aduse următorul fel, el scutură din cap şi îi spuse că ajunge.

Vocea lui Savage era răguşită. Tuşi.

— Când ne vom întoarce la Londra îţi vei face intrarea în societate ca Lady Antonia Lamb. Vei spune că ai fost la ţară, la nişte prieteni. Voi lăsa să se ştie că Lord Anthony Lamb a plecat în Ceylon.

Antonia se uită la el fără să-l asculte, ordonându-şi gândurile. Avea o aroganţă spontană, aşa cum stătea aici în sala de bal din castelul său. Cu părul lung şi cu faţa plină de cicatrici, putea să treacă drept un războinic din alt secol. Se înfiora uşor când îşi aminti de trupul lui bronzat tachinând-o şi obligând-o să se lipească de el. Şi-ar fi dat şi sufletul ca totul să se repete.

Adam Savage aruncă şervetul pe masă şi îşi împinse scaunul aşteptând-o pe ea să se ridice mai întâi. Părea atât de stăpân pe sine încât ea simţea că ar vrea mai mult decât orice pe lume să zdruncine acest autocontrol. Când se ridică, Adam se ridică şi el, dar ceea ce văzu, îl făcu să încremenească. Cu o cămășuță atât de feminină, aşa cum era aceea, purta pantaloni strânşi pe picioare şi pantofi cu tocuri înalte. Pantalonii bărbăteşti îi conturau picioarele lungi, zvelte şi se mulau

pe dosul rotund. Îşi aminti de picioarele ei lungi înfăşurate în jurul trupului lui gol şi fu pierdut. Toate gândurile lui de a o mărita cu altcineva se împrăştiaseră care încotro. Era a lui. Şi o va păstra pentru totdeauna.

Se îndreptă spre ea şi o adună în braţele puternice.

Vocea îi era delicată şi senzuală precum catifeaua neagră.

— Există ceva neterminat între noi…

Capitolul 35

Braţele Antoniei se împletiră după gâtul lui puternic înfiorându-se când degetele îi atinseră părul lung şi negru. Obrazul se odihni pe umărul lui larg şi, pe când urcau scările, îi putu auzi bătăile înfundate ale inimii. Pânza cămăşii lui era aspră şi ea se simţi dintr-odată vulnerabilă imaginându-şi pieptul lui gol, acoperit cu păr, mult mai aspru decât cămaşa. Mirosul lui viril o făcu să ameţească de dorinţă.

Pe când urca, braţele lui se strânseră în jurul ei şi ea se înfiora cu putere la gândul că va cunoaşte din nou acest trup dăltuit în marmură. O ducea cu atâta uşurinţă. Simţi o mare bucurie la gândul marii lui energii

sexuale, ştiind mai ales că o va cheltui toată cu ea.

Deveni brusc timidă şi neliniştită. Şi dacă nu era îndeajuns de femeie pentru Savage? îl privi pe furiş în timp ce se duceau spre dormitorul lui. Ochii albastru-argintiu o priveau cu atâta intensitate, încât era ca o combinaţie între foc şi gheaţă. Gura îi era strânsă şi părea incredibil de crudă. Nu-l mai văzuse aşa înainte. Avea ferocitatea unui animal sălbatic, neîmblânzit.

Căldura ce emana din trupul lui o învăluia. Virilitatea lui o domina. Era o nebunie că-l lăsa să o ducă în patul lui? Era atât de întunecat şi înspăimântător! Era. Prea mare pentru ea! Era un afemeiat, amoral, versat t în ale corupţiei şi în păcat.

Adam simţi un val devastator de dorinţă care ameninţa să rupă orice bariere. Chiar şi sângele îşi încetinise mişcarea. Simţea cum îi bubuie ceva în piept, în pântece, chiar şi în vârfui degetelor de la picioare. Penisul îi era atât de umflat încât îi fusese greu până şi să urce scările. Părul ei negru, exact de aceeaşi nuanţă cu a lui, îi cădea peste braţ ca o cascadă. Ochii verzi erau foarte mari, ca nişte ape fără fund.

Parfumul ei era un amestec ameţitor de violete şi miros de femeie. Ar fi vrut să o guste, dar n-avea destulă încredere că n-o va muşca, că nu-i va zdrobi buzele care-l înnebuneau. Întinzând-o pe pat, privirea lui alunecă pe picioarele lui lungi şi zvelte, încătuşate în pantalonii strimţi. Nu-şi mai amintea să fi văzut o femeie în pantaloni înainte şi efectul era foarte excitant. Tony ştiuse ce efect vor avea asupra lui. Anume îi pusese împreună cu cămăşuţa feminină şi cu pantofi cu tocuri înalte ca să-i provoace şi să-i ia minţile.

Faptul că ea se agăţa de ei arătând astfel o dorinţa la fel de mare ca şi a lui, îl făcea sălbatic. Surprinse o licărire de teamă în ochii ei şi îl străbătu un fior de tandreţe. Se aşeză pe pat, privind-o aşa cum stătea, complet nemişcată, li luă mâinile într-ale lui.

— Iubito, ţi-e frică de ceea ce urmează sau de mine?

— Nu… nu ştiu, spuse ea slab.

— Puţin din amândouă, bănuiesc, murmură el.

— Pari… dintr-o dată ameninţător.

Ei ridică dintr-o sprinceană.

— Dacă te joci cu focul, te arzi.

Şi-l aminti la Veneţia, spunându-i că nu o va dezvirgina neavând suficient timp pentru ca ea să se obişnuiască cu durerea şi să treacă de ea. Dar în noaptea, aceea aveau timp.

— Adam, când am fost împreună ultima dată, a fostA cea mai minunată noapte din viaţa mea. Poţi s-o faci şi pe asta la fel?

— Am să încerc, şopti el, mângâindu-i obrazul. Data trecută, pentru că te-am refuzat, ai dorit-o cu intensitate. Acum, pentru că voi merge până la capăt, nu mai eşti sigură că o vrei. Aşa e omul, schimbător, şi tu eşti cea mai capricioasă femeie din câte am întâlnit.

Ea zâmbi înfiorată. Felul în care se uita la ea, ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze, o făcea să se simtă frumoasă şi dorită mai mult decât orice altă femeie. Nenumăraţii bănuţi pe care îi aruncase în fântâna dorinţei pe când era copil îşi arătau acum, în mod miraculos puterea.

Adam ştia că va trebui să-şi tempereze flăcările dorinţei până când o va reaprinde pe a ei la o astfel de intensitate încât să şteargă orice urmă a fricii şi neliniştii. Se

aplecă până când gura lui aproape o atinse pe a ei, apoi începu s-o tachineze.

— Parcă îmi amintesc că ţi-am interzis să mai porţi haine bărbăteşti. Dar tu îţi îmbraci aceste picioare lungi, frumoase în pantaloni, anume ca să-mi stârneşti mânia şi dorinţa.

Îşi frecă buzele de ale ei.

— Şi am reuşit? şopti ea cu răsuflarea tăiată.

— Cât se poate de bine, spuse el răguşit, atingându-i buzele cu vârful limbii. Am să-ţi scot pantalonii, dar nu ştiu dacă să-ţi dau vreo două la fund sau să ţi-l sărut.

Inima Antoniei bătu repede din pricina cuvintelor şi a apropierii lui. Deschise gura ca să-i răspundă, dar el i-o invada imediat, luând-o în stăpânire complet. Sărutul fu adânc, dovedindu-i că este femeia lui. Avu un efect atât de puternic asupra ei, încât îşi dori să fie sclava lui, indiferent cât de neruşinate îi vor fi cererile.

Ochii ei îi urmăriră mâinile pe când scotea cămaşa şi se descheia la pantaloni, şi se măriră de plăcere la vederea goliciunii lui splendide şi totale. Cu siguranţă că era cel mai minunat bărbat pe care-l crease vreodată natura.

Simţi brusc un mare respect pentru exemplul de bărbăţie care îi stătea în faţă. Îi era dor să fie goală cu el, îi era dor ca trupurile lor să se îmbrăţişeze, piele fierbinte lângă piele fierbinte, de amestecul de guri, de a împărţi unul altuia căldura trupurilor lor până vor fi amândoi înnebuniţi de dorinţă. Dorinţă pentru ceea ce era încă ascuns, interzis.

Îi scoase pantofii cu tocuri înalte, apoi îşi ţinu răsuflarea, anticipând ce avea să urmeze. Îi scoase pantalonii de pe picioarele lungi, zvelte. Nu purta nimic pe dedesubt şi fu răsplătit zărind ceva rozaliu printre buclele negre dintre picioarele ei. O urmărea atent în timp ce îi scoase cămăşuţa şi, cu mâinile lui aspre îi mângâia sfârcurile moi ale sânilor simţind, înfiorat, cum se ridică. Îi văzu ochii întunecându-se de dorinţă, fără să-şi dea seama că şi ochii lui îşi schimbaseră nuanţa.

— Ochii tăi sunt albaştri ca Golful Biscaya, murmură ea.

Întotdeauna îi va spune aceste cuvinte. Va face parte din ritualul lor. Întotdeauna vor suna ca o invitaţie pentru a face dragoste. Fiori mici îi străbătură sânii, pântecele şi

coapsele, iar el nu pierdu niciun tremur.

Se întinse peste ea pe pat şi ea gemu când trupul lui păru să atingă fiecare parte goală a ei. Îşi îngropa faţa în locul dintre umăr şi gât, sărutând, mirosind, gustând pielea bronzată, atât de cunoscută, după care tânjise încă de la Veneţia.

El îi urmări cu degetul dezordinea sălbatică a părului, apoi îi luă faţa în palme şi o aduse spre el. O sărută blând, încetişor şi, printre sărutări îi şopti cuvinte de dragoste, spunându-i cât era de frumoasă şi ce bine îi era cu ea.

Mâinile ei erau libere să-i exploreze muşchii încordaţi de pe umerii şi pieptul. Îi simţi penisul ridicându-se apoi împingând în pântecele ei moale. Se retrase puţin ca să privească în jos spre bărbăţia lui. Se ridica mândră dintr-un cuib de bucle negre. Era extrem de mare şi uşor curbată la capăt. Capătul era catifelat şi roşu. Îşi aminti ce îi spusese el, că era curbat ca să se potrivească cu trupul femeii. Cu trupul ei! Se înfiora.

Nu putea crede că ceva atât de gros şi de lung s-ar potrivi înăuntrul trupului ei. Îşi aminti cum nu putuse rezista ispitei de a lua

acel capăt catifelat în gură. Voise să-l simtă în ea şi buzele ei se descurcaseră perfect şi acum. Dorea să-l guste, să-l simtă, umflat şi pulsând, cu limba ei.

Dar înainte de a-şi atinge scopul, Adam o ridică:

— Nu, iubito, nu în seara asta.

Gura lui fierbinte coborî pe gât, apoi îi cântări sânii în palme şi îi ridică spre gură astfel încât fiecare îşi primi sărutul. Mai întâi sărută sfârcul mic şi ridicat, apoi îl linse, apoi îşi încolăci limba în jurul lui şi-l supse întreg, ca şi când ar fi savurat o cireaşă zemoasă. Era atât de delicioasă, încât făcu un mare efort ca să n-o muşte.

Antonia era înnebunită de dorinţă, aşteptând împlinirea mai mult ca orice şi, în acelaşi timp, fiindu-i frică. Simţea că o duce la limita nebuniei.

— Te rog, te rog, îl imploră ea. Te rog nu mă răni prea tare.

— Nu-ţi fie frică, iubito. Voi fi răbdător şi blând cu tine…

Vocea lui se stinse, apoi adăugă ferm:

— Prima dată.

— Nu întotdeauna? suflă ea. El clătină din cap.

— Numai prima dată. Când fac dragoste sunt sălbatic, chiar crud. Dragostea mea va fi ca o furtună, cu o dorinţă feroce de a mă afunda puternic în tine. Draga mea, eşti atât de lipsită de complexe, încât mă îndoiesc că vei avea nevoie să mai fiu blând încă o dată.

Ochii ei luciră, înfierbântaţi de cuvintele lui. El îi desfăcu picioarele lungi şi mângâie buclele mătăsoase, căutând centrul feminităţii ei. Când ea începu să se arcuiască scoţând mici strigăte incoerente, el îşi alunecă degetele înăuntru ca să o tachineze până o simţi umedă. Atunci îngenunche între picioarele ei şi îi desfăcu sexul cu degetele.

Se apleca până ce capătul umflat al penisului său apăsa ferm sâmburele feminităţii ei, apoi îşi luă degetele şi pântecele ei îi înghiţi penisul şi se strânse asupra lui cu muşchii mici.

Adam nu se adânci în ea, ci îi luă gura şi îi arătă cu limba exact ce urma să-i facă cu penisul. Ameţită de sărutările lui, nu simţi nicio durere când pereţii umezi ai sexului ei îi făcură loc. La jumătatea drumului, simţea numai împlinire şi bucuria că în sfârşit, trupurile li se uniseră.

El îşi împinse limba în golul dulce al gurii ei şi dintr-odată ea îl dori din nou, tânjind după el. Tot. Unghiile i se înfipseră în umeri şi picioarele i se împletiră peste spatele lui când se arcui spre el, cerând toată virilitatea lui.

Era plin de o bucurie sălbatică. Îi mângâie buza de jos cu a lui, în timp ce se gândea cum să meargă până la capăt. Stârnise dorinţa în ea până la punctul când ea ajunse să-l muşte şi, atunci, nici el nu se mai putu stăpâni.

Când se afundă în ea; ea ţipă şi unghiile îi sfâşiară carnea până la sânge. Stătu rigid şi nemişcat, aşteptând să-i treacă durerea.

Se simţea atât de plină de el, încât îi fu frică. Apoi, pe când el aştepta rigid ca sexul ei să se întindă într-atât încât să-l cuprindă şi să-l învăluie ca o mănuşă, îşi dădu seama că îl putea suporta, apoi începu să-i placă să-l simtă în ea. Îi dădea o incredibilă putere asupra ei. Încet, încet, deveni conştientă de cuvintele lui susurate la ureche. Îi spuse ce fierbinte şi strâns se simţea, aşa îngropat adânc în ea. Cuvintele sunau intim, erotic, făcând-o să-i răspundă cu aceeaşi pasiune.

În cele din urmă, când niciunul nu mai putu suporta tensiunea, el începu să se mişte. Ochii ei verzi se lărgiră de surpriză când se întâlniră cu privirea lui albastră ca de gheaţă. Fierbinţeala umedă, deveni o alunecare în fiecare din mângâierile lui. Era adânc în ea, făcându-i pe amândoi să simtă tortura rafinată, mătăsoasă. Deşi se răsese, barba lui îi zgâriase puţin obrazul. Trupul lui cu miros atât de masculin acţiona ca. Un afrodisiac asupra ei. Totul în îmbrăţişarea lor era aspru şi primitiv şi ea ştiu că ceea ce se întâmplase era unic şi nerepetabil. Nu va mai fi niciodată aceeaşi, nici cu mintea, nici cu trupul, nici cu sufletul.

Răsuflările lor amestecate erau şuierătoare, îmbrăţişarea atât de fierbinte, încât simţeau că se vor transforma curând în fum. Şuviţe de păr negru se amestecară peste gâturile şi umerii lor, într-un vârtej sălbatic. Apoi noaptea explodă. Antonia strigă din nou, sălbatic, fericită, de data aceasta dintr-o pură plăcere senzuală.

Adam ţipă răguşit când se descarcă în ea ca o furtună. O strânse cu putere, ca şi când n-ar fi putut niciodată să o aibă îndeajuns de aproape, să fie îndeajuns de adânc în ea,

şi ea simţi fiecare pulsaţie a eliberării lui. O adună şi mai aproape de el, apoi căzură împreună. Ochii ei deveniră palizi şi visători, apoi, în cele din urmă se închiseră când alunecă între cer şi pământ.

Savage medita în tăcere la ce făcuse. Nu mai era drum înapoi. Nu simţea niciun regret. Era foarte tânără, dar vârsta n-avea nicio importanţă. Erau la fel. Deşi societatea va fi scandalizată că un tutore era atât de intim cu pupila lui, se îndoia că vor fi ostracizaţi. El era prea bogat, iar ea prea aristocrată ca să fie conjuraţi cu prea multă gravitate. Şi oricum, nu dădea o ceapă degerată pe ce spunea societatea şi pe codurile ei. Se simţea protector faţă de ea, dar şi ea era atât de liberă în purtări încât se îndoia că-i va păsa. Acum că o cunoscuse pe Antonia, fu îngrozit că voise să se însoare cândva cu Eve.

Şi-ar fi dorit să nu fi fost implicat în legături amoroase şi cu mama şi cu fiica, dar trecutul nu se putea schimba şi oricum se obişnuise cu ideea că era un ticălos.

Antonia se întorcea încet. Îi mângâie cu buzele şuviţele de păr de la tâmple înainte de a-i da voie să se desprindă. Faţa ei era

luminată de noua descoperire, ochii îi sclipeau ca smaraldele pentru că făcuse ce era interzis. Văzură amândoi sângele de pe pulpe. Privirea ei îi alunecă pe trup şi când ajunse la penis, acesta era din nou pe jumătate excitat. Întinse un deget spre capătul acoperit de sânge, apoi îi însemnă pieptul deasupra inimii:

— Te fac nobilul Savage!

El o luă atunci în braţe şi se rostogoliră pe pat amândoi râzând şi muşcându-se într-un joc al dragostei. Avea aproape tot atâta energie ca şi el. Aproape, înainte ca noaptea să ia sfârşit, erau amândoi extenuaţi, căzând într-un somn adânc, inevitabil cerut de satisfacţia totală.

Antonia se trezi în zori, dar rămase cu ochii închişi, neliniştită. Doamne, ce făcuse? Totul, îşi spuse ea şi roşeaţa îi acoperi obrajii. Când o va privi cu ochii aceia albaştri, reci, va muri dacă zăreşte o singură licărire de dispreţ.

Dar recunoaşterea lui Adam începu cu o mângâiere. Deschise ochii şi-l găsi asupra ei. Sărutul lui îi aminti de pasiunea nopţii trecute şi-i vorbi despre posibilităţile nopţii viitoare. După ce o iubi, nu-i mai dădu voie

să zboare în paradis ci o ridică în braţe şi o duse în camera ei din turn.

— Vreau să fii în patul tău când va veni doamna Kenny ca să-ţi aducă apa de spălat. Nu vreau să scandalizăm servitorii. Cred că încă nu ştie sigur dacă eşti bărbat sau femeie.

Mâinile ei se înfipseră în părul lui lung negru, cu putere:

— Tu eşti, totuşi, bărbat, spuse ea cu încrederea femeii care începea să-şi dea seama de puterea ei.

Gura lui o luă în stăpânire pe a ei, făcând-o să se simtă vulnerabilă şi nelăsând nicio îndoială despre cine era stăpânul.

Adam fu surprins când Antonia coborî la micul dejun. Purta o rochie de dimineaţă, brodată cu flori. Buclele sălbatice, negre, fuseseră strânse cu o simplă panglică albastră. Deşi îi despărţea masa, ei făcură dragoste cu ochii. Era dificil pentru el să creadă că frumuseţea inocentă din faţa lui era cât se poate de familiarizată cu navigaţia şi cu bordelurile. Tony era gata la orice nebunie şi el îşi dădu seama că asta fă\cea parte din atracţia ei.

Îi zâmbi dintr-odată şi ei îi sări inima din

loc. Erau rare momentele când faţa lui Adam Savage îşi pierdea expresia întunecată şi ameninţătoare. Era contagios, aşa că şi Antonia începu să zâmbească. Apoi începură amândoi să zâmbească, amintindu-şi fiecare lucru scandalos pe care-l făcuse pe când juca rolul fratelui ei geamăn.

Explorară castelul împreună, apoi, mână în mână, ieşiră în grădina secretă. Florile parfumau ceaţa. Hoinăriră prin livezi unde pomii abia înfloriseră.

Tony se sprijini de umărul lui şi braţul lui o înconjură.

— Hai să pretindem că e toamnă, ca să putem culege fructe.

El o strânse şi mai tare. Culesese deja fructul. La amiază acceptară bucuroşi sugestia domnului Burke pentru un prânz picnic şi se îndreptară spre colină de unde puteau admira peisajul. Văzură mai multe curcubee într-o zi decât ar fi văzut la Londra într-un an.

După-amiaza se îndreptară spre râu, unde o barcă fusese ancorată între copaci. Adam scoase o undiţă.

Era o după-amiază caldă, leneşă.

Antonia îşi ridică fustele ca să-şi poată

băga picioarele în apă, şi mai sus, lăsând apa să-i ajungă la glezne.

— Dacă-ţi mai expui mult picioarele tentante, în curând te vei trezi răsturnată în iarbă, o tachina Adam.

— Tu pescuieşti sau tragi cu ochiul?

— Amândouă, spuse el, rânjind.

— Mi-ai spus să înfrumuseţez peisajul, spuse ea, scoţându-şi picioarele din apă, dar nelăsând fus tele în jos.

— Vino aici.

Era un ordin pe care nici nu se gândea să-l nesocotească. Mâna lui îi mângâie pulpele zvelte, apoi urcă spre coapse.

— Ticăloasă mică, nu porţi desuuri.

— Ştiam că ai să-mi descoperi repede secretul, glumi ea.

El o trase în braţe, uitând de pescuit când mâna lui aluneca să-i exploreze curbele mătăsoase şi locurile secrete. Era îndeajuns de aproape ca să-i vadă vena de la gât pulsând şi îi puse buzele pe ea, în timp ce degetele se jucau cu buclele lui.

El se descheie repede la pantaloni, dar excitaţia şi-o stăpâni deliberat mult timp, tachinând-o până ce aproape nu mai putură suporta. Timp de o oră se reţinu, deşi

dorinţa pentru ea era foarte puternică. Ea rămase întinsă în iarba înaltă într-un abandon dorit în timp ce valuri de plăcere o încercau mereu, mereu. Ceea ce el îi făcea, o lăsa flămândă ori înfierbântată; părea gata s-o devoreze înainte de a termina. Din nou, modul lor de a face dragoste fu aproape violent. Un leopard în iarbă, cu perechea sa. Totuşi, după aceea era foarte tandru cu ea. Era capabil de o tandreţe nesfârşită şi înainte şi după, dar nu în timp ce făceau dragoste. Iar Antonia nu-l voia altfel.

Capitolul 36

Petrecură fiecare clipă împreună, se plimbară la nesfârşit prin văile adânci şi pe colinele înalte. Adam avea o energie inepuizabilă, iar când Antonia se simte obosită, el o ducea pe umeri, glumind:

— N-o fac pentru tine, ci pentru mine. Când îţi ridici rochia şi-ţi pui picioarele astea pe umerii mei, am senzaţia că am murit şi sunt în Rai.

— Diavole, n-ai să ajungi niciodată nici măcar în apropiere de Rai.

— Nu mai protesta. Te-am corupt şi acum eşti la rândul tău condamnată.

Ea îşi ridică părul cu amândouă mâinile şi îl lăsă să-i cadă senzual pe umeri.

— Oricum cred că lumea e pierdută.

— Oare? spuse el grav. Mă-ntreb dacă vei simţi întotdeauna la fel.

Antonia tremura ca atinsă de o mână nevăzută. Se scutură de gândul întunecat. Călăriră, merseră să viziteze târgurile din jur şi într-o zi o duse la târgul de cai din Talion de unde îi cumpără o iapă albă cu păr lung şi coadă stufoasă.

— O s-o trimit la Edenwood pentru tine, spuse el absent.

— Edenwood, şopti ea cu dragoste. El o privi şmechereşte:

— Edenwood! Deci asta e… M-am întrebat de ce o tânără doamnă aristocrată iubeşte o brută ca mine, dar Edenwood este atracţia.

Savage ştia că Antonia începea să devină o parte din el. Era unică. Ştia că nu mai fusese îndrăgostită înainte, nici nu-şi dorise asta. Înjură. De ce naiba trebuia să fie atât de complicat? De ce trebuia să fie fiica lui Eve? Ridică din umeri. Inima cere şi el nu se putea abţine!

Adam o trase pe Antonia spre el şi capul ei i se sprijini de umăr.

— Blackwater îşi arată toată frumuseţea pentru că e ultima noastră seară aici.

— Plecăm mâine? întrebă ea.

— Eu plec mâine. Am treburi urgente pe care le-am neglijat în ultima săptămână. Vreau ca tu să mai rămâi câteva zile.

O întoarse cu faţa spre el şi îi contura cu degetul urmele violete de sub ochi.

— Odihneşte-te puţin. Domnul Burke te va aduce înapoi în siguranţă. Îţi voi duce iapa la Edenwood.

— Domnul Burke ştie că suntem amanţi; nu l-am păcălit niciun moment.

— Tot castelul ştie; am fost atât de neglijenţi.

Deşi domnul Burke nu scosese o vorbă, Savage înţelesese că nu fusese de acord cu scandaloasa lui aventură cu Antonia. Burke aştepta, de asemenea, ca el să se poarte onorabil şi asta avea de gând. Dar, din păcate, nu era onorabil să se căsătorească cu fiica înainte de a stabili lucrurile cu mama.

Chiar şi în somn Adam simţea că nu era lângă el. Deschidea ochii în întuneric. Nu trebuia să bâjbâie prin pat ca să-şi dea seama că plecase. Când ochii i se obişnuiră

cu întunericul dinaintea zorilor, o văzu lângă fereastră.

Trupul lui zvelt se strecură în pat în tăcere apoi braţele lui o cuprinseră şi o întoarseră cu faţa spre el, încruntându-se uimit. Era îndeajuns de lumină ca să vadă lacrimile care îi alunecau pe obraji. Le şterse cu buzele.

— Tony, să nu plângi pentru mine, iubito. Nu merit.

Ea înghiţi în sec. Va pleca într-o oră, poate două, şi nu-i spusese nicio vorbă de dragoste. Putea suporta faptul că nu o ceruse în căsătorie. Un om ca Savage nu putea fi forţat să joace rolul unui soţ cumsecade. Dacă ea îl iubea atât de adânc şi împotriva oricăror convenienţe, el de ce nu putea iubi la fel?

El o strânse la piept şi ea îi simţi sexul fierbinte ca pe o lumânare aprinsă între şolduri şi pântece. Se trase înapoi, înfierbântată:

— Stai lângă mine, îi ceru el.

Ea îi căută ochii. Dar nu văzu dragostea scrisă pe chipul lui, văzu dorinţa.

— Ţi-am cedat… totul.

El îşi alunecă mâinile pe sub genunchii ei

şi o ridică.

— Lasă-mă să-ţi arăt că n-ai făcut-o.

Sărutul fu puternic pasionat, sălbatic. Nu-şi părăsiră gurile unul altuia până când acestea nu fură umflate şi pulsând.

— Spune-mi că vrei asta! Spune-mi că îţi place!

— O vreau, îmi place!

El coborî spre pântecele ei. Gura lui, limba lui, dinţii o făcură să pulseze cum n-ar fi crezut vreodată că o va face.

— Spune-mi că vrei, că îţi place! îi ceru el din nou. Ea strigă într-o febră a dorinţei în timp ce îşi desfăcu coapsele şi se arcui spre el fără ruşine.

— Tu ştii bine, ce vreau, ce îmi place…

Atunci el o răvăşi cu limba. Ea se înfiora pierzându-şi controlul. O cucerea cu trupul lui bronzat, în timp ce ea era obligată să-i cedeze. Era pe punctul de a exploda sub mişcările limbii lui, dar nu-i păsa, pur şi simplu nu-i păsa. Savage alunecă deasupra trupului ei cu parfum de violete. Rămase suspendat pentru un moment lung cât o eternitate, apoi se afundă în ea, fără a-şi mai dori să iasă. Atunci când ea îl întâmpină şi se uni cu el strigătul animalic care îi

scăpă se amestecă cu gemetele ei. Apoi se supuse cu totul trupului lui puternic. Îmbrăţişarea care îi duse la orgasm se dovedi atât de puternică, încât Antonia crezu că i se va opri inima. Trecuseră amândoi marginea, atinseră culmile înainte de a plonja în adâncimile unei senzualităţi întunecate.

Atunci el gemu:

— Acum ai dat totul.

Era prea sfârşită ca să mai poată vorbi. Buzele lui îi mângâiară urechea.

— Acum e rândul meu. Îţi cedez inima mea. Te vreau, te iubesc.

Ea oftă de mulţumire. Reuşise imposibilul. Indianul Sălbatic, magnificul Leopard, o iubea. Închise ochii, invadată de o fericire pură. Când îi deschise din nou, îşi dădu seama că el era îmbrăcat şi pregătit de plecare. Se îndreptă spre pat şi ea se ridică goală şi îl îmbrăţişa. Degetele ei se încurcară în părul lui lung, negru.

— Iubito, vino cu mine la Edenwood. Voi încerca să fiu acolo la sfârşitul săptămânii, dar dacă nu sunt așteaptă-mă.

Degetele ei îi conturară cicatricea de pe gură. Aceeaşi gură care nu ruga niciodată,

doar ordona şi comanda.

— Te voi aştepta, şopti ea.

Era atât de delicios de feminin să cedeze ordinelor lui.

Două nopţi mai târziu, Adam Savage stătea în umbra teatrului, râzând de Angela Brown care dansa în Jurul scenei în corset, ciorapi, jartiere şi alte desuuri. Înainte de căderea cortinei, Savage intra în cabina ei şi pretinse a fi surprins găsindu-l acolo pe Bernard Lamb.

— Ce coincidenţă plăcută. Eşti exact omul pe care voiam să-i văd.

— Savage! Nu te-am mai văzut de secole. Ai fost plecat? întrebă Bernard Lamb.

— De mai multe ori, recunoscu Savage.

— Vărul meu, Anthony te-a însoţit? întrebă Bernard pe un ton uşor de conversaţie.

— Nu, a fost la Haga cu treburi. Vasul lui ancorează astă seară târziu.

Bernard zâmbi.

— Parcă spuneai că voiai să mă vezi?

— Da, pari interesat de Angela şi m-am gândit că te-aş putea convinge să mi-o împrumuţi… o dată.

Zâmbetul lui Bernard se lărgi.

— De ce nu, în noaptea asta?

— Ei bine, cred că ar trebui să-i întâmpin pe Tony. Cred că aş putea s-o duc pe Angela să cineze la Prospect of Whitsy.

— Am însă o idee mult mai bună. De ce să nu-mi întâmpin eu vărul şi tu o poţi duce pe Angela undeva unde s-o faci să se simtă bine? De ce să nu dispar înainte ca ea să se întoarcă de pe scenă?

— E foarte drăguţ din partea ta că vrei să-ţi ratezi noaptea, spuse mieros Adam.

— Prietenii la nevoie se cunosc» spuse Bernard generos. Ce nume are vasul lui Tony?

— Dragonul Roşu, răspunse blând Savage.

Când Angela intră în cabină şi-l găsi pe Savage în locul detestatului Bernard, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui încântată.

— Adam, ce bine îmi pare că te văd.

El îi deznodă braţele din jurul gâtului şi o fixă cu privirea lui albastră, rece.

— Sunt pe punctul de a te îmbogăţi cu cinci mii de lire dacă-mi dai ce-mi doresc.

Ea îşi linse buzele. Iisuse, era gata la orice perversiune cu el, chiar şi gratis.

— Orice doreşti, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Informaţii, îngerul meu.

Ea clipi surprinsă şi îi simţi mâinile puternice apăsându-le pe ale ei.

— De ce îţi dai favorurile lui Bernard Lamb când acesta e lefter şi înglodat în datorii?

Ea îşi umezi buzele, temătoare acum. Ştia că Savage nu accepta decât adevărul.

— El e moştenitorul unui titlu şi a unei averi, ştii asta.

— Să fii moştenitorul unuia mai tânăr decât tine, nu-i dă prea multe şanse, punctă Savage.

Angela îşi muşcă buzele. Bernard era un ticălos crud şi ea nu-i datora nimic, şi totuşi ar fi putut paria că omul din faţa ei cu ochi reci ca gheaţa şi faţa plină de cicatrici era mult mai crud decât Bernard.

— Accidente se întâmplă oricând, şopti ea răguşit.

— Bănuieşti sau informezi? sprâncenele lui negre se ridicară întrebător deasupra ochilor reci, pătrunzători.

— Nu, spuse Angela, simţind o uşurare răzbunătoare. Bernard are de. Gând să scape de vărul său. A pus deja la cale nişte accidente care n-au reuşit. Data viitoare a promis că va folosi un cuţit. Şi e un cuţitar

bun.

Adam Savage îi dădu drumul la mâini şi căută banii.

— Dacă află că l-am trădat, mă curăţă şi pe mine, se smiorcăi Angela.

Savage îi puse o mână aspră sub bărbie.

— Nu ţi-am spus? Bernard şi-a luat rămas bun. Pleacă din ţară pentru foarte multă vreme.

După plecarea Indianului sălbatic, Angela rămase privind la grămada incredibilă de bani. Dacă Bernard părăsea ţara, cu siguranţă că nu o făcea de bunăvoie.

O umbra înaltă, întunecată se mişca în tăcere pe scările spre apă, apoi rămase nemişcată lângă Wapping Wall. Părea să aibă o răbdare infinită. Ceva mai încolo, vreo şase vapoare erau ancorate în docuri. Bernard Lamb iuţi paşii la vederea vapoarele sperând că prada lui încă nu debarcase. Umbra îl lăsă să treacă, apoi se înălţă în spatele lui ridicând un drug greu de fier deasupra capului. Savage avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-l zdrobească, lovindu-l.

Un om gol până la brâu şchiopată de-a lungul docului întunecat. Fără un cuvânt se

apleca şi ridică trupul pe umăr apoi se îndreptă spre vasul indian. După puţin timp, Savage se îmbarcă pe Dragonul Roşu. Până la miezul nopţii inspectase încărcătura şi vasul, în afară de cea care era sub chei. Dădu ordin echipajului să-l lase pe Bernard Lamb în insula Madagascar, la o mie de mile depărtare. Era bucuros că vasul pleca dimineaţa înainte ca Tony să se întoarcă, pentru că dacă ar fi fost aici, ar fi insistat să inspecteze fiecare colţişor ca să se asigure că mărfurile vor ajunge cu bine.

El chicoti în sinea lui şi clătină din cap la gândul propriei sale nebunii. Fusese mult mai liniștită ca bărbat decât avea să fie ca femeie. Mulţumi Domnului că îl ascultase o dată şi rămăsese în Irlanda încă vreo câteva zile cât să aibă el timp să rezolve presanta problemă a lui Bernard Lamb.

În Irlanda, Tony se simţea aproape părăsită. Începuseră ploile şi era ca şi cum soarele ieşise din viaţa ei odată cu Adam Savage. Acum când nu mai avea pe ce să-şi concentreze toată atenţia, observă că doamna Kenny şi restul personalului o priveau dispreţuitori, cu dezaprobarea zugrăvită pe feţe. Ploile nu mai încetau, nu

putea nici să se plimbe, nici să călărească, încercă să se distreze, plimbându-se prin castel. Nesfârșite gânduri o umbreau. De ce o lăsase singură? De ce nu plecaseră împreună? Ce afaceri aşa urgente avea ea în Londra de erau mai importante ca ea? Distracţia, dacă bănuia ea bine. Afaceri! Asta era o exprimare elegantă, îşi spuse ea batjocoritor. De ce nu-l întrebase despre aceste afaceri urgente? Pentru că fusese prea subjugată de el ca să mai gândească coerent în prezenţa lui. Şi de ce trebuia să-l întrebe ea? Dacă nu avea nimic de ascuns, ar fi trebuit să-i spună singur.

Antonia, eşti prea bănuitoare! se tachina ea singură. Se duse să îl caute pe domnul Burke.

— Am de gând să împachetez. Plec astăzi.

— Da, doamnă.

— Să ştii că nu fug după el! se răsti ea.

— Sper că nu, doamnă.

Tony dădu la o parte hainele bărbăteşti şi îşi jură să nu le mai poarte niciodată, apoi izbi capacul cufărului şi legă curelele de piele. Nici măcar nu sugerase căsătoria. Poate că era încă una pe lista lui de cuceriri. Nu! Nu! Nu-i spusese că o iubeşte?

Încă mai spera. Dar un gând îngrozitor îşi făcu loc în mintea ei. În momentul în care Beatrice Lamb va afla că Antonia fusese cea care supravieţuise accidentului, va pretinde Lamb Hall. Adam Savage trebuia să se căsătorească cu ea şi trebuia s-o ducă la Edenwood, nu avea încotro!

Ca să-şi întărească inima pentru refuzul lui Savage, îşi făcu o listă cu toate motivele pentru care nu s-ar căsători cu el. Era un om periculos. Avea o latură sinistră la care preferase să nu se gândească. Trecutul lui era întunecat. Ah, şi nu numai trecutul, dacă era să fie cinstită. Era un diavol imoral care făcea contrabandă şi Dumnezeu mai ştie ce, care să-i ţină punga plină.

Era mult mai bine pentru ea să aibă o legătură amoroasă cu el, decât să se lege strâns într-o căsătorie, îi spusese că o iubeşte şi ea îl credea. Dar avusese ocazia să descopere că ideile bărbaţilor despre iubire erau destul de deosebite de cele ale femeilor. Pentru o femeie, dragostea şi căsătoria mergeau mână în mână. Pentru un bărbat dragostea şi dorinţa erau unul şi acelaşi lucru.

Când ajunse în Curzon Street, se

convinsese că nu se va căsători cu Adam Savage chiar dacă ar fi ultimul bărbat de pe pământ.

Capitolul 37

— Antonia, mulţumesc cerului că te-ai întors! spuse dramatic Roz.

Tony simţi cum i se strânge inima. Ce se mai întâmplase? Crezuse că nu era loc pentru mai rău.

— Am primit o scrisoare de la Anthony! strigă Roz.

— Anthony? murmură slab Antonia.

— Vai, draga mea, nu s-a înecat aşa cum am crezut cu toţii. E viu! Ce băiat rău să ne lase pe toţi să aşteptăm atât.

— Cum… unde?

Mâna Antoniei tremura ca o frunză în vânt când desfăcu paginile ca să citească mâzgăliturile inconfundabile ale fratelui ei.

— Doamne, e cu mama în Ceylon!

I se muiară genunchii şi se prăbuşi pe un scaun ca să citească povestea uluitoare: cum fusese salvat de un vas indian în drum spre Madras, India.

Cuvintele îi jucau în faţa ochilor:

M-au pus să lucrez în timpul traversării şi

asta m-a omorât aproape de la început. Mi-am dat seama aşa ce viaţă de huzur am dus acasă. Când am ajuns în India, eram deja bărbat. A trecut aproape o jumătate de an de când am fost luat de apă de pe puntea Pescăruşului şi scrisoarea asta va ajunge în două-trei luni în Curzon Street. Sper că nu v-aţi făcut griji pentru mine. Ceylon este fascinant. Aş vrea să fiţi aici, cu mine.

Cu dragoste, Tony.

Sări în sus, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Auzi, speră că nu ne-am făcu griji pentru el!

— Când pun mâna pe el, îl zdrobesc. Ar fi trebuit omorât de când s-a născut!

— Înseamnă că nu-l avem numai pe Anthony înapoi, ci şi pe Antonia. Să arzi, te rog, pantalonii aceia hidoşi în care ai fost în ultimele luni.

Tony zâmbi pentru sine. Nu toată lumea găsise că pantalonii ei erau hidoşi.

— Abia aştept să-i spun lui Adam! Oh, am avut dreptate să nu-i spun mamei că Anthony s-a înecat!

Roz puse hotărâtă paharul gol jos.

— Draga mea, nu poţi merge aşa, pur şi

simplu, la un domn, cum făcea Tony. Half Moon e un cartier de burlaci. Ai nevoie de o carte de vizită şi de o însoţitoare.

— Femeile vin şi pleacă din Half Moon Street ca şi când ar fi un stabiliment public. Jumătate din contesele şi ducesele Londrei frecventează locul acela.

— Dar ele sunt doamne măritate, Antonia.

— Nemăritată sunt, Roz, dar inocentă, nu. Domnul Burke, fără îndoială că îţi va spune tot când veţi fi singuri.

Tony urca să se spele şi să se schimbe înainte de a fugi în braţele iubitului ei. Avu o grijă deosebită de aspectul ei şi alese una dintre rochiile cele mai elegante. Imediat ce Tony fugi sus pe scări, Roz îl fixă pe domnul Burke cu o privire de oţel:

— Ce voia să spună cu nu mai sunt inocentă?

Domnul Burke era un model de discreţie.

— Voia să spună, desigur, că a văzut destul din modul cum se poartă bărbaţii. Cred că va trebui să-i îngăduim ceva mai multă libertate decât altor tinere doamne.

— Dacă spui dumneata, domnule Burke. Presupun că mă pot baza pe judecata dumitale.

Domnul Burke reuşi să nu se înece cu sherry.

— De asemenea, cred că am să-i spun discret domnului Savage că, de fapt, Antonia este femeie.

— Domnul Savage a descoperit deja asta, doamnă.

— Mulţumesc cerului! Ca tutore al ei va vedea ce nevoie este să-i protejeze nevinovăţia, dacă ea nu o tace.

De data asta, domnul Burke, chiar se înecă.

Inima Antoniei cânta în timp ce trăsura o ducea spre Half Moon Street. Nici nu avu răbdare ca vizitiul să oprească şi să-i deschidă portiera, ci o deschise singură cu un gest ferm. În acelaşi moment, uşa casei lui Savage se deschise ca să o lase să iasă pe frumoasa Georgiana Devonshire. Antonia se dădu repede înapoi ca să nu o vadă Georgiana. Inima nu-i mai cânta, o durea. O durea ca şi cum Savage ar fi împlântat un cuţit în ea. Văzu roşu în faţa ochilor de furie. Izbi portiera, fugi pe scări şi trase de clopoţel. Uşa îi fu deschisă imediat de un servitor în livrea. Fără un cuvânt, îşi aruncă mantaua la picioarele lui; acesta se dădu

înapoi uimit. Trecu pe lângă el, drept spre scări.

Adam Savage era în biroul său şi ridică ochii plictisit de întrerupere. Plictiseala nu i se şterse din privire când o văzu. Îi încălcase ordinele de a sta în Irlanda până la sfârșitul săptămână, abia dându-i timp să scape de Bernard Lamb.

— Tony, ce surpriză… deşi, cunoscându-te, n-ar trebui să fie.

— Cred şi eu că e o surpriză! Nu eşti decât un porc. El se ridică de la birou şi veni spre ea.

— De ce eşti supărată pe mine? Ar trebui să fie invers, iubito.

— Nu mă lua pe mine cu iubito! Ea observă o pană albastră pe covor şi îndreptă spre ea umbrela dramatic.

— De asta sunt furioasă! M-ai lăsat pentru că aveai treburi urgente, presante ia Londra. Aveai treburi urgente cu Georgiana Merrylys!

— Draga mea, eşti geloasă. Georgiana a fost aici pentru că datorează o grămadă de bani. E practic, în stradă.

— Nu sunt geloasă, sunt supărată! se răsti ea.

Mâinile lui puternice se strânseră pe braţele ei.

— N-ai făcut niciodată dragoste când ai fost furioasă. Vei avea o revelaţie.

Vocea lui era adâncă, convingătoare.

— Dacă am făcut dragoste în Irlanda, crezi că am venit fuga după tine şi uite-mă cu mâna întinsă după mai mult.

Parfumul ei îl aţâţă.

— Mm… lasă-mă să-ţi ofer mai mult.

Mâinile lui îi prinseră fundul şi o frecă de pântecele lui, în timp ce el devenea din ce în ce mai rigid.

— Ia-ți mâinile de pe mine. Pot să-mi imaginez unde ai fost până acum, se răsti ea furioasă.

Mătură hârtiile de pe birou şi o urcă acolo.

— Încetează, ticălosule!

— Asta e de domeniul trecutului, jur.

Îşi aplecă capul întunecat să o sărute, dar ea se feri, cu ochii scânteietori de furie. În momentul următor se trezi zăcând pe spate pe biroul lăcuit. Se apleca deasupra ei ca un animal sălbatic gata să-şi devoreze prada. Fierbea de furie. Privirea lui scânteia ca o flacără albastră.

— Nu te-am mai văzut în galben. E culoarea ta, frumoasa mea. Eşti atât de vioaie şi de exotică, încât îmi tai răsuflarea.

Ea îşi adună genunchii să îl lovească.

— Chiar am să-ţi tai răsuflarea!

— Te vreau aşa furioasă. Te vreau aşa cum eşti, gata să mă scuipi şi să mă zgârii.

Vocea îi era joasă şi seducătoare ca o catifea neagră. O adună în braţe şi o duse spre dormitor.

— Lasă-mă jos! îi strigă.

Apropierea lui, mirosul bărbătesc, îi aţâţase dorinţa; trupul, începu să-i tremure. Şi aceasta nu făcu decât să-i mărească furia. Acum era la fel de furioasă şi pe ea, cum era şi pe el.

Buzele lui îi murmurau pe gât:

— Eşti mai fierbinte când eşti furioasă. Când strigi la mine şi mă blestemi, pereţii sexului tău se strâng mai tare peste penisul meu. Rămâi aşa furioasă, iubita mea, şi vom face dragoste în cel mai sălbatic mod posibil.

O întinse pe pat şi ea începu să se lupte înnebunită. Dar aceasta nu făcu decât să-l excite şi mai mult.

— N-aş vrea să-ţi sfâşii rochia minunată,

aşa că potolește-te puţin până te dezbrac, apoi poţi continua.

Vocea lui glumeaţă era atât de seducătoare, spunându-i cât o găsea de excitantă, încât începu să se îndoiască că ar fi făcut dragoste cu Georgiana, Ducesă de Devonshire. Se trezi stând nemişcată în timp ce el o dezbrăca. Îşi aminti dintr-odată ce îi răspunsese când îl întrebase cum se descurcă cu o femeie care nu vrea: Pur şi simplu recurg la arta seducţiei. Era pe punctul de a fi sedusă de el şi ştiu că voia să vadă cum acţionează seducţia hipnotică a Leopardului. Va continua să scuipe foc la el, în timp ce el o convingea, o mângâia, o făcea să-i dea exact ceea ce îşi dorea.

Îi răspândi buclele negre pe perne.

— N-ai fost niciodată aşa frumoasă ca acum. Sexul era o artă fină pentru Adam Savage.

— Flatarea n-o să te ducă nicăieri, şuieră ea.

— Ba o să obţină exact ceea ce vrea.

Şui arătă alunecându-şi un deget înăuntrul sexului ei.

— Ticălosule! strigă ea.

— Mm, eşti aşa de strânsă pe degetul meu

când ţipi. Abia aştept să văd cum va fi mai departe.

Şi ea la fel, abia aştepta. Îşi muşcă buzele ca să nu strige de plăcere.

— Cu siguranţă că te aşteaptă treburi mai importante, spuse ea cu amărăciune.

— Nici nu-mi pot imagina un mod mai minunat de a-mi petrece după-amiaza, decât făcând dragoste cu tine.

— Prefer să fac dragoste noaptea, când e întuneric.

— Mincinoase spuse el, scoţându-şi cămaşa şi pantalonii, îţi place să mă vezi gol la lumina zilei. Şi, oricum, sunt ocupat la noapte.

Simţi imediat efectul; Antonia se repezi să-i sfâşie cu unghiile.

— Strânge-ți gheruţele, pisică sălbatică ce eşti…

Se repezi la ea obligând-o să se aşeze cu faţa în jos pe pat. Apoi îi dădu şuviţele negre la o parte ca să-i poată mângâia şi muşca partea din spate a gâtului.

La început ea crezu că el gemea, dar când urechile i se obişnuiseră cu sunetul ciudat, era ca şi când Leopardul ar fi tors. Şocul o străbătu din cap până în picioare. El îşi

arcul trupul peste al ei, sprijinindu-se în mâini şi genunchi. Ştia că şi ea va face la fel. Când o făcu, fiecare părticică din ea îi deveni accesibilă. Penisul umflat căută ascunzătoarea fierbinte şi întunecată unde intră fără să ezite. Ea se strânse în jurul capătului umflat mult prea strâns ca el să poată pătrunde cu totul. Buzele lui începură să-i umezească urechea şoptindu-i cuvinte erotice, spunându-i cum îi simţea sexul închis peste capătul lui rigid. Ea devenea din ce în ce mai umedă, permiţându-i să o pătrundă mai adânc.

Când ea fu gata, mâinile lui ferme o prinseră de talia subţire în aşa fel încât atunci când o pătrundea să o poată trage şi spre el. Impactul fu covârşitor. Când el începu să se mişte, era atât de strânsă în jurul penisului lui încât frecarea deveni fierbinte.

Strigătele ei se amestecară cu gemetele lui joase, răguşite. Pasiunea lor era fierbinte, sălbatică şi tulburătoare. Antonia strânse şi sfâşie cuvertura de pe pat când atinseră împreună culmea. El se prăbuşi peste ea, deşi tremurul lor continua, parcă la nesfârşit. Când ultimul spasm slab,

delicios se stinse, el se rostogoli până când ajunseră alături. Trupul lui mare se încolăci tandru în jurul ei.

— Doamne, Tony, te iubesc atât de mult, cum de ţi-a trecut prin cap că m-aş uita la alta? Tu eşti femeia mea.

Oare spunea adevărul sau ce ar fi vrut ea să audă? O făcuse să se simtă atât de împlinită şi de femeie, încât acum nu-i păsa.

El îi mângâie părul.

— Ce avem noi împreună e rar.

El îşi ţinu răsuflarea când picioarele ei lungi, catifelate le atinseseră pe ale lui. În comparaţie cu alte femei, Antonia era ca o cupă de cristal lângă nişte banale pahare de sticlă.

Ea se lipi de el languroasă nemaidorindu-şi să plece din cuibul acela niciodată. Mumie îi mângâiară pântecul unde i se vor zămisli copiii. Se încruntă. Dacă o ţineau tot aşa, asta s-ar putea întâmpla foarte curând.

— Ți-am spus să stai în Irlanda până la sfârşitul săptămânii, apoi să ne întâlnim la Edenwood. De ce ai venit în Half Moon Street singură?

Îşi aminti brusc noutatea ei senzaţională. Se întoarse în braţele lui ca să-l vadă.

— Am venit să-ţi spun ceva fantastic. Fratele meu, Anthony, trăieşte!

Adam se ridică tulburat:

— Glumeşti?

— Nu, nu. E viu. Nu s-a înecat. Ne-a trimis o scrisoare. Nu-i aşa că e minunat?

— Minunat. Dar ce naiba a făcut atâta timp? Ţi-a pus ţie viaţa în pericol…

— Oh, Adam, nu fi supărat. Nu mai trebuie să ne facem griji din pricina lui Bernard Lamb. Eu sunt în siguranţă, la fel şi Lamb Hall, iar Anthony este în Ceylon cu mama!

— Iisuse, nu-mi vine să cred! Motivul pentru care te-am lăsat în Irlanda era Bernard Lamb. M-am străduit să-l scot din ţară. Orgoliul meu suferă că nu mai ai nevoie de protecţia mea.

Ea se ridică în genunchi şi îşi încrucişa braţele pe după gâtul lui puternic.

— Adam, voi avea nevoie mereu de protecţia ta. El făcu o grimasă.

— Va fi ceva treabă să te apăr pe tine de tine.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă ea.

— Voiam să spun că n-ar trebui să fii aici. Te joci cu scandalul şi asta faci de luni de zile. Reputaţia ta e importantă pentru mine.

— Dacă reputaţia mea e aşa de importantă de ce te-ai culcat cu mine de îndată ce am intrat pe uşă?

— E inevitabil, dacă vii singură.

Ea se simţi rănită. Se hotărî să-l lovească şi ea. Ridică din umeri şi se sculă din pat.

— Dacă nu vrei să fii iubitul meu, va trebui să-mi găsesc altul.

Dintr-o săritură Adam fu lângă ea.

— Îl voi îneca în propriul lui sânge. Am fost primul şi voi fi ultimul! Tu eşti a mea, Tony. Şi ce e al meu, păstrez!

Gura lui aspră o zdrobi pe a ei, marcând-o astfel ca femeia lui.

— Putem fi împreună doar la sfârşit de săptămână, la Edenwood. Servitorii vor fi discreţi. Nimeni din Londra nu va şti. De fapt, aş prefera să te duci acasă, la Lamb Hall. Londra nu e un loc potrivit pentru o doamnă.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Dar ce naiba are Londra?

— E un lupanar! Ochii ei se îngustară.

— Şi cine ştie asta mai bine ca tine? Eşti vârât până în gât în lupanarul ăsta, în timp ce eu mă duc pachet acasă să fiu cuminte toată săptămână şi, ca recompensă, îmi dai

voie să fiu obraznică la sfârşit de săptămână. Nu eşti decât un ipocrit! strigă ea. N-am deloc de gând să părăsesc Londra până nu-mi văd încărcătura la bordul Dragonului Roşu.

— Dragonul Roşu a plecat ieri în Ceylon cu tot cu preţioasa ta încărcătură.

— Ticălosule! zise Tony ridicând mâna să-l lovească în plină faţă.

El îi prinse încheietura mâinii şi i-o strânse dureros. Ochii i se opriră pe gura ei şi, apoi, coborâră.

— Eşti furioasă din nou. O faci anume ca să mă exciţi?

Putea vedea şi ea că într-adevăr, era din nou excitat. Când vru s-o ia în braţe, cealaltă mână a ei îl lovi puternic peste faţă. El ridică mâna.

— Aşa, loveşte-mă. N-ar fi pentru prima dată. Violenţa era gata să explodeze în amândoi, când o ciocănitură se auzi în uşa camerei.

— Domnul Bains e jos, domnule; spune că fluxul e mai devreme în seara asta.

Antonia începu să se îmbrace. Fierbea de mânie. Deci pleca cu Dragonul Zburător să facă contrabandă cu Dumnezeu ştie ce.

Adam o urmări în tăcere. Ea îşi încheie mantia galbenă şi îşi luă umbreluţa.

— Ai grijă, Savage. Dacă deschid gura, s-ar putea să atârni de capătul unei frânghii.

Savage îşi dădu capul pe spate şi râsul lui se rostogoli în cameră. Pe Satan, o s-o înveţe el cum să ameninţe un bărbat.

— Ne vedem la Edenwood, spuse el hotărât.

Tony aproape se înecă de furie. Servitorul în livrea privi încremenit la dezordinea părului ei, dar a naibii să fie dacă va încerca să-şi aranjeze buclele aşa cum făcuse Georgiana. Îl dădu pe spate.

— Şi nu te mai holba aşa, se răsti ea.

Capitolul 38

Dragonul Zburător se îndreptă pe drumul cunoscut spre Valley, prin gura râului Somme. Savage stătea la cârmă, dar cu mintea la mii de mile depărtare. Se gândea la Ceylon. Tânărul Anthony Lamb era în afară de pericol, împreună cu mama sa. Dintr-odată o înjurătură suculentă îi scăpă de pe buze. Şi dacă Bernard Lamb lua un vas de la Madeira spre Ceylon? Erau aproape trei mii de mile distanţă, dar

ambele erau în Oceanul Indian. De acum se lămurise probabil că el îl trimisese pe bordul Dragonului Roşu. Avu o presimţire. Undeva în adâncul lui simţi că Bernard îşi va lua revanşa mergând în Ceylon. Ce ironie a sorţii! Din pricina amestecului lui deliberat, viaţa lui Anthony Lamb ar putea fi în pericol. N-avea de ales, trebuia să se întoarcă în Ceylon. Antonia nu-l va ierta niciodată dacă i se întâmpla ceva fratelui ei, acum că acesta se întorsese la ea.

Antonia! închise ochii, ştiind că imaginea ei îi va răsări în faţa ochilor.

Antonia se hotărî, în cele din urmă, să plece la...

Edenwood. Va avea o conversaţie plăcută cu John Bull. Dacă exista cineva care să ştie fantomele din trecutul Indianului Sălbatic, atunci acesta trebuia să fie prietenul de încredere şi servitorul lui.

John Bull încă mai credea că este tânărul Anthony Lamb. Se va întreba ce va zice de transformarea ei.

Antonia se simţi vinovată când concepu o poveste cu dorul de casă pentru bunica ei. Fusese întotdeauna o adeptă a adevărului şi detesta să mintă. Acum, când o sărută pe

Roz de rămas bun, pretinzând că pleacă la Stoke, lăsă pe tăcute vina la uşa lui Savage. Când ajunseră în suburbiile Londrei îi spuse lui Bradshow că destinaţia lor era Edenwood, nu Stoke. Se simţi vinovată ca păcatul când el făcu din ochi şi o informă vesel că domnul Burke îi spusese deja să o lase la Edenwood, apoi să se întoarcă la Londra.

Când trăsura ajunse la reşedinţa lui Adam Savage, un grup de servitori îi urară bun-venit în frunte cu John Bull.

— Bun-venit la Edenwood, *memsab*. Excelenţa Sa mi-a spus să vă aştept. Totul e pregătit. Eu sunt John Bull, majordomul Excelenţei Sale.

— John Bull, dar sunt eu. Tony!

John Bull făcu o plecăciune formală, turbanul roşu ca sângele aproape atingându-i genunchii.

— Da, memsab. Sunteţi Lady Lamb, sora geamănă a onorabilului Lord Lamb. Pot să vă spun că asemănarea este izbitoare într-adevăr!

— E izbitoare pentru că eu sunt el! Pur şi simplu mi-am scos pantalonii şi mi-am pus fustele.

John Bull se întoarse impetuos spre servitorii curioşi şi-i concedie.

— Vreţi să spuneţi că Lord Lamb a fost dezbrăcat? Ea chicoti şi-l luă de braţ.

— Voiam să-ţi spun că eu sunt fratele meu, Tony. El clătină din cap admirativ.

— Deghizamentul este perfect. Arătaţi exact ca o femeie!

Antonia renunţă. Îl strânse de braţ.

— John Bull, te ador. Tot ce sper este că de data asta nu va trebui să dorm pe podea.

— Nici vorbă. Excelenţa Sa mi-a trimis vorbă să pregătesc dormitorul de lângă apartamentul lui, pentru Lady Lamb.

— Cred şi eu.

— Deci poţi avea dormitorul surorii tale până când se întoarce ea. Între noi fie vorba, Tony, pun pariu că sora ta va fi castelană la Edenwood.

Tony scoase un sunet nelalocul lui.

— Indianul Sălbatic nu se va lega niciodată la cap cu o nevastă.

— Oh, dar greşeşti. Excelenţa Sa caută o soţie de foarte mult timp. Caută o doamnă nobilă, care să fie şi din elita societăţii. Cineva care să fie o gazdă perfectă când el primeşte prieteni politici. Edenwood este

cadrul pe care l-a creat pentru acest giuvaier nepreţuit. Voia mulţi copii. Voia să pună bazele unei dinastii.

— John Bull, eşti o mină de aur. Îmi lasă gura apă pentru unul din nenumăratele tale curry. După ce-mi văd camera, sau, mai curând, camera surorii mele, vin în bucătărie să mai discutăm.

Camera era într-adevăr încântătoare. Îşi dădu seama că ea fusese cea care alesese fiecare piesă de mobilier, mai puţin nepreţuitul covor din mătase indiană. Auzi un foşnet uşor şi nările ei detectară un parfum exotic.

— Kirinda, ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, memsab. Vreţi să despachetez?

— Nu e necesar, decât dacă eşti curioasă să-mi A vezi hainele.

— Mi-ar face mare plăcere să vă văd rochiile. Nu ştiu cum de aţi avut curajul să purtaţi haine bărbăteşti, spuse blând Kirinda.

— Cum ţi-ai dat seama că sunt femeie? întrebă Antonia curioasă.

— După modul cum priveaţi la stăpân. Şi eu îl iubesc, memsab.

Antonia rămase cu gura căscată. Porcul! Cuceririle lui formau o legiune. Ei bine, putea să şteargă numele de Antonia Lamb de pe lista aceea nesfârşită.

După ce despachetară, Tony coborî la bucătărie. John Bull o privi cu o curiozitate neascunsă, apoi îi concedie pe ceilalţi servitori din camera spaţioasă. Îşi bătu fruntea cu degetele.

— În sfârşit, m-am luminat.

— Cum aşa? întrebă ea cu blândeţe.

— Mă gândesc cu înţelepciune că nu eşti un bărbat travestit în femeie. Oh nu, nu eşti aşa simplu cum pari.

— Sper că nu, spuse ea slab.

— Spune drept, ai fost femeie tot timpul?

— Mi-ai descoperit secretul.

— Nimeni nu îl amăgeşte pe John Bull pentru multă vreme, nici măcar Excelenţa Sa.

— Cred că ştii totul despre activităţile lui clandestine?

— A, da. Trece canalul de trei ori pe săptămână. Are un doc construit chiar acolo pe proprietatea lui, pentru Dragonul Zburător. În Franţa va fi revoluţie.

Antonia simţi că i se face rău. Refuza să

creadă că Savage făcea rău cu activităţile sale de contrabandă, dar nu le mai putea ignora. Bunul ei simţ îi spunea că încărcătura ilicită care aducea bani în războaie şi revoluţii era formată din arme şi explozive. Moarte de om pentru bani. Savage îi spuse că ea n-ar rezista şi avea dreptate. Era atât de mercantil şi corupt totul. O parte din ea îşi dori ca Adam Savage să nu mai facă aşa ceva, dar cealaltă parte o hotărî să vadă cu ochii ei ce se afla în depozit.

Pe când privea degetele pricepute ale lui John Bull tăind chilly şi spălând cu grijă orezul, se asigură că totul era secret.

— Tu eşti singurul care ştie secretele nedemne din trecutul lui.

— Ah, memsab, a făcut lucruri care i-au pătat sufletul. Are nevoie de o femeie bună care să-l salveze. Privi la ea, cântărind-o.

— Dacă salvare e ceea ce caută, are un mod ciudat de a o căuta, spuse sec Tony.

— Ciudate şi minunate sunt acţiunile Leopardului, spuse John Bull, atingându-şi turbanul respectuos.

Tony se gândi întunecată: Pedeapsa pentru păcat ar trebui să fie moartea, dar

aici, evident, era în giuvaieruri, aur, castele şi titluri. Oftă din greu.

— Aş vrea să nu fi fost aşa un ticălos.

Tony ieşi sub pretextul că voia să vadă grădinile. Merse pe jos până la templul grecesc, cu coloanele lui graţioase şi se învârti pe lângă portic, dar erau mulţi servitori şi grădinari în jur cu ochii pe ea. Îi bănui a fi gărzi de pază. Vedea bine că era un lacăt mare pe uşă. Se întoarse deocamdată dar pe la miezul nopţii avea de gând să afle ce ţinea Savage în depozitul lui din templul grec. Se asigură cu o pelerină neagră, o lampă şi un drug de fier ca să poată sparge lacătul. Dacă nu putea intra pe uşă, va sparge o fereastră. Erau foarte înalte, dar îi plăcea să se caţere.

Ca să treacă timpul mai repede, luă jurnalul din cufăr şi-şi deschise sufletul în el. Nu-şi dădu seama de timpul trecut decât în momentul în care un zgomot îi atrase atenţia. Tresări şi se întrebă ce ar putea fi. Trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii. Se înfăşură în pelerina neagră, făcu lampa mică şi luă drugul de fier. Era o armă foarte bună dacă o ataca cineva.

Casa era tăcută. Grăbi pasul, acum când

putea vedea bine poteca ce ducea la templu.

Când ajunse la uşă, puse lampa jos, apoi ezită... nu pentru că era încuiată, ci pentru ce ştia că va găsi în spatele uşii. De ce făcea asta? Dacă se întorcea la culcare şi pretindea că nu ştia de contrabanda lui, Edenwood şi stăpânul lui mai puteau fi ai ei. Se hotărî, îl va punea în faţa dovezii. Avea nevoie de mărturii ale perfidiei lui.

Când ridică drugul de fier, intenţionând să spargă lacătul, cineva o prinse din spate şi o forţă să-i dea drumul din mână.

Adam Savage aruncă drugul de fier din mâna intrusului. Rămase încremenit când privi în jos spre faţa Antoniei. Un muşchi de pe bărbie îi tresări. Aproape o trăsnise cu o lovitură brutală.

Tony îl privi agasată pentru că fusese surprinsă asupra faptului.

Vocea îi era la fel de rece ca şi ochii:

— N-ar fi mai uşor să foloseşti cheia?

Luă lacătul, băgă o cheie de fier şi descuie uşa grea.

Ea îşi ţinu răsuflarea, dar el nu deschise uşa. În loc de asta, îi puse lampa în mâini. Îşi imagină dispreţul lui rece şi furia.

— Du-te în camera ta, domnişoară, noi,

aici, avem de lucru.

Auzi paşii oamenilor lui apropiindu-se şi fugi spre casă înainte de a fi şi mai umilită. Cu mâinile tremurânde îşi scoase pelerina neagră şi păşi prin cameră. Îl ura pentru ce îi făcuse. Ultimele cuvinte pe care ea i le adresase fuseseră o ameninţare: grijă, Savage! Dacă deschid gura s-ar putea să atârni de capătul unei funii! şi acum el o prinse încercând să adune dovezi împotriva lui. Îi venea să fugă. Grajdurile erau pline de cai, unul chiar îi aparţinea. Dar deja se făcuse ziuă. Servitorii se treziseră, probabil. Va fi uşor de prins. Şi unde să se ducă? Lamb Hall ar fi primul loc unde Savage ar căuta-o. Înghiţi în sec, încercând să-şi adune curajul. Va rămâne şi îl va înfrunta. Dacă încerca s-o brutalizeze, va striga după John Bull.

Tony se zări în oglindă. Luă o perie şi încercă să-şi aranjeze ţinuta. Fata din oglindă o privi provocator. Ce se întâmplă cu ea? Era o femeie, nu-i aşa? Va lupta cu armele femeieşti. Îl va seduce! îşi muşcă buzele, întrebându-se cum va ajunge să o facă. La Veneţia, avusese rochia aurie care îi dezvelea sânii atât de seducător.Ca să nu

mai pomenească de pantalonii transparenţi. Cel mai bun lucru era o cămaşă de noapte. În Irlanda fuseseră goi în fiecare seară. Îşi scoase hainele şi îşi puse cămaşa albă de noapte cu mulţimea de nasturi la gât. Luă din nou peria, păşi în faţa oglinzii, apoi oftă. În timp ce îşi perie părul încet, observă că îi ajungea până în talie.

Când auzi zgomot la uşă, răsuflarea i se opri şi pulsul începu să-i bată nebuneşte. Se întoarse să-l înfrunte şi văzuse că intrase direct din dormitorul lui.

— Sunt sigur că ai o explicaţie logică pentru a te găsi la templu în miezul nopţii. Şi mai sper că mi-o vei spune şi mie?

Vocea lui era înşelător de blândă, ca o catifea neagră.

Tony se hotărî să mărturisească totul şi să aştepte mila lui. Dacă devenea o vinovată va fi în stare să micşoreze distanţa dintre ei. Întotdeauna înainte, o singură atingere fusese de ajuns ca să-i trezească dorinţa fierbinte.

— Am vrut… am vrut să văd armele… puştile pe care le-ai adus pe ascuns din Franţa, şopti ea, păşind încet spre el.

— Arme!

Vocea lui opri aerul în loc. Privirea îi aluneca peste ea ca şi când o vedea pentru prima dată. Cât de tânără arăta. Cămaşa albă de noapte cu nasturi mici o făceau să arate nevinovată şi, într-adevăr, era înduioşător de inocentă. Cum naiba trebuia să-i pară el? Periculos, sinistru, înspăimântător! Credea chiar că face comerţ cu arme.

Ea îşi ţinu răsuflarea când ochii lui căzură pe jurnalul ei deschis pe scaun lângă el. Îl ridică imediat.

— Nu! Nu poţi citi asta. E ceva personal, intim.

El îl răsfoi repede.

— Numele meu e pe fiecare pagină.

— Sunt gândurile mele intime despre tine. Dacă ai conştiinţă, nu poţi citi ceva atât de personal. Nu-mi poţi viola intimitatea!

— Ştii bine că nu am aşa ceva. Ţi-e frică să nu te violez pe tine, nu intimitatea ta. Te rog să te aşezi, Lady Lamb, în timp ce eu îţi citesc cele mai intime gânduri.

Tony voi să se repeadă la el şi să-i smulgă jurnalul din mâini, dar nu îndrăzni. Ştia ce mâini puternice avea. Se aşeză pe scaunul elegant şi aşteptă cu nerăbdare. El îşi

întinse picioarele, apoi începu să citească.

Jurnalul fu o revelaţie. Flecare început era ură, blesteme şi cuvinte urâte despre el, dar fiecare sfârşit era dragoste, aproape adoraţie. Lucrul care îl miră fu că îl vedea mai rău decât era. Caracterul lui era atât de negru, încât îl amuză. Socoti nedemn de el să râdă tare de cuvintele ei. N-avea nicio şansă să ascundă de ea că făcea contrabandă cu droguri. Ştia toate acestea şi bănuia că era mai rău. În câteva pagini află că se droga cu opium, în altele era un asasin.

Dar tot timpul era stăpânul târfelor. Avea o concubină şi îşi croise drumul în societatea londoneză din contesă în ducesă. Numai faptul că fusese plecat din ţară ani de zile îl salvase de la a fi tatăl copiilor nelegitimi ai Lady-ei Bessborough, de asta nu se îndoia. Şi totuşi, în ciuda faptului că îşi petrecuse fiecare după-amiază onorându-şi cuceririle cu virilitatea lui, Antonia îl adora. Îl iubea nebuneşte şi îl înjura în toate felurile pentru că nu-i ceruse să se căsătorească cu el.

Tony avea o imagine idealizată asupra lui, îi apărea ca un înger negru ca păcatul şi,

tocmai de aceea, irezistibil. Biata Antonia, avea să fie complet dezamăgită. Se schimbase total, tinzând spre bine, mai curând decât spre rău. Nu-i plăcea să-i spargă balonaşele, dar trebuia s-o facă. Avusese o viaţă atât de retrasă, fără să-şi poată dezlănţui firea pasională. Retrasă până la punctul când ajunsese să tânjească după aventură. Nici nu era de mirare că se aruncase să joace un rol de bărbat. Îi fusese dată libertatea să se distreze pentru prima dată în viaţa ei.

Necazul era că ea se obişnuise deja cu aventurile acestea periculoase. Se luptase în duel, apoi scăpase pe bordul Dragonului Zburător. Ca o recompensă, se metamorfozase la Carnavalul de la Veneţia într-o fantezie vie pentru el ca şi pentru ea. În Irlanda se îndrăgostiseră unul de altul; dar Tony se îndrăgostise de un nabab, Indianul Sălbatic? Sau de Leopardul cu faţa plină de cicatrici şi cu o fire sălbatică, neîmblânzită? Sau de nobilul, marchiz de Balckwater? Putea oare să iubească omul care era el într-adevăr? Putea ea oare să-l iubească pe Adam Savage?

Puse caietul deoparte şi veni spre ea. Un

ţipăt mic îi scăpă de pe buze când el o adună în braţe şi o ţinu strâns. Ţipătul ei îi spuse că îi plăcea această nouă, aventură. O duse fără să stea pe gânduri, în camera lui. Savage râse de propria lui nebunie. O puse blând pe pat, apoi îşi scoase cizmele înalte şi cămaşa. Fără să-şi scoată pantalonii strâmţi, negri, se aşeză lângă ea. Ochii ei minunaţi verzi erau larg deschişi. Gemu când mâna lui se strecură pe sub cămaşa de noapte, dar el se mulţumi să-i mângâie picioarele lungi şi zvelte, în timp ce îi vorbea.

Vocea lui răguşită îi dădu fiori pe şira spinării.

— Tony, ştii că am dus o viaţă periculoasă, coruptă. Nu, lasă-mă să termin. Din jurnalul tău văd că ştii că am minţit, am înşelat, am furat şi am făcut contrabandă. Lucrurile pe care le fac eu sunt ilegale, urâte şi imorale. Activităţile mele sunt la fel de ilegale, chiar criminale. Am încălcat orice lege de la Dumnezeu şi de la om.

O simţi cum înţepeneşte. Se trase uşor de lângă el.

— Ştii că sunt murdar şi mercantil, dar văd că asta te tulbură, Tony.

Mâna lui urcă spre pântecele ei şi îşi făcu efectul magic.

— Nul Te rog, nu fă asta, strigă ea, încercând să se tragă de lângă el.

— Tony, mi-a plăcut să fiu un ticălos, dar ţie îţi place şi mai mult.

El îşi luă mâna de pe pântecele ei şi începu să descheie şirul de nasturi mici de la gâtul ei.

— Nu! Nu-i adevărat! strigă ea cu putere.

— Amândoi ştim mai bine.

El râse din gât şi Tony putu distinge intenţia răutăcioasă din glas. Desfăcuse toţi nasturii, aşa că mâinile lui erau libere să-i mângâie sânii.

— Te excită gândul că aceleaşi mâini care îţi ating fiecare parte intimă a corpului, au omorât oameni.

Ochii ei verzi erau umezi de ură şi grijă.

— Savage, încetează!

— Savage, repetă el mătăsos. Nomen est omen: numele îţi e destinul! Chiar şi numele meu te înfioară.

Îi alunecă cămaşa de noapte de pe umeri, dezvelindu-i sânii. Ochii lui albastru-deschis licăriră asupra ei ca flacăra unei lumânări.

— Cicatricea de pe gura mea e aşa de

sinistră, încât te înnebuneşte de dorinţă când îţi mângâie sfârcul.

Un geamăt îi scăpă de pe buze şi ea se îngrozi de ea însăşi.

Mâna lui îi încercui sânul şi ea simţi cum căldura lui trece în ea. Buzele lui îi mângâiară obrazul şi se odihniră lângă ureche.

— Cred că lucrul care te excită cel mai tare este faptul că sunt un ticălos. Îţi imaginezi că sunt incapabil de a fi credincios unei singure femei. Mă crezi afemeiat, nestatornic, carnal…

Antonia începu să tremure.

— Ai fost întotdeauna o fată aşa de bună. Atât de inocentă, aşa cum stai aici în cămaşa de noapte. Dar când eşti în pat cu mine, îţi trăieşti fantezia despre îngeri şi diavoli. Faptul că sunt un uşuratic îţi dă libertatea să fii vulgară. Pentru că eu am amante, tu ai devenit amanta mea. Pentru că mă folosesc de târfe, tu ai vrut să devii târfa mea.

Palma Antoniei îl izbi în plină faţă. Îşi trase înapoi cămaşa de noapte ca să-şi acopere sânii şi încercă să coboare din pat. Degetele lui puternice îi încercuiră talia.

— Tony, ce s-a întâmplat?

— Porcule, se înecă ea de furie. Privirea lui albastră se fixă într-a ei.

— Tony, nu cred că-ţi doreşti un soţ plicticos care nu încalcă niciodată legea.

— Ba, da! în mod sigur!

— Pe Dumnezeul meu, nu cred că-ţi doreşti un soţ care să nu aibă curajul să te înşele.

— Ba da! Este exact ce-mi doresc!

— Priveşte în jurul tău. Toate acestea îţi pot aparţine în schimbul favorurilor tale, o tentă el.

Furia Antoniei explodă.

— Nu mă interesează nimic din tot Edenwood-ul tău ostentativ. Eşti masculul cel mai arogant din câţi am avut nenorocul să cunosc. Crezi că aurul poate cumpăra orice, dar nu pe mine!

— Chiar preferi un om moral?

— N-aş putea iubi un altul! strigă ea cu pasiune.

El o lăsă liberă.

— Îmbracă-te! Te duc înapoi la Londra.

Ea fugi în dormitorul alăturat. Se terminase totul. Scăpase ca prin urechile acului. Era cea mai norocoasă fată în viaţă.

Îngerii avuseseră grijă de ea. Tony se aruncă pe pat. Zăgazurile se rupseră şi începu să plângă.

— Fir-ar să fie de îngeri!

Capitolul 39

Când părăsi dormitorul arăta din cap până în picioare ca binecrescuta Lady Antonia Lamb.

Adam Savage o aştepta la capătul scărilor. Coborâră împreună şi intrară în bucătăria imensă.

— John Bull. Te rog să vezi dacă bagajele doamnei sunt jos.

Se întoarse spre Antonia, indicându-i drumul spre salon. Trei domni în costume satinate se ridicară la intrarea el. Vocea lui Savage era fină ca mătasea când spuse:

— Dă-mi voie să te prezint oaspeţilor mei, dragă. Acesta este contele de Barras… frumoasa sa soţie… şi fiicele sale.

Aristocratul francez sărută mâna Antoniei.

— Doamnă Savage, sunt onorat. Adam Savage o prezentă şi celorlalţi doi: Ducele de Maine, Marchizul de Saint-Simon. Ea se întrebă dacă să facă o reverenţă.

— Enchanté, murmură Ducele.

— Beauté du diable, spuse marchizul, ducându-şi degetele la buze.

Adam Savage scoase o cheie din buzunarul vestei.

— Iubita mea, descuie templul pentru domni. Marfa de acolo le aparţine. De îndată ce familia Barras îşi termină micul dejun, îi voi conduce la vas.

Antonia era confuză. Ce se petrecea, pentru Dumnezeu? Aştepta de la ea să le dea arme acelor francezi? Ar fi vrut să-i arunce chiar în faţă, dar domnii aceia erau atât de bine crescuţi, încât ea se simţi obligată să se poarte ca o doamnă. Politicoasă, ca într-o transă, ieşi din salon. Francezii o urmară.

Afară aşteptau vreo douăsprezece căruţe. Francezii vorbiră cu câţiva căruţaşi, deci era evident că le aparţineau. Doamne, arsenalul din templu trebuie să fie impresionant!

Antonia inspiră adânc, băgă cheia în broască şi deschise uşa grea.

— Oooh!

Cuvântul îi scăpă de pe buze cu un oftat de apreciere când ochii dădură de frumuseţile adunate în faţa ei. Mobilă

elegantă Louis XIV, piese rare, încrustate în aur, cabinete şi mese stăteau alături de obiecte de artă, picturi, oglinzi aurite, covoare şi alte piese nepreţuite de mobilier. Era ca în peştera lui Aladin.

Boluri de porţelan chinezesc şi cristal fin stăteau alături de argintărie grea şi de cele mai bune vase georgiene. De ce o lăsase diavolul acela de Savage să creadă că în templu se aflau arme?

Schiţă o reverenţă spre duce, apoi se întoarse în cameră. Din fericire, John Bull era încă în bucătărie.

— Cine sunt aceşti oameni? întrebă ea. De unde vine marfa nepreţuită din templu?

— Dar unde trăieşti? Nu ştii că aristocraţii francezi sunt băgaţi în închisori ca şobolanii? Ăştia sunt cei norocoşi. Alţii sunt ucişi în paturile lor de mulţimea răsculată.

Îşi înclină capul spre salon.

— Excelenţa Sa a adus familia asta azi-noapte. Face trei curse pe săptămână. Îşi aduc toate bunurile înainte ca mulţimea să zdrobească totul.

Antonia se lumină că Ducele şi Marchizul fuseseră aduşi mai devreme şi veniseră să-şi ia comorile pe care Savage le păstrase

pentru ei. Umerii laţi ai lui Savage umplură cadrul uşii.

— Vino, Lady Lamb, suntem gata de plecare.

Obrajii i se înroşiră. De ce gândise ce era mai rău despre el? Era destul de supărată. Şi de ce i se părea că e amuzant?

— N-am luat micul dejun, spuse ea ruşinată.

— Magia culinară a lui Meswine te aşteaptă.

Un val de greaţă o făcu să înghită repede. Se amuza, ticălosul.

Stătu departe de el în timpul scurtului drum spre Londra. Domnul Baines conducea vasul, ca Savage să se poată ocupa de familia contelui de Barras.

De ce nu se gândise niciodată că el îşi risca viaţa ca să salveze oameni?

Când ajunse înapoi în Curzon Street, Roz o luă în primire.

— Văd că ţi-a trecut repede dorul de casă! Tony gemu. Acum suferea de un altfel de rău.

— De ce te-ai dus la Edenwood? Să-ţi spun eu de ce, Antonia. Cred că ai făcut o pasiune pentru tutorele tău. A făcut bine

domnul Savage că te-a trimis pachet înapoi. Tu ai nevoie de un soţ. Cineva cu mână de fier şi o conduită strictă care să te potolească. Voi vorbi cu domnul Savage despre asta.

— Îmi pare rău, bunico, că ţi-am făcut griji, spuse ea spăşită.

Când ajunse în spaţiul sacru al camerei ei, se duse direct la măsuţa de toaletă. Scoase ligheanul şi vomă violent. Muie capătul unui prosop în cana cu apă şi-şi şterse faţa. Ochii se întâlniră cu imaginea ei reflectată în oglindă. Era oare însărcinată?

O parte din ea negă imediat, dar cealaltă parte ştiu că era cât se poate de posibil. Cuvintele lui Roz îi sunau încă în urechi. Ai nevoie de un sof; îi voi vorbi domnului Savage despre asta, îi spuse fetei din oglindă. Dar fata din oglindă nu râdea. Faţa ei era tragică. Lacrimile îi alunecau pe obraji.

În dimineaţa următoare, greaţa o asalta înainte de a deschide ochii.

Tony se învârtea în salon ca un animal în cuşcă. Având nevoie să facă ceva, fugi sus după jurnal. Se întoarse în salon. Se aşeză la birou şi îl deschise. În loc să scrie făcu

greşeala să-l citească. Doamne, dar îşi dăduse drumul în paginile acelea. Adam Savage ştia acum că era îndrăgostită, fără speranţă de el. Ce umilitori Aruncă jurnalul cât colo.

. Când auzi clopoţelul de la uşă îi sări inima din loc. Nu era în stare să facă faţă nimănui. Mai ales lui Savage. Era sfâşiată între a-l alunga din viaţa ei şi a fugi să se ascundă în braţele lui. Nu făcu niciuna, nici alta. Atenţia îi fu distrasă de modul cum era îmbrăcat. Purta o haină zdrenţuită, fără cămaşă. Era neras, cizmele văzuseră şi zile mai bune şi răsucea în mâini o şapcă.

— Tinichigiu, croitor, soldat, marinar, bogătaş, sărăntoc, cerşetor, hoţ, spuse ea glumeţ. Dar nu se simţea deloc glumeaţă.

— Tony, voiam să vii cu mine, în hainele fratelui tău. Nimic elegant, o haină veche e foarte bună.

Ea vru să-i râdă în faţă. Uite-l dând ordine. N-avea nici cea mai mică îndoială că ea se va supune. Îi căuta ochii. Ca întotdeauna, aceştia o obligau să-l asculte.

Îi aştepta o trăsură. Se aşeză tăcută şi aceasta se îndreptă spre oraş. Nu-l întrebă nimic. Ştia că avea motivele lui bine

întemeiate. Adam Savage nu era ca. Toţi ceilalţi. Trăia după propriile lui reguli.

Trăsura se opri la Podul Londrei. Paznicii deschiseră şi ei trecură mai departe spre partea îndepărtată a râului şi dintr-odată se treziră, parcă, într-o altă lume.

— M-ai întrebat cândva unde am stat cât am fost tânăr. Am să-ţi arăt, îi spuse el vesel.

Clădirile erau dărăpănate. Nu existau case, ci numai colibe. Bordeie murdare, mirositoare şi aglomerate. Şiruri întregi de bordeie erau locuite de borfaşi, femei şi copii în zdrenţe.

Canalele erau pline de lături. O corcitură de dine se lupta cu doi şobolani pentru nişte resturi de mâncare. Tony încleşta dinţii ca să nu vomite. Văzu că toate femeile şi toţi copiii erau desculţi. Doar bărbaţii aveau nişte ghete scâlciate.

Dar treburile mergeau. Oamenii erau zdrenţăroşi şi murdari, dar nu erau leneşi. La nivelul străzii şi pe scări în jos, la nivelul pivniţelor, erau magazine sau nişte găuri în zid care treceau drept magazine. Aveau de toate, de la gin la apă chioară, de la capuri de peşte, la carne de oaie, de la peruci

scărmănate până Ia ghete de oameni morţi.

Chiar şi aerul era umed, aici aproape de Tamisa.

— Când se ridică fluxul, multe dintre aceste locuri sunt inundate, punctă Adam.

— N-am ştiut că aşa arată astfel de locuri, în partea asta a râului.

În Smithfield, în spatele Turnului, Antonia trebui saşi acopere nasul din pricina duhorii insuportabile. Merseră prin gunoiul lăsat de animalele duse la abator. Lângă măcelării, resturile erau îngrămădite direct în stradă.

— Şi mai întreabă de ce tifosul face ravagii, remarcă ironic Savage.

Antonia nu ştia dacă mai poate suporta, dar mergea cuminte în urma lui.

— Populaţia Londrei se ridică la un milion. Săracii fac trei sferturi din ea. Sunt anonimi şi inculţi. Mii dintre ei sfârşesc în închisori. Părinţii loviţi de sărăcie îşi dau copiii să muncească în mori de la vârsta de cinci ani. Dacă încercau să fugă, erau puşi în lanţuri. Nu văd niciodată lumina zilei. Sunt prost hrăniţi, muncesc cincisprezece ore pe zi şi mor ca muştele. Din fericire, săracii sunt prolifici.

Mâna Antoniei se mişcă protector pe

pântece, gândindu-se la copilul pe care, probabil, îl purta. Savage privi în jos la ea şi-i văzu lacrimile ca nişte giuvaiere de argint. Fu dintr-odată înduioşat:

— Iubito, e destul pentru tine.

Cu mâna lui puternică o îndreptă spre catedrala St. Paul, unde era o staţie de închiriat trăsuri. Când se aşeză ea îşi dădu seama cât de tare i se înmuiaseră picioarele. Se lăsă pe spătarul din piele şi închise ochii…

Nu mai schimbară un cuvânt până când trăsura se opri în Curzon Street. Savage îi luă mâna.

— Vorbesc mâine în Cameră. Mi-ar place să fii la galerie, ca să mă susţii moral. Acum ai avea ceva de scris despre mine în jurnal.

Când Antonia deschise dulapul i se păru că are de două ori mai multe rochii decât crezuse. Mâinile ei atinseră taftalele foşnitoare şi mătăsurile fine, catifelele delicate. Erau mult mai frumoase decât şi le amintea ea, în nuanţe care îi tăiau răsuflarea, fie palide, fie aprinse. Îşi dădu seama acum cât era de. Norocoasă.

Privind toate aceste rochii elegante şi din materiale atât de fine îi veniră brusc în

minte mumie aspre ale lui Savage. Îşi aminti că acesta îi spusese cu o zi înainte că va vorbi în Cameră. Se va duce într-adevăr să îl vadă şi se hotărî să poarte cele mai vii culori pe care le avea ca să poată fi uşor văzută de la Galeria străinilor din Camera Comunelor. Din păcate însă nu ajunse la timp pentru a prinde începutul discursului. Privindu-l Antonia îşi dădu seama de fascinaţia pe care o avea asupra mulţimii. Văzu că şi ceilalţi simţeau la fel.

Camera era neobişnuit de tăcută. Antonia simţi un nod în gât. Lângă ea, ochii lui Lady Holland se umplură de lacrimi.

Tony îşi adună rochia şi o luă la goană pe scările care coborau de la galeria străinilor. Nu ştia cât îi va lua până va ieşi, dar voia să fie prima persoană pe care el o vedea când uşile Camerei se vor deschide.

Capitolul 40

— Adam, n-am ştiut, spuse Tony blând, când el se îndreptă spre ea.

Faţa ei era strălucitoare de pasiune. O lacrimă stătea gata să cadă din ochii verzi. El îi luă mâna.

— Acum nu-mi pune aura unui sfânt,

iubito.

Capul lui întunecat se aplecă s-o sărute, apoi îşi dădu seama că atrăseseră o mulţime în jur. Doamnele nu permiteau domnilor să le sărute în public.

— Vreau să fii a mea, murmură el cu voce joasă. Vino în Half Moon Street.

Ca fermecată îl urmă la trăsură. Trase perdelele în faţa mulţimii curioase, li desfăcu panglicile de la pălărie şi o aruncă deoparte, apoi o trase spre el.

— Trebuie să echilibrez toată această generozitate cu puţin egoism.

— Adam Savage, eşti un ipocrit. Nu eşti deloc egoist şi, probabil, nu vei fi niciodată. El o privi adânc în ochi.

— Ah, iubirea mea, nu te amăgi. Ochii lui se închiseră pe jumătate, senzual.

— Te voi avea şi am să-ţi demonstrez că greşeşti, de mai multe ori.

Tony simţea că îi cântă inima. Nu se înşelase asupra acestui bărbat. Era îndrăgostită nebuneşte de el, ştia că nu va simţi niciodată la fel pentru un altul, ştia f că îl va iubi mereu. Era aşa de mândră de el. Era no\bil, puternic, stăpân pe sine şi cel mai bine făcut bărbat din Londra. Îl voia

astăzi, îl voia şi mâine, îl voia pentru totdeauna. Combina într-unul singur prietenul, iubitul, soţul…

Tony îşi reveni brusc. Şi dacă el n-o voia de soţie? Trebuia, trebuia pentru că îi purta copilul! Tot ce avea de făcut era să-i spună. John Bull îi spuse că Adam voia copii, că avea de gând să pună bazele unei dinastii.

Astăzi aflase că era îngrijorat pentru soarta tuturor copiilor. Propriul lui copil îi va fi scump; mama copilului °său va fi adorată. Şi totuşi, Antonia nu reuşi să-şi dezvăluie secretul. Îşi lăsă pieptul pe capul lui larg şi închise ochii. Îi simţi sub obraz inima bătând înfundat, dar puternic şi spera că bate numai pentru ea. Adam îi ridică bărbia cu degetele şi îi văzu lacrimile. Se ridică imediat şi o luă în braţe.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

În siguranţa îmbrăţişării lui, aproape toate temerile ei dispărură. Se simţea tare precum stânca Gibraltarului. Tot ce trebuia să facă era să-i mărturisească necazul şi el îl va rezolva imediat. Tony se lăsă condusă de instinct. Era femeie, nu o fetiţă. Adam Savage era genul de bărbat care avea nevoie de o femeie. Îi dorea dragostea, dar

şi respectul. Era mai important chiar.

Tony îşi plimbă degetele prin părul lui lung şi negru, apoi şopti.

— Ochii tăi sunt albaştri precum golful Biscaya. Îl simţi devenind rigid sub ea. Chiar şi coapsele se întăriră ca marmura. Nu, marmura era rece. Simţea, mai curând, că stă pe o stâncă încălzită de lavă.

Sărutul lui fu puternic, umed.

— Te vreau nebuneşte, gemu el.

Şi ea ştia că spunea adevărul. Îi simţea fierbinţeala penisului prin rochie. Dintr-odată nu mai putu suporta separaţia impusă de atâta material între ei. Se ridică, dădu la o parte rochia, apoi se aşeză din nou în braţele lui.

Era cea mai senzuală femeie din câte cunoştea. Reacţiona imediat, la o singură atingere, sau chiar la o singură privire şi acesta era lucrul cel mai flatant şi mai excitant pe care îl putea cunoaşte un bărbat.

Trăsura încetinea.

— Mai poţi aştepta până ajungem sus? întrebă el răguşit.

— Dar tu poţi?

Niciunul dintre ei nu ştia dacă va rezista

până sus. Îşi ţinură răsuflarea şi coborâră din trăsură apoi intrară cu o mare demnitate în casa din Half Moon Street. Dădură din cap spre servitori, îl salutară cu gravitate pe Jeffrey Sloane, apoi urcară cu paşi calculaţi treptele. În secunda când se închise uşa dormitorului, izbucniră în râs, aruncându-şi hainele care încotro, într-un abandon sălbatic. Mâna lui se strecură între trupurile lor şi, cu degetele desfăcute îi mângâie centrul feminităţii, îl făcu să pulseze, apoi îşi aşeză sexul umflat acolo. Luându-i fiecare parte mătăsoasă a fundului în câte o mână, o trase în jos.

Sexul ei începu să se mişte ritmic, când strâns, când relaxat. Când gurile lor se găsiră, ea îşi desfăcu buzele, oferindu-i limba. El o luă cu totul, sugând-o cu putere într-un ritm care se potrivea cu celălalt, de jos. Adam se îndreptă spre pat. Penisul lui se adâncea în ea cu fiecare pas ce-l făcea.

— Întinde-te pe spate, îi comandă el cu o voce răguşită.

Ea îl ascultă.

Nu se apleca încă asupra ei, ci rămase aşa înfipt între picioarele ei. Se aplecă foarte încet, punându-şi degetele aspre chiar în

locul unde carnea roz a sexului se ridica. Mângâierea lui avea efectul unei lovituri de trăsnet. Când se retrase, degetele mângâiau în cercuri din ce în ce mai stinse mugurele feminităţii ei, înzecind senzaţiile.

Ea se înfiora de plăcere la penetrările lui puternice dar tandreţea mângâierilor îi permitea să reziste fără să explodeze. Tony, îşi dădu seama acum că experienţa lui sexuală din trecut făcea din el un amant nemaipomenit. Era cea mai norocoasă femeie, profita de avantajele unei experienţe sexuale îndelungate şi variate. Cunoştinţele lui despre femei îi dădeau mai multă fineţe decât ar fi avut alţi bărbaţi. Har Domnului că el fusese primul. El o învăţase cum să se dăruiască la nesfârşit, până la ultimul fior. O învăţase să ia, să ceară, să-l excite la nesfârşit.

Adam nu se retrase ci rămase deasupra ei savurându-i înfiorările, adorând-o cu ochii. Pe Dumnezeu, era atât de femeie încât în zori se va clătina pe picioare. Ori de câte ori erau singuri, erau atât de excitaţi încât întotdeauna făceau mai întâi sex, înainte de a face dragoste. Lucrul uimitor era că le savurau, în mod egal pe amândouă. De

obicei bărbaţii preferă sexul, iar femeile dragostea. Dar la el era altfel. Ei dădeau frâu liber pasiunii lor întunecate. Erotismul ei înnăscut stimula apetitul lui sexual neîmblânzit. Se complăceau în a face dragoste, în săruturi, atingeri, mângâieri, şoapte, îmbrăţişări, pierderi de sine, murmure, oră după oră. Furia furtunii lor se dezlănţuia în prima oră dar actul serios, încet al dragostei lor mai dura două ore. În fine, Adam fu în stare să vorbească. Nu mai fuseseră niciodată atât de apropiaţi trupeşte şi spiritual ca în momentul acela. Privirea lui fi putea mângâia părul, gura, sânii, în timp ce mâna îi dezmierda partea ascunsă a coapselor ei zvelte.

— Te-am dus în locurile acelea îngrozitoare ieri ca să înţelegi ce am de gând. Când sărăcia l-a omorât pe tatăl meu n-am fost în stare să fac nimic, m-am urât pentru că eram neputincios şi am jurat că voi aduna Îndeajuns de multă avere ca să pot lupta împotriva mizeriei din Londra. Mi-e teamă că mi-am pătat sufletul în încercarea mea de a aduna avere, aşa încât acum, din când în când, încerc să mă răscumpăr.

El întinse braţele:

— Vino la mine.

Ea se cuibări în braţele lui.

— Te iubesc şi asta înseamnă mult pentru că eu am nevoie de o castelană şi de o gazdă la Edenwood. Îmi dau seama că e un pic de mezalianţă dar ce-ai zice să-ţi schimbi titlul englez pentru unul irlandez.

Ea rămase cu gura căscată nevenindu-i să creadă. Chiar o cerea în căsătorie?

— Lady Blackwater.

Ea gustă sunetul numelui. Închise ochii şi ridică o, rugăciune de mulţumire susurată. El o privea cu ochii lui reci, albaştri, cerându-i un răspuns. Un hohot de râs îi scăpă. Îi trecea prin minte că ar putea să-l refuze?

El încremeni la auzul râsului ei.

— Poate că Edenwood este prea ostentativ pentru Antonia îşi adună genunchii şi începuse să se rostogolească râzând. Tocmai avusese o revelaţie în legătură cu omul pe care-l iubea. Binecunoscuta expresie de dispreţ rece era o mască protectoare! Atotputernicul Adam Savage era vulnerabil mai ales în ceea ce o priveşte. Gândul o înfiora până în vârful

degetelor.

Tony se ridică şi se aplecă deasupra lui. Era atât de aproape încât se putea vedea reflectată în pupilele lui de un albastru întunecat:

— N-ai nici cea mai mică idee de când te vreau de soţ.

Aroganţa înnăscută îi reveni într-o clipă:

— De când? vru el să ştie.

— Din prima noapte când ai încercat să faci un bărbat din mine şi m-ai pus să încerc coniacul şi ţigările.

— Eşti aşa de romantică.

— Nu, mint. Te-am vrut de soţ înainte de a te cunoaşte.

Sprâncenele i se împreunară. Tony zâmbi:

— De când am pus prima dată ochii pe ostentativul tău Edenwood. De fapt eu am fost cea care l-a făcut să arate aşa ostentativ. Cred că am avut o presimţire că avea să fie al meu într-o zi. L-am băgat pe domnul Wyatt în tot felul de îmbunătăţiri care trebuie să fi costat o mulţime.

— Ca de exemplu?

— Hm, stai să mă gândesc, spuse ea, conturându-i buza de sus cu degetul, l-am sugerat să extindă aripa de vest cu o terasă

iar în loc de piatră de Norfolk l-am convins să importe marmură italiană.

— Cum ai reuşit să-l convingi? o întrebă din nou Adam.

— A fost uşor, pentru că era pe jumătate îndrăgostit de. Mine.

Îşi luă degetul de pe buza lui şi-l înlocui cu gura. El o ridică imediat, aşa încât să fie complet deasupra lui.

— Am visuri erotice cu tine şi cu mine în baia aceea. Cred că şi nenorocitul acela de Wyatt a avut vreo câteva.

— James şi cu mine am făcut dragoste minunat, se distră ea.

Îl simţi întărindu-se sub ea şi se mişcă în aşa fel încât să-l prindă între picioare.

— Hm, da. Te rog, spuse ea frecându-se de penisul lui care deja pulsa.

— Eşti o ticăloasă rea şi mică.

Îşi coborî mâinile ca să-i cuprindă fesele, apoi o trase ferm spre el, pătrunzând-o adânc.

— I-am spus să-l lase pe Adam să încrusteze şemineele şi pe Verrio să-ţi picteze tavanele. A, da, i-am mai sugerat să folosească aur de paisprezece karate pentru încrustări. O, Doamne, a costat mult?

întrebă ea cu nevinovăţie.

— Mult mai mult, confirmă el.

— Hm, da, te rog, credeam că n-ai să-mi mai ceri asta niciodată.

— Eşti nesătulă, Tony. Eu încerc să fiu serios.

— Hm, simt că eşti, my lord.

— Încă n-am terminat de discutat. Avem o mulţime de lucruri de stabilit, spuse el hotărât.

Ea se ridică brusc, în genunchi şi se înfipse deasupra lui:

— Vorbeşte tu. Eu am să te ţin excitat, indiferent cât de mult durează.

Trupurile lor erau transpirate, totuşi ea ştia cum să facă mereu s-o dorească. O ridică de pe sexul lui excitat:

— Ascultă-mă. Nu pot să le fag pe amândouă în acelaşi timp.

Gândul puterii pe care o avea asupra lui o excita. Se mira acum că-i fusese frică de el la început, în primele zile. Acum, după ce o ceruse de nevastă, era cât se poate de sigură de el. Orice teamă îi dispăruse.

— Nu ne putem căsători câteva luni de acum înainte. Vorbele lui o loviră ca un jet cu apă rece împrăştiindu-i toată încrederea

abia câştigată.

Buzele ei se conturară pentru un de ce, dar nu reuşi să-l articuleze pentru că începură să-i tremure.

— Trebuie să mă întorc la Ceylon. Sunt câteva probleme de rezolvat. Când mă voi întoarce.ne căsătorim.

Atunci îi reveni şi ei vocea:

— Hm, va fi prea târziu.

Panica o cuprinse ca un foc mistuitor.

— Iubita mea, nici eu nu sunt bucuros de despărţire dar trebuie să fac această călătorie.

Ochii ei se îngustară:

— De ce?

El îi oferi o jumătate de adevăr:

— Trebuie s-o informez pe mama ta despre intenţiile mele în legătură cu tine. Ochii ei se îmblânziră:

— O, Adam, eşti încântător de demodat şi formal, dar nu e deloc necesar.

— N-ai încă vârsta, până la anul ai nevoie de permisiune.

— Pe mama n-o interesează deloc. Nu şi-a bătut capul cu mine în trecut.

Vina îi nărui curajul.

— Părinţii tăi m-au numit tutorele tău.

Responsabilitatea asta nu e doar oficială ci şi morală. Şi eu am făcut o treabă a dracului de bună. N-am putut să mă abţin.

Nu se simţea deloc vinovat faţă de Eve. Nu-i spusese niciodată că o iubeşte. Fuseseră cât se poate de cinstiţi unul cu altul. Nu fusese cu adevărat o logodnă; mai curând o afacere încâlcită. El îşi dorise o decoraţiune pentru Edenwood iar ea îi voise banii. Îi spusese clar că nu se mărită cu el dacă nu-şi făcea rost de un titlu.

Antonia era nehotărâtă. Adam avea un cod atât de personal al onoarei. Ştia că dacă îi spunea de copil, acesta ar avea prioritate. Se hotărî că putea aştepta câteva luni. Vor merge împreună în Ceylon, vor obţine permisiunea de la mama ei, apoi se vor căsători. Nu-l va obliga să-şi compromită integritatea:

— M-am hotărât să vin cu tine. Mi-am dorit întotdeauna să văd Ceylonul. Tu îţi faci datoria de onoare şi vom putea face o nuntă tropicală, iar Anthony va fi cavaler de onoare.

Adam gemu.

Încrederea Antoniei se făcu din nou bucăţele. Era evident că Adam n-o voia cu

el. Se simţi prinsă în capcană. Nu putea aştepta până se întorcea el din Indii! Ar dura cinci-şase luni! Tony era pe punctul de aşi înghiţi mândria şi de a-l implora. Apoi mânia îi veni în ajutor.

Aruncă deoparte cuverturile, coborî regeşte din pat şi dădu deoparte draperiile.

— Dacă mă poţi aştepta şase luni, n-ai decât să mă aştepţi toată viaţă. Călătorie sprâncenată!

Draperiile transparente, de aceeaşi culoare cu ochii ei fluturară ca un fum. Părul îi era într-o dezordine superbă. Sânii şi buzele îi erau umflate din pricina gurii lui sălbatice. Ştiu în momentul acela că-i va fi imposibil să o aştepte şase luni.

Se mişcă uşor până la marginea patului, ca un leopard privindu-şi prada. Apoi se aruncă, prinzând-o de genunchi între coapsele lui.

— N-am să te aştept nici măcar şase minute.

Ea îl zgârie cu unghiile şi îl muşcă dar o supuse în câteva minute, nu cu puterea ci cu magnetismul său primitiv.

— Iubito, este şi un alt motiv pentru care trebuie să mă duc în Ceylon.

Ea ridică ochii întrebător spre el.

— Te-am lăsat în siguranţă în Irlanda ca să mă pot ocupa de Bernard Lamb. L-am îmbarcat cu forţa pe Dragonul Roşu cu ordinul să fie lăsat pe o insulă din Madagascar. Vasul plecase deja de o zi înainte să aflu că Anthony e viu, altfel nu l-aş fi trimis pe Bernard acolo.

— Eşti sigur că nu se va duce în Ceylon?

Şi ea ştia cât de periculos putea fi Bernard Lamb.

— E vina mea! Dacă n-aş fi venit ca o laşă la tine, implorându-te să mă salvezi, Anthony n-ar fi acum în pericol.

— Încetează, ordonă el. Ar fi trebuit să-l omor pe ticălos în loc să-l îndepărtez. Faptele bune, ca şi cele rele vin să te bântuie.

— Când pleci? Am să mă urc clandestin la bord dacă nu mă iei!

Era o încăpăţânată gata să ridice orice mănuşă i-ar fi aruncat viaţa.

Capitolul 41

— Categoric, nu, spuse Roz scandalizată.

— Sunt îndeajuns de mare ca să iau singură o hotărâre. Plec în Ceylon.

— Este cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată. E îndeajuns de rău şi aşa că aţi fost văzuţi sărutându-vă pe scările de la Whitehall, acum mai vrei să traversezi jumătate din lume pentru el!

— Roz, Adam tocmai m-a cerut de soţie.

Bunica ei o privi din cap până în picioare, cântări rochia mototolită şi dezordinea părului, buzele umflate.

— Domnul fie lăudat, pentru că e evident că vii direct din patul lui, oftă Roz.

În ciuda anilor pe care îi avea, îşi amintea cum e să fii tânăr şi îndrăgostit.

— Deci, căsătoria asta înseamnă luna de miere? întrebă Roz regăsindu-şi aplombul.

— Ei bine, nu, răspunse Tony roşind. Plănuim să ne căsătorim în Ceylon. Adam insistă să ceară permisul mamei, de vreme ce voi avea optsprezece ani abia la anul. Pentru că e tutorele meu, consideră că reputaţia mea e în mâinile lui.

Roz aproape se înecă din pricina cuvintelor Antoniei şi observă roşeaţa aprinzându-se şi mai tare pe obrajii nepoatei sale.

— Şi dacă rămâi cu un copil? Antonia păli.

— Aha, complicaţia asta mică nu ţi-a

trecut prin minte, nu-i aşa? Ei bine, s-a aranjat. Merg şi eu cu tine ca însoţitoare.

— Însoţitoare?

Visele lui Tony despre o dragoste de două luni la bordul vasului, se dizolvară ca zăpada vara.

— Bunico, dar nu vreau să te pun la o asemenea încercare.

— Acum sunt bunico, nu? Insinuezi cumva că sunt cam bătrână pentru o asemenea aventură?

— Sigur că nu, spuse slab Tony.

— Un bărbat ca Savage nu se va abţine din proprie iniţiativă şi, din câte văd eu, în tine nu se poate avea încredere. Cu el în perioada de împerechere şi cu tine în călduri, cineva trebuia s-o facă pe jandarmul.

Roz sună.

— Ah, iată-te domnule Burke. Arătaţi puţin obosit în ultima vreme. Ţi-ar surâde o mică excursie.

La Edenwood, Adam Savage discuta călătoria la Ceylon cu proprii lui servitori.

— Iau goeleta. E mai iute decât Dragonul Roşu. Dar vă las pe voi să alegeţi. Dacă vreţi să vă întoarceţi acasă, spuneţi.

John Bull fu ofensat.

— Acasă e acolo unde-ţi bate inima. Anglia e casa mea, Excelenţă.

— Kirinda?

Adam Savage îl preveni din ochi pe John Bull să nu se amestece. Floare de Lotus trebuia să vorbească pentru ea. Genele îi mângâiară obrajii.

— Dacă John Bull rămâne, rămân şi eu.

— Atunci ne-am înţeles, spuse Savage uşurat.

Edenwood îi era drag şi voia să-l ştie pe mâini bune.

Kirinda îl urmă cu paşi tăcuţi. El ştia că e în urma lui şi îşi dădu seama că vrea să îi vorbească numai lui. Păşi în seră. Mirosul de iasomie îi aduse aminte de Leopard’s Leap.

— Sahib, am o întrebare.

— Orice, spuse el simplu.

Nu existau bariere de rasă sau de clasă între Savage şi servitorii lui băştinaşi. Ştiau totul despre trecutul lui pătat.

— Vă veţi căsători în Ceylon?

— Da, mă voi căsători cu Lady Lamb la câteva zile după ce ajungem.

Faţa Kirindei se întunecă şi îşi făcu cruce.

— Iertaţi-mă, sahib, dar văduva nu vă va aduce fericire.

Adam înţelese şi se lumină:

— Nu mă căsătoresc cu Eve, mă întorc în Ceylon să-i spun asta. Am ales-o pe Antonia.

Faţa Lotusului înflorit se desfăcu într-un zâmbet strălucitor.

— John Bull mi-a spus că aşa va fi. De ce nu greşeşte niciodată ticălosul ăsta?

— Are înţelepciunea de generaţii a unei civilizaţii milenare. Când ai de gând să-l scoţi din nenorocirea lui şi să te căsătoreşti cu el?

Kirinda se întunecă. Încă un ticălos care nu greşeşte niciodată.

— Curând, sahib, foarte curând. Adam Savage se lumină.

— Hai să umplem Edenwood de copii.

Când trăsura mare şi neagră se opri în faţa porţii de la Edenwood, Savage coborî să-i întâmpine pe cei trei ocupanţi. Cu o săptămână înainte doi dintre ei vizitaseră discret Half Moon Street; celălalt făcuse o vizită) mai indiscretă.

Un munte de bagaje şi de cufere fură iute descărcate şi duse direct la bordul Dragonului Zburător.

Cabinele vasului fuseseră aranjate luxos pentru pasagerii lui. Tony şi Adam învăţară în curând să-şi vorbească din ochi pentru că nu reuşeau niciodată să rămână singuri indiferent de câte eforturi făceau. După-amiază târziu, Adam îi turnă lui Roz un coniac:

— O iau pe Antonia la o plimbare în jurul lacului.

Trebui să facă un efort să-şi ascundă amuzamentul:

— Vom fi vizibili tot timpul prin ferestrele mari ale salonului.

Porniră încet, degetele lungi şi subţiri odihnindu-se uşor pe braţul lui. Când fură destul de departe, ea gemu cu voce tare.

— Adam, îmi pare rău pentru toate astea.

Mâna lui o acoperi pe a ei cu căldură.

— Dragostea mea, mai curând sunt încântat că eşti păzită. Aşa trebuie să fie, ştii?

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

— Domnul Burke m-a vizitat şi m-a făcut să-i promit că nu voi răni sensibilitatea lui Lady Randolph.

— Roz nu se şochează aşa uşor. A spus că trebuie să stea cineva de pază, tu fiind în

perioada de împerechere şi eu în călduri.

— Se potriveşte în vederi cu mine, draga mea. Mi-a spus că nu vrea să te vadă cu un copil înainte să te duc la altar.

Ochii mari şi verzi ai lui Tony se holbară la el.

— Are dreptate, ştii? Şi apoi, abstinenţa este bună pentru suflet spuse el pe un ton glumeţ.

— Ha, mai spune-mi toate astea după o lună pe mare, când ai să fii ţeapăn ca un ţăruş. Ai să crezi că te-a cuprins rigiditatea dinaintea morţii.

— Dar tu, o tachina el. Meswine o să înceapă să-ţi pară atrăgător.

Ea îl plesni.

— Ticălosule. N-am să mă ating de el dacă şi tu vei face la fel.

Se controlară amândoi. Se opriră din mers. Mâinile li se încleştară iar ochii le luciră de dorinţa reţinută.

— Vrei să te sărut, murmură el intens. Ea clătină din cap şi spuse cu răsuflarea tăiată:

— Vreau să devenim unul.

— Ai încredere în mine că voi găsi un mod, îi promise el. Iubesc provocarea aşa cum o iubeşti şi tu.

Ea răsuflă adânc de câteva ori până când se opri din tremurat.

Îşi reluară plimbarea.

Călătoreau de o lună şi erau la jumătatea drumului. Dragonul Zburător făcea cinste numelui. Domnul Burke personal, avea grijă să nu lipsească nimic celor două doamne ţinându-le departe de Meswine şi de restul echipajului care nu i se părea demn de ochii lor.

Adam fusese să amenajeze un cort pe punte pentru doamne din a doua zi de călătorie. Tony se bronzase. Din pricina lungilor zile de inactivitate, trupul ei devenise frumos rotunjit. Adam nu-şi mai dezlipea ochii de pe ea. Sânii erau mai plini, întregul ei trup avea o împlinire care-i făcea sângele să clocotească în vene. Ochii îi erau grei şi languroşi promiţându-i paradisul în următoarea întâlnire.

Reuşiră să fure multe momente pentru sărutări şi cuvinte de dragoste dar nu putuseră niciodată să petreacă ore întregi împreună, aşa cum le-ar fi plăcut. Adam era adesea la cârmă, de la miezul nopţii până în zori. Acestea erau orele pe care le petreceau împreună. Uneori aveau senzaţia

că nu se mai face odată întuneric. După miezul nopţii, vocile lor erau din instinct blânde nemaiîndrăznind să tulbure tăcerea celor din jur.

Nu puteau face cu adevărat dragoste cu el cât era la cârmă, dar era un timp care le aparţinea numai lor. O ţinea îmbrăţişată cu o mână în timp ce cu cealaltă ţinea cârma.

— Viaţa de huzur îţi prieşte, murmură el alunecând o mână sub bluza ei de bumbac pentru a mângâia un sân plin. Îmi place cum arăţi zilele astea, miroşi a soare şi ai gust de sare.

Cu picioarele goale nu mai era la fel de înaltă şi trebuia să se ridice pe vârfuri ca să-şi împletească braţele pe după gâtul lui. În noaptea tropicală el purta doar nişte pantaloni lejeri. La rândul ei, Antonia nu purta nimic pe sub fustă.

Tony începu să-şi frece trupul de al lui. Frecarea fierbinte a goliciunii lor era o tortură rafinată.

— Doamne, gemu el răguşit, devenind umed tot când ea îşi încolăci un picior peste una din coapse lui şi se frecă de el până începu să fie străbătută de fiori fierbinţi. Se mută între trupul lui şi cârmă. Se lăsă în

genunchi iar braţele ei se împletiră în jurul muşchilor lui tari ca fierul. Degetele ei alunecară pe lângă penis. Gura ei înfometată adăposti capătul umflat al penisului, apoi buzele ei supseră de jur împrejur coroana pulsând. Cu vârful limbii găsi centrul virilităţii lui şi i-l mângâie cu buzele.

Gemetele lui adânci de plăcere o înnebuneau.

— Tony, n-am să mă pot abţine, şopti Adam fierbinte.

— Promiţi? toarse ea…

Dragonul Roşu naviga de trei luni când ancorară în Madagascar. Cu toate acestea, lui Bernard Lamb îi trebuiră trei ore să ajungă la concluzia că Adam Savage era cel care dăduse ordin să fie răpit. La început crezuse că fusese îndepărtat pentru că îi era rival pentru favorurile sexuale ale Angelei Brown. Dar raţiunea îşi spuse cuvântul. Pentru un bărbat cu averea şi puterea lui Adam Savage o târfuliţă de scenă nu însemna nimic.

Nu, această afacere îl includea pe vărul lui răsfăţat, Lordul Anthony Lamb. Savage trebuia să-şi fi dat seama în final de intenţia

lui şi îl îndepărtase de Anglia.

Bernard se gândi la momentul când îl văzuse ultima dată pe vărul său. Fusese noaptea ceţoasă când trecuse cu trăsura peste el în grădinile Vauxhall. Cu mâinile lui îl împinsese sub roţile trăsurii. Bernard fusese sigur că Tony nu va supravieţui, totuşi niciun cadavru nu fusese găsit, nicio moarte nu fusese notificată în ziare.

Acolo, în depozit, răzbunarea lui împotriva lui Savage începuse deja: descoperise cutiile cu modele pariziene. Una câte una frumoasele rochii deveniră zdrenţe, apoi fură puse la loc în cutiile lor. Când descoperise talcul fin veneţian, îi făcuse o plăcere deosebită să-şi facă nevoile în ele.

Până când stricăciunile făcute vor fi descoperite, Bernard intenţiona să-şi continue planurile de distrugere.

Capitolul 42

Dragonul Roşu îşi eliberă prizonierul după acostare, dar când Bernard Lamb îşi dădu seama că era pe o insulă în Madagascar, aproape îşi pierdu minţile. Toate planurile lui se concentrau spre Ceylon şi nu-şi putea găsi liniştea până când nu va ajunge acolo.

Lui Bernard Lamb îi trebui mai puţin de o oră să afle că în fiecare zi plecau din Ceylon vapoare spre Port of Colombo. Dar îi trebui timp până la căderea serii ca să adune banii necesari pentru călătorie. Marinarul pe care îl jefuise zăcea pe o alee cu gâtul tăiat.

Bernard Lamb învăţase devreme cât de înşelătoare puteau fi aparenţele. Când ajunse în Colombo, hainele lui scumpe împreună cu manierele elegante şi un aer de perfectă încredere în sine îi va aduce tot ce dorea de la aceşti colonişti. Intră fără să ezite într-un mic birou ca să închirieze un ghid care să-i ducă la Leopard's Leap.

Funcţionarul fu foarte impresionat de numele lui.

— Trebuie să fiţi rudă cu regretatul Russel Lamb, care a administrat East India Company.

— Da, într-adevăr. Mi-a fost unchi. De fapt, mă aflu aici cu treburi de familie.

— Când Lordul Anthony a sosit, de curând, a fost o. Regăsire emoţionantă între mamă şi fiu.

— Lordul Anthony? se îndoi Bernard.

Nu-şi dădea seama cum ajunsese vărul său în Ceylon înainte lui, dar era cum nu se

putea mai bine! Acum avea ocazia să se răzbune pe Savage şi să scape lumea odată pentru totdeauna de preferatul Lord Lamb.

Bernard Lamb ura cu înverşunare totul aici la tropice; căldura, insectele, mâncarea, mirosurile, dar mai ales pe băştinaşi. Bărbaţii îi simţiră reţinerea în ceea ce îi privea.

Peste trei zile, când Casa Guvernatorului începu să se zărească, nu se ştia bine cin© era mai uşurat, Bernard Lamb sau băştinaşii care-i fuseseră călăuze. Ştiu că soarta îi stătea în faţă: tot ce trebuia era să găsească momentul potrivit şi să-l folosească, li fusese prezis să meargă jumătate de lume ca să-şi înfrunte duşmanii şi să-şi întărească viitorul.

Un valet veni să-i ia calul. Un servitor făcu o plecăciune şi îi luă geanta de voiaj cea nouă. Un om de pază de la intrarea principală îi deschise uşa. Majordomul cu turban îl întrebă pe cine dorea să vadă.

— Sunt nepotul lui Lady Lamb.

Vorbele avură un efect magic. Fu întrodus într-un salon opulent. Două tinere băştinaşe intrară în cameră. Una îi oferi o băutură răcoritoare, cealaltă îi făcu vânt cu

evantaiul. În momentul când îşi termină băutura, o uşă interioară se deschise pentru a lăsa să între o femeie micuţă, blondă. Avea o eleganţă rece care o făcea să pară cea mai stăpânită femeie din câte întâlnise el.

Din pricina luminii filtrate prin jaluzele, Eve nu putu distinge bine trăsăturile tânărului până când nu ajunse în faţa lui. Dintr-odată toată răceala îi dispăru.

— Trebuie să fii fiul lui Robert. Eşti imaginea fidelă a tatălui tău!

Bernard simţi un fior de putere. Pentru un moment scurt, emoţia ei fusese evidentă. Lady Lamb ţinuse la tatăl său. Profită imediat. Păşi spre ea, îi ridică mâna elegantă la buze şi spuse repede:

— Tatăl meu a fost îndrăgostit nebuneşte de dumneavoastră până când a murit. Acum ştiu şi de ce.

— Linguşitorule! îi opri ea în glumă, dar Bernard ştiu că îi mânca în palmă.

Se simţi îndeajuns de potent ca să reia legătura lui Robert cu această femeie, de unde rămăsese.

— Numele meu este Bernard.

Pentru Eve, anii se dădură înapoi; avea

din nou şaisprezece ani. Îi strânse mâna ca şi când s-ar fi ştiut dintotdeauna şi îl duse în alt salon.

— E aproape vremea prânzului şi ştiu cât mănâncă un bărbat.

Un băştinaş apăru imediat ca şi când ar fi fost adus de puterea gândului.

— Condu-l pe domnul în apartamentul cu păuni.

— Dacă mai doriţi ceva, sahib, vă rog să sunaţi. Bernard arătă cu degetul spre femeie:

— Pe ea, spuse ei cu autoritate.

Bărbaţii se retraseră, iar fata rămase cu ochii plecaţi.

— Uite-te la mine, îi ordonă el.

Ea ridică ochii încetişor. Erau umezi de nelinişte. Bernard îşi linse buzele. Ea îi împlinea un vis mai vechi. Era sclava care îi îndeplinea poruncile.

— Scoate-ţi sariul.

Cu mâini încete, fata îl ascultă. Privirea lui alunecă peste corpul zvelt, observând sinii mici, şoldurile înguste. Tocmai ieşise din pubertate. O chemă mişcând un deget.

Expresia de groază de pe faţa ei se mărea cu fiecare pas pe care-l făcea. Când fu exact

în faţa lui, el îi ridică părui negru şi-l înfăşură pe după mână. Îşi dădu seama prea târziu că era prinsă în capcană. Frica din ochii ei se transformă în teroare când ei îşi scoase arma. N-o atinse direct, ci se folosi de armă, ca şi când aceasta îi ţinea loc de mână, ca să-i contureze cu ea obrajii şi gâtul. Trupul ei începu să tremure necontrolat când el îi înconjură sânii mici cu ţeava pistolului. Când îl trase în jos spre pântece, ea se trase înapoi disperată, dar el o aduse la loc trăgând-o de păr. Deschise gura să ţipe, dar privirea pe care i-o aruncă, o făcu să încremenească de frică.

Pântecele ei fu locul unde arma se odihni. Bernard făcu să alunece înăuntru ţeava pistolului. Ochii ei deveniră sticloşi. Apăsă pe trăgaci. Arma pocni. Îi trebui un minut nesfârşit ca să-şi dea seama că arma nu era încărcată. Bernard începu să râdă. Când îşi scoase mâna din părul ei, ea se prăbuşi sfârşită în genunchi.

O privi cu ochi scânteietori şi scoase gloanţele din buzunar.

— Târfă mică, nu mi-aş murdări sexul cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mă pot distra.

Eve dădu indicaţii ca prânzul să nu fie servit până nu va coborî musafirul. Anthony ajunse în salon Ia vremea prânzului şi rămase mâzgălind în jurnalul pe care îl începuse. Recoltele plantaţiei îl fascinau până într-atât încât începuse un studiu serios asupra lor. Trecu aproape o oră până când îşi dădu seama că nu se servea nimic. Se ridică de la masă şi porni să-şi caute mama.

— Iată-te, Anthony. Am o surpriză minunată pentru tine.

Chiar în acel moment, oaspetele cobora scările, auzi vocea lui Eve şi intră în salon.

— Vărul tău Bernard tocmai a sosit din Anglia. Bernard, acesta este fiul meu, Anthony.

Ochii lui Bernard zâmbiră la figura familiară din faţa lui. Totul îi era cunoscut la tânărul acesta înalt, de la buclele negre şi până la ochii mari verzi. Şi totuşi Bernard ştiu că nu-l mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Anthony ÎI întinse mâna.

— Ce plăcere neaşteptată. Ce ironie să ne întâlnim, la jumătatea drumului în jurul lumii.

— Trebuie să fie destinul la mijloc, replică

blând Bernard.

Era fascinat. Chiar şi modul de a vorbi era acelaşi, şi, totuşi, nu.

— Iartă-mă că te privesc aşa. Mai ai cumva un frate?

— O soră, răspunse Anthony, o soră geamănă. Oamenii susţin că nu ne pot deosebi.

Era o glumă, desigur.

Bernard râse şi el cu mama şi cu fiul, dar mintea îi lucra iute. Era posibil ca Lordul Lamb pe care el îl credea cu nouă vieţi să fie o căţea care se dăduse drept fratele ei geamăn? Era o posibilitate. Femeile erau îndeajuns de şirete. Mai adăugă un nume pe lista ce creştea mereu, a duşmanilor pe care i-ar fi plăcut să-i elimine.

— Ce te aduce în Ceylon? întrebă Anthony pe un ton plăcut.

— Mă gândesc să investesc într-o plantaţie. Un prieten de-al meu, Adam Savage are un loc numit Leopard’s Leap, de vânzare.

— O, doamne, mi-ar place să am cu ce-l cumpăra.

Expresia de pe chipul Evei nu se schimbă, dar mintea ei lucra rapid. Deci, Savage

vindea, totuşi. Hotărâse că locul lui era în Londra. Întrebarea era dacă se va întoarce la ea. De fapt, cu cât stătea mai mult departe, cu atât devenea ea mai bogată. În lunile cât fusese plecat, ea se folosise regulat de vasul lui pentru a vinde încărcături de mare profit în Canton.

Anthony şi Bernard făceau planuri să meargă călare până la Leopard's Leap.

Capitolul 43

Trecuse numai o săptămână de când Dragonul Roşu acostase în Colombo şi Dragonul Zburător ajunse şi el în port. Dacă Bernard Lamb mai era acolo, Savage spera să-i ia prin surprindere. Dacă nu era, n-avea de ce să se alarmeze.

Când Savage îşi ancoră goeleta, fu mulţumit să vadă că Dragonul Roşu făcuse această călătorie în trei luni. Cu toate acestea, era mai puţin mulţumit când află că prizonierul pe care-l adusese, nenorocise toată încărcătura din cala unde fusese ţinut. Savage înjură, dorindu-i un accident fatal în timpul lungului voiaj. Se hotărî să nu-i spună Antoniei despre stricăciuni; se bucurase atât de mult când le alesese.

Spuse echipajului să stea cu ochii în patru în Colombo întrucât nu s-ar fi mirat ca Bernard să se întoarcă.

Antonia se bucura de tot ca de o aventură, şi privind la nepoata sa, Roz trebui să recunoască ce bine arăta. Călătoria lungă, lenevoasă pe mare o făcuse înfloritoare sau poate se datora faptului că era îndrăgostită. Oricine se uita la Adam şi la Antonia, vedea cât sunt de îndrăgostiţi. Ea făcuse tot posibilul să-i ţină deoparte, dar, ca o consecinţă, se devorau cu neruşinare din ochi. Cu cât se căsătoreau mai repede „şi făceau copii, cu atât era mai bine pentru toată lumea.

Lenea Antoniei dispăru de îndată ce ajunseră în Ceylon. Totul acolo era altfel decât în Anglia, oamenii, copacii, florile, insectele, aerul cald şi parfumat. Se bucura dinainte la gândul că îşi va vedea mama pentru prima dată după zece ani, şi abia aştepta să-şi reîntâlnească fratele. Dar tulburarea ei venea mai ales din faptul că în curând, foarte curând, ea şi Adam vor fi soţ şi soţie.

Abia aştepta să vadă Leopard’s Leap, pentru că ştia ce mult înseamnă acesta

pentru Adam. Adam Savage mergea călare în fruntea micii procesiuni de căruţe. Timp de două zile, Antonia îi văzu spatele lat, dar era destul pentru a o face cea mai fericită femeie din lume. L-ar fi urmat până la capătul lumii.

Adam călărea în trap susţinut, atent la orice pericol care ar ameninţa mica lui procesiune. Situaţia devenea mai periculoasă de la apusul soarelui.

Nu aştepta cu plăcere confruntarea cu Eve. Ar fi vrut să aibă ocazia să o vadă înainte ca ceilalţi să ajungă, ca să lămurească lucrurile, dar asta era imposibil. Tot ce putea face era să-şi lase încărcătura la casa Guvernatorului, apoi să se retragă la Leopard's Leap, aşa încât ei să se poată bucura în familie. Trebuia să-i dea Evei de ştire cât mai discret cu putinţă că voia să o vadă singură.

În cele din urmă, Savage se hotărî că politicos ar fi să-i trimită un mesager Evelinei care să o înştiinţeze că fiica şi mama ei veneau să o viziteze. Ba nu, trebuia să i-o spună în faţă, să ia toată vina asupra lui şi să îndulcească într-un fel refuzul. Trebuia să aleagă cuvintele care să nu-i

rănească mândria. Savage nu suferea pentru ce avea să facă. Nu se iubiseră niciodată; asta era sigur.

Adam alese locul de odihnă şi de adăpare a animalelor pentru frumuseţea lui.

— E ca în Paradis. Oh, aş vrea să fim singuri, să facem o baie. Apa atrage lucrurile frumoase, dar şi pe cele periculoase. Mai ales la apus, când animalele sălbatice vin să-şi potolească setea. Niciodată să nu te apropii de apă singură, iubito.

El îşi scoase cămaşa şi se afundă în apa rece, apoi o puse la loc.

— Ah, ce bine e. Cum de suporţi căldura, dragostea mea?

Nu mă deranjează. M-am învăţat de la tine. Port numai lucruri din bumbac când călătoresc şi îmi prind părul la spate cum faci şi tu. Nu m-am simţit niciodată mai bine, nici când m-am îmbrăcat cu lucrurile lui Anthony. Privi în urmă spre Roz şi spre domnul Burke, apoi îşi scoase bluza de bumbac. Când se aplecă înainte ca să se ude cu apă rece, sânii ei frumoşi şi plini aproape îi ieşiră din cămăşuţa de bumbac de dedesubt. Adam trebui să-şi adune toată

stăpânirea de sine ca să nu o ia în braţe. Nu mai făcuseră demult dragoste. Când îşi puse cămaşa udă înapoi, dorinţa lui deveni şi mai puternică. Se lipise de ea, subliniindu-i fiecare rotunjime a trupului. Privirea lui deveni atât de intensă încât ea ştiu cât era de excitat. Se legănă spre el.

— Ochii tăi sunt albaştri ca golful Biscaya, şopti ea senzual.

— Încetează. Poartă-te cum trebuie. O tânără mireasă trebuie să fie castă.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta în Irlanda, când m-ai avut prima dată, îl tachina ea.

El întinse mâna şi o mângâie uşor pe obraz. Se simţi dintr-odată atât de ocrotitor.

— O să-mi trebuiască mai mult de un an să te fac să nu mai fii inocentă, iubita mea.

Lady Lamb citi de două ori biletul, înainte de a-şi permite un mic fior de triumf. Deci Savage se întorcea la ea, totuşi. Dacă obţinuse un titlu sau nu, semnătura de pe bilet nu era un indiciu. Ea oftă, ştiind că dacă-l alegea pe Savage nu va putea niciodată să-i controleze, dar, pur şi simplu, nu-i putea rezista.

Lucrul care o uimea era că se încărcase cu

o bătrână şi o fată în drumul lui acolo. Probabil că o inspiraţie proastă îl făcuse să creadă că i-ar place să-şi aibă familia prezentă la nuntă.

Bernard Lamb călărise pe fiecare porţiune din Leopard Leap săptămâna aceea. Aflase exact locul topitoriei care deţinea o avere în cauciuc şi cunoştea timpul de lucru al muncitorilor.

Viitorul lui Anthony Lamb atârna de un fir. Pe când călărea în faţa vărului său, arătându-i recolta în diverse stadii de coacere, fusese o ţintă ademenitoare pentru pistolul lui Bernard. Dar acesta reuşi să se abţină din pricina locului. Nu voia să fie găsit cadavrul la Leopard's Leap. Voia ca vărul său, Anthony să zacă mort pe pământul junglei unde orice dovadă dispărea odată cu căderea nopţii.

— Ei bine, cred că am fost prin toată plantaţia. Ce zici să explorăm jungla după-amiază? sugeră Bernard.

— Întotdeauna l-am avut pe Tamil cu mine, dar cred că vom fi în siguranţă, dacă suntem amândoi, răspunse Anthony. Am urmărit odată o potecă unde tufişurile erau atât de dese încât opreau lumina soarelui să

pătrundă.

— Crezi că mai găsim locul acela? întrebă brusc interesat Bernard.

Eve îşi întâmpină familia cu multă bucurie. Oricine ar fi fost martor la întâlnirea emoţionantă, cu greu s-ar fi reţinut să nu plângă. Domnul Burke era un astfel de observator, dar strălucirea din ochii lui nu era din pricina lacrimilor ci din pricina cinismului. Hainele, manierele şi purtarea Evei erau impecabile. Totuşi domnul Burke se întrebă oare câte ore petrecuse ea în faţa oglinzii? Câte servitoare fuseseră pedepsite pentru nepricepere în timp ce-i aranjau părul?

Părea imaginea perfectă a unei afecţiuni filiale, dar domnul Burke ştia cât de înşelătoare erau aparențele şi urechea percepea cu uşurinţă adevăratele sentimente.

Roz se hotărâse să păşească cu dreptul. Poate că în trecut, tensiunea dintre mamă şi fiică fusese din vina ei. Eve îi întinse obrazul şi Roz i-l sărută cu tandreţe.

— Draga mea, îmi pare aşa de rău de Russel, dar văd că tăria ta de caracter te-a ajutat. Arăţi minunat.

— Simt o oarecare dezaprobare că am părăsit hainele de doliu, spuse dulce Eve. Chiar mi-a lipsit grija ta de mamă.

Eve se întoarse spre fiica ei. Antonia înainta s-o îmbrăţişeze.

— Mamă, eşti la fel de frumoasă cum îmi aminteam. Sunt aşa bucuroasă să mă aflu aici.

Creatura impecabil îmbrăcată în sifon albastru era evident că voia să evite orice contact fizic. O opri cu o mână mică şi bine îngrijită, ca şi cum s-ar fi apărat de o invazie.

— Antonia, dragă, eşti atât de înaltă. Cred că eşti la fel de înaltă ca şi fratele tău. Privirea îi alunecă peste aspectul prăfuit şi murdar al fiicei sale.

— Trebuie să te speli şi să te schimbi.

Bucuria Antoniei începea să se topească. Mama ei o făcea să se simtă de şase ani, inferioară în toate. Şi, cu toate acestea, nu încăpea îndoială că Eve era o mare frumuseţe şi Antonia îşi dori din tot sufletul să nu fi fost aşa o dezamăgire pentru mama sa.

Până aici Adam Savage fusese doar un spectator, dar ceea ce vedea îi arătă din ce

scăpase. Evelin Lamb nu era o persoană plăcută, era rece ca o reptilă.

În sfârşit, Eve fu liberă să-şi întoarcă atenţia spre obiectul dorinţei ei. Buzele i se destinseră într-un zâmbet larg, puse o mână posesivă pe braţul lui şi privi în sus la el:

— Adam, dragule.

Privirea albastră a lui Savage era mai rece ca de obicei.

— Lady Lamb, spuse el formal, luându-i mâna şi îndepărtându-i-o de pe braţ.

În acel moment, Eve ştiu, fără greş că Savage n-o voia. Ce amuzant! Cu atât mai rău! îl fermecase cândva şi intenţiona să-l ţină.

Savage se aplecă în faţa doamnelor:

— Vă ofer tuturor ospitalitatea de la Leopard's Leap.

Privirea i se întoarse spre Eve.

— Nu vreau să vă mai plictisesc astăzi, dar poate-mi" acordaţi o întrevedere particulară mâine?

Eve aprobă din cap şi îi întoarse spatele, concediindu-l. Antonia roşi, ştiind că Adam o va informa pe mama ei de căsătoria lor. Eve văzu roşeaţa, văzu şi privirea strălucitoare din ochii fiicei sale şi simţi

muşcătura puternică a geloziei, aşa cum nu i se mai întâmplase cu nicio altă femeie.

— Unde e Anthony? întrebă Tony nerăbdătoare. Eve dădu iritată din mână:

— Unde e în fiecare zi la Leopard's Leap. Cred că adoră locul acela!

Roz se gândi că acest cuvânt adoraţie care tocmai scăpase de pe buzele Evei era cât se poate de potrivit. Era clar cu lumina zilei că fiica ei îl dorea cu ardoare pe bogatul nabab. Acum înţelese ea de ce Adam Savage insistase să se întoarcă la Ceylon. Codul său personal îi dicta că trebuie să lămurească lucrurile cu Eve înainte să se căsătorească cu Antonia. Lui Roz nu-i plăcea deloc toată treaba asta. Cineva va suferi, poate tare de tot, poate pentru totdeauna. Slavă Domnului că se hotărâse să-şi însoţească nepoata. Micuţa băştinaşă care o ajutase pe Antonia aşteptă într-un colţ până când aceasta se spălă. Tony era obişnuită să facă baie singură, dar copilul acesta era atât de discret, încât Antonia se simţi bine cu ea.

Pe sub apa fierbinte, parfumată, Tony îşi mângâie pântecele. Nu mai era mătăsos, ci uşor bombat. Zâmbi pentru sine. Adam nu i-ar fi dat voie niciodată să facă o călătoria

aşa lungă dacă ar fi ştiut de copil. Gândurile îi zburară la mama ei. Copilul va face din mama ei o bunică. Antonia îşi înăbuşi un ţipăt. Mama ei va considera asta o soartă mai rea decât moartea. O văzuse pe Eve punând o mână posesivă pe braţul lui Adam. De când era copil, Antonia observase că Eve îi atingea pe toţi prietenii tatălui ei cu o invitaţie ademenitoare. Acum, că era la rândul ei femeie, îşi dădu seama că acesta era modul mamei sale de a-şi dovedi atractivitatea.

Antonia ieşi din baie şi tocmai începuse să-şi perie şuviţele negre când mama ei intră uşor în cameră. Ridică o rugăciune scurtă de mulţumire că n-o surprinsese goală.

— Antonia, mai avem un oaspete aici. Va trebui să porţi ceva mai ceremonios ta cină.

Tony îşi muşcă buzele. Mama ei avea un talent deosebit de a o face să se simtă stângace şi prost crescută.

— Mă schimb într-un moment. Sper că Anthony se va întoarce ia cină.

— El şi Bernard se întorc mereu la apusul soarelui.

— Bernard? repetă Antonia numele,

urându-i până şi sunetul.

— Da, vărul tău Bernard Lamb stă cu noi. E un tânăr foarte atrăgător.

— Sfântă Fecioară! strigă Tony. Are de gând să-l omoare pe Tony.

— Nu fi absurdă!

— E adevărat, mamă. Trebuie să-l previn pe Adam.

— Antonia, îţi interzic să te duci într-o goană la Leopard's Leap şi nu-i mai spune Adam! Domnul Savage şi cu mine ne vom căsători. Va deveni în curând tatăl tău!

Capitolul 44

Antonia simţi că leşină. Întinse o mână să se sprijine. Fata din umbră îi puse cizmele în mâna întinsă.

— Cel rău are armă, memsahib, îi şopti ea.

Antonia clipi o dată sau de două ori ca să alunge ameţeala şi greaţa care ameninţau s-o covârşească. Ar fi vrut să nege strigând. Mama ei şi Savage!!! Pur şi simplu nu putea suporta asta! Orice altă femeie ar fi rănit-o grozav, dar Eve? în acel moment, Antonia simţi că rana îi putea fi fatală. Se simţea ca şi când mama sa i-ar fi smuls inima din piept.

Apoi îşi dădu seama că şi mama ei era o victimă. Savage o sedusese şi făcuse dragostea cu ea, ştiind că mama ei îl va aştepta în Ceylon să se întoarcă ia ea şi să se căsătorească.

Antonia îşi reveni din decepţia amară. Duplicitatea lui trădătoare îi făcu scârbă. Cum putuse fi aşa de crud, atât de ticălos, încât să seducă şi mama şi fiica? Era demn de dispreţ.

— Russel Lamb este singurul tată pe care-l voi avea vreodată.

Îşi trase cizmele. Trebuie să-i găsesc pe Anthony. Bernard Lamb este un ucigaş cu sânge rece, în ciuda. Faptului că îl găseşti atât de atrăgător. Mă tem că, judeci lamentabil caracterul bărbaților.

Eve se dădu înapoi din faţa privirii pline de dispreţ. Chiar şi când era doar un copil, fiica ei fusese incorigibilă. Ceylon nu era Anglia, dar fata asta încăpăţânată trebuia să afle singură!

Tony găsi grajdurile şi sperie un băştinaş în uniformă luându-i calul înşeuat. Ştia că Leopard’s Leap este plantaţia vecină dar îşi aminti că era foarte întinsă. Deşi sarcina de a-l găsi pe Tony era dificilă, refuză să o

creadă imposibilă. Gemenii erau legaţi printr-un fir invizibil care îi unea spiritual.

Îl blestemă de mii de ori pe Savage. Datorită planului său minunat, Bernard Lamb îşi urmărea încă o dată prada. Îşi mână calul în galop printre copacii cu înfăţişări ciudate şi strigă într-una numele fratelui ei geamăn.

Anthony îşi conducea calul pe jos ca să poată privi mai bine la copacii aplecaţi în junglă. Unii erau de un portocaliu aprins cu pete negre, alţii erau de un roşu închis în vârf şi mov la poale. Chiar şi formele erau nemaivăzute.

Anthony privi în sus la Bernard, care nu-şi bătuse capul să descalece. Îşi dădu seama că-şi plictisea de moarte vărul.

— Cred că-i mai bine să ne întoarcem. După cât e de întuneric aici, pot spune că apune soarele. Jungla se animă după căderea întunericului. Nu e un loc prea plăcut.

Bernard zâmbi:

— Nu, nu e deloc, fu el de acord, ţintindu-şi pistolul spre tovarăşul său.

Anthony crezu că Bernard ţinteşte spre vreun animal de junglă care-l ameninţa

până când simţi durerea explodându-i în piept. Se simţi trântit la pământ, apoi r totul se întunecă. Calul lui Anthony o luă la fugă când arma se descarcă. Privind la trupul prăbuşit al vărului său, Bernard se simţi puternic. Văzu cum pata roşie se răspândeşte pe cămaşa albă şi ia forma unui trandafir.

Era ora când băştinaşii de la Leopard's Leap încetau lucrul. Pe când se întorceau în şir din colţurile îndepărtate ale plantaţiei se uitară cu o groază suspicioasă la apariţia călărind sălbatic, ca o zeiţă. Adam Savage auzi zgomotul de pe verandă unde stătea de vorbă cu Denville. Sări imediat în picioare, apoi o luă la fugă spre vocile care se auzeau.

Antonia, aplecată pe gâtul armăsarului negru galopă spre el într-un ritm furios. Fusta îi era ridicată, dezvelindu-i picioarele frumoase, cu genunchii apăsând burta calului. Când fu la numai câţiva metri de el, văzu că n-avea de gând să oprească, ci să treacă peste el. Cu o mână puternică prinse hăţurile, oprind brusc animalul. Ochii lui reci trecură prin ea.

— Încerci să te sinucizi sau vrei să mă

omori?

— Nu prea îmi pasă! aruncă ea cuvintele spre el, dorindu-şi să fi fost săgeţi otrăvite.

El ştiu în aceeaşi clipă că Eve dăduse la iveală ceea ce el sperase să ascundă.

— Tony, avem de vorbit!

Cuvintele lui dinainte îi veniră în minte. O prevenise: nu-mi da aura unui sfânt! Ar fi vrut să râdă, dar lacrimile o orbeau:

— Lasă-mă să plec, diavol negru la suflet. Dacă aş avea o armă, te-aş ucide!

Se auzi o împuşcătură de undeva din junglă. Tony îşi duse mâna la inimă.

— E Anthony… E acolo cu Bernard Lamb!

Îşi înfipse pintenii în burta calului şi porni în galop într-o izbucnire de energie.

— Stai! tună Savage, dar Tony era surdă la orice în afară de împuşcătura pe care o auzise, în tăcere, Bernard Lamb îşi întoarse calul să iasă din junglă. Puterea pulsa în el, impulsionându-l pentru următorul pas al răzbunării. Mai avea nevoie de un singur element ca să ajungă la extaz. Pe lângă sânge, voia foci îşi grăbi calul la galop, conducându-l prin păşunile de la Leopard’s Leap unde se întindeau tufişurile de ceai, nepreţuite, parfumate.

Antonia, condusă de instinct, galopă în direcţia împuşcăturii. Poate că doar îşi imaginase. Speră din suflet să fie aşa, dar o voce interioară îi spunea că glonţul lui Bernard îşi găsise ţinta. Trăise pentru amândoi atât de mult timp, încânt simţea rana în piept. Încă erau legaţi printr-un fir nevăzut. Dacă se rupea, însemna că el a murit. Speranţa ardea în ea, nu îndrăznea s-o lase să se micşoreze.

Antonia văzu un cal fără călăreţ ieşind din junglă şi ştiu, din instinct, că era al fratelui ei. Deşi soarele apunea repede şi umbrele verzi ale junglei se întunecau, ea nu ezită.

Când Tony plecă în galop de lângă el, Adam Savage ştiu că nu avea timp să-şi ia un cal. Porni pe lângă copaci cu un pas egal, hotărât, care să-i păstreze energia. Toate simţurile îi erau la pândă. Ochii nu pierdeau nimic, urechile îi erau ciulite la orice zgomot, nasul adulmeca orice miros.

N-o putea ajunge înainte să se afunde în junglă, dar rochia ei albă cu roşu flutura înaintea lui ca un steag, marcând drumul pe care îl urma.

Totul în jurul el foşnea uşor. Un ţipăt i se adună în gât. Panica o cuprinse, spunându-i

să se întoarcă şi să fugă. Apoi dintr-odată văzu roşu.

Alunecă jos de pe cal, neîndrăznind nici măcar să-i şoptească numele. Căzu în genunchi lângă el, cu inima strânsă de frică. Armăsarul negru, simţind pericolul pe care Tony nu-l vedea, îşi rotea ochii, mişca din urechi şi o luă la fugă pe drumul pe care venise.

Deşi ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, ea văzu pata roşie de pe pieptul lui. Nici nu-şi dădea seama dacă respiră.

— Sunt aici. Totul va fi bine acum.

Savage nu încetini pasul când ajunse în desişul junglei. Un oftat de uşurare îi scăpă când văzu calul Antoniei venind spre el, apoi un blestem când văzu că şaua era goală. Prinse animalul înspăimântat de hăţurile atârnânde şi îl calmă cu o mână fermă, liniştitoare. Lui Savage inima îi bubuia în urechi. Îşi dădea seama perfect ce simţise calul.

O pereche de ochi verzi urmăreau scena cu infinită răbdare. Leopardul pândind nemişcat, putea simţi mirosul de sânge al pradei sale. Când fata veni direct spre el, cele două sute de kilograme se arcuiră pe

picioarele din faţă. Îşi scoase ghearele din teacă şi sări. Antonia ţipă şi se rostogoli din faţa bestiei care căzu de sus peste trupul fratelui ei. O privea sălbatic în timp ce lingea sângele de pe pieptul băiatului, mârâind adânc, ameninţător.

Antonia apucă o creangă şi îl izbi cu toată puterea. Animalul se reorientă imediat. O răsturnă pe spate într-o secundă, cu dinţii dezgoliţi gata să sfâşie prada.

Pentru o singură secundă frica îl paraliza pe Savage. Îşi căută arma, dar nu putea trage la întâmplare. Când sări de pe cal, ţinea strâns cuţitul în palmă. Se rostogoli cu leopardul în braţe, amândoi mârâind.

Savage îşi ţinu capul strâns între umeri ca să-şi apere vena jugulară de ghearele fiarei. În ciuda puterii lui, leopardul îl trânti în curând pe spate. Ştia că aşa va fi. Îşi împlântă cuţitul în burta acestuia şi tăie adânc în sus, spre inimă.

Când se ridică în picioare, era plin de sânge. Frica de mai devreme, reveni. Antonia zăcea suspinând. Şi ea era acoperită de sânge, dar ştia că era sângele ei, nu al leopardului. Va trebui s-o ducă la bungalow.

Ridică mai întâi trupul lui Anthony, îl puse de-a curmezişul şeii, apoi îndrumă calul în direcţia bună, O luă şi pe Antonia în braţele puternice, şoptindu-i încet s-o încurajeze. Când ieşi din desişul junglei văzu o lumină roşiatică ridicându-se spre cer. Ştiu imediat ce era, unde era şi cine făcuse răul.

Era un zgomot mare; vestea incendiului se răspândi. Muncitorii de pe plantaţie se adunaseră să primească instrucţiuni. Când Savage apăru, un strigăt se ridică în aer şi fu imediat înconjurat de servitorii lui, gata să-şi dea viaţa pentru el.

— Ceaiul, Sahib, ceaiul! spuse mai marele peste muncitori.

— Ştiu. Du-te, vezi ce poţi face, dar nu pune vieţile muncitorilor în pericol, strigă el. Ţine minte, focul se întinde la deal!

Denville veni alergând, cu o duzină de gărzi înarmate după el. Unul dintre ei aducea calul care căra trupul inert al lui Anthony.

— Lasă-mă să te ajut! strigă Denville, ridicând o torţă aprinsă ca să dea la iveală un Savage plin de sânge.

— Bernard Lamb a făcut asta. Ştiu ce e în mintea lui. Duceţi gărzile la topitorie. Şi la

arborii de cauciuc. Acolo va lovi din nou!

Făcu un semn din cap celui ce aducea calul:

— Du-l în bungalow!

Servitorii lui Savage, antrenaţi de John Bull, erau competenţi şi eficienţi. În spatele bungalow-ului se găsea o infirmerie special amenajată pentru accidentele muncitorilor, care se întâmplau cu regularitate. Cei doi tineri care lucrau aici erau antrenaţi să facă faţă la orice. Savage îl lăsă pe Anthony în mâinile lor cu un singur avertisment:

— Ţineţi-l în viaţă.

Era un ordin pe care nu îndrăzniră să-l nesocotească. O duse pe Antonia în camera lui. Două servitoare aşteptau tăcute ordinele Leopardului.

— Apă fierbinte, bandaje, ceru el, nefăcând risipă de cuvinte.

Îşi descheie cămaşa plină de sânge şi o aruncă la podea. Apoi se folosi de cuţit ca să taie ceea ce fusese cândva rochia ei albă.

Pielea mătăsoasă a Antoniei era sfâşiată de sub sâni şi până la coapse. Rănile nu erau adânci, dar infecţia era sigură. Ochii lui albaştri, ca de gheaţă, priviră, nevenindu-le să creadă, spre pântecele ei

rotunjit, apoi privirea lui se întoarse acuzatoare spre ochii ei. Ea îşi feri imediat ochii verzi şi îşi întoarse faţa spre perete.

O femeie aduse apa şi bandajele, cealaltă un unguent din plante de junglă şi oferiră în tăcere un suc extras din maci. Savage ezită câteva lungi momente, în cele din urmă nu putu suporta ca ea să sufere inutil.

— Bea! ordinul era atât de puternic, încât nu îndrăznise să se opună.

Mâinile puternice, aspre erau capabile de o tandreţe infinită. Spălă rănile, dorindu-şi ca ochii ei să se închidă înainte să toarne dezinfectantul.

— Anthony? şopti ea fără speranţă.

— Nu, spuse el hotărât.

Pleoapele ei se închiseră cu uşurare, dar lacrimile încă se mai prelingeau pe obraji.

— El întinse mâna după sticla cu dezinfectant.

— Tony, o să te doară groaznic.

Ea ridică genele să se uite la el. Ochii ei îi spuseră clar că n-o putea răni mai rău decât o făcuse deja. Nici măcar nu ţipă când el turnă dezinfectant pe pielea sfâşiată, dar o văzu muşcându-şi buzele până la sânge când o unse şi apoi o bandajă.

Când, după un somn binecuvântat, se trezi, strigă după paznicul de pe verandă.

— Vreau să te duci la casa Guvernatorului cu un bilet.

Savage mâzgăli iute cuvintele, scurt şi la obiect: Amândoi gemenii răniţi. Vino imediat Adu şi capelanul.

Savage privi curios figura din faţa lui. Asemănarea cu Antonia era izbitoare, şi, totuşi, bărbia tânărului bărbat avea ţepi mici. Echipa de infirmieri îl dezbrăcase până în talie şi îi curăţase cu grijă rana. Zăcea pe pânza albă, palid.

— E împuşcat, Sahib.

— Ştiu asta, Adjit. Aţi scos glontele?

— N-am îndrăznit, Sahib. Ne-ai cerut să-i ţinem în viaţă. Sângerezi. Trebuie să-ţi bandajăm şi ţie rănile.

— Numai nişte zgârieturi, insistă el.

Savage ridică compresa ca să inspecteze rana. Se îndoia că glontele atinsese plămânul sau inima; dacă ar fi fost aşa, transportul de-a curmezişul şeii l-ar fi terminat. Căută glontele cu degetul. Era înfipt în muşchii pectorali, ceea ce ar fi putut salva oasele.

Adam se hotărî să nu folosească cuţitul, ci

degetul. Sângele ţâşni roşu şi proaspăt. Îl acoperi cu o compresă curată şi apăsă rana. Dintr-odată se găsi privind în ochii mari, verzi, mărginiţi de gene negre.

— Încerci să mă ucizi sau să mă vindeci, gâfâi Anthony cu umor.

— Ai tot atâtea vieţi ca şi sora ta, după cum văd, spuse Savage uşurat.

Anthony strânse ochii de durere, apoi îi deschise din nou după câteva minute:

— O cunoşti pe sora mea? Privirea îi era şmecheră.

— Da. Sunt Adam Savage.

— Tutorele meu? întrebă el, nevenindu-i să creadă şi gemu încă o dată de durere.

Savage dădu din cap.

— În curând, cumnatul tău. Anthony râse, apoi făcu o grimasă.

— Iisuse, ce doare!

— Tocmai ţi-am scos un glonte.

— Ticălosul acela chiar m-a împuşcat! îşi aminti brusc totul.

— Aşa îi spun şi eu, Bernard Ticălosul. Cred că sângele nu mai curge chiar aşa, deci te pot bandaja, dar vreau să stai liniştit. Dacă nu, o luăm de la capăt. Şi nu mai am timp să fac pe sora medicală. Vărul

tău mi-a dat foc la fabrica de ceai.

Anthony fu îngrozit.

— Am să-l omor pe ticălosul ăsta!

— Stai liniştit. Eu dau ordine aici.

Se întoarse spre Akbar:

— Pregăteşte nişte bandaje pentru arsuri. Îţi vor veni nişte cazuri în câteva minute.

Se auziră voci. Anthony spuse:

— Cred că am halucinaţii. Tocmai l-am auzit pe domnul Burke.

Savage dădu din cap:

— E şi Roz aici. Vei fi pe mâini bune.

Se întâlni cu ei în salonul spaţios. Toţi aveau feţele îngrijorate. El îi linişti imediat:

— Îşi vor reveni amândoi. Antonia a fost sfâşiată de un leopard. Le-am bandajat rănile şi le-am dat ceva de dormit. Anthony a fost împuşcat, dar e treaz şi cât se poate de lucid. E în infirmeria din spate.

Savage se întoarse spre preot.

— Am trimis după dumneata ca să oficiezi o căsătorie. Dar trebuie să mai aştepte puţin: Leopard’s Leap e în flăcări.

Bernard Lamb delira aproape de bucurie stând în umbra copacilor şi urmărind jocul scânteietor din faţa lui. Flăcările se jucau glumeţ cu câte un tufiş de ceai, apoi, brusc,

când credea că nu vor mai lua foc, reizbucneau frenetice. Băştinaşii erau ocupaţi să ţipe şi să fugă încolo şi-ncoace într-o încercare zadarnică de a salva preţioasele tufe de ceai. Când se târî din nou sub copaci, calul i se dezlegase. Privi neîncrezător văzând topitoria înconjurată de gărzi. Ticălosul acela de Savage era aproape la fel de deştept ca şi el, anticipând unde va lovi. Se aşeză pe burtă, urmărind gărzile, nemişcat. Aştepta o ocazie care ştia că va veni. Se simţea atotputernic. Eliminase obstacolul care stătea între el şi Lamb Hall. Acum va distruge lucrul care ştia că îi era cel mai drag duşmanului său: Leopard’s Leap. Odată ce cauciucul lua foc, îşi va termina treaba incendiind spaţiosului bungalow.

Dacă avea noroc, şi de asta era sigur, va fi nevoie să dea foc unui singur copac. Îşi căută chibriturile lungi. În momentul în care aprinse unul, un băştinaş îi văzu flacăra şi dădu alarma strigând.

Bernard îşi căută arma, dar nu o mai găsi. Îi alunecase când se târâse pe sub copaci. Nu intră în panică. Mintea îi era lucidă, simţurile ta pândă, ca niciodată. Trecu

şanţul înapoi şi fugi în zig-zag. Proştii aceia nepricepuţi nu-l vor prinde.

Fugind, simţi cum îi alunecă picioruţ între doi copaci căzuţi. Auzi scrâșnetul osului de la gleznă, dar înainte să poată striga de durere, se iovi cu capul de ceva care-l iasă fără cunoştinţă.

Capitolul 45

Savage fugi spre tufişurile de ceai care se aflau cam la o milă de bungalow. La fabrica de ceai văzu că primele trei etaje erau distruse. Se formase un şir de muncitori cu găleţi, de la lac spre fabrică. Trebui să strige pentru a se face auzit. Tufişurile de jos erau distruse şi înnegrite. Focul se extindea. Savage înjură. Porni în susul colinelor, ordonând tuturor să coboare spre locuri mai sigure. Scânteile se împrăştiau peste tot, dansând în aer. Mirosul de ceai ars era pătrunzător, aproape acru. Era mirosul care ţi se insinua în nas, pe gât şi în plămâni. Savage ştiu că acest miros al distrugerii nu-l va părăsi niciodată.

Denville îl întâmpină la topitorie.

— Ai venit să salvezi ceva din ceai?

Savage clătină din cap.

— Focul a făcut ravagii. Ceea ce rămâne nu va fi mare lucru, chiar dacă vântul îşi schimbă direcţia. Vreo urmă de-a ticălosului care-a pus focul?

— Da! Unul dintre paznici a văzut pe cineva printre arborii de cauciuc. A tras în el, dar acesta a fugit spre vestul junglei.

— Nu l-a nimerit? întrebă Savage dezgustat.

— Nu l-a urmărit în junglă noaptea, spuse Denville pe un ton de scuză.

— Ei bine, nu le pot face o vină din asta, recunoscu Savage. Am să dau eu de el, n-ai grijă, dar mâine dimineaţă. Păstrează oamenii de pază. S-ar putea să revină.

Trecură cinci ore până când Savage reuşi să se întoarcă la bungalow. Era trei dimineaţa când se strecură în camera Antoniei. Încă dormea. Şi bunica ei la fel, în scaunul mare de lângă pat.

O descoperi pe Eve într-o cameră alăturată. Îşi duse un deget la buze, iar ea îl urmă înapoi în salonul spaţios.

— Ce mai face Anthony? întrebă el.

— Domnul Burke e cu el. Mă asigură că nu sunt probleme.

Se uită la el fascinată. Era gol până la

brâu şi mai murdar decât îl văzuse vreodată. Sudoarea îi lăsase dâre negre pe piele. Faţa îi era brăzdată cu sânge închegat. Cu siguranţă, va avea şi mai multe cicatrici. Era prea primitiv, prea sălbatic pentru ea.

— Eve: între noi n-o să meargă.

Ea ezită, fiindu-i aproape frică de ce va urma. Râse nervos.

— Ai obţinut titlul?

— Nu, niciun titlu englezesc nu era liber. Ea tremură de uşurare.

— Adam, îmi pare extrem de rău pentru Leopard's Leap. E crud să faci atâta drum doar ca să-ţi vezi plantaţia distrusă.

Ea ridică din umeri neajutorată.

— Nu te vei întoarce nici măcar cu o nevastă. El o privi cu milă.

— Sunt îndrăgostit de Antonia. Mă voi căsători cu ea mâine.

Când Bernard Lamb îşi veni în fire, simţi durerea din gleznă radiind în tot piciorul, până în stomac. Îşi imagină că, în curând, va simţi durerea şi în creier. Pulsa ritmic cu fiecare bătaie a inimii.

Încercă să-şi domine durerea şi când aceasta continuă, se hotărî că singurul mod

în care putea trece de ea era să-şi separe mintea de trup. Se concentră atât de bine, încât reuşi parţial, dar când încercă să se elibereze de sub trunchiul copacului, suferinţa reveni iarăşi, sfârtecându-i trupul.

Îşi dădu seama că avea glezna umflată. Frica îşi făcu loc în sufletul lui şi începu să-i curgă prin vene împreună cu sângele. Trebuia să-şi domine teama. Nu-i dovedise destinul că era cu el? Nu era el noul Lord Lamb? Nu pusese el foc la Leopard’s Leap? Va supravieţui el şi acestui coşmar.

Adam Savage plonja în piscină, înlăturând oboseala care-l dobora. Zece ani de muncă asiduă fuseseră distruşi în câteva ore. Închise ochii, lăsând tensiunea din muşchi să se relaxeze.

Încet, încet, se lumină. Nu era blestemat, ci binecuvântat. Nimeni nu murise în incendiul devastator. Toţi răniţii îşi vor reveni. Mai avea încă pământul. Asta nu putea distruge nimeni. Va reconstrui fabrica de ceai. Dar lucrul cel mai bun era că Antonia dormea sub acoperişul lui. Îl copleşi o mare bucurie. Va fi tată. Înţelese că fusese binecuvântat de zei.

Glezna lui Bernard se umflase până când

simţi că nu mai poate suporta durerea. Toată atenţia lui se concentrase acolo, aşa încât fusese absent timp de ore întregi. Imaginaţia i-o luă razna. Chiar şi răsuflarea îi deveni greoaie şi slabă. Nu avea deloc putere în membre. Îşi privi trupul apoi ţipă, îngrozit când văzu ce îi acoperea întregul tors. Sute de lipitori umflate deja de sânge, se hrăneau nesăţioase din el. Cele care se saturau, cădeau, dar erau altele, nenumărate, le luau locul, atrase irezistibil de mirosul sângelui. O şuviţă de sânge i se prelinse de pe buze când simţi lipitorile mutându-se pe gât. Când deschise gura, îi alunecară înăuntru şi Bernard îşi pierdu şi ultimul licăr de luciditate.

Adam deschise ochii mari. Era un noroc că strigătul animalului îl alertase. Ieşi din apă simţindu-se proaspăt şi gata să înceapă o nouă zi. Era ciudat cât de uman suna strigătul unui animal de pradă.

Obrazul stâng fusese adânc sfâşiat de ghearele leopardului. Îşi dădu seama că, dacă se rădea, rănile vor sângera, aşa încât puse jos briciul şi ridică din umeri. Cel puţin, o parte a feţei era fără cicatrici.

Se întâlni cu domnul Burke şi-l invită să ia

micul dejun împreună.

— Cum s-a simţit noaptea trecută tânărul Anthony?

— Bine, ţinând cont că tocmai i-aţi scos un glonte din piept. S-a transformat surprinzător de mult. Ultima dată când l-am văzut, era doar un băieţandru. Acum e bărbat. Nu mă refer doar la fizic, deşi spatele îi e de două ori mai lat. S-a maturizat.

— Să munceşti ca să-ţi plăteşti călătoria pe un vas indian, nu e chiar un picnic de şcoală duminicală. S-a lărgit şi mintea, nu numai spatele.

— Mi-aş da un ochi ca să văd reacţia Antoniei când îl va vedea, dar ştiu că fraţilor le-ar place să se întâlnească singuri. N-am văzut niciodată doi fraţi mai uniţi ca ei. Despărţirea le-a făcut mult bine.

— Ai grijă de preot în locul meu, spuse Adam, făcând cu ochiul domnului Burke. Vom avea nevoie de serviciile lui astăzi.

— Cu muncă grea am construit locul acesta, tot aşa îl voi reconstrui. Acest pământ exotic are un mod al său de a renaşte, indiferent de distrugerea pe care i-o aduce omul alb.

— Anthony spunea că îl vei reface. Cred că s-a îndrăgostit de Leopard's Leap.

În acel moment, Anthony stătea pe marginea patului Antoniei, povestindu-i despre salvarea miraculoasă:

— Numele vasului era Earl of Abergavenny. Erau cu toţii pe punte urmărind un şir de balene aduse de furtună în afara curentului. Eram pe jumătate înecat şi inconştient. A fost ziua mea norocoasă, Tony. Vasul se îndrepta spre Bombay.

— Doamne, Tony, n-ai să ştii niciodată cum a fost să te credem mort. Am pus la cale un plan să putem păstra Lamb Hall, ca să nu cadă în mâinile lacomului nostru văr.

— Nu m-am gândit niciodată că o să pierdeţi Lamb Hall. Ce naiba a făcut?

— Ţi-am luat ocul. Am devenit Lord Anthony Lamb. Anthony rămase cu jura căscată.

— Nu fi aşa şocat! Între noi fie vorba, m-am distrat grozav să joc rolul burlacului. Aminteşte-mi să-ţi povestesc într-o zi când vei fi mai în putere.

— Răsfăţată ce eşti, insinuezi că te-ai descurcat mai bine ca mine?

— Cel puţin am încercat, spuse ea râzând.

Totuşi, nu mai semănăm chiar aşa de tare. Ţie îţi mijeşte barba şi te-ai împlinit binişor.

El privi cu tandreţe obrajii ei plini şi rotunjimile încântătoare ce se ghiceau cu uşurinţă de sub cămaşa de noapte.

— Şi tu te-ai împlinit puţin. Eşti minunată.

Tony roşi sub privirea lui cercetătoare. O nouă bătaie în uşă îi întrerupse. Uşa se deschise pentru a-i face loc lui Adam Savage. Anthony se ridică imediat în picioare.

— Când o să refaci totul, te voi ajuta şi eu, spuse Anthony hotărât, sperând că Adam nu îi va aminti că e rănit.

— Mulţumesc, spuse Adam cu o recunoştinţă Anthony privi spre sora lui, dar ea îşi întoarse faţa la perete. Vedea clar că cei doi aveau ceva de terminat între ei şi plecă repede înainte să fie prins între focurile lor încrucişate.

— Am venit să-ţi schimb bandajele, Tony.

Ea îl privi iute, cu ochii verzi scânteind provocatori.

— Nici să nu te gândeşti să mă atingi, scuipă ea.

— Trebuie să am grijă să nu ţi se infecteze zgârieturile.

— Am mai fost zgâriată de un leopard înainte, se răsti ea. Dacă ţi-am supravieţuit ţie, pot rezista la orice.

— Tony, i-am spus mamei tale azi dimineaţă că te iubesc, că ne vom căsători astăzi.

— Nu va fi nicio căsătorie! Porc mincinos ce eşti! M-ai amăgit tot timpul, jucându-te de-a seducţia. Fii cinstit măcar o dată. Ce e între mama şi tine?

— Ceea ce a fost între mama ta şi mine s-a întâmplat înainte să ne întâlnim şi, sincer să fiu, Tony, nu e treaba ta.

Ochii lui albaştri, reci, îi susţinură privirea nemiloşi.

— Fiindcă veni vorba de cinste, te-ai gândit puţin la a ta? Spui şi faci exact ce-ţi trece prin cap, numai să iasă cum vrei tu!

— Nu-i adevărat, strigă ea. Înşelăciunea la care m-am pretat a fost necesară.

— Nu mă refer la aceea.

Se aşeză brusc pe pat şi îşi puse mâinile pe pântecele ei:

— Vorbesc despre înşelăciunea asta. Acesta e copilul meu. Cum îndrăzneşti să-l ascunzi de mine? Ar fi trebuit să ne căsătorim cu luni în urmă!

— Indiferent dacă acest copil există sau nu, nu mă mărit cu tine, jură ea furioasă.

El se ridică, aplecându-se asupra ei. Îi ridică bărbia cu un deget până privirile li se întâlniră.

— N-ai decât să te răzgândeşti sau am să te răzgândesc eu. Alegerea îţi aparţine, spuse el pe un ton egal.

Ieşi din cameră mai supărat decât fusese vreodată în viaţa lui.

Tony era cea mai înnebunitoare şi cea mai exasperantă creatură din câte întâlnise. Ştia că o iubeşte cu fiecare fibră a corpului lui. Ce naiba mai voia de la el? Imposibilul! Cum putea să-şi schimbe trecutul?

O găsi pe Roz la micul dejun. Ea îl întâmpină imediat.

— Adam, îţi sunt aşa de recunoscătoare. Le-ai salvat amândurora vieţile. Îţi mulţumesc din toată inima.

— Roz, trebuie să vorbeşti cu ea. Nici nu vrea să audă de mine.

— Ai lămurit lucrurile cu Eve? El o privi direct.

— Bineînţeles că da. Nu m-aş fi putut căsători cu Antonia fără să o informez pe Eve.

— Adam, Antonia crede că eşti îndrăgostit de mama ei. Chiar şi când era un copil, era mereu pe locul doi, după frumuseţea mamei ei.

— Asta e ridicol! Antonia e de două ori mai femeie decât Eve va fi vreodată. N-am iubit-o pe Eve. Pur şi simplu am crezut că va fi o bună castelană pentru Edenwood şi cu siguranţă că Eve nu m-a iubit niciodată.

— Ştiu asta, Adam. Cred că Eve se poate iubi doar pe sine.

— Ar fi trebuit să-i spun Antoniei totul, dar n-am vrut s-o fac să sufere. Am fost nebun să cred că pot să ascund asta de ea.

— Da, vasta ta experienţă cu femeile ar fi trebuit să te asigure că Eve va face totul ca Antonia să ştie.

Ochii ei erau amuzaţi gândindu-se ce puţine ştiau bărbaţii despre ce se petrecea în mintea femeilor.

— Dă-i timp. Ştiu că Antonia te iubeşte cu disperare, în câteva luni îşi va reveni.

El îşi trecu absent mâna prin părul lung, negru.

— Roz, nu avem lunile acestea. Tony e însărcinată. N-am ştiut până azi noapte când i-am îngrijit rănile.

Roz puse o mână pe braţul lui.

— Cred că ai o mie de lucruri de făcut. Lasă-l pe ăsta în seama mea.

Savage fu de acord: Am de vânat un şacal. Lady Randolph intră în dormitorul nepoatei sale cu o servitoare aducând apă şi bandaje.

— Am venit să repar stricăciunile.

— Roz, nu. Am s-o fac eu însămi, spuse Antonia hotărâtă.

— Prostii! încetează să te mai porţi de parcă ai fi prima femeie însărcinată din lume. Eu am fost prima! Antonia spuse:

— Oh, Roz, mă faci întotdeauna să râd. Nu trebuie să râd; lumea mea e distrusă.

— Antonia în luna asta, dacă nu râdem, plângem. Oricum, un copil e ceva care trebuie sărbătorit, nu jelit. Deşi să ai un copil fără să fii căsătorită încalcă toate convenienţele. Ce să mai zic ce se va întâmpla dacă vei avea gemenii.

— Oh, Doamne, nu spune asta! strigă Tony. De ce nu m-am gândit niciodată la asta?

— Hai să ne uităm puţin la tine.

Antonia se întinse şi o ajută pe Roz să-i scoată bandajele. Zgârieturile erau urâte, dar începuseră deja să se vindece. Nu era

niciun semn de infecţie.

Roz le spălă cu blândeţe şi apoi le uscă cu un burete uscat.

— Au început deja să facă crustă. Cred că nu mai trebuie să le bandajăm. Ce zici?

— Că ai dreptate ca întotdeauna, răspunse Tony.

— Atunci cred că ar trebui să te măriţi cu Indianul Sălbatic. E prea bogat ca să-l laşi să-ţi scape.

— Nu-l iubesc pentru banii lui! plesni Antonia.

— Atunci îl iubeşti, totuşi? întrebă Roz.

— Nul Răspunsul e nu! Nu-l iubesc şi nu mă căsătoresc cu el.

— Cum vrei, draga mea. Ca întotdeauna, spuse Roz pe un ton uşor.

Când părăsi camera Antoniei, Roz pomi să o caute pe Eve. Ii găsi uşor dormitorul după şirul de servitori puşi în alertă. Fiica ei era sprijinită de perne cu tava pentru micul dejun pe genunchi.

— Pot să discut ceva cu tine, Eve?

Fiica ei concedie servitorii cu un gest imperativ, apoi o privi cu un aer studiat.

— Faci foarte bine treaba asta. Trebuia să fi avut sclavi toată viaţa, spuse sec Roz.

— Eşti obositoare, mamă.

— Obosită, draga mea, nu obositoare. Sper că eşti gata pentru câteva adevăruri familiale. Eve, m-am săturat să duc eu responsabilităţile tale. Nu te-ai simţit foarte bine ca mamă, aşa că ţi-ai lăsat gemenii deoparte ca pe nişte bagaje care te încurcau. Nu cred că l-ai iubit pe Russel şi nu văd nimic care să-mi arate că îţi iubeşti copiii, pentru că ai fost întotdeauna preocupată doar de tine. Pot spune că până acum n-ai fost decât un nimic. Dar Eve, eşti una dintre cele mai norocoase femei din lume. Mia ai o şansă. Câţi dintre noi au şansa unei salvări.

— Ce vrei să spui?

Faţa lui Roz era rigidă şi hotărâtă. Vocea îi era aspră şi implacabilă.

— Te duci la Antonia şi o convingi că între tine şi Adam Savage n-a fost nimic serios.

O nouă bătaie în uşă. Roz îi deschise domnului Burke. Se întorsese de la Casa Guvernatorului pentru a aduce tot ce ar fi avut nevoie doamnele.

— Poddy Burke, te iubesc, îi strânse Roz mâna cu recunoştinţă.

— Şi eu, doamnă, spuse domnul Burke

sincer, ducând cufărul în camera Evei.

Capitolul 46

Eve privi lung spre uşa închisă timp de cinci minute pline. Deci ei cred că au monopol pe dragoste, nu-i aşa? Cum îndrăznesc să mă acuze că nu-mi iubesc copiii?

Deschise capacul cufărului să caute ceva care să-i dea înfăţişarea unei mame. Bineînţeles că nu găsi nimic, dar după ce se gândi multă vreme dădu la o parte mătasea şi alese o rochie simplă de lână pentru dimineaţă.

Fiica ei stătea în picioare lângă fereastră cu ochii absenţi. Purta un halat lejer a cărui model în culori strălucitoare de albastru, verde şi auriu îi puneau în evidenţă frumuseţea. Eve recunoscu, în cele din urmă, că nu-i arătase niciodată dragoste fiicei sale pentru că ştiuse că într-o zi frumuseţea acesteia o va depăşi cu mult mai mult pe a ei. Venise şi ziua acea.

Când Tony se întoarse spre mama sa, părul i se răspândi într-un evantai de bucle negre, gura ei plină se rotunji într-un o de surpriză şi ochii ei mari şi verzi străluciră

de lacrimi ce stăteau gata să curgă.

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Eşti pregătită pentru o discuţie ca între mamă şi fiică?

— Nu chiar, mamă…

— Antonia, o imploră Eve, mai dă-mi o şansă. Tony îşi trecu o mână nerăbdătoare peste ochi.

— Vino şi stai jos, mamă. Eve se jucă cu brăţările ei de argint.

— Nu am fost eu chiar cea mai bună mamă din lume, dar fie că mă crezi sau nu, te iubesc, Antonia. Când erai mică erai atât de dulce, de dezgheţată, că eram chiar geloasă pe tine. Gemenii, ştii, reuşesc întotdeauna să monopolizeze atenţia tuturor. Erai preferata lui Russel şi nu obosea niciodată s-o arate.

— Recunosc că îmi plăcea să fiu în centrul atenţiei, dar tu ai fost întotdeauna frumuseţea familiei, mamă. Am simţit că nu suport asta. Îmi pare rău că n-am mai ajuns să-i văd pe tata.

— Când tatăl tău a murit, m-am dus la Adam Savage pentru ajutor material, dar căsătoria a fost doar o dorinţă secretă de a

mea. Speranţele împreună cu vanitatea mea au fost destul de scuturate ieri când domnul Savage a venit să-mi ceară mâna ta în loc.

Antonia îi căută ochii, îi trebuise mult curaj să spună asta.

— Deci, draga mea, dacă tu eşti de acord, aş vrea să vă căsătoriţi la Casa Guvernatorului. Vom invita toţi plantatorii de jur şi voi fi şi eu, astfel, mândră să-mi arăt fiica.

Antonia zâmbi printre lacrimi.

— Mulţumesc, mamă. Eşti foarte generoasă, dar eu şi Adam ne mulţumim să ne avem unul pe celălalt.

Adam Savage stătea cu o expresie mohorâtă pe faţă şi privea la ce mai rămăsese din cadavru. Lipitorile imense supseră şi ultimul strop de sânge din trupul lui Bernard Lamb. Agonia lui mută trebuie să fi, fost îngrozitoare. O moarte pe măsura omului care fusese, se gândi Indianul Sălbatic cu satisfacţie. Îl va îngropa acolo unde zăcea, nu pe terenul de la Leopard's Leap.

Savage ştia că trebuia să anunţe moartea lui familiei care aştepta în bungalow. O povară grea îi fusese luată de pe umeri

acum că viaţa celor doi fraţi nu mai era în pericol, dar inima încă îi era grea. Nu se aştepta la o altă confruntare cu Tony, dar era hotărât să folosească forţa dacă era necesar. Îşi opri calul la umbră lângă bungalow.

Antonia şedea în fotoliul de pe verandă, așteptându-l să se întoarcă. El se îndreptă încet spre ea, sorbindu-i din ochi frumuseţea întunecată. Când îl văzu venind, se ridică şi făcu un pas spre el. Apoi, dintr-odată. Se treziră îmbrăţişaţi.

Tony începu să plângă şi Adam o strânse la piept.

— O, Adam îmi pare aşa de rău de Leopard’s Leap. Ştiu ce greu şi ce mult ai muncit la el. Ştiu ce mândru erai de el.

— Taci, iubito, gata. Singurul lucru care contează pentru mine este că eşti în siguranţă.

Era incredibil, dar adevărat. Inima lui cânta de bucurie. Simţurile îi erau ameţite de apropierea ei.

— Leopard’s Leap n-a fost distrus. Îl voi reface.

Ea se trase din braţele lui să vadă dacă nu spunea toate acestea doar ca s-o încurajeze.

— Adam, e într-adevăr, posibil?

— Dacă vrei ceva tare de tot, nimic nu-ţi poate sta în gale.

Li săruta lacrimile din ochi, apoi gura, dându-şi seama că o dorea nebuneşte.

— Vino să-ţi arăt.

O luă de mână, apoi o ridică în şa în faţa lui. Braţele ei se strânseră în jurul lui în timp ce o lipea de el, grăbind calul în direcţia colinelor cu ceai.

Când văzu dezastrul negru întinzându-se hectar după hectar, îşi dădu seama că era mai rău decât îşi imaginase. Dar ochii ei urmăriră mâna lui Adam care îi arăta lucruri pe care ea nu le văzuse. Buzele lui, făcând planuri, îi mângâiau urechea, trimiţându-i un fior delicios pe şira spinării. Capul lui era aplecat cu tandreţe spre al ei, împărţind cu ea gânduri şi idei. Mai merseră două mile până ajunseră la un adăpost din frunze. Adam împinse deoparte frunzele marţ late şi acolo, în umbra protectoare a platanilor, plantele delicate de ceai îşi iţeau frunzele verzi.

Ea râse fericită, ridicându-şi gura pentru sărut.

— Te vreau în noaptea asta. Trebuie să ne

căsătorim pentru asta.

— Da, te rog, îl imploră drăgălaş Tony, frecându-şi sânii de el până când el începu să geamă. Sigur, nu vom putea face dragoste până când rănile mele nu vor fi vindecate, spuse ea necăjindu-l.

El îi contura gura umflată de sărutări cu vârful degetului.

— Ai încredere în mine. O să găsesc o cale… sau două.

Schimbară jurămintele în salonul spaţios al bungalow-ului. Anthony îşi încredinţa geamăna pe mâinile bune ale stăpânului de la Leopard’s Leap. Era o ocazie cât se poate de solemnă. Lady Antonia Lamb deveni doamna Savage de Edenwood şi marchiză de Blackwater.

Eve şi Rosalind plângeau amândouă, ca mamă şi bunică a miresei şi când domnul Burke veni să felicite mirele, Tony văzu că o lacrimă îi lucea şi lui în ochi.

— Te rog, domnule Burke nu fi trist, îl admonesta Tony.

— Draga mea, e mai curând uşurare ceea ce simt. Savage e nenorocitul care-ţi va aduce găleata de acum încolo.

Savage murmură:

— Câte o palmă hotărâtă dată unde trebuie va punea capăt băutului şi umblatului în pantaloni.

Personalul de la Leopard’s Leap se întrecuse pe sine. Cina, servită în salonul imens, era mai mult decât un banchet. Era zece noaptea când Denville propuse ultimul toast. Roz ridică mâinile să se facă tăcere.

— Cred că petrecerea trebuie continuată la Casa Guvernatorului, ca să-i lăsăm pe noii miri să se bucure de intimitate.

Când cele două trăsuri se urniră de la Leopard’s Leap, Adam o luă pe Tony în braţe şi o duse înapoi în bungalow.

— Eşti un bagaj scandalos. Te-ai îmbrăcat în galben anume ca să şochezi pe toată lumea?

Ea se frecă de el senzual, atingând cu mâna provocator umflătura sexului lui.

— Ar fi şocaţi dacă ar şti ce efect are galbenul aprins asupra ta. Te excită la nebunie. Prima dată când l-am purtat, m-ai avut pe biroul tău!

— Exagerezi.

— A exagera înseamnă a creşte sau a mări peste normal. Mă recunosc vinovată, my lord.

Şi Tony atinse ilustrativ încă o dată penisul umflat peste măsură:

— Du-mă în pat.

— La naiba cu patul. Am aşteptat o eternitate să facem baie împreună.

Privirea lui era atât de intensă încât ea roşi numai la gândul la ce-i va face.

— Ochii tăi sunt albaştri ca… funduleţul unei maimuţe, şopti ea răutăcios.

Apoi ţipă când dinţii lui se înfipseră în lobul urechii ei.

Anthony se întoarse la Leopard's Leap în zori. Antonia şi Savage dormiseră doar vreo două ore. Se, treziră îmbrăţişaţi, înfăşuraţi în şuviţe de păr negru.

Cei doi îndrăgostiţi se lipiră unul de celălalt, şoptind, sărutându-se, atingându-se, gustându-se. Ignorară vocea veselă a lui Anthony când acesta se făcu auzit vorbind cu servitorii. Pe măsură ce pasiunea lor creştea, totul păli şi se îndepărtă până rămaseră numai ei doi singuri în Paradis. Trupurile li se uniră, devenind unul singur.

Fusese ca întotdeauna; un ritual al dragostei, sălbatic, arzător, adânc. Savage era tot numai muşchi încordaţi, numai virilitate. Antonia, numai căldură

mătăsoasă, lichidă, toată numai senzualitate parfumată. Când se uniră, ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, trăgându-l mai adânc în ea, oferindu-i-se. Se îmbrăţişau nebuneşte, strigau de plăcere, simţind că vor muri dacă nu devin unul. Dorinţa se transformă apoi într-o tandreţe covârşitoare.

O trase spre el cu un braţ puternic, în timp ce degetele îi mângâiau şuviţele negre de păr de la tâmple, apoi rotunjimile drăgălaşe ale obrajilor şi ale gâtului.

— N-o să plece, să ştii, şopti ea.

— Anthony? Nu, îl aud afară.

— E mai rău decât o invazie de lăcuste. Mi-am dorit un mic dejun în pat, apoi un înot lenevos în piscină.

— O vom face diseară, îi promise el, amintindu-şi noaptea trecută.

Pielea devenită alunecoasă din cauza apei, tremurul senzual, înnebunitor, mâinile ei mângâindu-i bărbăţia, strângând-o, făcându-l să delireze de dorinţă.

— Până diseară zgârieturile tale vor fi cu totul vindecate şi nu va mai trebui să fiu aşa blând cu tine.

Gemu, mângâindu-i picioarele lungi, atât

de tentante.

— Când picioarele tale mă îmbrăţişează simt că aş vrea să rămân aşa pentru totdeauna.

Adam şi Anthony petrecură multe zile împreună. Ajunse să-i cunoască bine pe fratele soţiei sale, bine de tot. Putea jura că avea deja Leopard's Leap în sânge. Recunoştea toate simptomele. Ceylon avusese acelaşi efect asupra lui când ajunsese aici prima dată. Încă mai făcea parte din el, desigur, dar viitorul şi copiii lui vor fi în Anglia.

Începură munca obositoare de replantare. Adam observă cu satisfacţie că entuziasmul lui Anthony nu se micşoră când fu de muncă.

— Te vei întoarce în curând în Anglia? îşi întrebă Anthony noul cumnat.

Adam aprobă din cap.

— Dacă Tony vrea să meargă acasă şi simte că poate face călătoria.

— Nu se simte bine? întrebă Anthony îngrijorat.

— Ba da. E înfloritoare, dar însărcinată.

— Oh, înţeleg, spuse râzând. Înţeleg de ce vrei să te întorci aşa curând la Edenwood.

Domnul Burke a împachetat deja lucrurile bunicii pentru Anglia, şi mama pleacă la Bombay pentru vacanţă, dar eu încă nu vreau să plec.

— De ce nu rămâi la Leopard’s Leap? Contractul cu Compania Indiană de Est mai are un an. Dacă devii un bun plantator până atunci, te iau asociat, se oferi Savage.

— Adevărat? întrebă Anthony, uimit de atâta generozitate.

— Eşti un trimis al zeilor, un răspuns la rugăciunile mele. Ce aş putea face mai mult decât să-ţi încredinţez Leopard’s Leap? Am un vas în Colombo numit Dragonul de iad. Îl folosesc pentru export în China. De ce nu încerci şi asta? Două încărcături îţi interzic să transporţi: opium şi fildeş.

Câteva zile mai târziu, cuierele erau stivuite în faţa uşii bungalow-ului. Fabrica fusese reconstruită şi seminţele fragile de ceai fuseseră replantate pe colinele de la Leopard’s Leap. Adam Savage îşi duse mireasa din camera de baie până în dormitorul spaţios pe care îl foloseau pentru ultima dată. O lăsase pe Antonia să decidă unde vor sta în Anglia. Ea se hotărâse pentru amândoi, ştiind ce era în sufletul

soţului ei. Deşi iubea Leopard's Leap, era timpul să pună bazele dinastiei la Edenwood. Adam se strecură în pat lângă ea şi o ridică peste trupul lui excitat:

— Iubito, sunt atât de îndrăgostit de tine. Mulţumesc Domnului că ai crezut în cele din urmă, că nu era nimic între mine şi mama ta.

Ea se ridică în genunchi deasupra lui, pregătită.

— Indian Sălbatic, doar nu mă crezi o naivă? Am ajuns la concluzia că aveai dreptate, ca întotdeauna. Nu era treaba mea!

Savage se întinse după un trabuc. Trase adânc din el, apoi se întinse leneş pe spate. Când se întoarse spre Tony, rămase încremenit. Şi ea fuma un trabuc.

— Ce naiba faci? întrebă el.

— Ceva ce m-ai învăţat.

— Presupun că va trebui să renunţ dacă vreau s-o faci şi tu, făcu el o concesie.

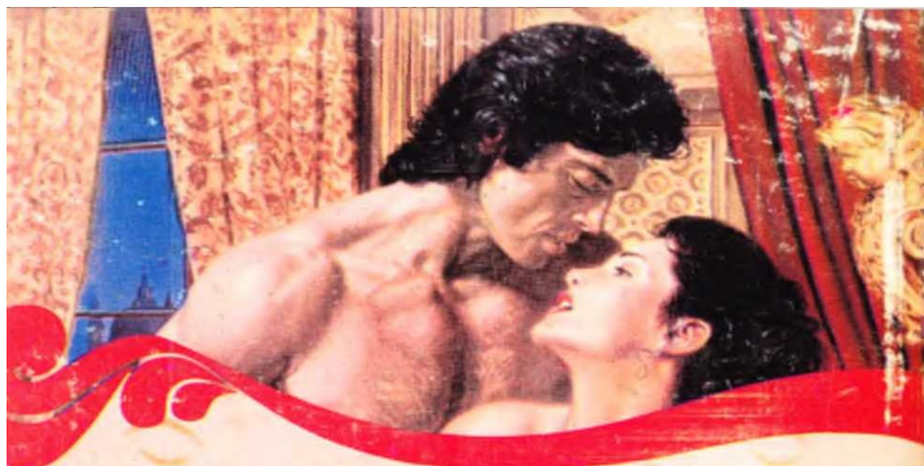
Dumnezeule e încântătoare! se gândi.

Tony strivi trabucul şi se lipi de el. Savage deveni într-o secundă excitat. Ea îi răsuci sexul între degete ca pe o ţigară fină:

— Mm, murmură ea senzual, să punem

asta deoparte şi o voi fuma dimineaţă!

Sfârsit

O carte de cinci stele... o carte desăvîrşită! Virginia Henley crează un decor splendid şi personaje extraordinare – pline de forță morală, mîndre şi senzuale. Presară povestea cu interesante şi furtunoase comploturi. Totul prinde viață mai mult ca în orice povestire pasionantă de dragoste. Superb detaliată şi somptuos înfățişată.

– Affaire de Coeur –

Virginia Henley a atins desăvîrşirea... Imediat cititorul devine implicat în emoțiile personajelor, simțindu-le dragostea, ura şi pasiunea

– Rendezvous –

Atinge noi culmi ale pasiunii, aventurii, senzualității... cu totul remarcabil! O poveste de dragoste excepțional de armonioasă. Cu fiecare roman, Virginia Henley face dovada forței ei scriitoriceşti şi cititorii sînt minunat recompensați la lectura acestei cărți. Nu vă opuneți seducției acestei spectaculoase povestiri.

– Romantic Times –

BEST SELLER

Preț: 3200